ISBN 973-9081-32-0

LEI: 1500

EDITURA b BARICADA

Tim Powers

fantasia 305

EDITURA b BARICADA

PALATUL MUTANTULUI

Coperta: © **Dan Apostol**

Lector: **Doina Lereanu**
Tehnoredactare: **Valentin Caragheorghiev**

Tim Powers
„Dinner at the Deviant's Palace"

ISBN 0-441-14879-4

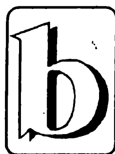
ISBN 973-9081-32-0

Tim Powers

PALATUL MUTANTULUI

Traducere de

Radu Paraschivescu

EDITURA BARICADA
București, 1994

CARTEA ÎNTÎI

CÎT POT SĂ DUC ÎNTR-O MÎNĂ

Şi brusc sărutul nostru nu mai are rost
Iar chipul tău mi-apare ca un duh,
Mai trist decît lumina soarelui ce-a fost,
Închis, nebun şi fără ochi – văzduh.

Rupert Brooke

CAPITOLUL UNU

Ghemuit tocmai sus pe zid, în patul ruginit din Rocking Truck, Modesto îşi strînse şi mai tare jacheta la piept, îşi împinse pălăria pe ceafă şi privi oraşul, îngustîndu-şi ochii. Pe moment nu vedea pe nimeni care să merite să fie supravegheat în mod special însă, ca să se menţină în formă, băiatului îi plăcea să se urce aici şi să observe în general ce mişca încoace şi-ncolo. Sub el, spre stînga, se afla zona Porţii de Sud, mai puţin aglomerată ca de obicei, din cauza ploii care tocmai căzuse, iar dincolo, spre sud-est – în direcţia din care bătea vîntul – se vedeau cocioabele dărăpănate şi străduţele pline de noroi din Dogtown; deasupra lor pluteau fuioarele de fum care se ridicau din veşnicele focuri aprinse în şanţurile umplute cu gunoaie.

Băiatul se căţără pe cabina prăvălită, ca să se aşeze pe capotă şi să se uite spre nord. Camionul stricat şi îndoit, la fel de nemişcat ca zidul de beton pe care-l încăleca, rotunjit de trecerea timpului, nu se clinti sub el; nici nu se mişcase vreodată, din cîte îşi aminteau toţi cei care trăiau acolo.

Turnurile se profilau ca nişte tuşe de penel, negre şi inegale, pe cerul cenuşiu dinspre nord, iar în vîrful construcţiei scheletice a lui Crocker

Tower văzu cum străluceau punctele portocalii, despre care ştia că sînt torţe; cei din paza de noapte îşi începeau serviciul devreme şi Modesto ştia că lunetele lor de tot felul stăteau aţintite către răsărit, pîndind armata care se zvonise că se apropia dinspre San Berdoo. Şi chiar dacă Modesto nu putea să-i vadă de aici, ştia că dincolo de fermele din nord se aflau oameni înarmaţi, care patrulau călare, pe Golden State Freeway, de la Berdoo Freeway, în nord, pînă la Pomona, în sud.

La vreo zece metri sub locul unde stătea, observă un vehicul grotesc care se deplasa spre sud, pe Fig Street, înspre el şi, cu un rînjet pe jumătate admirativ, pe jumătate dispreţuitor, îl identifică drept trăsura lui Greg Rivas, vestitul „om cu pelicanul". Ca majoritatea băieţilor de vîrsta lui, Modesto privea „bubuiala" ca pe o curiozitate istorică, uşor stînjenitoare, care evoca imagini de necrezut ale părinţilor, de pe vremea cînd erau tineri şi nesăbuiţi... Pe Modesto îl interesau mult mai mult ritmurile bine definite şi consistente ale **scrap**-ului, precum şi dansurile noi, cum erau **scraping**, **gimpschew** şi **bugwalk**.

Scîrţîind din osii, într-un trap ritmat de copitele cailor, vehiculul coti spre vest, pe Woolshirt Boulevard, iar Modesto îşi dădu seama că Rivas sosea mai devreme pentru repriza de dans din fiecare seară, de la Spink's.

Plictisit, băiatul îşi îndreptă din nou atenţia spre luminile din Crocker Tower, care palpitau ameninţător.

*
* *

Trăsura era carcasa unui Chevrolet vechi, dar lustruit cu multă grijă, montată pe un cadru de lemn, tras de doi cai, şi chiar dacă ploaia de la sfîrşitul după-amiezii pleoştise serpentinele de hîrtie, amestecîndu-le culorile, era de departe cel mai mîndru vehicul de pe Outshirt Boulevard. Totuşi, vechile superstiţii despre ploaia care ar fi otrăvită ţinuseră în case mulţimea care se îmbulzea, de obicei, pe străzi şi numai doi băieţi se iviră din pragul unei uşi retrase şi o luară la goană strigînd, oarecum mecanic: „Rivas! Ura, e Gregorio Rivas!“.

Rivas dădu în lături perdeaua împodobită cu mărgele care atîrna în locul uşii, dispărută de mult timp, ieşi pe platforma carului şi, privind cu ochii întredeschişi ploaia măruntă, îşi făcu singur curaj, în vreme ce vizitiul trase de hăţuri şi opri vehiculul, cu un scîrţîit, în faţa clădirii de destinaţie.

Ca majoritatea celor de pe şoseaua care tăia oraşul de la nord la sud, era o carapace bine conservată, din beton vechi; segmente de lemnărie umpleau golul enorm, lăsat de geamul turnat, care se întinsese cîndva pe o distanţă de cîţiva yarzi. Clădirea avea trei etaje şi, tipic pentru zona aceea, partea superioară a faţadei, împodobită cu sumedenie de ţinte, ornamente şi steaguri decolorate,

era străbătută de o fisură veche. Deasupra uşii, fîşii metalice şi bucăţi de sticlă colorată, prinse în cuie, formau, cu litere de vreo treizeci de centimetri, cuvîntul „SPINK'S".

– Staţi aşa, le strigă Rivas băieţilor, puteţi s-o lăsaţi baltă, tot nu e nimeni pe-aproape. Oricum, cred că trebuie să-mi caut alţi agitatori; în ultima vreme, pînă şi afurisiţii ăştia de papagali au mai mult entuziasm ca voi.

Ca pentru a-i ilustra afirmaţia, unul din papagalii cuibăriţi în palmierii din apropiere ţipă: „Rivas! Rivas!".

– „Ura!" cîrîi un altul, dintr-un copac aflat ceva mai încolo, pe marginea străzii.

– Aţi auzit? întrebă Rivas, intrînd la loc în maşină ca să-şi ia pălăria şi trusa de vinilin în care-şi ţinea pelicanul. Asta pentru că muncesc pe gratis, de amorul artei!

Îşi puse pălăria, se uită în jur, căutînd o porţiune de caldarîm fără băltoace, descoperi un loc uscat şi sări pe el.

– Noi, unii, nene, nu sîntem pe gratis, îi atrase atenţia, vesel, unul din băieţi. Amîndoi întinseră palmele.

– Măgăruşi mercenari ce sînteţi, mormăi Rivas.

Scoase două bileţele albe din buzunarul de la vestă şi îi dădu fiecăruia cîte unul.

– Ţineţi cîte o chestie de-asta şi să vă fie ruşine că-mi luaţi atît de mult.

– Şi-ncă ce ruşine, nenicule!

Perechea o zbughi înapoi, la adăpost, sub tocul uşii.

Rivas se opri să-şi potrivească pălăria demodată în unghiul cel mai convenabil şi să-şi treacă degetele prin barba neagră, stil Van Dyke. În cele din urmă, dădu în lături uşile batante şi păşi falnic înăuntru.

După o clipă, îşi ţuguie buzele de enervare, pentru că intrarea, pregătită cu atîta grijă, fusese irosită – candelabrele, coborîte după înghesuiala de la prînz, încă mai stăteau pe podea, fără să fie aprinse, iar încăperea era atît de întunecoasă încît, dacă n-ar fi fost mirosul greu, de bere trezită şi untură arsă, te-ai fi putut crede într-o biserică, în pauza dintre slujbe.

– Fir-ar să fie, unde eşti, Mojo? chelălăi el, ţopăind de durere, după ce se lovise cu piciorul de unul dintre candelabre. De ce nu sînt aprinse chestiile astea?

– E prea devreme, Greg, se auzi o voce din bucătărie. Am să mă ocup de ele imediat.

Rivas se îndreptă cu grijă spre bar, ocolind cercurile de lemn ale candelabrelor, şi păşi dincolo de tejghea. Tot pipăind, găsi grămada de pahare curate iar apoi în camera încăpătoare răsună ţăcănitul pompei, în timp ce acţiona nerăbdător mînerul robinetului de bere.

– Ai o sticlă de **Currency Barrows** gata deschisă, strigă Mojo din bucătărie.

Colţurile gurii lui Rivas coborîră într-un soi de zîmbet răsturnat.

– Merge şi berea, spuse el pe un ton pe care se strădui să-l facă degajat. Deschise robinetul şi lăsă jetul de bere rece să-i umple paharul.

Bătrînul Mojo ieşi greoi, împleticindu-se, din bucătărie, ţinînd o lampă cu petrol a cărei flacără pîlpîia, şi se ghemui deasupra celui mai apropiat candelabru ca să-i aprindă becurile în formă de lumînări.

– Aşa e, spuse el absent, nu prea te dai în vînt după Barrows, nu?

– Nu cine ştie ce. Prefer berea şi whisky-ul, răspunse Rivas din vîrful buzelor. Fandango sau gemenii au apărut?

– Da, Fandango e aici – uite şi cîteva tobe acolo, pe scenă. S-a dus să aducă restul.

În spatele lor, din direcţia coridorului, se auzi un tîrşîit şi o izbitură iar o voce strigă: „Tu eşti, Greg? Vrei să mă ajuţi la astea?"

– Cît pot să duc într-o mînă, Tommy.

Strîngîndu-şi sub braţ trusa în care ţinea pelicanul şi sorbindu-şi berea din mers, Rivas orbecăi pînă ajunse pe coridor, îl uşură pe Fandango, care gîfîia, de una din tobele mai mici şi se întoarse, luînd-o în faţa lui, spre scenă, prin încăperea deja luminată.

Fandango îşi puse tobele jos cu grijă şi-şi şterse transpiraţia de pe faţa dolofană.

– Na! făcu el, sprijinindu-se de scena ridicată.

Spink m-a întrebat de dimineaţă cînd o să vii, declară pe un ton încrezător.

Rivas puse jos toba pe care o cărase şi se uită la el.

– Şi?

– Păi, nu ştiu, dar părea turbat.

– Cum de ţi-ai dat seama? Probabil că şi cînd doarme zîmbeşte tot aşa.

– A spus că vrea să vorbească ceva cu tine.

Fandango evită să-l privească pe Rivas; se concentra să strîngă un şurub de la membrana tobei.

– Poate... poate că despre fata aceea.

– Care, aia de-i zice Hammond?

Rivas se încruntă, amintindu-şi, jenat, că Fandango o cunoscuse înaintea lui şi i-o prezentase.

– Fii atent, s-a dovedit că era nebună.

– Aşa sînt toate, dac-ar fi să mă iau după tine.

– Păi, majoritatea chiar **sînt** nebune, se răsti Rivas în timp ce se sui pe scenă. N-ai ce-i face!

Desfăcu nodurile cu care legase cutia de vinilin, scoase capacul şi ridică instrumentul.

Chiar dacă avea doar vreo şaizeci de centimetri lungime, se spunea că era cel mai bun din Ellay; avea gîtul cioplit din mahon, cu bucăţele arămii de sîrmă şi monezi de alamă, lustruite, pe post de cuie; cutia de rezonanţă era o semisferă atent şlefuită, din diferite esenţe lemnoase, ceruită şi lustruită pînă cînd dobîndise o strălucire

sticloasă. Arcuşul din păr de cal era prins de partea din spate a gîtului şi din profil instrumentul semăna într-adevăr cu un cap de pelican, cu gîtul lung şi cutia închipuind o guşă.

Puse trusa pe podeaua scenei, se aşeză pe un scăunel, cu pelicanul pe genunchi, şi ciupi corzile, scoţînd un sunet scurt şi aproape atonal, ca un foc de armă; pe urmă îl fixă în umăr, desprinse arcuşul şi-l plimbă de probă pe corzi, într-un acord melancolic.

Mulţumit, puse instrumentul la loc în trusa deschisă şi aşeză arcuşul lîngă el. Îşi ridică paharul cu bere.

– Oricum, spuse el după ce sorbi o dată, nu cred că-l interesează pe Spink fleacurile de genul ăsta. Ce naiba, doar e al unsprezecelea an în care cîntăm **Al Şaptelea As** – toate poveştile despre puritate şi credinţă veşnică, lăsate la intrarea în Dogtown înainte să ne naştem noi.

Aşa cum i se întîmpla adeseori, mai ales în ultimul timp, Fandango nu-şi putu da seama dacă Rivas era sincer sau vorbise cu o ironie amară, aşa încît lăsă baltă subiectul şi se apucă să-şi aşeze suporturile pentru tobe în jurul scăunelului.

– Ia spune-mi, se încumetă să întrebe în şoaptă, după cîteva minute, cine-i tipul de la fereastră?

Între timp Mojo aprinsese cîteva candelabre şi colţul dinspre bucătărie al camerei devenise destul de luminos ca să dea la iveală un bărbat voinic,

aşezat la o masă imediat în dreapta ferestrei dinspre stradă. Rivas se holbă la el preţ de o clipă, incapabil să distingă, în lumina nesigură, dacă bărbatul se uita în direcţia lui sau măcar dacă era treaz; pe urmă ridică din umeri.

– Naiba ştie.

– Şi nu spune, încuviinţă Fandango. Ia zi, diseară iar o să fie aproape numai bubuieli? Am repetat cîteva cîntece mai noi, nişte numere din astea de dans modern, şi am impresia...

Rivas dădu pe gît berea.

– Prinde! strigă el şi azvîrli paharul, ce se învîrti în aer cu o boltă înaltă, spre Mojo, care-şi ridică ochii plictisit, trînti lampa şi prinse paharul înainte să lovească podeaua.

– Fir-ar a dracului, Greg... mormăi el, ridicîndu-se şi tîrşîindu-şi picioarele pînă la bar.

– Mda, zise Rivas, încruntîndu-se uşor în timp ce urmărea mersul bătrînului, o să fie şi bubuieli. Nimeni nu plăteşte ca să-l asculte pe Rivas cîntînd melodii de dans modern.

„Nu“, îşi spuse în gînd. „Pentru asta ai nevoie de puştanii ăia sălbatici veniţi din cartierul de sud-est al oraşului – Dogtown – care se bizuie pe ferocitatea vocilor şi a instrumentelor de trei parale ca să compenseze lipsa de calităţi muzicale.“

– De ce?

– Încă n-am reuşit să prind ritmul, se plînse Fandango. Dacă m-ai lăsa să bat o dată cu tine, cînd cînţi la instrument sau măcar cînd intri cu

vocea, m-aş descurca, însă chestia asta cu timpul trei şi timpul patru, totul pe ritmuri diferite, şi să mai ating şi cinelele şi tobele mari...

– O să bubuim, spuse Rivas hotărît.

După cîteva clipe, Fandango insistă:

– Ai să cînţi „Drinking Alone"? E cel mai greu.

– Doamne, Tommy, spuse Rivas pierzîndu-şi răbdarea, asta e meseria ta. Da, am să cînt şi asta. Dacă nu vrei să înveţi totul pînă la capăt, n-ai decît să-ţi laşi barbă şi să cerşeşti pe străzi.

– Da, sigur, Greg, numai că...

– Îţi închipui că m-am întors aici, de la Veneţia, muncind aşa cum eşti tu obişnuit?

– Nu, Greg.

– Cred şi eu că nu. Poate-ar fi mai bine să mai repetăm o dată acum, înainte de spectacol, ca să-ţi intri în mînă.

Înainte ca Fandango să poată răspunde, un scaun fu împins înapoi în colţ, iar bărbatul de la masa de lîngă fereastră se ridică şi vorbi.

– Domnule Rivas, aş vrea să discut ceva cu dumneata înainte să începeţi.

Rivas ridică precaut o sprînceană şi-l privi. „Ce-i asta", se întrebă, „vreo cerere de răscumpărare pentru cine ştie ce fiică sau soţie răpită? Sau pur şi simplu o ofertă de spectacol, la vreo petrecere în cerc restrîns?" Bărbatul era îmbrăcat respectabil, cel puţin, cu pantaloni închişi la culoare, o cămaşă sobră, de in, şi o curea de

piele **Sam Brown** – în contrast cu vesta roşu aprins, din fire sintetice, şi pălăria cu boruri largi ale lui Rivas.

– Sigur, spuse Rivas după o pauză. S-auzim.

– E o problemă personală. Am putea s-o discutăm aici, la masă, poate chiar la un păhărel?

– ...În regulă.

Mojo apăru lîngă scenă, cu paharul cu bere cerut, tocmai cînd pelicanistul sări jos.

– Mulţumesc, spuse Rivas luîndu-i-l din mînă. Şi un pahar de ceva pentru cetăţeanul aci de faţă.

Mojo se întoarse spre străinul care spuse:

– Un Currency Barrows mic, te rog.

Rivas se duse la masa lui, ţinînd paharul cu bere în dreapta, în aşa fel încît mîna cu care mînuia cuţitul să-i rămînă liberă, iar cînd ajunse îşi trase un scaun cu piciorul.

Mojo sosi imediat cu paharul de rachiu şi îl puse în faţa străinului, după care se dădu înapoi şi-şi drese vocea.

– În contul meu, Mojo, spuse Rivas fără să-şi dezlipească ochii de pe străinul care, observă el, n-avea nici fir de păr pe cap, nici măcar sprîncene sau gene.

– Nu, insist, spuse bărbatul, şi berea domnului Rivas. Cît face?

– Ăăă... juma' de litru.

Străinul scoase un portofel minuscul din punga agăţată de curea, îl deschise şi-i dădu lui

Mojo o bancnotă de cinci. Mojo o luă şi plecă împleticindu-se.

– Restul e-al tău, îi strigă bărbatul.

Mojo încetini şi adoptă un ritm mai convenabil.

– Mulţumesc, tipule, răspunse el pe un ton din care nu-şi putu reţine o nuanţă de surpriză plăcută.

– Ei bine? spuse Rivas.

Bărbatul îi adresă lui Rivas un zîmbet îngheţat.

– Mă numesc Joe Montecruz. Aş vrea să apelez la serviciile tale.

Deşi încă puţin nedumerit, Rivas se destinse şi se lăsă în scaun.

– Sigur, cum nu. Vrei şi grup de acompaniament sau doar pe mine? Te costă douăzeci de „cinciuri" pe seară pentru mine, iar pentru grup – şapte „cinciuri" şi-o juma' de litru. Dacă strîng o trupă mai bună costă mai mult, normal. Acum sînt angajat fără întrerupere pînă...

Montecruz ridică o mînă.

– Nu, nu. Ai înţeles greşit. Nu pentru muzică vreau să te angajez.

– Ah. „Ar fi trebuit să ghicesc", îşi spuse. Dar pentru ce? întrebă conştiincios, ca să se convingă că avusese dreptate.

– Vreau să răscumperi pe cineva.

Avusese dreptate.

– Îmi pare rău. M-am retras.

Zîmbetul nu tocmai prietenos al lui Montecruz rămase neschimbat.

– Cred că pot să-ţi fac o ofertă care să te determine să renunţi la retragere.

Rivas clătină din cap.

– Uite ce e, să nu crezi c-aş fi timid. Am ieşit din joc. Cîştig destul cu muzica – şi oricum, am treizeci şi unu de ani. Nu mai am reflexele şi curajul de altădată. „Şi nici norocul", adăugă în gînd, acrit. Au trecut trei ani de la ultima... S-au mai schimbat lucrurile prin ţară. Întotdeauna se schimbă.

Montecruz se apleacă în faţă.

– Rivas, spuse el încet, e vorba de **cinci mii de „cinciuri"** din Ellay.

Rivas îşi ridică sprîncenele în semn de respect neprefăcut.

– Frumos, recunoscu el. Nu sînt nici cincizeci de oameni în Ellay care să tragă nădejde că ar putea măcar să împrumute o sumă atît de mare.

Sorbi îndelung din bere.

– Dar eu, unul, m-am retras. Nu mai vreau să-mi risc viaţa şi minţile pentru străini. Mai sînt şi alţi răscumpărători pe-aici. Ce naiba, cinci mii ţi-ar ajunge să-l cumperi pe Frake Mc An de zece ori.

– Mc An e la fel de bun ca tine?

– Incomparabil mai bun, de vreme ce eu nu mai fac nimic. Mulţam pentru bere – acum chiar

că trebuie să-i arăt neghiobului de toboşar ce anume vreau.

Se ridică în picioare.

– Stai puţin, spuse repede Montecruz, ridicînd o mînă grăsulie şi începînd să arate mai puţin sigur pe el. Eşti singurul ins care-a realizat vreodată opt răscumpărări...

– Şase. Doi au ajuns în Oraşul Sfînt înainte să mai apuc să-i prind.

– Bine, şase. Oricum e un record. Tatăl fetei îl vrea pe cel mai bun şi fii atent, n-o să fie aşa de greu ca pînă acum. Nu trebuie decît să afli unde e; de răpire şi aducerea acasă o să se ocupe familia...

– Familia n-are decît să se ocupe de toată treaba, spuse Rivas îndreptîndu-se de şale. Eu am ieşit din joc. Angajează-mă cînd pofteşti, ca pelicanist sau compozitor – astea sînt singurele mele ocupaţii la ora actuală.

Se întoarse şi porni înapoi spre scenă, dar Montecruz, agil pentru greutatea lui, ocoli în grabă masa şi-l apucă de braţ pe Rivas cînd acesta abia făcuse patru paşi.

– Urcăm preţul la zece mii! şuieră bărbatul.

Exasperat, Rivas se întoarse şi-l privi în faţă.

– Ţi-am dat răspunsul.

Timp de cîteva secunde chipul lui Montecruz, lipsit de expresie, păru ciudat de copilăros.

– Ca să cînţi, nu? întrebă în cele din urmă, cu o voce stridentă, dispreţuitor şi nevenindu-i să

creadă. Ai fi în stare să nu mai salvezi vieţi – suflete! – ca să stai într-un bar şi să cînţi? Vasăzică ai făcut-o doar cînd ai avut nevoie de bani, aşa-i? Iar acum, că poţi să ţi-i cîştigi cu scripca, ceilalţi n-au decît să... crape şi să-şi lase pielea pe băţ, fiindcă mulţumirea ta de sine n-o să aibă de suferit nici măcar cît ar avea preţiosul tău costum din cauza unei cute, nu? Trebuie să fie foarte bine să fii convins că eşti singura persoană pentru care merită să-ţi faci griji.

Un rînjet strîmb, forţat, apăruse pe figura pelicanistului în timpul discursului lui Montecruz şi după ce bărbatul termină Rivas spuse:

– Ce-ar fi să te duci acasă şi să te ocupi de treburi la care te pricepi cît de cît, flăcău?

Vorbise încet, însă Mojo şi Fandango îl auziră şi-şi ridicară ochii îngrijoraţi.

Insulta pluti în aer cîteva secunde; faţa lui Montecruz, albită de furie, păru dintr-o dată şi mai lată.

Rivas îşi eliberă braţul şi se dădu doi paşi înapoi, încordat, cu mîna stîngă în apropierea tecii cuţitului.

În cele din urmă, Montecruz, a cărui mînă ţîşnise şi ea după cuţit, trase adînc aer în piept, respiră şi şopti:

– Asta n-am să ţi-o iert, Rivas – doar am să las să mai treacă ceva timp.

Se întoarse şi ieşi ţanţoş din clădire.

După ce uşile batante se închiseră, cu un

scîrţîit, în urma lui, Rivas privi în tavan şi scoase un fluierat lung, descrescător. „Asta înseamnă să-ţi pierzi cumpătul“, îşi zise. „Mai bine ai lăsa-o mai moale cu berea, amice – ai băut destul, şi acasă şi aici, ca să fii beat criţă pe tot restul serii.“

– Dumnezeule, Greg, spuse Fandango cu oarecare teamă, în vreme ce pelicanistul se îndreptă din nou spre scenă, ai fost turbat de furie, nu? Acum mi-am dat seama că nu te-am mai văzut niciodată înfuriat, ci doar aşa, ştii tu, prost dispus, cînd era ceva în neregulă. Ce ţi-a zis, de te-a făcut să-i spui aşa ceva? Treaba aia cu cîntatul şi cu hainele de pe tine...? Şi pentru viaţa cui voia să te...

– Ah, taci odată, Tommy, spuse Rivas, scîrbit.

Mojo aprinsese luminile strălucitoare din faţa scenei, aşa că arboră doar o mină de enervare uşoară, cînd se sui la loc.

– Nu sînt furios din cauza lui, ai înţeles? M-am săturat să creadă toţi că dispun de timpul meu, asta-i tot. Şi n-am vrut să-i spun în nici un fel.

Îşi ridică instrumentul şi arcuşul din păr de cal şi observă stînjenit că îi tremurau mîinile; şi le lăsă repede în jos şi-i aruncă o privire de gheaţă toboşarului, însă Fandango clătina din cap şi încerca un ritm nou, la una din tobe; era clar că nu-şi dăduse seama.

– Dar i-ai zis „flăcău“, spuse toboşarul. Adică, sigur că şi mie îmi mai spui aşa cîteodată, cînd mă-ncurc, dar tipul ăsta chiar **era** aşa ceva –

am văzut de aici că era chel.

– Am să încep să cred că ai şi tu chelie în loc de minte, dacă nici acum n-ai să ţii ritmul, spuse Rivas. Ia-o de la-nceput şi vezi să zbîrnîie.

Bătu de trei ori cu piciorul în podea, iar Fandango se încruntă, atent, şi începu să cînte.

*

* *

Trebuiră să se oprească după cîteva minute, cînd Mojo începu să învîrtă cu zgomot manetele prinse în perete, care ridicau candelabrele aprinse în tavan – şi, în ciuda hotărîrii luate mai înainte, Rivas îşi puse jos pelicanul şi se duse la bar ca să-şi mai umple o dată paharul. După ce-l dădu pe gît, se întoarse şi se cocoţă pe scăunelul lui, cu picioarele încrucişate, mulţumindu-se să privească absent spre colţurile încă întunecoase ale tavanului, unde ghirlandele lungi şi prăfuite, făcute din păpuşele de hîrtie, se întindeau ca nişte uriaşe pînze de păianjen.

Doar vreo cîţiva clienţi intraseră şi se asezaseră, cînd Mojo termină turul manetelor din perete, iar Fandango îl privi întrebător pe Rivas: pelicanistul părea să fi uitat că fusese nemulţumit de felul cum cînta toboşarul. Începu să se strîngă lumea şi candelabrele se opriră încet din legănat, în timp ce murmurul conversaţiilor crescu iar rîsetele şi clinchetul paharelor se înteţiră; dar Rivas rămase cufundat în gînduri, iar cînd sosi şi urcă pe scenă

perechea de chinezi gemeni şi muţi, adică băiatul de la chitară electrică şi cel de la armonie, semnul de salut făcut cu mîna de Rivas fu la fel de automat şi inconştient, ca tresărirea crupei unui cal, cînd simte că s-a aşezat o muscă.

Pînă la urmă Fandango trebui să-i dea un ghiont şi să-i şoptească: „Capul sus, Greg!“ tocmai cînd proprietarul îşi făcu apariţia şi începu să-şi croiască drum, printre mese, spre scenă.

Stteve Spink şi Rivas erau cam de aceeaşi vîrstă şi statură – pe la treizeci de ani şi musculoşi, dar cu un început discret de burtă – numai că Spink, cu zîmbetul lui prevenitor şi cu ciuful blond şi rebel, împrăştia o veselie copilărească, pe cînd părul şi barba neagră, precum şi obrajii brăzdaţi adînc ai lui Rivas dădeau chipului său, cînd era liniştit, o expresie de dispreţ aproape teatrală.

Spink se aplecă spre scenă cînd Rivas, aproape speriat, sări de pe scăunel, îşi ridică instrumentul şi privi în jur, surprins să vadă încăperea plină.

– Te simţi bine, Rivas? întrebă Spink pe un ton plăcut.

– Ăă... Poftim?

Rivas se apropie de marginea scenei, lovind din neatenţie paharul cu bere, de care uitase. Paharul se sparse iar berea împroşcă haina scumpă, de piele, a lui Spink.

– Fir-ar să fie, te-am întrebat dacă te simţi

bine. Nu prea s-ar zice, după cum te manifeşti! Eşti în stare să mai cînţi?

Rivas se încruntă şi se îndreptă cît era de înalt:

– Bineînţeles că sînt în stare să cînt! Cum adică?! Doamne, doar fiindcă am răsturnat un pahar ieftin, cu bere...

– I-auzi! De cînd sînt, mă rog, paharele ieftine? A fost un bătrîn pe-aici, ca să mănînce de prînz, şi a vorbit cu mine. Spunea că ai fost cabotin, cîndva. Aşa e?

– Da, răspunse Rivas de sus. Nu fac nici un secret din asta. Am făcut destule, la viaţa mea.

– Da, dar despre celelalte vorbeşti. Te-ai împărtăşit de multe ori?

Pentru a doua oară, în seara aceea, Rivas simţi cum se aprinde în el furia.

– De fapt unde baţi, Steve?

Spink îşi lăsă obişnuitul zîmbet, care făcea să i se îngusteze ochii, să se preschimbe într-o încreţire a frunţii.

– Îmi pare rău, Greg. Dar mă înţelegi, nu? Nu-mi pot permite ca vreunul din oamenii pe care mă bizui s-o ia razna.

– Să începi să-ţi faci griji, cînd n-o să mai fiu în stare să-ţi umplu ochi localul ăsta afurisit.

– Ai dreptate, Greg. Scuze. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare bătrînului.

Se întoarse către public şi Rivas îi zări

zîmbetul întipărindu-i-se la loc pe figură.

– Doamnelor şi domnilor, spuse Spink pe un ton ridicat, în această seară ne bucurăm din nou de privilegiul de a-l avea printre noi pe Gregorio Rivas, din Veneţia.

Aplauzele izbucniră exact cînd trebuia, mulţumitoare ca volum şi durată, iar Rivas rînji la fel de arogant ca de obicei, pe cînd se înclină pentru a le primi – dar nu se simţea în largul lui, sub această aparenţă. Oare cum ar fi sunat aplauzele, se întrebă, dacă n-aş fi plătit cîţiva agitatori din mulţime care să le declanşeze? Şi cît timp o să mai reziste figura cu strălucirea periculoasă a Veneţiei? La urma urmei, am plecat din Veneţia de cinci ani şi chiar dacă e adevărat că introducerea clasică a lui Steve încă mai provoacă ridicări din sprîncene şi şoapte şocate din partea străinilor, ieri bătrînul Mojo a fost surprins de-a binelea cînd am pomenit că am lucrat la **Bom Sheltr Bar** din Veneţia – a spus că-şi închipuise că povestea asta era doar o minciună, praf în ochii turiştilor, la fel ca imitaţiile de căpăţîni de urlători, înfipte în ţepele de pe acoperiş.

Cînd aplauzele şi fluierăturile începură să se domolească, Rivas se întoarse spre Fandango şi spre gemeni şi, cu mîna, dădu energic semnalul pentru „Everybody Wants to Smoke My Comoy“, piesa lui de rezistenţă, pe care de obicei o păstra pentru înviorare, cînd publicul se dovedea apatic. Fandango răpăi începutul sacadat al cîntecului,

mulţimea reacţionă cu un entuziasm autentic şi, preţ de cîteva minute, Rivas dădu uitării îndoielile şi se lăsă pe de-a-ntregul absorbit de cîntec.

În timpul unui dialog instrumental prelungit, între chitaristul solo şi toboşar, o bucată despre care ştia că nu ridică probleme, Rivas profită de ocazie ca să cerceteze atent auditoriul – puţin nervos, de frică să nu dea, cumva, cu ochii de fata aceea pe care-o chema Hammond, venită să-i facă vreo scenă. Poate că lui Spink i-ar fi plăcut aşa ceva, ca o dovadă că pelicanistul era un dezmăţat veneţian în toată legea, însă pe Rivas scenele de genul ăsta îl îngrozeau, chiar dacă păreau inevitabile. Iscodi cu privirea fiecare figură, atît cît îi permiteau luminile candelabrelor şi lumînările de pe mese, şi constată, uşurat, că nu era acolo.

„Fiindcă precis s-ar fi aşezat undeva, cît mai la vedere“, îşi spuse, tremurînd uşor, din cauza băuturii. „Oricum, ducă-se naibii. De ce n-or putea fetele să priceapă că o despărţire nu poate să-i pară tragică celui care-o propune? Poate părea tragică doar celui căruia i se dau papucii; pentru celălalt e... o gură de aer proaspăt, o povară luată de pe umeri, un mers mai sprinten şi un fluierat nepăsător – adică tocmai opusul tragicului.

Şi ce mama naibii“, îşi spuse, „doar nu e vorba de ceva gen «Capul face, capul trage»; s-a întîmplat şi asta o dată, recunosc, dar atunci investisem, cu naivitate, atît de mult – mult mai

mult decît va fi vreodată în stare Hammond asta – încît şi azi îmi port înfrîngerea cu mine, iremediabil, aşa cum îmi duc propriul schelet şi, la fel ca oţelul inoxidabil de altădată, nici ea nu rugineşte, în culori de camuflaj, ci rămîne strălucitoare, ca nouă, necruţătoare în tot ce reflectează“ .

Rivas se întoarse spre chitaristul de la armonie şi-i făcu semn cu mîna: „Adu-mi aminte mai încolo – **oţel inoxidabil – rugină – culori de camuflaj.**

Bărbatul încuviinţă din cap.

„Da“ , îşi spuse Rivas cu oarecare satisfacţie, „o imagine într-adevăr reuşită. O să meargă la fix într-un cîntec, cu o poveste dramatică despre pierderea unei fete... poate moartea... ba chiar sinuciderea, sigur... Orice, în afară de felul în care am pierdut-o, de fapt, pe Urania...“

Se descotorosi, tresărind, de amintirea propriei imagini, de cînd avea optsprezece ani: ghemuit după un tufiş, îmbrăcat într-un costum închiriat, care puţea a rachiu şi a vomă şi, spre groaza lui veşnică, lătrînd ca un cîine.

O dată sau de două ori de atunci, în timpul unor stări de spirit neobişnuit de obiective, îi trecuse prin cap că ar fi posibil ca amintirea aceea să i se pară cîndva amuzantă. Pînă acum însă aşa ceva nu se întîmplase.

În orice caz, se bucură că fata pe care-o chema Hammond părea dispusă să dispară fără să

facă greutăţi. O găsise interesantă, pentru o vreme, dar nu se compara cu Urania. Nici una din ele nu se comparase vreodată cu ea.

Îndată urma să-şi facă reintrarea cu pelicanul; tocmai îi prinsese gîtul, strîns, în mînă şi-şi potrivise arcuşul deasupra corzilor întinse, cînd observă, la bar, un bătrîn bine îmbrăcat, care îl privea; sîngele îi îngheţă în vine cu cîteva clipe înainte de a-şi da seama cine era de fapt şi rată intrarea.

Chitaristul solo îşi ridică privirea, surprins, dar reluă pasajul fără şovăială.

Cu toate acestea, fu nevoit s-o ia încă o dată de la început, permiţîndu-le celor mai atenţi membri ai auditoriului să-şi dea seama că era ceva în neregulă – căci între timp îşi amintise cine era bătrînul şi se holbă la el cu uimire, cu ură şi – chiar dacă trecuseră mai bine de zece ani – cu puţină teamă.

– Greg, fă-ţi intrarea! şopti apăsat Fandango.

Rivas clipi des din ochi, se concentră parţial asupra muzicii şi, la momentul oportun, îşi trecu arcuşul peste corzi iar cîntecul continuă ca de obicei.

Le făcu semn celorlalţi să renunţe, de data asta, la înfloriturile de la sfîrşitul cîntecului, care luau mult timp şi, în vreme ce Fandango durui ascultător măsurile din final, Rivas, mult mai treaz acum decît fusese cu un minut în urmă, îşi coborî instrumentul şi înaintă pînă la marginea scenei.

– Facem o mică pauză, spuse scurt şi, lăsîndu-şi pelicanul lîngă scăunel, sări jos şi se îndreptă spre bar, destul de repede, ca pînă şi băutorii cei mai ameţiţi, sesizîndu-i încordarea periculoasă, să-şi strîngă picioarele, trăgîndu-şi scaunele mai aproape de mese, ca să i se ferească din cale.

Cînd se opri în faţa bătrînului, şocul i se atenuase suficient ca să-şi dea seama ce trebuie să-l fi făcut să vină aici.

– Avem o cameră izolată, cum ieşi din bucătărie, îi spuse Rivas, cu o voce din care emoţiile contradictorii şterseseră orice inflexiune. Aşteaptă să ajungem acolo şi-mi spui atunci. Whisky, adăugă el, adresîndu-i-se lui Mojo şi ridicînd tonul. De data asta, dublu şi cu ceva care să-l facă să alunece.

Mojo aduse cele două pahare umpute rapid, iar Rivas le luă şi-l conduse pe bătrîn spre o uşă dintr-un colţ cufundat în întuneric.

– Du-te şi adu-ne o lampă, de undeva, se răsti pelicanistul la bătrîn, ţinînd ambele pahare într-o mînă, ca să poată deschide uşa cu cealaltă. Dă-i bătaie, fuga-fuguţa!

Pe faţa bătrînului se citea expresia cuiva care a aflat că urma să cineze din ce mai rămăsese de la grăjdari, şi trebuia să mai fie şi recunoscător; însă făcu în tăcere ce i se spusese şi se întoarse, aducînd o lampă, luată din colţul barului.

Rivas se postă lîngă uşă şi-o închise în urma

lor. În cămăruţă, aproape umplînd-o, se afla o masă din plastic cu şase scaune în jur; Rivas se aşeză pe unul din ele şi-şi puse băuturile în faţă.

– Ar fi trebuit să-i spui lui Spink cine eşti, azi după-amiază, zise el. Ar fi fost impresionat să ştie că dă ochii cu omul care se ocupă de spălarea banilor din Ellay.

Lampa zăngăni pe masă, iar flacăra tremurătoare făcu umbrele celor doi bărbaţi să se frîngă şi să se recompună, pe pereţii lambrisaţi.

– Nici unuia dintre noi nu i-ar folosi la nimic, dacă ar şti toată lumea că Irwin Barrows are legături cu Gregorio Rivas, veni răspunsul pe un ton iritat.

Rivas trase o duşcă de whisky, urmată de o înghiţitură zdravănă de bere.

– Corect, spuse el cu răceală. De fapt, la ce bun să ştie chiar şi Rivas, nu? Totuşi, **cine** a fost sensibilul tău negociator din seara asta? Vreun ţăcănit de brigadier viticol? N-aş zice că a abordat problema foarte negustoreşte – pînă la urmă, aproape că m-a provocat la duel.

Irwin Barrows îl fixă o clipă, apoi căzu pe gînduri.

– Am socotit că nu e cazul, zise el într-un tîrziu, dar pînă la urmă am să-ţi spun, pentru că nu cred că o să-ţi schimbi hotărîrea. Poate reuşeşti să-l ierţi pe Montecruz fiindcă s-a cam înfierbîntat – vezi tu, e logodnicul ei. Urmează – adică urma – să se căsătorească luna viitoare.

Rivas fu surprins de un val de nefericire care

îi amenință stăpînirea de sine – și chiar o făcu să se clatine, căci simți cum îi piere culoarea de pe chipul încremenit într-o inexpresivitate rigidă – și-și dădu seama, istovit, că durerea pe care de treisprezece ani o îngrijea ca pe o grădină fusese treptat îmblînzită și nu mai avea nimic din sălbăticia și firescul sorții. Imediat după aceea fu scîrbit de sine însuși, pentru că se concentra atît de obsesiv pe sentimentele lui Gregorio Rivas. „Dumnezeule", își spuse, „ticălosul ăla de Montecruz a avut dreptate: pentru tine totul există doar în măsura în care o mulțumește sau o nemulțumește pe persoana ta favorită – tu însuți!".

Totuși, asta n-avea să i-o aducă înapoi.

Dădu pe gît, în grabă, ce mai rămăsese din whisky însă, în locul încețoșării la care spera, asta conferi gîndurilor lui o limpezime neobișnuită: deznădăjduit, știu că nu putea să o lase în mîinile cabotinilor.

„Măcar dacă n-aș ști", își spuse, „dacă n-aș fi fost și eu așa ceva, aproape trei ani, poate c-aș fi în stare să-l refuz. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei ce dezarticulare metodică a minții omenești practică Jaybush, modul în care mistuie sufletele, ca pe niște lemne de foc, probabil c-aș putea să-l scuip în față pe Barrows, chiar în clipa asta, și să ies țanțoș de aici, cu un gest măreț de respingere. **M-ai alungat de lîngă ea, acum treisprezece ani – acum te alung eu pe tine. Ia să văd, ție cum**

îţi place? Da, să-l vîr în rahat, cu nasul lui, de o superioritate pînă acum celestă... să-i alung îngîmfata mulţumire de sine, pe poarta Dogtown... să-l las pe **el** să cerşească de la **mine**, iar eu să-l trimit la plimbare, cu dispreţ...

Măcar dacă n-aş şti!"

Însă, cînd îşi revăzu ultimul gînd şi analiză cele cîteva lucruri pe care acesta le indica despre el, trebui să-şi stăpînească un tremur, căci pe moment i se făcuse scîrbă să fie pur şi simplu Gregorio Rivas.

În cele din urmă, îşi ridică privirea.

– Ai dreptate, spuse, dorindu-şi să nu fi răguşit chiar atunci. Nu-mi schimb hotărîrea. Am s-o fac.

Barrows îşi înclină capul.

– Mulţumesc.

– Şi cînd zici că au luat-o?

– Aseară, tîrziu. A fost la o petrecere, mai la nord de aici, la **Third and Fig.** La un moment dat, s-a trezit că rămăsese singură cu ei, cîţiva au început să-i vorbească – bănuiesc că le cunoşti pretextele şi şmecheriile împuţite, la fel de bine ca toată lumea – iar cînd, într-un tîrziu, garda ei personală, leneşă şi rămasă acum fără slujbă, i-a dat de urmă, a mai apucat s-o vadă pe Urania suindu-se într-una din căruţele cabotinilor, tocmai cînd dădeau bice cailor.

– În ce direcţie au luat-o?

– Spre răsărit, pe drumul numărul trei.

– O singură căruţă?

– Garda personală aşa zice.

Rivas se lăsă în scaun, bătu darabana cu degetele pe masă iar ochii îşi pierdură fixitatea aceea pătrunzătoare, cînd începu, pentru prima oară după trei ani, să pună la cale o nouă răscumpărare.

– Trebuia să vii imediat la mine, spuse el, nu să pierzi vremea încercînd să-mi pui în pericol slujba, de aici şi trimiţîndu-mi-l pe clovnul ăla. În orice caz, e bine că a fost o singură căruţă, care mergea spre est; asta înseamnă că păstorul voia să mai recruteze încă unul sau doi oameni, înainte să se întoarcă la tabăra caravanei. S-ar putea să fie încă în zonă şi să fi poposit într-unul din cartierele părăsite, de dincolo de zid.

– Poţi să afli în seara asta?

Rivas surîse de naivitatea întrebării.

– Nici vorbă. Nu poţi să te duci şi să-l întrebi aşa, nitam-nisam, pe cel mai apropiat cabotin, unde a plecat una din căruţele lor. Şi chiar dacă ar fi aici – chiar dacă în noaptea asta ar fi lună plină, în loc de nori aducători de ploaie – ai idee cam pe cîţi kilometri se întind ruinele?

– Atunci, mîine dimineaţă. Aşa cum Montecruz începuse să-ţi explice, tot ce-ai de făcut e...

– S-o localizez. Mda, el aşa a zis, dar nu prea o să fie aşa. Am să efectuez şi răpirea şi evadarea.

Ochii lui Barrows se îngustară, iar pe faţa lui apăru expresia împietrită, pe care Rivas şi-o

amintea atît de bine.

– Nu, spuse el ferm. Nici nu se pune problema.

Rivas își împinse scaunul înapoi și se ridică.

– Frake Mc An locuiește dincolo de Mister Lou's, pe Sandoval Street. Nu-i spune că te-am trimis eu – dacă nu vrei să te privească cu ochi răi. Și nu-ți pierde timpul, adăugă el, împungîndu-l cu degetul pe Barrows. O parte din caravanele care recrutează merg direct în Orașul Sfînt.

Înhăță paharul cu bere și căută cu mîna zăvorul de la ușă.

Barrows ridică o mînă descărnată.

– În regulă, spuse el, obosit. Așteaptă, stai jos, a ta e. Toată afacerea, cum ai spus.

Rivas deschise ușa și se aplecă în afară.

– Mojo! strigă el. Încă o bere aici!

Închise și-și reluă locul.

– Atunci, ne-am înțeles, Barrows. Își trecu inconștient degetele prin păr, ciufulindu-l. Zece mii de „cinciuri" de rachiu Currency; un cec de cinci mii acum și încă o dată pe atît, cînd și dacă pot s-o aduc pe Urania înapoi, între zidurile din Ellay.

– Ai înțeles greșit. Cinci mii e prețul total.

– Montecruz a urcat la zece.

– Pe Montecruz l-a luat valul, din cauza îngrijorării. Cred că e de înțeles. Dar nu există nici un...

– Chestia asta o discuți tu cu el, mai încolo, spuse Rivas. Eu accept oferta care mi s-a făcut.

– Preţul pe care-l ofer, spuse Barrows supărat, e cu mult peste tot ce ţi s-a plătit pînă acum.

Uşa fu deschisă de afară şi Mojo intră şonticăind, puse berea proaspătă pe masă, luă paharele murdare şi ieşi.

– Evident că pentru tine ea valorează cinci mii şi nicidecum zece, remarcă sec Rivas. Ai reţinut adresa lui Mc An? Dincolo de Mister Lou's, pe...

Barrows îl privea fix, plin de ură.

– Interesant, îl întrerupse el, şi în voce i se simţea o anume încordare. Credeam că practicarea îndelungată a împărtăşirii, la cabotini, eroda întotdeauna doar **inteligenţa** cuminecatului, dar văd că poate face un rău mult mai mare – văd că poate distruge empatia şi însuşi **omenescul** persoanei, lăsînd numai un... soi de insectă ageră şi vicleană.

Rivas ştia că Barrows urmărea să-l înfurie, aşa că se lăsă în scaun şi rîse.

– Nu e rău, Barrows! Îmi place, am s-o notez; poate am s-o folosesc cîndva, într-un cîntec.

Se aplecă înainte şi-şi lăţi faţa într-un zîmbet.

– Şi sper că-ţi dai seama că „o insectă ageră şi vicleană", după cum ai spus, cu atîta diplomaţie, este exact ceea ce îţi trebuie acum. Da, am fost cabotin aproape trei ani, după noaptea aceea cînd m-ai alungat de pe moşia Barrows şi am mers, într-adevăr, de cîteva ori la împărtăşania lor distrugătoare – cum probabil că face şi Urania,

chiar în clipa asta – grozav gînd, hm, nu-i aşa? – deşi m-am gîndit imediat la nişte metode, ca să-i diminuez efectele şi să-mi fac mintea imună în faţa ei. De-asta sînt singurul care-a fost în stare să-i smulgă pe oameni din mîinile lui Jaybush... sau, hai să zicem, din farfuria lui de la cină; sînt sigur că asta-ţi place şi mai mult, doar te ştiu mare amator de metafore pitoreşti, nu?

Uşa se deschise din nou, dar de data asta, cel care apăru în cadrul ei, rînjind furios, fu Steve Spink:

– Ai de gînd să te-ntorci, Greg? Lumea a-nceput să plece şi ţin minte ce ziceai, că întotdeauna umpli ochi localul.

Rivas avu o viziune rapidă şi involuntară, despre cum ar ajunge, probabil, dacă şi-ar pierde slujba şi ar rata afacerea Barrows, cu răscumpărarea: un om trecut de prima tinereţe, cîntînd din scripcă pentru un gologan, în te miri ce colţ din Dogtown, cu barba deasă şi încîlcită – nicidecum simbolul, îngrijit atent, al situării pe linia care desparte clasele superioare de cele de jos – dar sorbi tacticos din bere şi reuşi să nu pară preocupat cînd spuse:

– Mă întorc într-un minut, Steve. Doar n-o să uite cine sînt, pînă atunci.

– Sper că eşti sigur de asta, Greg, spuse Spink, dezvelindu-şi încă doi dinţi, cînd rînji. Apoi îl observă pe însoţitorul lui Rivas. Ia stai, ăsta-i bătrînul care...

– Ştiu, Steve. Încă un minut.

Uşa se închise la loc, amortizînd zumzetul mulţimii, iar Rivas se întoarse spre Barrows, cu sprîncenele ridicate.

– Ei bine?

– În regulă, spuse bătrînul încet. Zece. Cinci acum şi cinci cînd o aduci înapoi.

– S-a făcut. Vino după spectacolul de diseară, ca să stabilim amănuntele.

Barrows aprobă din cap, se ridică în picioare şi ocoli masa, îndreptîndu-se spre uşă, dar se opri.

– A, că veni vorba... spuse el, şovăitor.

Rivas îşi ridică ochii, vizibil iritat.

– Ăăă... e ceva care mă... nedumireşte de treisprezece ani încoace. Poate că n-ar trebui să-ntreb.

Rivas se temu, bănuind ce avea să urmeze, dar spuse „Da?" pe un ton indiferent.

– De ce – iartă-mă, să ştii că nu insist deloc să-mi răspunzi – dar în noaptea aceea, cînd te-am izgonit, de ce te-am găsit pitit după tufişurile alea, în patru labe, vomitînd şi... lătrînd?

Rivas se simţi umilit, cînd îşi dădu seama că se făcuse roşu la faţă. „De ce", îşi spuse, „nici unul dintre noi nu poate uita întîmplarea aia nenorocită?".

– Te întrebi asta de treisprezece ani? spuse el.

– Da.

Rivas clătină din cap şi făcu semn spre uşă.

– Întreabă-te mai departe.

*

* *

După ce plecă Barrows, Rivas se lăsă în scaun şi dădu din nou paharul peste cap, după care, cu băgare de seamă, se relaxă şi-şi îngădui să-şi aducă aminte de noaptea aceea dezastruoasă – prima şi ultima dată cînd gustase rachiul Currency.

Se întîmplase în toamna – Rivas numără anii pe degete – celui de-al şaselea an al celui de-al Şaselea As, cînd Urania Barrows se hotărîse să-l invite pe Gregorio, iubitul ei care era muncitor agricol, la petrecerea simandicoasă pe care o dădea de ziua ei – împlinea şaptesprezece ani. Deşi era doar fiul unuia din fermierii arendaşi, Gregorio, pe atunci de optsprezece ani, izbutise să pună ceva bani deoparte – o bancnotă de cinci – şi niscai mărunţiş, ceea ce însemna o groază de parale pentru un muncitor agricol – iar în ziua petrecerii îi cheltuise pe toţi cu o îngîmfare aristocratică, închiriind un costum, tunzîndu-se şi bărbierindu-se. Se dusese la petrecere şi, deşi fusese teribil de nervos în compania aceea sofisticată, produsese o impresie bună... pînă cînd se servise rachiul.

Tînărul Gregorio băuse vin încă din copilărie, dar spirtoasele distilate erau o noutate pentru el şi nu ştia că trebuie să le bei mai încet. În cele din urmă îşi dăduse seama că se îmbătase prosteşte şi

că o pusese într-o situaţie delicată pe Urania, aşa încît părăsise petrecerea... şi de cum ajunsese la aer curat constatase că îi venea să verse.

Cum nu voia să fie văzut vomitînd, ieşise, clătinîndu-se, de pe potecă şi găsise un locşor în spatele unor tufişuri, se lăsase în patru labe şi începuse procesul îndelungat al eliminării rachiului din stomac.

La un moment dat, cînd se oprise ca să-şi tragă sufletul, auzise o doamnă de pe potecă întrebînd pe cineva ce erau zgomotele acelea ciudate, care veneau de dincolo de tufişuri. Vocea unui bărbat răspunsese că semănau cu cele făcute de un cîine.

Rivas se înfioră acum şi dădu pe gît berea. Îşi aminti că îşi dorise cu disperare ca invitaţii să le lase-ncolo de zgomote şi să plece, iar ceva îi spusese că modul cel mai sigur în care ar putea reuşi acest lucru ar fi să-i convingă că era într-adevăr un cîine, şi nu ceva care să necesite cercetări. Aşa că începuse să... latre.

Acum se ridică şi deschise uşa, dar nu izbuti să alunge amintirea ultimelor lui clipe conştiente, din noaptea aceea catastrofală... cînd, în fine, deschisese ochii şi văzuse ghetele lui Irwin Barrows la vreo cincisprezece centimetri de faţa lui.

Părăsi cămăruţa trăgînd uşa după el şi în timp ce se îndreptă, împleticindu-se, către scenă – alcoolul i se suise iar la cap – ochii lui zăriră ca prin ceaţă barul întunecos, scena din faţă şi

chipurile neliniştite care-l priveau; suprapusă scenei, ca un al doilea plan transparent, revăzu şoseaua cu două benzi, care din cauza ceţii dese părea un drum izolat, traversînd de-a curmezişul cerul îngheţat, şi pe care o zbughise, pe jos, în cursul acelei zile îngrozitoare, cu treisprezece ani în urmă. Tremura de frig, era ameţit şi-i venea să verse, din cauza loviturii şi a mahmurelii: Irwin Barrows, simţindu-se ofensat, îi trăsese un şut zdravăn în cap, înainte de a-l tîrî de după tufişuri şi de a le porunci celor de la bucătărie să-l ducă de-acolo şi să-l zvîrle undeva, în afara hotarelor proprietăţii Barrows.

Mersese toată ziua şi cînd soarele se ridicase, risipind treptat ceaţa, văzuse pentru prima oară ruinele bătute de vînturi şi acoperite de vegetaţie ale marelui şi vechiului Ellay, animate acum doar de ţipetele papagalilor şi ale maimuţelor. Decrepitudinea dădea scheletului construcţiilor, încă impunătoare, un aer de măreţie tragică, pe care nu l-ar fi putut avea, pe vremea cînd erau locuite, iar numărul lor – se întindeau pînă la linia orizontului, ca nişte şiruri de pietre funerare lăsate în paragină – era destul de mare ca să-i inspire respect tînărului Gregorio; de cîteva ori, curiozitatea fusese mai puternică decît starea lui proastă, graba şi spaima nelămurită să nu se rătăcească, aşa că se apucase să exploreze încăperile vechi, urcînd şi coborînd scări şubrede şi acoperite de moloz. Cînd dăduse, în sfîrşit, cu

ochii de înaltul zid vestic al Ellay-ului, doar vîrfurile zvelte ale crenelurilor mai erau luminate de soarele roșietic, care apunea. Rîul care curgea dincolo de oraș, pe jumătate secat, era invizibil în întuneric iar teama de bufnițe și cucuvele îl făcuse să nu ia în seamă durerea de cap și să parcurgă în goană ultimele două mile.

Aceea era prima noapte pe care nu și-o petrecuse în casa tatălui său și, după două ceasuri de rătăcire deznădăjduită pe străzi, se refugiase într-un ungher al unui șopron din Dogtown. Nu era singurul vagabond care căutase adăpost acolo și fusese trezit de cîteva ori de pornirile afectuoase ale vreunuia sau altuia din vecinii de șopron, urmate de efortul dezgustat de a le respinge. Un tînăr, insultat de refuz, îl întrebase pe Gregorio dacă avea chef să plece din oraș chiar atunci, prin poarta Dogtown. Rivas declinase oferta, politicos... iar după cîțiva ani, aflase că nu exista o asemenea poartă și că expresia „a pleca prin poarta Dogtown“ însemna a dispărea, la figurat sau la propriu, într-unul din canalele colectoare, omniprezente și pline de murdării, din Dogtown.

În dimineața următoare, amețit de foame și oboseală, se așternuse la drum iar în zona Porții de Sud, de lîngă Sandoval Street, se întîlnise cu grupul de credincioși, cunoscuți în rîndul oamenilor sub numele de cabotini... acei cabotini extraordinar de preocupați de soarta altora, gata întotdeauna să

te bată încurajator pe umăr şi să arboreze un zîmbet plin de înţelegere.

*
* *

„A avut dreptate Steve“, îşi spuse, stingherit, cînd urcă din nou pe scenă şi privi asistenţa – „au plecat destul de mulţi. Cît timp oi fi stat de vorbă cu Barrows, în cămăruţă? Probabil că aş face o greşeală dacă aş întreba – aş recunoaşte că nu ştiu. Fir-ar să fie de whisky! În seara asta, gata cu berea şi cu celelalte, băiete!“.

Vru să dea semnalul pentru „Everybody Wants to Smoke My Comoy“ dar îşi aminti că-l cîntase deja, aşa că dădu semnalul pentru „Drinking Alone“.

Fandango oftă desluşit cînd începu să cînte. „Of, Tommy, uită-te şi tu la jumătatea plină a sticlei“, îşi spuse Rivas. „Probabil că următoarea vedetă, care o să ajungă aici, n-o să vrea să cînte nimic altceva decît **scrap** şi **bugwalk**“.

CAPITOLUL DOI

Într-un fel, cerul albastru şi senin, care se vedea prin geamurile fără ferestre, făcea ca interiorul camerei să arate şi mai sărăcăcios. Rivas avu impresia că Toothtalker însăşi semăna cu una din vechiturile acelea bolnăvicioase, de care încerca să nu se împiedice. Gîndul îl făcu să zîmbească, în ciuda durerii de cap. „Da“ , îşi spuse, „printre toate tablourile, borcanele cu eşantioane, cărţile putrezite şi bucăţile alea de maşinării, vechi şi de neînţeles, arată ca o mumie bătrînă şi uscată“. Maxilarul inferior, poate din cauza unor greşeli de îmbălsămare, se desprinsese treptat de restul feţei; uscată, efigia încremenise pentru totdeauna într-un strigăt violent, dar mut.

„O mumie care“ , adăugă el, în timp ce ea le mai oferi o dată musafirilor zgomotul acela gutural, grav şi lugubru, la care se pricepea atît de bine, „începuse să fie locuită de şoricei“ . Chiar dacă era irascibil şi abia-şi putea ţine ochii deschişi, după o noapte în care nu dormise aproape deloc, Rivas trebui să-şi înăbuşe un chicotit. Efortul îi accentuă durerea de cap.

Se uită la scaunul de lîngă el şi văzu că Irwin Barrows stătea cu umerii strînşi, aplecat înainte, privind-o neliniştit pe bătrîna nemişcată,

care gîlgîia. Rivas fu surprins: crezuse că insistenţa lui Barrows, să o consulte pe Toothtalker înainte să se ocupe de răscumpărare, era o simplă formalitate, un gest tradiţional, ca şi cum ai lăsa căruţa să se „încălzească" vreo cîteva minute, în dimineţile reci, înainte să strîngi hăţurile şi să porneşti... Dar bătrînul bancher era, pe cît se pare, la fel de credul ca ultimul dintre gunoierii care urcaseră vreodată scările astea din turn, ca să asculte judecata lumii spiritelor, în care ţinuturile de dincolo de ziduri erau favorizate sau primejduite mai cu seamă de configuraţia astrelor.

Rivas se simţi aproape trădat, cînd înţelese asta. „Zău aşa", îşi spuse, „doar eşti unul din cei mai bogaţi oameni din Ellay. Dacă pot **eu** să-mi dau seama că e o prostie, cu siguranţă că poţi şi **tu**".

Se lăsă în scaun şi se uită pe fereastră, la priveliştea luminată de soare dar încă acoperită de rouă. Spre stînga, izbuti să vadă o fîşie verde, care era marginea gospodăriilor din sud, dar spre miazăzi nu se zărea decît întinderea presărată cu clădiri pustii, lăsate în paragină – o scenă aflată undeva la mijloc între peisajul citadin şi cel rural, animată de scaieţii purtaţi de vînt şi, din cînd în cînd, de silueta zdrenţăroasă a unui gunoier, prea vlăguit ca să se aventureze departe de zidurile oraşului. Mai la sud, putu vedea strălucirea portului San Pedro. Dincolo de el ştia că se află Long Beach Island, marea, iar mai jos, de-a lungul

coastei, la gura fluviului Santa Ana – Irvine.

„Sper că am să pot s-o prind“, îşi spuse, „fără să trebuiască să merg prea mult în direcţia aceea“. Se înfioră, amintindu-şi de o răscumpărare – una nereuşită – care îl adusese pînă în apropierea zidurilor albe ale Oraşului Sfînt al lui Jaybush, din Irvine. „Nu vreau să mă mai apropii vreodată de locul ăla blestemat“, îşi zise cu hotărîre. „N-ar fi chiar aşa rău, dacă n-aş avea bănuielile mele că e **într-adevăr** un fel de Mesia. Tata obişnuia să se jure că văzuse ploaia fină de stele căzătoare, care luminaseră cerul în noaptea zămislirii lui Jaybush, cu vreo treizeci şi ceva de ani în urmă – şi chiar religiile rivale admit că, înainte de a se retrage din viaţa publică, reuşise de cîteva ori – fapt verificabil – să-i aducă pe morţi la viaţă... Deşi, tot ele susţin că s-ar fi bucurat şi de ajutorul Satanei.“

Un petic din lumina soarelui de dimineaţă se lăţea încet pe perete şi cînd Rivas o privi din nou pe bătrîna din colţ îi văzu chipul luminat: în gura căscată luceau toate bucăţelele de metal lipite de dinţi. „Ei bine, Barrows nu se poate plînge că n-a meritat banii“, îşi spuse. „Probabil că are acolo jumătate de livră de deşeuri.“ Rivas ştia – spre deosebire de Barrows – că ce auzeau era doar o imitaţie şi că adevăratul vorbit din dinţi apărea; probabil, ca o consecinţă a plombelor micuţe, de metal. În anii din urmă cîţiva oameni semnalaseră, într-adevăr, că auzeau nişte voci nedesluşite în

propria gură; dar spuseseră că nu se întîmpla decît foarte rar și doar pe vîrful muntelui, iar Rivas nu mai auzise de vreun caz verificat ca atare, în ultimii zece ani.

Cu toate acestea, era o probă neprețuită de superstiție populară, în folosul ghicitorilor.

Rivas căscă zgomotos – în așa fel încît, preț de o clipă, se păru că el și cu bătrîna cască în tandem – dar închise brusc gura, cînd Barrows îi aruncă o privire furioasă și se stăpîni, așezîndu-se mai confortabil în scaun. Noaptea trecută renunțase să mai adoarmă, după ce un vis despre Urania îl făcuse să cadă din pat, tocmai cînd ceasul bătea ora unu. Își petrecuse restul nopții pe acoperișul clădirii, cu pelicanul alături, scîrțîind și zdrăngănind improvizații și bubuieli fantastice și din ce în ce mai tari, pe melodia de la **Peter and the Wolf.**

Poate fiindcă Rivas nu păruse impresionat de felul cum procedase pînă atunci, bătrîna Toothtalker își destinse maxilarul și dădu fuga la un dulăpior de unde, după ce dărîmă niște lucruri, scoase un telefon galben, din plastic, cu un receptor, care începu să zbîrnîie și să țăcăne după ce-l scutură de cîteva ori. Se încruntă mustrător la Rivas și începu să șoptească în aparat.

Cîteva minute încercă să fie atent, măcar ca să deslușească ce spunea despre el lumii spiritelor, dar se părea că visul din noaptea trecută rămăsese agățat de el, ca un miros nedeslușit și neplăcut,

care putea fi ignorat, în general, dar se arăta gata să-şi facă simţită prezenţa, cînd îşi modifica poziţia. În cele din urmă oftă, se dădu bătut şi se lăsă din nou pradă amintirilor.

În vis, Urania făcea parte dintr-un şir de oameni îngenuncheaţi, într-un cuib specific cabotinilor – o încăpere strîmtă, undeva în mijlocul ruinelor, presărată cu acel gen de resturi pe care nici un gunoier nu-şi dă osteneala să le strîngă. Preotul – cunoscut sub numele de **jaybush**, fiindcă în timpul desfăşurării împărtăşaniei devenea întruparea concretă şi deplină a lui Mesia, a lui Norton Jaybush însuşi – se plimba prin faţa şirului, întîrziind în dreptul fiecărui împărtăşit, doar cît să îl sau să o atingă pe frunte.

Fiecare dintre siluetele îngenuncheate avu cel puţin o mişcare convulsivă, simţind atingerea, iar multe se prăbuşiră în crize violente. Rivas îşi mai amintea încă foarte limpede prima lui împărtăşire – cum îl privea pe **jaybush**-ul care mergea prin faţa şirului, îndreptîndu-se spre el, şi cum se întreba cît anume din reacţia de peşte prins în cange a celorlalţi era simplă isterie şi cît prefăcătorie ordinară; apoi **jaybush** se apropiase de **el**, îi atinsese fruntea şi un şoc fizic sfîşietor îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa; îşi revenise abia după o jumătate de oră, pe podea, ameţit, învineţit şi stupefiat.

În vis, cînd **jaybush**-ul se apropiase de Urania şi o atinsese, ea începuse să degaje un nor

enervant de aburi trandafirii şi continuase, mult după ce plămînii ei ar fi trebuit să se golească de tot, iar cînd Rivas dăduse fuga, îngrijorat, şi o luase în braţe, simţise cum trupul i se micşorează înăuntrul hainelor, aidoma mareei care se retrage; multă vreme o legănase pe fata din ce în ce mai uşoară care, incredibil, încă mai expira, iar în cele din urmă golirea se terminase, iar cînd îşi ridicase capul de pe umărul ei, privindu-i chipul, rămăsese doar un craniu dezgolit, ale cărui orbite căscate îl fixau.

Dar, îşi aminti acum cu un fel de îngreţoşare, descoperirea aceea nu-i schimbase în nici un fel hotărîrea de-a o aduce înapoi în Ellay şi de-a o lua de soţie. Se frecă la ochi şi-şi aranjă o şuviţă rebelă.

– Ah, spuse bătrîna, dînd din cap şi plimbîndu-se de colo colo, cu receptorul telefonului lipit de ureche. „Neutroni, ai spus? Fir-ar să fie! Şi... **cilindri principali?** Doamne, ai milă." Îl privi cruciş pe Rivas, ca să-şi dea seama dacă era impresionat cum se cuvine de aceşti termeni ezoterici. El observase că nu catadicsise să pună capătul firului telefonic în legătură cu nimic şi că îl tîra pe podea după ea. Se întrebă dacă o să se împiedice de el. „Zece-patru", spuse ea, în cele din urmă, şi puse telefonul pe pervaz – pe cît se părea, ca să se răcească.

Se întoarse spre musafiri.

– Ei bine, spiritele au avut foarte multe de

spus. Dumneata, domnule, spuse arătînd spre Rivas, eşti cauza unei mari nesiguranţe. Vezi dumneata, în fiecare ecuaţie există cîte un factor **necunoscut** – clenciul, cum îi spunem noi, matematicienii – iar ca să desluşim diversele linii ale vieţii şi să vedem care este cea mai sănătoasă trebuie să...

După care se lansă într-un discurs lung, plin de „rezonanţe de identitate" şi „viteze orbitale ale sufletului"[4], arătînd adeseori, în sprijinul afirmaţiilor, spre colecţia de cărţi vechi şi acoperite de praf, adunate, evident, la întîmplare. Imediat după aceea dădu la iveală un pachet de cărţi de joc şi, amestecîndu-le, le aduse la cunoştinţă că Matt Sandoval, legendarul Prim As din Ellay, desemnase pe patul de moarte cele cincizeci şi două de cărţi drept mijlocul prin care cei înzestraţi mistic îl puteau consulta, chiar şi după deces. Cei patru „aşi", îi informă ea pe musafiri, erau numiţi aşa fiindcă reprezentau cele patru temperamente ale Asului însuşi. Pe urmă începu să aşeze cărţile pe suprafaţa mesei, într-o dispunere care părea să aibă o anumită semnificaţie, încruntîndu-se sau dînd din cap la fiecare carte adăugată.

Rivas încetă să mai fie atent. În ultimii ani învăţase cu sîrguinţă să citească scrierile vechi, cu toate literele lor tăcute, cu timpuri inutile şi fabuloase, cu cuvinte rare; şi, de fapt, chiar citise cîteva din cărţile şi revistele care figurau, ca obiecte de podoabă, în casele celor mai avuţi, şi

ca ajutoare în sprijinul ghicitorilor. Şi chiar dacă nu ajunsese la o înţelegere foarte clară a lumii strălucitoare, aglomerate şi „electrice“ de acum mai bine de un secol – pînă şi hărţile lor descriau o linie sudică, de coastă, a Californiei, care nu mai exista – acumulase destule date ca să-şi dea seama că majoritatea oamenilor, care îşi cîştigau existenţa pretinzînd că au cunoştinţă despre vechile minuni, ştiau de fapt mai puţin decît el.

Povestea ei, despre Sandoval, care inventase cărţile de joc, de pildă, şi numise aşii după propria-i titulatură era – şi Rivas ştia asta – exact pe dos. Rivas citise un jurnal ţinut în timpul stăpînirii Primului As şi aflase că, în realitate, cetăţenii din Ellay doriseră să confere titlul de rege omului care înfiinţase moneda, construise zidul, dizolvase teroarea inspirată de „motocicliştii“ cu apucături piratereşti, cărora li se spunea **urlători**, şi reîntemeiase agricultura. Sandoval acceptase funcţia, dar nu şi titlul. „Au fost prea mulţi regi“, zice-se c-ar fi spus; „şi cum Damă, Valet sau Joker nu merge, am să fiu primul As“.

Oricum, bătrîna îi dădea înainte.

– Văd că veţi avea succes amîndoi, spuse ea. Spiritele spun că veţi găti cu gaze. La tine, omule – continuă ea, arătînd spre Barrows – văd o creştere a averii, văd cum se rostogolesc spre tine sticlele acelea vechi, cu rachiu.

Rivas se uită la Barrows. Da, pomenirea întîmplătoare a rachiului o ajutase pe Toothtalker

să-şi arunce precis cîrligul – ochii bătrînului erau larg deschişi iar încheieturile degetelor, încleştate pe braţele fotoliului, se albiseră.

– Iar la tine, continuă ea, arătînd acum spre Rivas şi fixîndu-i inelarul gol, cu privirea, văd... că te vei reîntîlni cu o iubită de mult pierdută... văd o nuntă şi... şase copii.

Rivas o privi chiorîş. „Babă mincinoasă!“ îşi zise, cuprins deodată de panică, „nu spune asta, el chiar crede în prezicerile tale idioate!“. Muzicianul se uită temător la bătrîn: după cum se aştepta, Barrows îl privea rece şi dădea din cap.

– Chiar mă întrebam cît de mare ar fi riscul, murmură Barrows.

Rivas se hotărî deodată să plece după Urania neplătit şi de capul lui, dacă era nevoie – dar dacă s-ar duce chiar acum, ar rămîne aproape sigur fără slujbă, iar banii lui Barrows însemnau diferenţa dintre un an-doi tihniţi şi îmbelşugaţi – timp în care să caute un alt post – pe de o parte, şi sărăcie, mîncare proastă, vinderea lucrurilor şi cerşitul grăbit şi nedemn al oricărui fel de slujbă, pe de alta. Iar dacă era posibil, voia să-l împiedice pe Barrows să angajeze alt răscumpărător care, cu siguranţă n-ar fi reuşit decît să tulbure apele şi să-i pună în gardă pe cabotini.

– Uite ce e, spuse el pe un ton calm, bătrîna e o escroacă şi nu se pricepe să ghicească viitorul nici cît mine. Numai fiindcă a...

– Nu încerca să susţii asta, Rivas, scrîşni Barrows. Cum îţi închipui că a ştiut...

– A spus doar c-ai să cîştigi o groază de bani! Asta e minciuna clasică a ghicitorilor, fir-ar a naibii! Exact aşa ceva mi-a turnat şi mie! Nu ştia că tu eşti tipul care se ocupă de distilare.

Deconcertată de izbucnirea provocată de o previziune atît de inofensivă Toothtalker ascultase atent; la ultima propoziţie a lui Rivas, sprîncenele i se ridicară.

– Ba am ştiut, spuse ea imediat. Dimensiunile vibratorii mi-au spus totul. Greg Rivas şi Irwin Barrows, ăştia sînteţi.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Rivas ţîşni de pe scaun, se repezi la fereastră şi ridică receptorul telefonului care tăcuse, dar începu, din nou, să zbîrnîie cînd îl agită.

– Naiba să-l ia, îi strigă lui Barrows, nu e nimic adevărat! Uită-te aici!

Desfăcu căpăcelul perforat, din plastic, al scoicii receptorului, de unde ieşi o viespe mare; aceasta zbură într-un opt imprecis în faţa ochilor lui, după care i se aşeză pe obraz şi-l înţepă.

– Au, fir-ar a dracului!

– Ai văzut? strigă Toothtalker, triumfătoare. Nu poţi să-ţi bagi nasul în instrumentele ştiinţifice şi să rămîi nepedepsit!

Viespea găsi fereastra şi dispăru afară.

– Poftim, m-ai făcut să-mi pierd... receptorul de înaltă frecvenţă.

Rivas îşi dădu seama că Barrows, care nu ştia

cum funcţionează un telefon, era şi mai impresionat, acum, de puterile lui Toothtalker decît fusese cu un minut în urmă.

– Doamne sfinte, exclamă bătrînul, Rivas n-o să moară, nu?

Rivas începu să întrebe sarcastic: „Dintr-o **înţepătură de viespe?**“ dar bătrîna, cu reflexele unui povestitor cu vechi state de serviciu, obişnuit să potolească publicul dificil, scoase rapid un pistol cu apă de sub veşmînt şi-i trimise un jet de gin curat, calitatea întîi, drept în faţă; Rivas cîrîi, merse, clătinîndu-se orbeşte, la fereastră şi se sprijini de pervaz, gîfîind şi scuipînd.

– Ar fi murit, spuse ea cu seninătate, dacă nu i-aş fi dat asta. Lichid radioactiv, distilat din izotopi. Norocul lui c-am avut la îndemînă... N-a fost o viespe obişnuită.

Simţindu-se învins, Rivas se îndreptă din şale, inspiră adînc şi se întoarse ca să-l înfrunte pe Barrows.

– Ascultă aici, spuse el. Îţi promit că ţi-o aduc acasă – în ideea că am să pot s-o iau de lîngă cabotini – dacă-mi promiţi şi tu c-o laşi să se mărite cu mine, dacă îşi dă seama ce face... şi dacă întîmplător mai vrea, după toţi aceşti ani. Ce zici? Să rămînă la latitudinea lui Uri, să hotărască ea dacă profeţia acestei femei a fost corectă.

Barrows începu să vorbească dar Rivas îl întrerupse, strîngînd şi mai tare, în pumn, receptorul telefonului, căruia nu ştia cum de nu-i

dăduse drumul, şi trîntindu-l de pervazul de beton. Receptorul explodă şi bucăţelele de plastic galben plutiră zumzăind prin aer şi căzură cu zgomot printre grămezile de vechituri aruncate alandala.

– Şi bineînţeles, continuă Rivas, ţine minte că sînt singurul răscumpărător care are într-adevăr şanse să pună mîna pe ea.

Barrows îl privi, îngustîndu-şi ochii, cîteva clipe, iar Rivas fu uşor surprins să constate că, de fapt, bătrînul arăta nesigur pe el şi chiar puţin bolnav – ca şi cum preţul acestei răscumpărări ar fi început să implice şi altceva, în afară de rachiul Currency.

– Ne faci viaţa grea, la amîndoi, spuse Barrows încet.

Rivas nu era sigur că înţelesese ce voia să spună bătrînul dar răspunse:

– Încerc doar să împart răspunderea.

Străbătu încăperea pînă în locul unde stătea Barrows şi îi întinse mîna dreaptă.

– Promiţi?

Barrows oftă.

– Sper din tot sufletul că n-o să se hotărască să rămînă cu tine. Bine, promit.

Întinse mîna şi, accentuîndu-şi gestul ca un judecător care izbeşte, plictisit, cu ciocănelul în masă, îi strînse mîna lui Rivas.

*

* *

Puţini dintre prietenii lui l-ar fi recunoscut, în personajul cu un aer rătăcit, care stătea în piaţa plină de băltoace de lîngă Poarta de Sud, pe Gregorio Rivas; petrecuse o oră, după ce ieşise de la Toothtalker, la croitor şi la frizer. Acum, ras, cu părul pieptănat pe spate, cănit şi adunat la ceafă, îmbrăcat, în locul hainelor stridente, cu un costum curat de in, aproape alb, arăta cu cîţiva ani mai tînăr, imaginea perfectă a unui tinerel de familie bună, derutat fiindcă rămăsese fără prieteni, mahmur şi fără ocupaţie, în cartierul cel mai urît al marelui oraş.

Nu era singurul care hoinărea pe acolo. Pentru toată lumea, Poarta de Sud reprezenta zona înconjurătoare din apropiere, precum şi poarta propriu-zisă, prin care Sandoval Street pătrundea în oraşul împrejmuit de ziduri; erau, poate, cei mai activi şi mai aglomeraţi cincizeci de yarzi pătraţi din sudul Californiei. Chiar atunci, cel mai priceput strîngător de resturi lemnoase din Ellay tocmai aducea cîteva căruţe, fiecare plină vîrf cu bîrne de lemn, majoritatea putrezite şi cu bucăţi de beton prinse de ele, deşi pe unele mai lucea încă vopseaua de altădată. Mirosul de mucegai al lemnelor dezgropate de curînd se lupta, în aerul dimineţii, cu aroma sandviciurilor calde vîndute ici şi colo, la colţ de stradă, cu duhoarea care venea dinspre Dogtown, de fiecare dată cînd vîntul se mai linişte puţin şi cu izul înţepător al fumului provenit din depozitele de cărbune şi leşie, din

zona de est a lui Woolshirt; iar clădirile mari şi vechi din partea vestică a lui Sandoval se făceau ecoul vieţii de zi cu zi, trăită printre movilele, şanţurile şi cocioabele din partea cealaltă. Rivas, pe care-l durea capul, fu asaltat de un vînzător de licitaţie, venit dinspre magazia cea mare, din lemn, unde se afla Biroul de Schimb al Relicvelor, de zgomotul ciocanelor din atelierele fierarilor şi de zăngănitul şi înjurăturile minerilor oţelari de sub străzi, care se chinuiau să desfacă şi să scoată la suprafaţă bucăţi din ţevile de oţel care zăceau în dezordine şi rugineau sub solul fertil al jumătăţii estice a Ellay-ului. Era chiar şi un cîntăreţ de stradă, observă Rivas cu un rînjet strîmb, care ciupea corzile unui pelican şi cînta fals „Everybody Wants to Smoke My Comoy". Rivas îşi frecă bărbia moale şi se întrebă dacă nu cumva lăsa în oraş mai mult din el însuşi, decît lua cu el.

Cum cartelele albe, care reprezentau rachiul, îşi schimbau foarte des stăpînul, în cartier, se vedea că mulţi dintre locuitorii lui erau gunoieri, mai puţin respectabili decît negustorii de lemn vechi şi minerii. Deşi continuă să se poarte ca un tînăr speriat de împrejurimile necunoscute, Rivas privi, amuzat pe ascuns, dansul specific al unui hoţ de buzunare profesionist – ciudat de asemănător cu o insectă, din cauza seriei de atingeri ezitante, culminînd cu o mişcare rapidă ca de săgeată, cu tot corpul pregătit, parcă, să-şi ia zborul – şi înaintarea indolentă a unei prostituate cam

trecute, care se împăcase cu urmele lăsate de timp şi ştia cum să valorifice cît mai bine umbrele şi hainele, care nu acopereau chiar totul. Lui Rivas îi trecu prin minte că în clipa aceea era şi el un urzitor de plasă şi un pescar răbdător, în aceeaşi măsură ca fiecare dintre ei.

„Diferenţa dintre noi", îşi spuse, ridicîndu-şi raniţa şi pornind agale spre alt colţ, „este că eu pescuiesc peşti răpitori".

*

* *

În următoarele cincisprezece minute, văzu cîţiva oameni care trăiau cu adevărat suferinţa pe care el doar o mima. Ghemuit în pragul unei uşi, aproape de locul unde stătuse pînă atunci, Rivas observă un băiat vizibil subnutrit, care nu ieşise din adolescenţă şi care bombănea de unul singur, supărat, la adresa unor însoţitori imaginari şi se întrebă ce-l adusese în halul acela. Băutura şi sifilisul aveau nevoie, de obicei, de zeci de ani ca să distrugă mintea unui om, nu însă şi stupefiantele – mai ales Sîngele Veneţian – sau împărtăşaniile cabotinilor, deşi cabotinii nu-i lăsau aproape niciodată pe străini să-l vadă pe vreunul din împărtăşiţii grav afectaţi.

Mai era pe-acolo şi o fetişcană beată, care la început dădu impresia că era cu nepriceputul cîntăreţ din pelican, dar care în cele din urmă fu luată şi dusă de un chelios rînjit care, aşa cum Rivas ştia întîmplător,

era un negustor de Sînge. „Ce s-o fi întîmplat“ , se întrebă Rivas acru. „Merge atît de prost cu narcoticele, încît trebuie să faci pe codoşul, în timpul liber? M-aş duce s-o salvez, dacă n-aş fi sigur că s-ar întoarce tot la unul dintre voi.

Sînt oameni“ , îşi spuse, „cărora pur şi simplu le lipseşte voinţa de a supravieţui – sînt ca nişte aperitive umblătoare, care aşteaptă să-şi facă cineva timp şi să le devoreze. Şi chiar dacă lucrul care m-a ferit de... această delăsare catastrofică a fost probabil o însuşire neatrăgătoare, cum ar fi egoismul sau orgoliul, tot ăsta e motivul pentru care încă mai trăiesc, pot gîndi şi am să fac tot posibilul ca să mi-l păstrez“ .

Rivas zîmbi, amintindu-şi răspunsurile pe care le dăduse, cu ocazia primei împărtăşiri în mijlocul cabotinilor: în timp ce restul împărtăşiţilor care-şi veneau în fire îl preaslăviseră pe Domnul Jaybush şi aflaseră cu certitudine cînd avea să se efectueze următoarea împărtăşanie, ca nu cumva s-o rateze, tînărul Gregorio Rivas, deşi buimăcit, epuizat şi bucuros că găsise adăpost şi companie, analizase situaţia cu luciditate. Nu se îndoise că misteriosul Norton Jaybush era mai mult decît un simplu om, poate chiar un zeu, însă perspectiva abandonării propriei individualităţi, pentru a se „uni cu Domnul“ , îi repugnase profund.

Trupa de cabotini care îl luaseră cu ei îl duseseră la un cuib aflat într-una din construcţiile părăsite din afara zidurilor, şi îl familiarizase cu modul de viaţă cabotin. În acea primă zi, îi

privise pe cîţiva dintre împărtăşiţii subjugaţi cum îşi exercitau „darul limbilor“ şi îl tulburase nu atît bolboroseala feţelor vlăguite, cît faptul că toţi evoluau cu o armonie precisă şi fără nici un efort, de parcă – Rivas încă îşi mai amintea imaginea care i se formase atunci în minte – de parcă fiecare din ei era doar un inel vizibil al unui vierme mare şi vibratil. Rivas nu dorise deloc să se integreze ceremoniei şi descoperise, la scurt timp după aceea, că mintea înceţoşată de alcool era imună la împărtăşanie. Prin urmare, în ciuda interdicţiei de băutură, legiferată de Mesia, avusese grijă să nu se împărtăşească decît după ce se îmbătase discret. Asta îi permisese să contracareze efectul distrugător al împărtăşaniei... Deşi nu fusese în stare să riposteze, nici măcar pe furiş, decît după ce-i venise ideea să-şi pună calităţile muzicale în slujba cabotinilor.

Iar pe urmă, după ce în sfîrşit îi părăsise pe cabotini şi pornise spre nord-vest, către Veneţia, apăruse Sîngele.

Veneţia era un oraş aflat într-un fel de carnaval sălbatic, un oraş care se ivise, aidoma cristalelor dintr-o soluţie saturată, în jurul golfului semicircular cunoscut sub numele de Ellay – Ex Deep, în centrul căruia se afla incinta unei gropi submarine, renumită pentru strălucirea fantastică a culorilor curcubeului din unele nopţi. Cine avea mulţi bani şi ştia să-şi poarte singur de grijă putea, zice-se, să guste anumite plăceri uluitoare,

în încăperile de deasupra şi în barurile de dimensiunile unor canale – Rivas auzise povestindu-se despre „galeriile de reprimare", unde puteai ucide, prin sugrumare, oameni care se ofereau de bunăvoie, împinşi, nu întotdeauna, dar adeseori, să facă asta de banii care, în aceste condiţii, reveneau familiilor; despre „instituţii cu profil sportiv", bordeluri ai căror pensionari erau cu toţii deformaţi fizic, prin procedee de adaptare erotică; despre restaurante cu meniu marin, provenit din pescuitul sportiv, ai căror clienţi nu puteau fi transportaţi decît cu mare dificultate, pentru că erau orbi, în curs de descompunere şi imobilizaţi în acvarii pe roţi... dar nerăbdători să ia încă o masă neobişnuită şi extraordinar de scumpă; şi, bineînţeles, auzise despre atotcuprinzătorul club de noapte al blestemaţilor, locul despre care nu existau două relatări care să coincidă, dar căruia toate îi atribuiau o strălucire cumplită şi otrăvitoare: localul numit „Palatul Excentricului".

Fiind un tînăr vagabond, fără lucru, Rivas nu putuse să verifice existenţa unor asemenea locuri fabuloase – pînă şi o **tortilla** umplută cu puţină fasole însemna o zi de muncă grea – dar Sîngele era ieftin.

Drogul era un praf roşietic-maroniu, care putea fi prizat, fiert, fumat sau mîncat şi care îl slăbea pe consumator şi-l aducea într-o stare de semicomă, scăldîndu-l mîngîietor într-o întreită iluzie: că îndeplinise fapte mărețe, că avea timp

pentru odihnă şi că-i era cald; consumatorii cu vechime pretindeaú, de asemenea, că simt o atenţie puternică şi iubitoare, ca şi cum i-ar fi legănat Dumnezeu în persoană.

În Veneţia, gustarea Sîngelui era de o actualitate plină de cutezanţă, poate fiindcă monştrii sîngeroşi autentici erau extrem de neatrăgători. Mulţi dintre ei pur şi simplu mureau de foame, nevrînd să-şi cumpere mîncare cu banii, care puteau fi folosiţi pentru procurarea unor cantităţi suplimentare de drog; nu mîncau, nu se scăldau şi abia se mişcau, tîrşîindu-şi paşii pînă la prima persoană pe care o puteau uşura de o para, două, după care se întorceau la prăvălia cu Sînge.

După ce Rivas îşí găsi o slujbă stabilă, ca spălător de vase într-unul din numeroasele restaurante, şi puse deoparte ceva bani, intră într-o seară într-o prăvălioară de Sînge de lîngă un canal, curios să vadă cum era drogul, fiindcă în Ellay era ilegal şi scump. Proprietarul magazinului era şi el consumator şi rosti un panegiric atît de strălucitor, cu privire la marfă, încît Rivas o luă la sănătoasa, simţind că acest drog atotîmpăciuitor îl va deposeda de orgoliul pe care şi-l cultivase cu atîta grijă, de amintirile dureroase legate de Urania, de ambiţiile lui muzicale care începeau să prindă contur... Pe scurt, de tot ce-l făcea să fie Gregorio Rivas.

*

*   *

– Frumoasă dimineaţă, nu-i aşa?

Rivas tresări, readus la realitate, şi se uită, cu o speranţă precaută, la bărbatul care se oprise lîngă el. Deşi nu era cît Rivas de înalt, era mult mai voinic şi, cu excepţia nasului şi ochilor, toată faţa îi era ascunsă de pălărie şi de o barbă stufoasă.

– Mda, spuse Rivas pe un ton nervos, găsind o poziţie mai comodă pentru raniţa de pe umăr. Dar puţin cam rece.

– Da, destul.

Bărbatul căscă şi se sprijini de zid alături de Rivas.

– Aştepţi pe cineva?

– A, da, spuse Rivas repede, am să... Se opri iar pe urmă ridică din umeri: De fapt, nu.

Bărbatul chicoti.

– Înţeleg. Auzi, mă duc să iau ceva de mîncare. Ţi-e foame?

Rivas nădăjdui că gestul rapid de ducere a mîinii la portofel păru spontan.

– ...Nu prea.

– Eşti sigur? Ştiu un local unde o să ne dea fiecăruia cîte o farfurie mare de **madraca con juevos**, din partea firmei, gratis.

Îi făcu cu ochiul.

– Şi pot să aranjez să ne dea o masă lîngă foc.

Rivas se încruntă. Ceva nu era în regulă.

– Zău? Unde anume?

– O, un locşor undeva pe Spring, al unor prieteni de-ai mei.

Bărbatul căscă din nou, îşi întinse braţele deasupra capului şi pe urmă le lăsă să cadă – iar unul din ele ateriză şi rămase încolăcit pe după umerii lui Rivas.

Gura lui Rivas se transformă într-o linie dreaptă.

– Spring şi mai cum?

– Poftim? A, la doar două blocuri de-aici, Spring & Main. Cinci minute de...

– Exact.

Rivas se desprinse de sub braţul bărbatului.

– Ăsta e Clubul Băieţilor. Nu, mulţumesc.

Plecă în căutarea altui zid de care să se sprijine, însă bărbatul veni în grabă după el.

– Cunoşti locul, ai? Ascultă aici, flăcău, nu e momentul să te dai mîndru. Dă-mi voie doar să...

Rivas se întoarse cu faţa la el şi-i permise bărbatului să vadă cuţitul pe care şi-l trăsese din mîneca dreaptă.

– Pot să ţi-l înfig în inimă atît de repede, că n-ai avea timp nici să ţipi, declară el nu fără amabilitate. **Vaya!**

– Doamne, puştiule, în regulă! exclamă bărbatul şi se dădu înapoi. Ieşit din raza de acţiune a cuţitului, îşi îngădui să se depărteze nepăsător şi aruncă peste umăr: dar să ştii că puteam să-ţi fiu prieten!

„Îmi place", îşi spuse Rivas, cu o nedumerire neprefăcută, în timp ce vîrî cuţitul în teaca din mînecă şi se îndepărtă, „cum fiecare om, pe lumea

asta îşi închipuie că prietenia lui sau a ei valorează ceva. Dumnezeule, dac-aş fi într-adevăr un puştan lefter şi flămînd m-aş necăji mai degrabă fiindcă am ratat acel mic-dejun".

Mai devreme, Rivas observase un grup de tineri, ghemuiţi în jurul unui foc, sub o boltă înclinată din piatră, de lîngă Biroul de Schimb al Relicvelor, iar cînd privi acum în direcţia aceea văzu că una din fete se îndrepta spre el, zîmbind, cu mîinile în buzunarele rochiei lungi, pînă în pămînt.

– Ai pierdut un prieten, nu? întrebă ea, după ce se apropie suficient ca să vorbească încet şi să se facă auzită.

– A, nu-l cunoşteam, spuse Rivas, făcînd un semn vag cu mîna. A venit şi a început să-mi vorbească, atîta tot.

– Ţi-e foame? Vino să iei micul dejun cu noi.

Inima lui Rivas bătea tare, fiindcă bănuia că ăsta era cîrligul cu momeala pe care o aştepta, dar luă o poză de om care cade pe gînduri şi spuse:

– Ştii... n-am nici un ban...

Fata îşi puse mîna pe umărul lui şi îl privi în ochi.

– Banii sînt doar o tablă cu pătrăţele, într-un joc jucat de nişte copii nefericiţi, îi spuse ea deschis, iar el se întoarse cu spatele, ca nu cumva să i se citească pe chip satisfacţia nestăpînită – căci recunoscuse în afirmaţia ei una din formulele

clasice de ademenire ale cabotinilor, neschimbată de cînd o auzise prima oară, în dimineața aceea pustie, cu treisprezece ani în urmă. O folosise și el mai tîrziu, în expedițiile de recrutare.

– Așa o fi, spuse el, recitînd o replică pe care și-o aminti ca fiind ușor de contracarat, dar ai nevoie de bani ca să trăiești.

– Nu, spuse ea cu blîndețe, trăgîndu-l către bolta înclinată, n-ai dreptate deloc. Ai nevoie de bani ca să **mori**. Ca să trăiești ai nevoie de dragoste.

El rîse cu amărăciune, ca un student.

– Asta e și mai greu de găsit.

– Orice e greu de găsit, îi spuse ea, dacă nu știi unde să cauți sau ce anume cauți.

„E mieroasă fata", își spuse Rivas, lăsîndu-se dus spre trupa de cabotini care acum își ridicaseră cu toții privirile spre el și îi zîmbeau; avea încă urme de murdărie pe gît și pe la încheieturi și dormise în rochia cu care era îmbrăcată, dar silueta era frumoasă, își spunea replicile cu destulă sinceritate și, în ciuda dinților, zîmbetul era strălucitor ca o lampă aprinsă lîngă geam, într-o noapte cu furtună și oricum ăsta ar fi singurul lucru pe care l-ar fi observat un vagabond flămînd.

Cabotinii adunați în cerc se mișcară, ca să-i facă loc lui Rivas iar el privi atent împrejur, în timp ce se așeză pe gunoiul jilav – însă Urania nu se afla printre ei. Părea o trupă tipică: în

majoritate tineri, cu figuri pe care era întipărită o varietate de expresii, începînd cu optimismul timid al noului recrut, continuînd cu speranţa luminoasă a celor care, aidoma fetei care îl oprise, trăiau în credinţă de cîtva timp şi terminînd cu neatenţia rătăcită a unei perechi de vechi împărtăşiţi, pe ale căror chipuri zîmbetul obligatoriu părea uitat, ca un covoraş care te întîmpină la intrarea într-o casă părăsită.

– Acesta este noul nostru prieten – le spuse însoţitoarea lui celor din grup, aşezîndu-se lîngă el – care a avut amabilitatea şi a primit să ia micul dejun cu noi.

Se auziră exclamaţii discrete de încîntare şi Rivas fu încredinţat din toate părţile că sosirea lui le luminase ziua, într-un chip extraordinar. Se strădui să răspundă conform aşteptărilor.

Deodată, realiză că dădea mîna cu ceilalţi şi rînjea spontan, ca un idiot – căci existaseră cel puţin cîteva secunde în care nu jucase nici un rol. Simţi un uşor tremur de nelinişte – ba chiar de frică – în străfundurile fiinţei sale, fiindcă această renunţare călduroasă şi fericită la propria-i personalitate i se mai întîmplase doar de două ori în viaţă: o dată, cu treisprezece ani în urmă, cînd fugise de acasă şi fusese abordat pentru prima dată de cabotini, iar apoi, cu doar trei ani mai înainte, în timp ce-şi dusese la îndeplinire ultima răscumpărare. O reperase, în cele din urmă, pe fata pe care fusese angajat s-o răpească, îşi pusese

la punct planul de evadare pentru toiul nopţii şi îşi permisese luxul imprudent de a se odihni, între timp, în cuibul aglomerat al cabotinilor. De fiecare dată fusese doar o scăpare scurtă şi devenise vulnerabil doar din cauza oboselii extreme – dar ce scuză mai putea avea de data asta?

– Ce s-a întîmplat, frate?

O tînără cabotină slăbănoagă sesizase răceala bruscă a lui Rivas şi se aplecă înainte, plină de solicitudine, mîngîindu-i obrazul cu o mînă şi – observă el cu coada ochiului – făcîndu-le un semn discret tovarăşilor ei, cu cealaltă, ca să strîngă şurubul. Imediat, trupa se strînse în jurul lui, exprimîndu-şi preocuparea şi blocînd, ca din întîmplare, toate direcţiile în care ar fi putut s-o ia la fugă.

Rivas privi în jur, la toţi, şi decise că era timpul să afle cine era şeful.

– Ăăă, mă gîndeam, bolborosi el, că ar trebui să mă întorc acasă, în mijlocul familiei.

Ştia că asta avea să provoace o împotrivire puternică şi că avea să afle cine era conducătorul; aşa cum ghicise deja, era Sora Sue, fata care îl găsise şi care acum îngenunche în faţa lui, îi luă mîinile într-ale ei şi, aplecîndu-se atît de aproape încît ar fi putut s-o sărute, îl privi ţintă în ochi.

– Ai încredere în tine, îi spuse ea cu o voce joasă şi vibrantă, care părea că răsună undeva, în dinţi. Ţi-ai dat seama că aceea nu era familia ta, nu-i aşa, ai înţeles că există în tine însuşiri şi

profunzimi pe care ei nu le pot împărtăşi sau recunoaşte? Întrebări la care nu numai că nu pot răspunde, dar pe care nici măcar nu le pricep? Iată de ce i-ai părăsit – nu, nu mă întrerupe – gîndeşte-te la asta şi-o să vezi că am dreptate. Am ştiut de cum am dat cu ochii de tine că ai un suflet adevărat şi că ai pornit în căutarea unei familii care să te înţeleagă cu adevărat. Nu-ţi pretind să ai încredere în mine, în ei sau în altcineva; îţi spun că singura persoană în care poţi să te încrezi eşti tu însuţi. Şi unde te-a adus nevoia de a găsi dragostea? La mine. La noi.

Ochii îi străluceau de lacrimi iar ceilalţi cabotini, chiar şi cei degeneraţi, dădeau din cap în direcţia lui şi îngînau o melodie din străfundul gîtlejurilor, jumătate într-o tonalitate foarte joasă şi jumătate într-una foarte ridicată, iar zumzetul acela bitonal şi insidios părea că-i ajunge drept în spatele ochilor, făcînd să vibreze tot ce avea în minte, într-o încețoşare domoală.

Era greu să-ţi aminteşti ceva... aproape imposibil să te agăţi de un gînd, mai mult de cîteva secunde... dar ştia că nu mai era nevoie. Conştiinţa de sine, păstrarea neliniştită a graniţelor personale, putea în sfîrşit să se destindă.

Se simţi obosit – genunchii păreau că-şi pierduseră elasticitatea obişnuită – dar, bineînţeles, noaptea trecută nu se odihnise cine ştie cît şi oricum, n-avea nici un rost să se ridice în picioare. Se afla în mijlocul unor oameni în care putea avea încredere.

Își dădu seama de cîteva nepotriviri dintre memorie și percepții – își amintea că trupa asta de cabotini cuprindea altfel de oameni, avea impresia că stătea lîngă ei într-un altfel de colț, cerul plumburiu și acoperit părea că dispăruse, iar hainele pe care le purta erau relativ curate și călcate din nou, fără crusta aceea de praf și sînge închegat – dar propriile lui percepții individuale nu mai păreau deosebit de importante.

Zîmbi celor doi ochi ce păreau să umple lumea întreagă și realiză că deja se simțea mai bine. Față de cît de puțin îl durea acum, pierderea Uraniei s-ar fi putut întîmpla cu zeci de ani în urmă și pînă și durerile și înțepeneala pricinuite de bătaia pe care i-o trăseseră Barrows și oamenii lui, azi-noapte, după aniversarea zilei de naștere a Uraniei, dispăruseră cu totul.

– Acum ți-ai găsit adevărata familie, nu-i așa? întrebă cu blîndețe Sora Sue.

Dacă exista, cumva, în mintea lui o părticică gata să nege, țipînd înspăimîntată, aceasta fusese definitiv îngropată. Rivas, cu desăvîrșire împăcat, pentru prima dată după mulți ani, șopti, fericit, un singur cuvînt:

– Da.

*

*   *

Cînd trupa de cabotini părăsi orașul, la prînz, îl luă cu ea pe Rivas. Unul din paznicii de la Poarta de Sud, un veteran încărunțit, care văzuse asemenea lucruri de multe ori de-a lungul anilor, ieși agale din gheretă și-și întinse bastonul spre ei ca să-i oprească.

– **Alto**, spuse el. Stați pe loc.

Sora Sue îi adresă un zîmbet.

– E ceva-n neregulă, meștere?

Paznicul făcu un semn din cap spre Rivas, care se poticnise de bărbatul din fața lui, la oprirea grupului, dar care le surîdea cu bunăvoință tuturor.

– Cine-i amețitul ăsta? întrebă aspru paznicul.

– E de-ai noștri, spuse fata. Îl cheamă Fratele Boaz.

– Așa e, băiete? întrebă el mai tare. Băiete?! Isuse, dați-i careva un ghiont. Așa. Ascultă-mă, vrei să pleci din oraș? Nu ești obligat, să știi.

– Vreau să merg unde merg oamenii ăștia, explică Rivas.

– Și unde merg?

– Nu știu.

– Cum te cheamă?

– Ăăă... mi-au spus, dar am uitat.

– Bun, în regulă, spuse paznicul cu amărăciune, lăsînd vîrful bastonului să se lovească de dalele de beton și uitîndu-se din nou la fată. Și, pe deasupra, e îmbrăcat cum se cade. Da' știu că nu v-ați pierdut vremea cu el, nu?

– Unii oameni sînt mai pregătiţi decît alţii să se încredinţeze Domnului, îi spuse ea senin.

Deschise gura, gata să-i dea un răspuns furios, dar pare-se că nu se putu gîndi la nimic, fiindcă spuse doar **Vaya!** şi se întoarse în gheretă.

– **Vayamos**, replică Sora Sue şi-şi conduse mai departe trupa pe sub bolta înaltă a porţii, iar apoi pe drumul pavat de-a lungul zidului şi pe panta acoperită cu pietriş, care cobora către vest, spre Harbor Freeway. Cum ziua era însorită şi cerul senin, pe taluz fuseseră ridicate la întîmplare cîteva corturi şi tarabe împodobite cu panglici, ca nişte ciuperci colorate, ivite după ploaia din ziua trecută, iar unii vînzători fluierară după grupul de pelerini.

– Hei, **senora!** – îi strigă, din dreptul unui cort, un bătrîn gras, Sorei Sue – lasă-mă să-ţi fac o baie şi să te dau cu ruj şi mă jur pe Jaybush c-o să cîştigi trei „cincimi“ pe zi!

Ceilalţi vînzători, care auziseră, rîseră, iar rîsetele se dublară, cînd unul din ei adăugă:

– Una cîte una, pe rînd!

Cîţiva cabotini neofiţi părură stingheriţi sau furioşi, în timp ce-şi continuară anevoie drumul, şerpuind prin acest coridor al lipsei de respect, dar zîmbetele de pe chipul Sorei Sue, a lui Rivas şi al cîtorva împărtăşiţi degeneraţi rămaseră neschimbate.

Un ajutor de furnizor de mărunţişuri sări peste tejgheaua tarabei şi străbătu în goană taluzul, îndreptîndu-se spre Rivas şi fluturînd o bucată de

hîrtie. Era o fotografie ştearsă, în alb-negru, a unei femei dezbrăcate, o mostră urîtă a genului de suveniruri care, mai mari, mai explicite şi în culori, se vindeau, în seturi de cîte cinci, în galeriile de artă din oraş.

– Îţi place, nu? chicoti negustorul.

Privirea lui Rivas trecu prin fotografie, pe urmă reveni asupra ei şi, pentru prima oară după două ore, ochii i se fixară asupra unui lucru precis, zîmbetul i se destinse şi fu înlocuit de o încruntare.

– Oho, nu-ţi plac fetele, este? spuse tare negustorul, spre satisfacţia asistenţei încîntate. Dar pun pariu că asta-ţi place, aşa-i că am dreptate?

Şi scoase din buzunar o sticlă de jumătate de gin Ventura, ieftin, şi o agită ademenitor.

Rivas se opri iar bărbatul din spate se ciocni de el, cînd Rivas întinse o mînă şovăielnică spre sticlă. Vînzătorii hohotiră, izbind cu pumnii în tejghelele tarabelor şi tăvălindu-se pe jos.

– Încă nu s-a ţicnit de tot! urlă negustorul, fălos.

Începuse să scoată dopul, cînd o palmă zdravănă îi azvîrli sticla din mînă; Sora Sue răsărise în faţa lui, iar privirea ei zîmbitoare era atît de intensă, încît bărbatul îşi îngustă ochii în faţa ei, ca şi cum ar fi fost o lumină insuportabil de strălucitoare.

Îi şopti ceva, preţ de cîteva secunde, după care spuse cu voce tare:

– O să ne întoarcem după tine, frate.

Se întoarse apoi spre Rivas şi-i spuse cu blîndeţe:

– Urmează-mă, Frate Boaz.

El dădu din cap şi-şi potrivi paşii după ceilalţi, cînd trupa se puse din nou în mişcare, printre vînzătorii care acum tăceau, dar Sora Sue se întorcea mereu spre el; cutele mici, ivite cînd se încruntase, încă nu-i dispăruseră de pe chip.

Ajutorul de furnizor, tremurînd ca de friguri, de cînd Sora Sue terminase cu el, se aşeză greoi pe pietriş, iar tăietura din revistă îi alunecă dintre degete şi zbură, purtată de vînt, pe deasupra taluzului.

CAPITOLUL TREI

Toată dimineața, micul grup merse spre sud, de-a lungul țărmului acelei vaste mări interioare care, deși se prelungea acum, la nord, pînă aproape de zidurile orașului Ellay, încă se mai numea Golful San Pedro; și chiar dacă Rivas nu încetini ritmul grupului – se cățăra pe pereții laterali ai unor clădiri prăbușite, înota anevoie, pe străzile cotropite de mare, și mergea încet pe porțiunile acoperite din loc în loc de un praf cenușiu, la fel de neobosit ca oricare dintre ei – mersul îi rămăsese ca de somnambul, iar privirea pierdută.

Se mutaseră în Inglewood Desolate, o fîșie lată care se întindea la est de Veneția; în Desolate creșteau puține plante, dar motivul principal pentru absența aproape totală a populației era spectrul bolilor care îi decimaseră pe foștii locuitori, precum și imposibilitatea de a avea copii, fără riscuri. De cîteva ori, pe parcursul călătoriei, fețe supte îi priviră lacom, din spatele unor ferestre fără geamuri sau din guri de canal, însă creaturile cocoșate și flămînde, care cu greu mai puteau fi considerate oameni și care pe alți călători i-ar fi atacat, lăsară trupa Sorei Sue să treacă nevătămată, căci cabotinii pretindeau că sînt pacifiști doar în

orașe; locuitorii din Desolate învățaseră să se ferească de ei, chiar și de un grup care părea absolut inofensiv.

Trecură pe lîngă cîteva diguri, construite destul de recent ca să nu fie înghițite de apele care creșteau neîncetat, însă erai îndemnat să faci fel de fel de presupuneri despre îndeletnicirea oamenilor care își legau bărcile lîngă ele, fiindcă marinarii aceia, care lucrau pe furiș, nu strigau și nu semnalizau niciodată, și aveau cu toții cuțite lungi și praștii.

Cu toate astea, zona din jurul digului Gage Street ajunsese un fel de tabără a cabotinilor. Fuseseră ridicate cîteva corturi și în fiecare lună un grup nou de păstori prelua sarcina întreținerii bărcilor și a verificării modului cum erau trimiși noii recruți de partea cealaltă a golfului.

Grupul Sorei Sue nu ridica nici un fel de probleme. Împreună cu ceilalți, Rivas merse, tîrîndu-și docil picioarele, pînă la capătul digului. Digul cabotinilor era mai degrabă rezultatul întîmplării, decît al unei construcții în toată regula; se rezuma la un autocamion mare și vechi, care zăcea într-o rînă; partea ridicată, care era cabina șoferului, era pe jumătate îngropată în straturile de pămînt și de depuneri aduse de cele douăsprezece inundații din timpul iernii, iar la capătul celălalt, partea de sus a remorcii, în formă de cutie, era aproape cufundată în apele golfului. Metalul era ruginit, uzat și ciuruit de găuri de grosimea unui

deget, dar cu toate astea, o cruce mare, care ar fi putut fi cîndva roşie, încă mai era vizibilă, împreună cu nişte frînturi de cuvinte. În mod normal, Rivas ar fi încercat să le citească şi să ghicească ce puteau să însemne, dar astăzi, în ochii lui, nu erau decît nişte simple „desene pe trotuar“.

Aproape de orizont, la trei mile de cealaltă parte a golfului, se vedea linia frîntă a unor clădiri albe, ca nişte oase, dar păstorul de la capătul digului privea cu ochii îngustaţi spre sud, unde golful se lăţea şi unde, în ziua aceea senină, se putea zări, ca un punct îndepărtat, Long Beach Island. Ajuns la capătul dinspre mare al digului, Rivas rămase în urmă, părînd întrucîtva îngrijorat de ideea unei călătorii pe apă, dar un păstor se apropie nerăbdător de el, pe la spate, şi-l împinse zdravăn între umeri. Rivas se chirci şi făcu un salt nesigur pe una din banchete, însă odată ajuns în barcă se aşeză liniştit.

Sora Sue îl privi ţintă, apoi se întoarse spre păstor, ridică din umeri şi continuă să-şi instaleze restul grupului la bord.

*

* *

Pe la jumătatea după-amiezii, barca pătrunse în docul cabotinilor, de la Cerritos. Aflat la două mile bune sub limita sudică a lui Desolate, locul

avea o înfăţişare aproape tropicală, cu arbori înalţi, flori agăţătoare şi o vegetaţie luxuriantă, care străjuia apele. Ţipetele ascuţite ale maimuţelor şi papagalilor se auzeau la sute de metri distanţă, printre copaci, la ambele capete ale ţărmului, şi jumătăţile superioare, pline de negi, ale cîtorva capete de amfibieni ieşiră la iveală, din apă, ca să vadă de unde provenea agitaţia. Păstorul îi ajută pe toţi să se ridice din barcă şi să ajungă pe doc. După ce împinse ambarcaţiunea în aşa fel, încît vîntul să-i umfle vela mare şi trinchetinul, făcînd-o să alunece înapoi spre nord-vest, către digul Gage Street, trupa Sorei Sue urcă anevoie drumul mare, acoperit de frunziş, care tăia fîşia îngustă de junglă de pe ţărm şi care îi aduse în cele din urmă pe membrii grupului pe creasta unei coline de unde puteau privi în jos, spre stadionul Cerritos. Alte grupuri de cabotini se vedeau venind dinspre nord, dinspre sud şi din interior, iar la porţi era o aglomeraţie considerabilă. Sora Sue îşi conduse grupul pe drumul care cobora.

Deasupra porţilor de la intrarea în stadion, un discipol realizase, mai mult cu pasiune şi mai puţin cu îndemînare, o pictură murală a acelui Mesia, numit Norton Jaybush, întîmpinînd toată omenirea cu braţele întinse; iar mulţimea pictată, spre care privea, se transforma, sub pragul prelung de deasupra porţilor, în mulţimea adevărată şi însufleţită a cabotinilor zîmbitori, care se înghesuiau la intrare. Tăceau cu toţii; nu se auzeau decît

gîfîielile, tîrşîitul încălţărilor sau al picioarelor cu tălpile bătătorile şi cîte un geamăt, cînd cineva, din mulţimea de credincioşi, era strivit de zid preţ de cîteva clipe.

Odată ajuns înăuntrul uriaşului şi vechiului stadion, Rivas observă, absent, opt turnuri şubrede, din lemn, ridicate la intervale egale în afara perimetrului terenului mare, iar pe mica estradă îngrădită, din vîrful fiecărui turn, stătea cîte un bărbat bărbos, îmbrăcat cu o mantie maro şi ţinînd un toiag cu un cîrlig la capăt. Eliberate de presiunea de la porţi, grupurile de cabotini se despărţiră din nou şi se puseră în mişcare, îndreptîndu-se fiecare spre baza unuia sau altuia dintre turnuri.

Nu existau deosebiri vizibile între păstorii cu glugă pe cap, din vîrful turnurilor; cel mai degenerat şi mai imbecil membru al fiecărui grup fu cel care hotărî, de data asta, pentru un turn anume, în această împrăştiere totuşi ordonată, şi îşi conduse tovarăşii spre el, de-a curmezişul gazonului năpădit de buruieni. Turnul către care se urni grupul lui Rivas se afla de partea cealaltă a terenului împrejmuit, iar cînd se opriră, în sfîrşit, majoritatea celorlalte bande se odihneau deja, la umbra turnurilor pe care şi le aleseseră.

Ca la un semn, toţi păstorii din vîrful turnurilor îşi deschiseră gurile şi începură să emită un sunet grav şi persistent; imediat, toţi cabotinii de pe stadion li se alăturară cu un „iii“ strident;

chiar dacă acum se auzea ca un vuiet venit din fundul pămîntului, şi nu ca un zumzet, era aceeaşi notă insistentă, pe două tonuri, care însoţise supunerea lui Rivas în faţa noilor lui stăpîni, mai devreme, în cursul zilei... Acum însă nu făcu decît să-i accentueze încruntarea. Se uită la Sora Sue, văzu că ea îl privea şi-şi îndreptă repede ochii în altă parte.

Sunetul se curmă la fel de brusc cum începuse, iar în clipa cînd ultimele ecouri ricoşau printre cele opt întărituri, Rivas făcu involuntar un pas în faţă, de parcă zgomotul ar fi fost un trup cu care se luptase.

Păstorii îşi agăţară toiegele de curele şi coborîră, sprinteni, din vîrful turnurilor, iar Rivas îl privi pe cel în jurul căruia se strînseseră grupul lui şi alte două. Cînd bărbatul ajunse jos, se îndreptă din şale, îşi agită toiagul, se îndreptă spre Sora Sue şi-i vorbi încet.

Ea îl indică pe Rivas făcînd un semn cu capul, apoi îi şopti ceva păstorului bărbos, preţ de aproape jumătate de minut. Expresia de pe chipul bronzat, cu trăsături neregulate, al bărbatului nu se schimbă, însă el ridică încet capul ca să se uite la Rivas; cînd Sora Sue termină, se apropie de noul membru.

– Bine-ai venit în sînul adevăratei tale familii, Frate Boaz, spuse el, cu o voce profundă.

Rivas privi stingherit în jur, după care dădu din cap.

– ...Mulţumesc.
– Cîţi ani ai?
– ...Optsprezece? Cred că optsprezece.
Păstorul ridică o sprînceană şi privi mai atent faţa şi părul lui Rivas.
– Hm. Scoate-ţi raniţa, te rog, şi dă-mi-o mie.
Rivas privi spre Sora Sue, care zîmbi şi încuviinţă din cap. Cu o reticenţă evidentă, ridică mîinile, îşi scoase cureluşele de pînză de pe umeri, îşi dădu jos raniţa, scuturîndu-şi umerii, şi i-o întinse păstorului.
Bărbatul o luă, se dădu înapoi şi începu să deschidă cataramele. În jurul arenei, ceilalţi păstori se ocupau tot cu preluarea noilor recruţi şi, cu excepţia zgomotului înăbuşit al conversaţiilor, singurul sunet care se auzea era şuierul vîntului suflînd printre întăriturile ridicate şi zgrunţuroase.
– Sau treizeci şi unu, spuse Rivas.
Păstorul îşi ridică privirea.
– Cum?
– Poate că am treizeci şi unu de ani.
Bărbatul deschisese raniţa şi se opri, privindu-l chiorîş.
– Poate treizeci şi unu, zici? Ai mai... fost cu noi?
– Nu, domnule. Am fugit de-acasă, ieri. Taică-meu e arendaşul lui Barrows. De la moşia unde se fabrică rachiul Currency.
– Stai să mă lămuresc, spuse păstorul, cuprins de curiozitate şi scoţînd din raniţă o boccea mare,

înfăşurată în pînză. Pleci la treizeci şi unu de ani şi zici c-ai fugit de-acasă?

Acum Rivas respira adînc, încercînd evident să nu se lase pradă panicii.

– Nu, optsprezece am, spuse el încordat. Aşa e, optsprezece. Sînt sigur.

Păstorul deschise gura ca să mai pună o întrebare dar o închise la loc, cînd văzu ce era înfăşurat în pînză – al doilea pelican al lui Rivas.

Privirea pe care i-o aruncă acum fu plină de suspiciune.

– Asta ce naiba mai e?

După o pauză, Rivas răspunse aproape şoptind:

– Pelicanul cuiva.

– Cuiva? Nu-i al tău?... Răspunde, fir-ar să fie!

– Nu, domnule.

Rivas îşi trecu o mînă peste gură.

– Am şi eu unul, dar nu e aşa de frumos ca ăsta.

– Ei bine, Frate Boaz, muzica e unul din lucrurile pe care trebuie să le sacrificăm.

Desfacu mîna şi instrumentul căzu la pămînt cu un „bang!“ discordant, apoi ridică piciorul, încălţat cu o gheată grea, şi-l strivi dintr-o lovitură.

Păstorul dădu să facă stînga-mprejur, dar se opri şi se întoarse din nou cu faţa la Rivas.

– Ia spune, cum te cheamă?

O clipă, încruntarea dispăru de pe chipul lui Rivas, care spuse, mîndru că ştia răspunsul:
– Fratele Boaz.
– Nu, fir-ar să fie, înainte, care era...
Un sunet strident de trompetă spintecă deodată aerul şi o voce strigă prin megafon, din partea opusă a arenei:
– Pregătiţi-vă să-l primiţi pe Domnul!
Păstorul îşi întinse gîtul şi văzu un bătrîn într-o mantie albă, care intrase pe stadion.
– A venit **jaybush**-ul, spuse el. Du-te la centrul terenului. O să mai stăm de vorbă după împărtăşanie.
Îl împinse pe Rivas în faţă şi se întoarse spre celelalte grupuri din jurul turnului său.
– Toţi noii membri să-l urmeze pe acest frate! strigă el. După ce se termină, am să vă primesc personal, pe fiecare.
Rivas se urni anevoie pe terenul inegal, care acum era presărat cu buruieni de un verde proaspăt, apărute după ploaie şi, deşi mergea la fel de încet ca toţi ceilalţi, aproximativ o sută de neofiţi, care se apropiau din toate laturile arenei, formînd un cerc din ce în ce mai mic, gîndurile îi goneau nebuneşte.
„Ăla nu era pelicanul meu“, îşi spuse, pe-al meu îl ţin minte, am strîns bănuţ cu bănuţ şi l-am cumpărat cînd aveam şaişpe ani... Bun, şi-atunci, de ce îmi amintesc, totuşi, de cel pe care l-a călcat în picioare? La naiba, îmi amintesc pînă şi

faptul că şurubul de la coarda lui nu se strîngea ca lumea şi trebuia fixat la loc, după fiecare număr.

Număr? Cum adică „**număr**"? Aşa e, cînt la... cum îi zice localului? Da, **Bom Sheltr**, ăsta e, în Veneţia; şi, fireşte, am douăzeci şi cinci de ani – de ce naiba credeam că am optsprezece sau treizeci şi unu?

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce caut iarăşi printre cabotini? Ba chiar aşteptînd să mă împărtăşesc, treaz fiind?"

Se opri pentru o clipă, dar o bănuială vagă că prezenţa lui aici avea totuşi un scop, chiar dacă pe moment îl uitase, îl făcu să-şi reia, fără tragere de inimă, mersul cvasiceremonial. Îşi pipăi pe furiş încheietura mîinii şi se linişti, simţindu-şi cuţitul fixat acolo, ca de obicei. „În regulă", îşi spuse, „am să joc scena asta pînă la momentul împărtăşirii, dar fără el. Pare-se că ăsta e stadionul Cerritos şi ţin minte ieşirea spre bucătărie, din zilele de odinioară, cînd începuse ţicneala; cu ajutorul surprizei, al iuţelii şi al cuţitului, ar trebui să pot ieşi de aici şi s-o şterg pe deal, în două minute".

Silueta înveşmîntată în alb a **jaybush**-ului se îndreptase spre mijlocul terenului într-un ritm puţin mai rapid decît al cercului care se strîngea, al viitorilor împărtăşiţi, şi chiar înainte ca umerii lor, atingîndu-se, să închidă cercul, se strecură printre doi dintre ei, direct spre centru. Timp de zece

secunde lungi şi tăcute, îi cercetă cu privirea pe oamenii din cerc, cuprinşi de o nerăbdare nervoasă.

Pe urmă spuse „Îngenuncheaţi", cu o voce scoasă, parcă, de două blocuri de beton care s-ar fi frecat unul de altul.

Toţi cei de pe stadion se executară, cu un foşnet şi un zgomot surd care răsunară puternic, în liniştea ce se lăsase. Rivas îşi îngustă ochii, privind în sus, spre **jaybush**: mantia lui strălucea atît de tare, în soarele după-amiezii, încît în spatele lui aerul părea că se întunecă, bătînd în purpuriu. Bătrînul privi din nou congregaţia, de jur-împrejur, după care se puse încet în mişcare şi se opri în faţa unei fete care stătea cu şase locuri mai la dreapta lui Rivas.

– Uneşte-te cu Domnul, spuse **jaybush**-ul, întinzînd mîna şi atingîndu-i fruntea.

Ea scoase un sunet de parcă ar fi fost lovită în stomac şi se rostogoli pe pămîntul jilav, din afara cercului.

*

* *

Dintr-o dată, Rivas îşi aminti totul: cum îl angajase Barrows ca să o răscumpere pe Urania, coşmarul pe care îl avusese despre ea şi propria-i reacţie, alarmantă, faţă de această religie răpitoare.

„Daţi-mi drumul", îşi spuse, căutîndu-şi

instinctiv cuţitul din mînecă; „dacă ajung şmecheriile de la recrutare, ca să mă preschimb într-o momîie care rînjeşte, care ar fi efectul unei împărtăşanii?".

„Nu poţi fugi", îşi dădu seama după o clipă – „decît dacă îţi sacrifici imaginea de băiat cuminte şi cinstit, care îşi cîştigă pîinea cu sudoarea frunţii şi îţi distrugi şansele de-a o găsi pe Urania.

Bine, dar nici să primesc împărtăşania, treaz, nu pot", îşi spuse, deznădăjduit. Inima îi bătea puternic în piept şi cînd aruncă o privire spre dreapta văzu că mai erau doar doi oameni şi-i venea rîndul. Îşi dădu seama că scîncea din fundul gîtului şi se strădui să se stăpînească.

– Uneşte-te cu Domnul, spuse **jaybush**-ul, atingînd fruntea băiatului de lîngă el. Băiatul se muie şi căzu, iar Rivas auzi cum îi clănţăne fălcile, cînd bărbia i se lovi de pămînt.

Rivas căută în mînecă şi trase uşor de mînerul cuţitului, pînă cînd lama ieşi cu doi-trei centimetri din teacă, apoi îşi apăsă unghia degetului mare pe marginea inferioară. Trase adînc aer în piept şi închise ochii.

– Uneşte-te cu Domnul. **Oooh! Buf!**

Auzind cum ghetele **jaybush**-ului se tîrăsc drept spre el, Rivas expiră...

....şi îşi trecu degetul mare peste tăişul lamei, care îi despică unghia, zgîriindu-i osul. Durerea – o străfulgerare orbitoare şi fierbinte – îl făcu să

simtă în gură un gust ca de fier şi îi sili mintea, pradă agoniei, să se concentreze asupra ei, excluzînd cu desăvîrşire orice altceva.

Nici măcar nu-l mai auzi pe **Jaybush** cînd spuse:

– Uneşte-te cu Domnul!

Avu loc un impact tăcut şi ameţitor, după care se simţi căzînd într-o prăpastie atît de rece, încît tot ce trăia şi mişca acolo – şi ştia că există viaţă – era însufleţit dincolo de limita de îngheţ: îşi aminti că, după cum se pretindea în antichitate, heliumul lichid începea să mişte la temperaturi apropiate de zero absolut; simţea cum căldura îi era stoarsă violent din corp, dar altă căldură, mult mai mare, continua să i se scurgă prin mîna stîngă, mai precis prin degetul mare.

Se îndrepta, în acelaşi timp, spre frigul fără sfîrşit şi spre căldură şi, deşi simţi cum se rupe ceva înăuntrul lui, în minte, izbuti să se convingă să se mişte în direcţia căldurii; apoi păru că ţîşneşte în sus, pe cînd ceea ce exista de cealaltă parte, după sfîrtecarea sufletului, se eliberase de el şi, continuînd să trăiască separat, îi măsura ritmul. Dublul acesta se îndepărtă şi mai mult şi, în scurt timp, nu-şi mai dădu seama nici de el, nici de senzaţiile încercate în bezna îngheţată de dedesubt.

Îşi dădea seama doar că-l durea un şold şi că obrazul îi era mînjit de pămîntul jilav şi zgîriat de pietricele. Se ridică în capul oaselor şi privi împrejur – **jaybush**-ul plecase, chiar dacă mulţimea

adunată la marginea terenului rămăsese pe loc, încă în genunchi; atunci, îşi lăsă privirea să zăbovească asupra celor împărtăşiţi o dată cu el.

Doar doi îşi veniseră în fire sau, poate, rămăseseră conştienţi şi se uitau în jur, clipind prosteşte, de parcă tocmai ar fi fost treziţi din somn, după o beţie. Majoritatea zăceau încă, întinşi pe jos; cîţiva încercau să se mişte, alţii rămăseseră inerţi şi era clar că muriseră. Dintre cei care se aflau destul de aproape ca să-i poată observa atent, destul de mulţi sîngerau de pe urma rănilor pricinuite de căzături sau crize; probabil că degetul lui spintecat n-avea să trezească nici un comentariu.

După aceea, îşi dădu seama că avea capul limpede – mintea şi-o simţea la fel de ageră ca întotdeauna, iar memoria şi personalitatea păreau să fi rămas intacte. Această nou descoperită apărare prin durere funcţiona chiar mai bine decît apărarea prin băutură fiindcă, deşi îl imuniza la împărtăşanie, cea din urmă îl făcea să rămînă beat.

Ideea de băutură îi aminti de jumătatea de litru de whisky de malţ, ascunsă în fundul unui buzunar al raniţei, şi-l făcu să se ridice în picioare. Străbătu terenul, îndreptîndu-se spre grupul lui de cabotini, străduindu-se să pară ameţit şi să se mişte anapoda.

Sora Sue îl privi cum se apropia, dar păstorul rămase cu spatele la Rivas, pînă cînd acesta se opri la cîţiva paşi – apoi se întoarse brusc, ţinînd în mînă jumătatea de whisky.

– Ţi-ai revenit repede, spuse păstorul.

Rivas rînji tîmp şi-şi potrivi cîteva şuviţe rătăcite care-i căzuseră pe frunte; o pată de sînge rămase la vedere, deasupra uneia din sprîncene.

– Murphy tot se mai joacă în curte, chiar dacă mama i-a zis să vină înăuntru, spuse el cu voce groasă.

Acesta era genul de lucruri pe care le spuneau oamenii, după ce-şi reveneau în urma împărtăşirii.

– Sîngerezi, Frate Boaz – spuse Sora Sue, pe un ton îngrijorat, făcîndu-i, în acelaşi timp, păstorului un semn cu mîna, pe care Rivas nu-l observă.

– Zău? Ce chestie!

Rivas se holbă la degetul despicat, cu o privire care spera să reflecte o uimire prostească.

– Probabil, vreun ciob de la o sticlă veche, în care s-a tăiat cînd a căzut, zise păstorul. Ia spune, frate, ce-i asta? îl întrebă el pe Rivas, ridicînd sticla plată.

Rivas se uită atent.

– Whisky, spuse el într-un tîrziu. Cred că-i al meu.

– **A fost** al tău.

Păstorul îi dădu drumul. Nu se sparse cînd se lovi de pămînt, ci abia cînd bărbatul călcă pe ea cu putere. Rivas se strădui să nu-şi arate supărarea.

– Şi băutura e un lucru pe care trebuie să-l

sacrificăm, îi spuse păstorul. Ai avut noroc că încă mai era plină şi că Sora Sue, aici de faţă, zice că erai treaz cînd a dat peste tine, de dimineaţă. Cam mult, totuşi: şi băutură şi un instrument muzical, la un singur novice.

Clătină din cap, gînditor.

– Cum zici că te cheamă?

– Joe Wiley, spuse Rivas la întîmplare. ...Nu, iartă-mă, vreau să zic Fratele Boaz.

– Şi cîţi ani ai?

– Am... uitat.

Păstorul dădu din cap şi zîmbi.

– Ţi-a plăcut la împărtăşanie?

Rivas închise ochii şi trase în piept aerul încărcat de aroma whisky-ului irosit.

– O, da, domnule.

– În regulă, fiindcă o să pun la punct un regim special, pentru tine. Majoritatea oamenilor nu reuşesc să se împărtăşească decît, cel mult, o dată pe zi, dar ţie o să-ţi dăm voie azi de **două** ori, nu e minunat? Cred că ai să fii în stare să vorbeşti cu mine mai... sincer, după aceea. Ce părere ai?

Înainte ca Rivas să poată răspunde, păstorul adăugă:

– A, şi o să te punem să stai jos, ca să nu mai cazi şi să te răneşti.

Rivas căscă ochii mari.

– Mi-ar plăcea, şopti el, şi urmă: dar ceilalţi n-au să fie invidioşi?

– Da' de unde! O să fie secretul nostru. Urmează-mă.

Îl conduse pe Rivas, printre gunoaie, la o uşă în zidul stadionului şi apoi în spatele ei, pe un coridor slab luminat, pînă la o cameră care se zăvora pe dinafară.

– Îmi pare rău că nu este nici o fereastră şi nici lampă, îi spuse el lui Rivas, dar acum te priveşte însuşi Domnul Jaybush, aşa că n-ai de ce să te sperii de întuneric. Ai acolo un scaun – găseşte-l şi aşază-te.

Rivas şovăi. „Aş putea să bag cuţitul în el şi să fug", îşi spuse. Acum ar fi mai uşor ca înainte. Dar şi asta ar însemna să mă dau de gol.

„Oare chiar îmi doresc atît s-o aduc înapoi pe Urania?"

– Da, oftă el şi intră în cameră.

Uşa se trînti imediat în urma lui, iar presiunea aerului îi dădu de veste că, într-adevăr, camera nu avea ferestre şi în plus, era şi foarte mică. Probabil că fusese, cîndva, un depozit de unelte. O clipă mai tîrziu, auzi cum se trage zăvorul cu zgomot.

Bîjbîi, un timp, în întuneric, pînă cînd mîna cu degetul tăiat se lovi, nespus de dureros, de scaunul promis şi se aşeză. „În regulă, îşi spuse, un lucru să fie clar: sub nici o formă n-o să mai iei împărtăşania asta afurisită încă o dată. Despre asta nici să nu te **gîndeşti** să-ţi faci griji. Dac-o fi nevoie, îl omor pe **jaybush**... dar poate reuşesc

să-l momesc cu fluieratul şi să mă prăvălesc pe urmă pe jos, ca într-un leşin, încît cînd şi-o veni în fire să creadă că mi-a dat-o deja."

Îşi ţuguie buzele şi fluieră, într-un ritm ezitant şi în acelaşi timp grăbit, primele şase măsuri din **Peter and the Wolf** – melodia săltăreaţă suna nepotrivit într-un asemenea loc – după care, mulţumit, se puse pe aşteptat.

Îşi aminti cum ajunsese să descopere această însuşire deosebită a muzicii şi, în mod special, a lui **Peter and the Wolf**.

Pe dealurile de la nord de Seal Beach Desolate, trupa de cabotini căreia i se alăturase urmărise o coloană de fum, pînă cînd găsise rămăşiţele unei caravane de negustori din Santa Ana, distruse, arzînd încă şi risipite în albia mică şi secată a unui rîu. Atacatorii, indiferent cine fuseseră – probabil, cei care îşi spuneau „urlători" – care foloseau nişte biciclete ciudate, făcute pe comandă, în locul legendarelor motociclete ale predecesorilor lor istorici, şi care purtau temutele săbii, scobite cu migală, ca să producă un vuiet puternic, cînd erau rotite cu viteză prin aer – luaseră tot ce putea să aibă vreo valoare, însă cabotinii se mulţumeau şi cu cîştiguri mărunte. Scormoniseră, răbdători, prin dărîmăturile stropite cu sînge, pînă cînd strînseseră o cantitate modestă de bucăţi de metal şi de sîrmă... iar Rivas găsise un pelican care scăpase nevătămat ca prin minune.

Atunci, timp de cîteva minute, Rivas cel de

nouăsprezece ani uitase de ruinele din jur şi le cîntase cadavrelor, care zăceau în jurul lui, cîteva din cîntecele vechi, pe care le ştia de la tata, iar ritmurile voit inegale, care în cele din urmă se transformaseră într-o bubuială, speriaseră ciorile, făcîndu-le să se rotească la o înălţime mai mare.

Ceilalţi membri ai trupei nu-şi dăduseră seama că mai cîntase la aşa ceva şi înainte: crezuseră că umila lui pricepere era un miracol. Rivas îi lăsase să creadă iar în seara aceea, după ce se întorseseră la cuib, se apucase să scrie versuri noi şi pioase, care să însoţească cele cîteva melodii pe care ştia să le cînte.

Cam la o lună după aceea, un **jaybush** itinerant trecuse pe acolo ca să administreze împărtăşania, iar Rivas se oferise, altruist, să însoţească bucuria primirii cuminecăturii, astfel încît evenimentul să poată fi slăvit prin muzică. **Jaybush**-ul nu avusese nimic împotrivă şi condusese ceremonia, în timp ce Rivas se muncise cu **Blue Moon, Can't Always Get What You Want** şi alte cîntece tradiţionale – cîntîndu-le într-un ritm apropiat de cel original – dar ceva se petrecuse cînd se plictisise de ele şi trecuse la o interpretare proprie, subliniată de bubuituri puternice, a lui **Peter and the Wolf**.

După primele acorduri săltăreţe, **jaybush**-ul se oprise şi pe măsură ce melodia continuase, privirea devenise tot mai rătăcită, iar mîna întinsă îi căzuse moale pe lîngă corp. Rivas observase, deşi nu

bănuise că era din cauza muzicii şi, privind în jur, văzuse că toţi cei subjugaţi îşi încetaseră obişnuitul mormăit în mai multe limbi şi păreau cu desăvîrşire inerţi. Cînd melodia se terminase, **jaybush**-ul îşi revenise şi-şi reluase plimbarea prin faţa celorlalţi, subjugaţii îşi reîncepuseră sporovăiala misterios sincronizată, iar tînărul Rivas pusese deoparte instrumentul, pentru tot restul serii.

În cursul următoarelor două săptămîni, avusese tot mai multe dovezi că melodia aceea, interpretată într-un ritm sacadat, îi purta pe împărtăşiţii cei mai degeneraţi, din pragul inconştienţei, în inconştienţă totală, iar la apariţia următorului **jaybush** itinerant, Rivas găsise ocazia să verifice efectul şi asupra lui.

De atunci, asta fusese arma lui secretă, de ultimă instanţă, împotriva împărtăşaniei, iar în anii ce urmară, cînd se întoarse, în cele din urmă, de la Veneţia în Ellay, devenise secretul profesional care îi conferise autoritatea de cel mai bun răscumpărător.

„Dar", îşi aminti acum, îngrijorat, pe cînd stătea în cămăruţa neluminată, „între timp, ei au început să privească muzica cu ochi răi. Oare, doar de dragul de a-ţi lua ceea ce ai, sau au descoperit şmecheria?"

După un timp îndelungat petrecut în întuneric, auzi zgomot de paşi pe coridor şi văzu o dîră tremurătoare de lumină apărînd şi intensificîndu-se pe sub uşă, iar pe urmă zăvorul fu tras cu zgomot

și ușa se deschise. **Jaybush**-ul stătea în prag, cu o torță aprinsă în mîna stîngă, semănînd cu un profet din Vechiul Testament, din cauza mantiei albe și a bărbii neîngrijite, și stătu așa, timp de cîteva secunde – probabil, uitîndu-se la Rivas, dar, cum fața îi rămăsese în umbră, era greu să-ți dai seama. Rivas profită de ocazie ca să arunce o privire prin cameră. Cîteva pînze, întinse pe la colțuri, te duceau cu gîndul la niște păianjeni mari; scaunul pe care stătea era singura piesă de mobilier.

– Ți se cuvine un mare privilegiu, cîrîi **jaybush**-ul.

– Da, domnule, spuse Rivas încercînd să pară nerăbdător. Adică părinte... Sau cum s-o mai fi spunînd. Mă bucur întrucît credeți cu toții că îl merit.

Silueta înveșmîntată în alb păși în cameră și, întinzînd mîna spre stînga, fixă capătul torței într-o cutie veche de conserve, care fusese prinsă în cuie de perete. Apoi își ridică brațul drept, cu degetul arătător întins, ca acul unei insecte supradimensionate, și se îndreptă spre el.

Rivas își țuguie buzele și începu să fluiere **Peter and the Wolf**.

Brațul bătrînului rămase ridicat, picioarele continuară să se miște, iar degetul nu-și schimbă ținta.

Fluieră alte cîteva măsuri, și mai strident, apoi răsturnă scaunul în spate și se ridică în picioare, fără să-i pese că pune în alertă cîțiva păianjeni.

O altă siluetă îmbrăcată în mantie apăru în spatele **jaybush**-ului şi-i puse o mînă pe umăr, sugerîndu-i să se oprească. **Jaybush**-ul se retrase, se întoarse şi ieşi din cameră. Rivas îi auzi paşii îndepărtîndu-se pe coridor, în timp ce păstorul, de-acum binecunoscut, intră în cameră, zîmbind şi ţinînd un pistol aţintit spre stomacul lui Rivas.

Deşi înfricoşat, Rivas fu surprins că bărbatul folosea o armă atît de incomodă şi nesigură – pistoalele din vechime, readaptate pentru trimiterea unor săgeţi otrăvite, propulsate de un arc, erau la modă în rîndul doamnelor din înalta societate a oraşului, însă adeseori săgeţile se blocau pe ţeavă şi, în cel mai bun caz, nu aveau nici un fel de precizie. Rivas se încordă şi calculă cum ar putea sări.

– Are surdină, declară păstorul ridicînd arma. Să ştii că n-avem nimic cu tine, indiferent dacă eşti Mc An, Bailey, Rivas sau vreun păduche venit să-şi răpească nevasta de la noi. Dar n-ai ce să cauţi aici.

– O, Isuse, nu mă împuşcaţi, domnule! scînci Rivas, căzînd în genunchi şi furişîndu-şi mîna stîngă în mîneca dreaptă – apoi ţîşni fulgerător în picioare, zvîrlind cuţitul spre pieptul păstorului.

Pistolul îi explodă lîngă ureche, pe cînd se ridica, şi ceva îl şfichiui fierbinte peste umăr, o clipă înainte să se izbească de păstor. Se ciocniră împreună de perete şi se dădură înapoi, lovind torţa care îi arse pe amîndoi cu ceară, după care

Rivas se rostogoli, în bezna care se lăsase brusc, își pierdu echilibrul și se prăbuși la pămînt. Îl auzi pe păstor înaintînd împleticit, lovindu-se de scaun, călcînd pe el, apoi căzînd cu zgomot și gemînd într-un colț.

„Isuse", își spuse Rivas, turbat de furie, pipăind pe jos în căutarea cuțitului pierdut, „afurisitul ăsta de pistol e încărcat cu gloanțe, a tras în mine, probabil că exact în clipa asta țintește după zgomotul pe care-l fac... Unde-o fi blestematul ăla de cuțit..."

Își încordase toți mușchii într-o anticipare inutilă a glonțului următor, și chiar și după ce auzi geamătul ascuțit care venea din colț, ca și bătaia sacadată a uneia din ghetele păstorului care izbi peretele și pămîntul, chiar și după ce-și dădu seama ce însemnau, îi trebui aproape un minut ca să se poată ridica în picioare.

„Muniție adevărată!" se minună el. „De unde naiba o fi luat-o? Credeam că a dispărut de-acum o jumătate de secol."

După un timp se opri din gîfîit. Torța se stinsese, în cădere, iar camera era luminată slab, doar de lumina filtrată de pe coridor; mai privi o dată, atent, își văzu cuțitul pe jos și-l ridică. Era alunecos din cauza sîngelui cald. Și-l vîrî la loc în teacă, promițîndu-și să-l curețe mai tîrziu.

Respiră adînc, încercînd să nu dea atenție golului din stomac și transpirației care îi curgea pe față și se sili să ocolească scaunul căzut, să îngenuncheze și să bîjbîie după pistol.

Crezuse că ochii i se vor obişnui cu întunericul dar, într-un fel, pe măsură ce minutele treceau, vedea chiar mai puţin ca înainte. Spasmul de moarte al păstorului îl făcuse să moară foarte urît, iar cînd orbecăiala lui Rivas îl obligase să mute cadavrul nu-şi dădu seama de la ce i se udaseră mîinile. Pînzele de păianjen se întindeau şi se rupeau sub degetele lui, în beznă, degetul mare începuse iar să sîngereze, mînjind tot ce atingea, iar cadavrul părea că luase proporţii uriaşe, încît Rivas nu se mai putea mişca fără să se lovească ba de o mînă, ba de un picior... Poate că, aidoma unui păianjen, îi crescuseră mai multe membre în întuneric... Sau poate că nu mai era doar un cadavru, acolo, poate că erau cu zecile, zăcînd pretutindeni, pe jos, în spatele lui, ridicîndu-se tăcute în picioare, cu ochii larg deschişi în beznă şi încercînd să-l înhaţe cu mîinile lor reci...

Simţi un păianjen sau altceva, pe mînă, dar în loc să explodeze într-un strigăt, Rivas încremeni într-un soi de stare cristalizată mental. Fălcile i se încleştaseră atît de tare, încît îl durea tot capul; stătea chircit, cu genunchii sprijinindu-i maxilarul inferior, rotulele fixate sub bărbie şi .braţele încolăcite strîns peste fluierele picioarelor.

„Rămîi aşa“, gîndi el abia desluşit, ţine-te cît poţi, menţine-ţi staza, pînă cînd Jaybush va putea să te scape de toate. N-ai nevoie de agitaţie, mişcare, materie, oameni... O să vină imediat, o să te scape de toate!“

Însă nu izbutise să se îndepărteze suficient şi-şi dădu seama că zăcea într-o rînă pe podea, ca un butoi răsturnat, şi că îl durea groaznic cotul. Slăbi încleştarea mîinilor, genunchii i se lăsară în jos şi tuşi.

Îngrijorarea luă repede locul stazei cristaline, cînd se ridică în picioare. Lumina crescuse pe coridor, ca şi cum torţele care se apropiau ar fi fost la primul sau al doilea colţ, şi se auzeau voci, din ce în ce mai tare. Merse clătinîndu-se pînă la uşă şi se grăbi pe coridor, în direcţia opusă celei din care venea lumina.

Voia să găsească şi era convins că putea găsi bucătăria – şi ieşirea din locul acela.

*

* *

După o oră, stătea ghemuit pe balconul umbros al unei clădiri cu mai multe apartamente, pe jumătate prăbuşită, la cîteva mile spre sud de stadion, dorindu-şi să nu fi pierdut jumătatea de whisky, pe care o luase cu el atît pentru proprietăţile de dezinfectare, cît şi pentru cele de relaxare. Deşi umărul zgîriat de glonţ nu mai sîngera, îl simţea pulsîndu-i şi se temea că ori el, ori degetul mare se infectase şi-i provocase această ameţeală febrilă.

„Doar n-o să ţi se facă rău acum“, îşi spuse enervat; „trebuie să ai capul limpede ca să te

hotărăşti ce-o să faci. Oricum, am dat-o în bară cu cabotinii, cu trupa Sorei Sue, şi am rămas fără provizii. Lucrul pe care l-ar face orice răscumpărător isteţ, într-o asemenea situaţie, ar fi să meargă acasă, să ramburseze jumătate din avansul clientului, să-şi ceară scuze şi să recomande un coleg; iar asta e valabil mai cu seamă pentru un răscumpărător care are toate motivele să creadă că a început să-şi piardă minţile.

Dar au pus laba pe Urania. Dacă nu vreau să risc pentru ea, atunci pentru ce mă mai păstrez?"

Se ridică, scuturîndu-şi umărul care ardea, pulsînd parcă sub o greutate invizibilă. „Tot ce pot să fac", îşi spuse posomorît, „e să merg în continuare spre sud-est, cît mai mult, de-a lungul ţărmului lui Long Beach Channel şi în Seal Beach Desolate; pornind de la tot ce poate fi mai rău, şi anume că Urania va fi dusă direct în Oraşul Sfînt din Irvine, să i-o iau cu mult înainte, apoi să mă întorc încet spre nord-vest şi să cercetez toate grupurile de cabotini, fără să-mi scape vreunul".

Nici chiar cînd îşi dădu seama că era o misiune aproape imposibilă, nu renunţă la ideea asta.

Oftă, ieşi anevoie din umbră, îndreptîndu-se spre capătul balconului acoperit şi era pe punctul să coboare scările, cînd îşi surprinse, pentru o clipă, cu coada ochiului, propria umbră – desenîndu-se pe peretele acoperit cu stuc.

Iar pe urmă, în ciuda ameţelii, sări imediat

peste balustradă, cu un țipăt răgușit de frică, ateriză greoi într-o parte, și se chinui să străbată curtea, dîndu-se de-a rostogolul și făcînd tumbe, frecîndu-se apoi de ziduri și tîrîndu-și umărul rănit pe pămîntul murdar... pentru că alături de silueta nedeslușită de pe perete mai văzuse, în spate, o umbră deocamdată firavă și ghemuită, aproape transparentă, dar care reprezenta evident o formă omenească.

După cîteva secunde delirante, în care fu zguduit de convulsii, Rivas se ridică în picioare, horcăind, și trase înfricoșat cu ochiul în spate, temîndu-se că lucrul acela s-ar putea afla și acum destul de aproape ca să se năpustească asupră-i și să se fixeze din nou de el.

Apoi îl văzu, la o distanță de vreo doisprezece pași. Substanța lui ectoplasmică fusese sfîșiată și boțită în timpul furișării lui Rivas de-a curmezișul curții, dar reușise să se adune la loc și, deși era la fel de greu de privit, ca o meduză pe fundul apei, Rivas reuși să-i vadă fața, cu o vagă nuanță rozalie, încrețindu-se într-un rînjet idiot.

Încercă, disperat, să-și aducă aminte de lucrurile pe care le auzise – și de care-și bătuse joc cu naivitate! – despre creaturile acelea numite hemoglobine: că puteau fi întîlnite mai cu seamă în zona dealurilor din sud și că la început erau ca niște pungi invizibile de celofan, care pluteau prin aer pînă cînd se puteau lipi de o rană deschisă; că se măreau și împrumutau forme omenești și o

culoare roşietică pe măsură ce înghiţeau tot mai mult din sîngele celui pe care parazitau, pînă cînd, în cele din urmă, acela murea, iar hemoglobina vitalizată era în stare să meargă şi să vîneze, nu doar să zboare la întîmplare, purtată de vînt ca un puf de păpădie. Auzise poveşti şi despre unele care vorbeau.

Forma antropoidă nedefinită porni spre el, iar Rivas luă un pumn de ţărînă şi-l aruncă în direcţia ei. Bulgărele trecu prin ea ca un şrapnel, dar după cîteva secunde era ca nouă şi rînjea iarăşi.

Începu să şuiere sacadat, apoi şopti:

– Rivas!

– Lasă-mă dracului în pace, spuse el cu o voce ascuţită, din cauza tensiunii.

– Am nevoie de puţin sînge, declară arătarea.

Rivas îşi scoase cuţitul mînjit de cheaguri şi-l aruncă la pămînt. Mişcarea îi aminti de felul cum îi dai o coajă de pîine unui cîine vagabond, ca să nu te mai urmărească.

– Întîi ia asta, spuse el nehotărît. Aştept aici pînă termini.

Văzuse o porţiune de pietriş la vreo cîţiva metri, în dreapta, şi-şi propusese ca, de îndată ce arătarea s-ar fi apucat să lingă cuţitul, să se arunce în direcţia aceea şi apoi să azvîrle în ea cu pietre pînă cînd să o zdrobească în asemenea hal, încît să nu mai fie niciodată în stare să se întremeze la loc.

Dar cînd hemoglobina se întinse şi luă cuţitul însîngerat, căpătă, parcă, mai multă substanţă, iar

Rivas observă că, deşi părea imposibil, faţa ei era caricatura perfectă a propriului său chip; după o clipă o luă la fugă, însufleţit de energia nesfîrşită a panicii depline, uitînd cu desăvîrşire de cuţit şi de toate planurile lui tactice!

*

* *

Cînd se opri din rostogolit, gîfîind, cinci minute mai tîrziu – după ce străbătuse ultima stradă dintr-un circuit în zig-zag şi trecuse de locul unde faleza golfului se înfunda într-o pantă noroioasă – panica i se transformase în simplă teamă şi fu în stare să observe, necăjit, noroiul care i se uscase pe hainele ce fuseseră cîndva albe.

Se ridică în capul oaselor, frecîndu-şi uşor una de alta palmele zdrelite, şi se uită în urmă, la panta pe care tocmai o coborîse de-a buşilea. Fîşia de zgură, închisă la culoare, care se vedea în secţiunea de sol, era uşor de observat şi-şi aminti că tatăl său îi spusese că zgura se găsea peste tot la aproape două picioare adîncime, aşa că lui Rivas nu-i fu greu să calculeze de la ce înălţime căzuse şi socoti că erau vreo trei metri jumătate. „Bine că nu mi-am rupt vreun picior sau chiar gîtul", îşi spuse, ridicîndu-se şi înăbuşindu-şi un geamăt.

Îşi dădu seama că-i era foame şi privi suprafaţa întinsă şi încreţită a apei care începea să capete o strălucire aurie sub soarele sfîrşitului de

amiază. Mersese destul de mult spre sud, pentru ca apa dulce a fluviului Ellay să fie deja amestecată cu a mării şi s-ar fi putut să se găsească peşti de apă sărată, prin zonă; încă nu-i era chiar atît de foame, încît să rişte o experienţă cu soiurile de peşti de apă dulce care mişunau prin Inglewood Desolate. Şi cu ce să-i fi prins?

Atunci văzu la nord o pînză şi, cînd îşi îngustă privirea, recunoscu velatura complicată pe care-o foloseau cabotinii. Recunoscător dintr-o dată pentru camuflajul pe care i-l ofereau petele mari de noroi de pe haine, merse repede, dar prudent, de-a lungul ţărmului pînă cînd ajunse la un fel de fiord, o fisură produsă de ape şi astupată cu bucăţi mari de beton, rotunjite de trecerea timpului. Se căţără pe ele, oprindu-se de cîteva ori să admire frumuseţea ţiglei ornamentale care se mai vedea lipită de marginea cîtorva dintre ele. Odată ajuns la nivelul străzii, se îndreptă, împleticindu-se, către clădirile adunate laolaltă, dărăpănate şi acoperite de vegetaţie, sperînd să găsească, în sfîrşit, nişte buruieni comestibile.

Totuşi, nu putu să se concentreze asupra grijilor de moment; imediat după ce se opri, ca să se uite atent la decoraţiunile vechi de o sută de ani, se trezi că-şi puse mîna streaşină, privind în sus, la vîrfurile acoperişurilor şi la balcoanele din jur, unde acum stăteau la soare doar şopîrle, păsări şi, din cînd în cînd, cîte-o pisică, şi-şi închipui cum ar fi să-şi piardă o după-amiază întreagă stînd

acolo, cu Uri, la întoarcere. Nu se gîndi cît de greu îi va fi s-o găsească şi nici că aveai nevoie de multă forţă psihică pentru a elibera pe cineva, fie şi parţial, de sub tutela cabotinilor. Găsi, într-un tîrziu, un avocado şi reuşi să doboare cîteva fructe, după care urcă pe o scară de incendiu pînă ajunse pe acoperişul unei clădiri cu trei etaje, se aşeză şi privi cum apunea soarele, în timp ce se înfruptă din ele.

Două fire de fum bine conturate se ridicau din partea sudică a lui Long Beach Island, iar cînd cerul începu să se întunece i se păru că zăreşte punctele galbene, intermitente, ale focurilor care ardeau în depărtare.

CAPITOLUL PATRU

În dimineața următoare se lăsă frigul; ceața, ca un duh al pietrelor, așternuse încă un strat sedimentar peste peisajul vechi și aproape îngropat; clădirea în care se adăpostise Rivas ieșea din întinderea cenușie și nelămurită, ca ultima turlă a unui oraș înghițit de nisipurile deșertului. Se ridică pe acoperiș, stînd cu un picior pe creasta dărîmată și, în vreme ce soarele învăluia fîșia de ceață într-o strălucire trandafiriu-roșietică, spre răsărit, ridicîndu-se apoi deasupră-i și începînd s-o destrame, el cercetă priveliștea care îi apărea în fața ochilor și se întrebă unde avea să-l prindă seara următoare.

În cele din urmă, hotărî că ceața se subțiase îndeajuns pentru a putea călători în bune condiții și porni spre scara de incendiu, dar prinse cu coada ochiului o mișcare abia perceptibilă și se întoarse spre peisajul care se întindea în fața lui.

O linie verticală se mișca încet, în ceață, departe în dreapta lui, adică spre nord, și, după ce o privi cîteva minute, decise că era catargul unei bărci care se apropia. „N-am ce face cu ea“, își spuse și porni iarăși spre scară, însă un gînd îi încolți în minte. „Cum oare“, se întrebă el, „poate să se apropie atît de sigur, cînd pare-se că n-are

nici o pînză? Doar fluviul nu-şi trimite curenţii puternici atît de departe spre sud şi în orice caz, cel puţin cînd am trecut eu ultima dată pe aici, toţi curenţii oceanici se mişcau în sens contrar, în partea asta a golfului".

Curios, în ciuda propriei voinţe, se întoarse, şchiopătînd pe acoperiş, pînă la cornişă şi se uită la catargul care acum era mult mai aproape, poate doar la o milă depărtare. Se legăna înainte şi înapoi, dispărea şi apărea la loc cu mult mai mare viteză decît ar fi făcut-o dacă ar fi fost purtat de apele golfului şi, într-un tîrziu, Rivas îşi dădu seama că era, probabil, prins de o căruţă care se deplasa pe vreunul din drumurile accidentate, din apropierea golfului.

O privi pînă cînd fu sigur pe unde avea să treacă, apoi coborî în goană scara de incendiu ca s-o aştepte, neştiind încă dacă avea de gînd să roage să fie dus o bucată de drum, să fure un cal sau doar să-şi astîmpere curiozitatea cu privire la vehicul. Cînd ajunse la nivelul străzii, se ascunse în spatele unei tufe de măceş sălbatic, convins că tufişul şi ceaţa slabă, care încă mai persista, îl făceau invizibil.

Dacă n-ar fi auzit bocănitul copitelor, ar fi crezut că-şi calculase greşit poziţia şi că mersese prea mult în josul ţărmului, fiindcă vehiculul care se ivi peste puţin din ceaţă, mai întîi ca o siluetă vagă, apoi apropiindu-se şi dezvăluindu-şi în amănunt construcţia şi culorile, semăna prea mult

a barcă şi prea puţin a căruţă, în ciuda celor patru cai care o trăgeau. Carena largă se întindea ca o fustă, umflată de vînt, deasupra osiilor, cu cîte-o apărătoare ataşată fiecărei roţi, iar prăjina înălţată vertical, din faţa cabinei, era într-adevăr un catarg; din ascunzătoarea lui, Rivas putu vedea estacada orizontală întinzîndu-se în spate, deasupra acoperişului cabinei.

În ce priveşte cabina, era o magazie din lemn la fel de compactă şi solidă, ca o căruţă din cele pe care le foloseau cabotinii pentru racolări, iar Rivas îşi spuse că nu era greu de ghicit cu ce se îndeletniceau aceşti călători matinali. Bănuiala i se transformă în certitudine, cînd vehiculul se apropie suficient ca să vadă porţiunile crăpate şi ciuruite de pe suprafaţa carenei, precum şi cele două parîme uzate care se legănau în aer şi ale căror capete, destrămate şi umede din cauza ceţii, mai lăsau din cînd în cînd să picure cîte-un strop de rouă.

Inventînd în minte o poveste care să-l facă să treacă drept un călător de ocazie, care le-ar putea fi de folos, Rivas îi cercetă pe bărbaţii gîrboviţi, care stăteau pe bancheta vizitiului, apărată în spate şi lateral de folii de aluminiu atît de mărunt găurite, încît păreau distruse uniform. Călătorii păreau să fi făcut drum lung, în combinaţia aceea de barcă şi căruţă în care se aflau: ca şi ea, erau munciţi dar, evident, încă în stare de funcţionare. Acum căruţa se apropiase şi avea să treacă pe lîngă el, dacă mai aştepta mult.

Rivas trase adînc aer în piept, îşi încrucişă braţele şi ieşi de după tufiş.

– Bună dimineaţa, spuse el vesel.

Vizitiul trase de hăţuri şi vaierul saboţilor de frînă se auzi în ambele direcţii, pe stradă: căruţa se opri şi catargul se clătină deasupra lor.

– Ce pofteşti? întrebă unul dintre ei, privind de sus, fără nici un entuziasm, la Rivas. Nu luăm călători de ocazie.

Purta un melon care stătea într-un echilibru precar peste nişte bandaje asemănătoare unui turban şi pătate de sînge; chipul bronzat era atît de supt, încît cu greu ţi-ai fi închipuit că mîncase vreodată cumsecade sau chiar că zîmbise vreodată.

– Prea riscant, încuviinţă jovial vizitiul, un bătrîn cu părul alb, cu şapcă de baseball şi salopetă. Ca şi însoţitorul lui, şi el avea cîteva bandaje.

Rivas le zîmbi.

– Mă întrebam doar dacă aţi dat şi voi peste trupa de cabotini care m-au răpit aseară. Am reuşit să fug, dar mi-au luat căruţa şi toate... proviziile.

Bătrînul privi în jos spre el.

– Proviziile..., spuse el gînditor.

– Dar, hm, domniile voastre cu ce vă ocupaţi? întrebă Rivas ridicîndu-şi sprîncenele.

După o pauză, în care se uită prudent la clădirile din apropiere, bătrînul spuse:

– Sîntem răscumpărători, fiule.

Tovarăşul lui dădu din cap, absent.

„Bineînţeles, ştiu şi de care“, îşi spuse Rivas în gînd.

– Ah, zise el. Toată stima. Şi eu sînt tot... farmacist.

– Eşti negustor de Sînge, spuse bătrînul.

– Iar voi sînteţi codoşi, răspunse afabil Rivas.

După o altă pauză, bătrînul dădu din cap.

– Corect, fiule. Şi ai dreptate, a fost o trupă de cabotini... afurisiţii ăia de păstori s-au supărat pe noi că le-am luat cîteva mioare din turmă. Ţi-au furat tot Sîngele?

– Tot ce-am avut la mine. Plus calul şi căruţa. Am avut noroc că am rămas cu capul pe umeri.

– Ah, păcat. Sîngele e singurul lucru care-i potoleşte, cînd îi apucă crizele de ţicneală.

– Mda. De unde şi povestea mea, îşi spuse Rivas. Îl cunoaşteţi pe Ratty Frazee?

– Cum să nu, spuse slăbănogul. Ştiai c-a murit?

– Am auzit ceva. Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu; poate vreun nenorocit de răscumpărător...

– Unul din cei care lucrează la comandă, preciză bătrînul. Se spune c-ar fi fost Greg Rivas şi c-ar fi dus o fată înapoi la părinţi. Îl ştiai pe Frazee?

Rivas ridică din umeri.

– Am făcut cîndva nişte afaceri cu el.

Cei doi de pe banchetă părură oarecum că se

destind. Slăbănogul își scoase pălăria și se uită înăuntru.

– Și-acum, de unde-o să mai iei Sînge? întrebă el, lăsînd impresia că se adresează pălăriei.

– Am pus ceva deoparte, într-un canal din Hunningten Town.

Rivas ghici că perechea avea cel puțin două fete în căruță – altminteri cabotinii n-ar fi ciuruit vehiculul atît de sălbatic, iar faptul că rămăseseră în viață era o dovadă că păstorii cabotini nu-i ajunseseră din urmă – fetele răpite de la cabotini erau aproape întotdeauna trimise la Hunningten Town iar de acolo, pe mare, la Veneția, fiindcă acolo exista Sînge din belșug. Cel mai mare motiv de nemulțumire al traficanților de prostituate era că împărtășiții de sex femeiesc, spre deosebire de masculi, care erau mai greu vandabili, nu ajungeau niciodată în faza de rătăcire placidă și maleabilă, iar pentru a putea fi folosiți trebuia să li se injecteze regulat cîte o doză de Sînge.

Slăbănogul își puse pălăria la loc pe cap.

– Hunningten ne e în drum.

– Da, poți să mergi cu noi dacă vrei, spuse bătrînul.

– Mulțumesc, spuse Rivas, urcîndu-se pe apărătoarea roții... cu oarecare stîngăcie, din cauza degetului mare sfîrtecat. Am să vă plătesc cînd ajungem acolo.

– Așază-te lîngă mine, adăugă bătrînul. Nigel o să stea în spate, pe acoperiș.

– În locul lui, şi eu aş fi prudent, recunoscu Rivas, aşezîndu-se pe bancheta pe care Nigel tocmai o eliberase. Ceaţa se risipise cu totul, în jos, spre golf, iar el savură mirosul de eucalipt în aerul care se încălzea, pe cînd bătrînul smuci hăţurile şi căruţa se puse în mişcare.

– Dacă vrei să-ţi faci provizii, spuse bătrînul, ai putea să vii cu noi, cu barca, pînă la Veneţia – se găseşte întotdeauna ceva de lucru într-o barcă şi cred că, de dată asta, bătrînica are nevoie de niscai petice. Am impresia că păstorii i-au paradit axul chilei şi jumătate din parîme sînt găurite.

– Mda, n-ar fi rău, spuse Rivas, şi în sinea lui se jură că nimic nu l-ar putea face să intre în Veneţia pe mare, prin zona unde cei mai depravaţi locuitori ai oraşului şontîcăiau, ţopăiau şi se bălăceau, făcînd tot felul de comisioane inimaginabile, în canalele otrăvitului Inglewood... pe plajele înguste şi schimbătoare, al căror nisip multicolor era presărat cu bucăţi de sticlă topită şi, din loc în loc, cu oase vechi, lăsate anume să putrezească acolo... şi chiar în umbra locului cunoscut sub numele de Palatul Excentricului.

Deşi, după anii petrecuţi la Veneţia, Rivas se lăudase că în tinereţe fusese deosebit de violent şi nesocotit, că mergea cu barca, sub clar de lună, pe canale pe care oamenii întregi la minte le evitau chiar şi în toiul zilei şi chiar participase la cîteva dueluri prosteşti – avusese grijă să nu se aventureze niciodată în vecinătatea Palatului

Excentricului. Poveştile pe care le auzise despre acest loc încă îi colorau coşmarurile: turnuri şi clopotniţe fantastice care se profilau pe cer ca nişte pete întunecate; cum, pînă şi la amiază, se puteau vedea stele strălucind în jurul etajelor superioare, de forma unei cutii toracice răsucite; forme neomeneşti se zăreau, parcă, jeluind la ferestrele mai îndepărtate; poveşti despre genul de creaturi care erau găsite, cîteodată, murind în canalele care intrau acolo, pe sub bolţile înalte şi despre genul de lucruri pe care le spuneau, uneori, aceste creaturi; despre garguie de lemn făcute ţăndări, care se zvîrcoleau în chinuri, în nopţile ploioase, şi plîngeau, ziua, împrumutînd glasuri pe care trecătorii le recunoşteau ca fiind ale unor prieteni defuncţi... Se presupunea că locul era în primul rînd un club de noapte, iar Rivas îşi aminti de o tînără doamnă care, după ce pusese el, nerăbdător, capăt poveştii de dragoste pe care tot el o începuse, îi spusese printre lacrimi că se duce să se angajeze chelneriţă la Palatul Excentricului. Nu-şi îngăduise niciodată să creadă că o şi făcuse – deşi, într-o seară, o vietate care semăna cu o morsă şi pe care un grup de pescari o prinseseră în plasă, o trăseseră la ţărm şi o măcelăreau la lumina torţelor, îşi întorsese ochii spre el şi, cu ultima suflare, rostise numele cu care îl alintase ea dintotdeauna...

Căruţa-barcă se îndreptă huruind spre sud, pe străzile vechi, accelerînd uşor după ce soarele

răsări şi-i permise bătrînului să vadă gropile şi porţiunile erodate. În prima jumătate de oră, Rivas nu întrebă de fetele pe care le furaseră însoţitorii lui, fiindcă nu voia să pară prea interesat de ceea ce făceau; dar gîndul că Uri s-ar putea afla în căruţă, chiar sub el, îl făcu să nu se mai poată gîndi la altceva şi în cele din urmă deschise vorba.

– Cîte aveţi? întrebă el, cu o detaşare prefăcută, arătînd în jos cu degetul mare, la care se rănise.

– Patru, spuse bătrînul. Sau poate c-au rămas trei. Uneori Nigel le bate mai mult decît e nevoie.

– Rahat, comentă Nigel din spate.

– Nigel nu prea se dă în vînt după cucoane.

– Mda, mai ales după alea ţăcănite, explică Nigel.

– Pricep, spuse Rivas, dînd din cap.

„Doamne, ce pereche", îşi zise în gînd. „Dacă-aş putea, i-aş îmbolnăvi şi pe urmă i-aş lăsa de izbelişte. Dar dacă Uri e aici, în căruţă, îi omor. Iar dacă Uri e aici şi e moartă îi..."

Se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să se uite la regiunea prin care treceau, căci se temea ca zîmbetul lui binevoitor să nu se schimbe într-o expresie mai puţin liniştitoare. Cîteva buruieni înalte se legănau pe cîmp, de-ai fi zis că erau scheletele unor specii cu formă sferică, ce imitau întru totul mişcările căruţei; iar cînd se ridicară deasupra unei zone acoperite de iarbă şi se

răsuciră în aer, pentru o clipă, Rivas avu impresia că vede o umbră vagă sau pată rozalie pe una din ele... dar bărbatul vorbi din nou şi trebui să se întoarcă spre el.

– Mă cheamă Lollypop, spuse bătrînul.

„Din zece încercări aş fi ghicit şi eu", îşi zise Rivas.

– Eu sînt Pogo Possum, răspunse el fără a sta pe gînduri, pe deplin încredinţat că nici unul din ei nu era tobă de carte. Vă îndeletniciţi de multă vreme cu... asta?

– Din al şaselea an al ultimului As, şi eu şi Nigel. Eram pe-aici cînd a apărut tînărul Jaybush prima dată şi a început să racoleze discipoli. La naiba, locuiam în Irvine, într-o casă care azi e în spatele zidurilor albe – sau era, cred, pînă la Marea explozie, din ultimul an al acelui As.

Rivas dădu din cap. Zvonurile despre scăpărarea de la miezul nopţii şi zgomotul asurzitor din spatele zidurilor albe – precum şi speculaţiile că Jaybush însuşi ar fi murit din cauza exploziei (abia după aceea s-a retras în sihăstrie, în Oraşul Sfînt) – zguduiseră întregul edificiu al credinţei, iar Rivas, care avea atunci douăzeci şi unu de ani, profitase de confuzie, îi părăsise pe nesimţite pe cabotini şi fugise la Veneţia.

– L-ai văzut vreodată pe Norton Jaybush? întrebă Rivas.

– Drace, cum să nu: în zilele dinainte de a se retrage în oraşul ăla blestemat era peste tot.

Lollypop clătină din cap, surprins.

– Nu poţi să-i condamni pe oameni fiindcă l-au urmat, pricepi? Era greu să te lupţi cu el. Bănuiesc că şi-acum e la fel, doar că nu mai trebuie s-o dovedească. Da, l-am văzut ducîndu-se la unul care murise, făcîndu-l să se scoale şi să meargă să stea de vorbă cu familia – vreau să spun, mort de-a binelea: tipul se umflase şi puţea îngrozitor.

– Pomii se aplecau cînd trecea pe lîngă ei, parcă îi făceau plecăciuni, spuse Nigel. Am văzut cu ochii mei.

– Da' atunci – cînd s-au strîns deodată o sută de păsări şi au început să i se învîrtă în jurul capului, într-un cerc perfect ca marginea unei farfurii, ca un afurisit de nimb mare şi rotitor, şi n-a scos una vreun sunet.

„Rivalul meu la devotamentul lui Uri", îşi spuse Rivas, neliniştit. „Şi, cîndva, părintele meu spiritual, deşi, din fericire, doar prin ceilalţi **jaybush**-i, surogatele, cei care-l reprezentau. Probabil că n-aş fi avut... cum să-i spun? Tăria de caracter? Certitudinea propriei identităţi? N-aş fi putut abandona credinţa dacă aş fi avut de-a face cu Domnul Mesia Jaybush în persoană. Şi n-aş fi îndrăznit **niciodată** să nu-i dau ascultare într-un mod atît de direct, mergînd glonţ la Veneţia imediat după ce am părăsit credinţa. Jaybush avea doar cuvinte de ocară pentru locul acela păcătos."

În acel moment simţi nişte lovituri repezi şi

ritmice venind dinăuntrul căruței, de sub el, și pînă cînd Nigel, aflat în partea din spate a acoperișului, nu bătu cu pumnul în lemn și nu strigă „Potolește-te, tîrîtură, dacă n-ai chef să înveți un dans nou!“, Rivas nu-și dădu seama ce însemnase zgomotul. Era evident că vreuna din fete avea îndoieli, pierzîndu-și puțin încrederea în faptul că lumea se afla în mîinile lui Jaybush și că totul era cum nu se poate mai bine, fiindcă alergatul pe loc și agitarea brațelor – Dansul Sfințit – erau metoda recomandată pentru eliberarea minții de sub povara gîndurilor neplăcute. Ca și înzestrarea cu darul limbilor, nici acesta nu prezentase vreo atracție pentru Rivas.

Știa că nu putea fi Uri – asta ar fi fost abia a treia zi de credință pentru ea și încă n-ar fi avut cum să învețe Dansul Sfințit – dar dacă se afla totuși în căruță, se întrebă ce putea înțelege din acest spectacol. Își aminti că deseori te apuca teama, cînd începea cineva să bată din picioare, să dea din mîini și să gîfîie – de obicei cu ochii închiși și cu pleoapele strînse – și că era și mai de speriat cînd lucrul se întîmpla într-un loc îngrădit și întunecat, pe care nici măcar nu-l cunoșteai.

Își aminti că odată, demult, pisica ei venise tîrîndu-se în curte, nemaiputîndu-și folosi labele dinapoi, pentru că își frînsese șira spinării. Rivas și Uri se tăvăleau gîfîind prin iarbă, în spatele magaziei de scule din curtea familiei Barrows, iar cînd Uri sărise în picioare și fugise către pisica

pradă zvîrcolirilor, privirea îi era puțin rătăcită și buzele umflate... Cînd încercase s-o ridice, pisica mieunase strident și se rostogolise în iarbă, făcînd-o pe Uri să se dea înapoi clătinîndu-se, în timp ce picături strălucitoare de sînge i se prelingeau de pe degetele sfîrtecate, pe iarbă.

Rivas pusese capăt chinurilor animalului, cu o lopată, apoi încercase s-o mîngîie pe Uri, care plîngea îngrozită. Ceea ce o șocase, își aminti el acum, nu fusese sîngele împrăștiat peste tot și nici măcar durerea celor cîteva zgîrieturi adînci cu care se alesese, ci faptul că totul se petrecuse atît de brusc, modul în care violența, grotescă și oribilă, apăruse în mijlocul lor fără nici un fel de avertisment, ca și cum o bucată înghețată de fier s-ar fi prăbușit din cerul senin al verii.

Cale de cîteva mile, căruța-barcă se hurducă agale, în timp ce vremea începea să se încălzească; la un moment dat, o mișcare scurtă, deasupra ruinelor înverzite, îi atrase atenția lui Rivas... iar peste o clipă simți o răceală în stomac, cînd văzu că una din albinele acelea, mari cît pumnul, cobora spre ei de pe ramurile de sus ale unui roșcov: bîzîitul strident al aripilor ei enorme se auzea de la cîteva zeci de metri. Văzuse, odată, un bărbat lovit de una din ele, doborît de impact și mort înainte de a atinge pămîntul, din cauza acului lung, de aproape opt centimetri, pe care insecta i-l înfipsese în ochi.

Rivas era cît pe ce să sară din căruță și să o ia la fugă, cînd auzi un zbîrnîit în spatele lui și

simţi, lîngă urechea dreaptă, un zgomot asemănător smucirii unei frînghii, iar după o fracţiune de secundă albina explodă cu o pocnitură aproape lichidă, transformîndu-se brusc în stropi, bucăţele de carne împrăştiate pe caldarîm şi aşchii irizate, din aripioare, răsucindu-se în aer ca nişte frunze sticloase.

Rivas se aşeză încet pe banchetă. Nigel, care încălecase tangonul, fixă o altă pietricică în praştia pe care o ţinea la încheietură, ca o brăţară, după care îşi puse arma înapoi în pălărie şi pălăria pe cap. Înfruntă privirea lui Rivas cu nişte ochi reci şi indiferenţi ca două bucăţi de marmură.

– Se pricepe Nigel la chestia asta, observă Lollypop.

– Da, încuviinţă Rivas, reevaluîndu-şi şansele de a-i scoate din luptă pe cei doi tipi şi de a reuşi să se uite la fetele din căruţă.

Cînd căruţa trecu legănîndu-se pe lîngă roşcov, Rivas se văzu nevoit să respire pe gură, fiindcă în aer plutea mirosul înţepător şi metalic al albinei ucise.

*

* *

Cîteva sute de metri în urma lor, buruiana se agăţă de un stîlp metalic de care încă mai atîrnau bucăţi răsucite dintr-o barieră de sîrmă ghimpată, care blocase întreaga stradă acum un secol. Tufişul

se întoarse pe călcîie şi se opri. Un cap translucid şi rozaliu se desprinse din ghemul de rămurele şi privi, clipind, împrejur, după care adulmecă aerul. Un zîmbet îi întinse faţa, aşa cum o răsuflare întinde un inel de fum, şi un braţ roz, mai puţin material decît o piele de şarpe, se întinse şi, cu oarecare greutate, eliberă tufişul de sîrma ghimpată. Capul şi braţul se retraseră la loc, cînd buruiana începu să se legene, reluîndu-şi drumul întrerupt spre sud.

*

* *

Spre sfîrşitul după-amiezii, Lollypop părăsi drumul de pe marginea golfului, pe care reuşise să-l urmeze cu succes, şi coti spre est, pe una din autostrăzile vechi, care urcau în interior prin fîşia de junglă şi pe dealurile aride din spatele ei.

– De ce am schimbat traseul? întrebă Rivas, privind ţărmul care se deplasa dinspre tribord spre pupa şi începea să se retragă.

– O ditamai armată se tot vîntură pe ţărm, de două zile încoace, îi spuse Lollypop. Cic-ar fi venit spre sud pe uscat, a jefuit Santa Ana şi Westminster, iar acum se îndreaptă spre golf, de-a lungul ţărmului, pe jos şi cu bărcile, şi dau foc la tot ce întîlnesc în cale.

Rivas îşi aminti focurile pe care le văzuse

noaptea trecută la Long Beach Island. „Va să zică, acum sînt la gura golfului“, își spuse.

– Aha. Și cine sînt, de fapt?

Bătrînul îi răspunse abia după ce struni caii pe o porțiune periculoasă de caldarîm, care părea mărginită de o falie abruptă în sol.

– Ei bine, spuse el după ce trecură de ea, am fost în Hunnigten Town, acum vreo două zile, iar oamenii ziceau c-ar fi o armată venită din nord, de prin San Berdoo. Așa o fi, încheie el, ridicînd din umeri.

– Aha!

Rivas se rezemă de banchetă, bucurîndu-se de briza pe care o simțea răcorindu-i fața, după ce soarele îl bătuse cît fusese ziua de lungă. „Așa deci“, își spuse, „există soldați din Ellay care patrulează la granița de vest și de nord, iar acum răsare și San Berdoo, de nu se știe unde. Mă întreb dacă băieții din Berdoo chiar își închipuie că sînt în stare să-i ia prin surprindere. Poate că sînt. Aproape tot traficul din Inglewood Desolate e asigurat de indivizi tăcuți din fire și destul de dubioși – cabotini, urlători sau codoși, ca prietenii mei, aici de față. Din punctul ăsta de vedere, poate că sînt în stare.“

Fetele începuseră deja să dea semne de neliniște, cînd Lollypop opri căruța și o parcă într-un loc care aducea a garaj, cu un acoperiș destul de înalt ca să încapă și catargul, iar Rivas se strădui să le audă vocile, convins că pe-a lui Uri ar

recunoaşte-o, chiar şi după treisprezece ani. În cursul după-amiezii se tot gîndise, dar pînă la urmă renunţase, la ideea de a cere să le vadă pe prizoniere, chiar şi sub pretextul unei răbufniri bruşte a poftelor trupeşti; un autentic negustor de Sînge n-ar fi comis greşeala de a cere aşa ceva, mai ales că tovarăşii lui de drum puteau deveni bănuitori cu mare uşurinţă. Totuşi, vocile scăzuseră, ajungînd aproape un mormăit, cînd se opri căruţa, aşa că Rivas sări jos şi aruncă o privire prin încăperea spaţioasă, unde se opriseră.

Suprafeţe pătrate şi îngropate, cu stîlpi metalici retezaţi din loc în loc, păreau să-i confirme presupunerea că acolo fusese cîndva un garaj, dar existau şi indicii că, nu cu mult timp în urmă, avusese şi alte destinaţii. Cîteva paturi de campanie şi tărgi, dintr-un material care, o dată cu scurgerea timpului, ajunsese fragil ca o pînză de păianjen, zăceau prin colţuri, iar cînd Rivas se ghemui pe podea, sperînd să găsească o armă, zări o sticluţă pîntecoasă care avea o membrană de cauciuc în loc de capac. Membrana se fărîmiţă în bucăţele uscate, cînd o atinse, iar lichidul din sticlă, oricare-ar fi fost, se evaporase demult.

Ţipetele, asemenea scîrţîitului unor osii neunse, pe care le scoteau papagalii de casă, se auzeau nelămurit, sus, pe cer; de cîteva ori, şase păsări verzi şi portocalii, bătînd des din aripi, trecură pe deasupra străzii din faţa garajului. Umbrele se lungeau, iar lumina începuse să capete

culoarea unei caise, cînd Nigel o şterse, ducînd cu el un ghem de sfoară şi o traistă plină cu bijuterii vechi şi cutii din aluminiu, ca să monteze nişte dispozitive de alarmă împotriva nepoftiţilor.

– De obicei dormiţi în căruţă? îl întrebă Rivas pe Lollypop.

– Mda, spuse bătrînul, azvîrlind nişte saci de pînză pe jos şi sărind apoi de pe bancheta vizitiului. Fetele în cabină, Nigel şi cu mine pe punte.

Se aşeză, deschise sacii şi începu să scoată nişte pachete grele, ambalate în hîrtie cerată.

– Sper că-ţi place carnea de porc, spuse el, apoi adăugă, ridicîndu-şi privirea: a, călătorii de ocazie dorm afară din căruţă.

– Mi se pare logic, făcu Rivas, care sperase într-un asemenea răspuns. Cred că acum, pînă mai e lumină, am să mă uit după şerpi şi scorpioni.

– E o idee bună, admise bătrînul.

Rivas pătrunse în cotloanele clădirii, căutînd cu privirea ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Avusese noroc, cu ocolul ăsta prin interior, dar ştia că era punctul cel mai estic pe care erau dispuşi să-l atingă însoţitorii lui – de aici aveau s-o ia spre vest, către golf, şi să se îndepărteze de Irvine. Era obligat să afle în noaptea asta dacă Uri era în căruţă, pentru că, dacă nu era, trebuia să plece spre sud.

Lîngă un perete, un bloc motor şi cadrul unui pat, amîndouă la fel de vechi, erau baza unei

grămezi de lucruri trîntite claie peste grămadă, iar el se apropie şi smulse cu zgomot cîteva din ele: un scaun vechi, o carcasă de televizor, o bonetă de maşină, un frigider gol şi atît de mîncat de rugină, încît îl putu scoate cu o singură mînă...

Ieşi, astfel, la iveală o firmă, scrisă cu şabloane de litere pe cărămizile zidului – zărise deja cuvîntul „DISPONIBILĂ" – aşa că dădu la o parte un set de rafturi metalice, făcînd un zgomot înfiorător şi provocînd o ploaie de dreptunghiuri mici, de sticlă, pe pardoseala de beton. Abia atunci fu în stare să citească firma:

CD MÎNCARE SĂNĂTOASĂ GARANTATĂ
DISPONIBILĂ AICI

Încă mai rămăsese praf de cretă, în şanţurile dintre cărămizile de deasupra rîndului scris, dar singura însemnare lizibilă era una care părea cea mai recentă, scrijelită, parcă, cu vîrful unui cuţit:

nevermore[1]

Rivas privi peste umăr, la Lollypop, care strînsese lemne de foc şi punea cîteva bucăţi de carne de porc pe un grătar de metal. „Autorul inscripţiei s-a cam pripit", îşi spuse.

Găsi, într-un sfîrşit, ceva care părea destul de convenabil: un tub de aluminiu de proastă calitate, ca o coadă de bici, avînd la un capăt o săgeată ruginită – şi şi-l furişă în mînecă în aşa fel, încît săgeata să i se sprijine în subţioară, iar capătul

---

[1] Niciodată (de acum încolo). (n. trad.)

tubului să stea ascuns în manşetă. Cu atenţie, repetă în minte un cuvînt căruia nu-i cunoştea sensul, dar pe care-l auzise de multe ori: **sevatividam**, rostindu-l cum se cuvenea – gutural, cu limba împinsă în faţă pînă cînd se freca de dinţi, la rostirea lui **t** şi **d**.

– Cred că n-o să mă muşte nimic, spuse, întorcîndu-se la căruţă. Observă că mîinile îi tremurau vizibil, aşa că adăugă: Aveţi ceva de băut, băieţi?

– Sigur; e o sticluţă de 200 de Currency, chiar sub bancheta vizitiului, spuse Lollypop. E şi o ceaşcă. Vezi, să nu bei mai mult de-o ceaşcă.

Rivas deschise gura ca să dea răspunsul care, de-a lungul anilor, ajunsese automat, dar se mulţumi să dea din cap: „În regulă". Se sui pe banchetă şi în timp ce întinse mîna dedesubt, după sticlă şi ceaşcă, se hotărî să rişte şi şopti răguşit „Uri?", spre podea. Cum nu primi nici un răspuns, umplu ceaşca, astupă sticla, o puse la loc şi izbuti să coboare fără să verse nici un strop şi fără să se lovească la degetul mare.

Bătrînul făcuse focul iar Rivas se aşeză lîngă el, pe jos şi, cu oarecari emoţii, sorbi dintr-un Currency Barrows – pentru prima dată, din noaptea aceea, cu treisprezece ani în urmă, cînd imitase un cîine care latră.

Se simţi puţin dezamăgit, văzînd că nu-i trezeşte nici un fel de amintiri. Era doar o băutură tare, uşor parfumată şi înţepătoare, lipsită de gustul

pronunţat de cereale al whisky-ului. „Oricum, e mai bun ca ginul“, îşi spuse. Se destinse şi, renunţînd să mai facă atîta caz, îşi puse în gînd să savureze pur şi simplu calitatea alcoolului.

– Cum e? se interesă Lollypop.

– Izvorul tuturor relelor, spuse Rivas, cu un zîmbet satisfăcut. „Ce s-ar mai mira Mojo“, îşi zise în gînd, „dacă m-ar vedea dînd pe gît chestia asta“.

„Ce crezi că face Mojo, în clipa asta?“se întrebă, cu un efort. „Dă pe gît, din cînd în cînd, cîte-o bere şi se scuză pentru absenţa legendarului pelicanist veneţian? Sau se agită şi dă fuga să onoreze comenzile de băuturi ale mulţimii de clienţi, atraşi de vreun cîntăreţ nou? Nu, era imposibil ca Steve să fi angajat deja pe altcineva.“

Rivas mai plimbă o duşcă de rachiu pe limbă – începea să se obişnuiască – şi se întrebă dacă avea să mai urce vreodată pe scena de la Spink's. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze locul – camera înaltă cu barul din fund şi cu uşile în partea stîngă, lămpile, mesele, sforile păpuşilor de hîrtie prăfuite, care atîrnau din tavan, mai sus decît candelabrele... Acum îşi dori să-şi fi făcut vreodată timp, ca să se uite mai cu atenţie la şirurile acelea de figurine care se ţineau de mîini, cu picioarele atingîndu-li-se. Fusese dintotdeauna curios în privinţa lor, chiar înainte de-a afla că reprezentau ultima lucrare a unui sculptor de geniu – îşi aduse aminte şi numele, parcă Noah

Almondine – care-şi pierduse minţile şi se sinucisese, în ultimul an al celui de-al Şaselea As. Rivas nu fusese niciodată în stare să reţină numele tuturor pictorilor, poeţilor, doctorilor şi inginerilor de geniu – nici măcar pe al politicienilor, căci se presupunea că al Şaselea As fusese cel mai bun din Ellay, de la Sandoval însuşi – care se luptau pentru a-şi cîştiga notorietatea, pe vremea cînd Rivas avea şaptesprezece ani, şi care mai tîrziu, cam pe cînd a fost asasinat al Şaselea As, îşi făcuseră bagajele şi plecaseră pe poarta Dogtown. „Deşi în mulţimea aceea de notabilităţi nu existase nici un muzician", îşi spuse Rivas, „lăudat fie Jaybush pentru lipsa concurenţei!"

Îndată după aceea, zăngănitul şi zornăitul îndepărtat fură înlocuite de zgomotul paşilor lui Nigel, care se întorcea. Rivas îşi puse ceaşca jos, se sculă, cu inima bătîndu-i puternic, şi se încruntă, cuprins de îndoială, la carnea de porc, pentru a-şi justifica mişcarea.

Nigel îşi făcu apariţia de după colţ.

– De cînd plimbaţi carnea asta de porc după voi, băieţi? întrebă Rivas, încercînd să nu vorbească prea repede şi nici prea strident. Mi se pare cam veche, zău aşa, niţeluş cam veche. Nu cumva să facem, cum le zice, viermi? Doar nu ne trebuie aşa ceva, nu? Am cunoscut un tip, odată, care a mîncat carne de porc veche şi, fiţi atenţi, ar fi zis bogdaproste să se-aleagă doar cu viermi,

față de ce-a pățit de fapt. A ajuns să facă...

Nigel se apropiase destul și părea mai mult enervat decît bănuitor, cu privire la bazaconiile rostite.

– ...**sevatividam**...

După cum sperase, fetele prizoniere începură imediat să urle, auzind cele cinci silabe, iar Nigel, surprins de hărmălaia neașteptată, se întoarse spre căruță.

Rivas țîșni, scoase, dintr-o singură mișcare, tubul metalic din mînecă și îl roti pe deasupra capului; cînd piciorul lui drept atinse podeaua, tubul luase deja viteză și, deși Nigel privi înapoi, cu reală îngrijorare, auzindu-l, Rivas era deja lîngă el și, cu toată puterea brațului și inerția ce o cîștigase din fugă, azvîrli săgeata grea direct spre rădăcina nasului lui Nigel. Capul lui Nigel se dădu pe spate, trosnind, iar trupul i se încovoie și căzu în aceeași direcție; Rivas dădu drumul tubului de aluminiu și se lăsă să cadă o dată cu cadavrul: cînd atinseră pardoseala, îi smulse pălăria lui Nigel, se ridică, după ce trecuse de partea cealaltă a cadavrului, își potrivi praștia în mînă, fixînd-o de încheietură, și îl ținti pe Lollypop, care între timp scosese un cuțit și făcuse doi pași înainte.

Bătrînul ridică piciorul, dar se opri, văzînd că Rivas dusese pietricica pînă la limita de rezistență, aproape de ureche.

– Dă drumul cuțitului, gîfîi Rivas.

Cuţitul căzu cu zgomot pe pardoseală.

– Ce i-ai făcut lui Nigel? gemu bătrînul.

– Poate l-am bătut mai mult decît era nevoie, spuse Rivas, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Deschide cabina.

– Eşti cabotin, spuse Lollypop.

– Nu. Deschide cabina.

Bătrînul nu se mişcă.

– Ăsta era darul limbilor.

– Exact. Pot să te ucid şi s-o deschid singur.

Bătrînul porni spre căruţă.

– Atunci eşti răscumpărător.

– Unul dintre cei care lucrează la comandă, încuviinţă Rivas.

Se întoarse încet, ţinînd praştia îndreptată spre bătrîn, apoi făcu doi paşi înapoi şi slăbi încordarea cauciucului preţ de o clipă, cît se aplecă să ia cuţitul. Şi-l vîrî în teaca din mînecă şi trase din nou pietricica, înainte ca bătrînul să poată face altceva, decît să privească în jur.

În timp ce Lollypop se întoarse spre căruţă, Rivas se uită la Nigel. Avea un ochi larg deschis, aţintit spre un colţ din tavanul care începea să se întunece, celălalt era aproape închis – iar între ei, se vedea o rană adîncă. Braţul întins al lui Rivas începu să tremure şi-şi dori să se fi aflat oriunde pe pămînt, numai acolo nu.

Lollypop se căţărase pe partea posterioară a căruţei şi trăsese zăvorul de la uşa cabinei, iar

Rivas se grăbi într-acolo, cînd o deschise. Înăuntru văzu trei fete care stăteau în picioare şi clipeau des, în lumina roşietică a focului; zîmbeau nesigur şi mai aveau încă impresia că felul cum imitase Rivas un subjugat, primind împărtăşania, fusese ceva autentic.

Se uită mai de aproape. Nici una din ele nu era Uri.

– Daţi-vă jos, fetelor, spuse el, cu o blîndeţe obosită. Sînteţi libere.

Zîmbetele le dispărură, dar se dădură jos şi se îndreptară la întîmplare, spre foc.

– Suie-te acolo, îi spuse Rivas lui Lollypop, şi scoate-o cu grijă pe cea de-a patra fată.

Bătrînul dispăru în cabină. După un moment strigă, cu o voce speriată:

– A murit!

– Adu-o aici!

– O să mă omori!

„Poate", îşi spuse Rivas neputincios, dar cu voce tare rosti:

– Nu fi prost. La mine asta face parte din meserie.

Se auziră nişte zgomote şi lovituri în întuneric, apoi văzu un trup zvelt, cu părul negru, împins de-a rostogolul pînă în pragul cabinei.

– Să-i văd faţa.

Lollypop îi sprijini capul, şi-l întoarse către Rivas. Nu era Uri.

Rivas nu-şi dădu seama cît de încordat fusese, pînă nu-şi destinse umerii.

– Nu pe ea o caut, îi spuse lui Lollypop, Dă-i drumul înăuntru şi închide uşa.

Chipul bătrînului fu brăzdat de lacrimi.

– Doar n-o să mă-nchizi acolo! Cabina e construită solid, am să mor de foame! Mai bine omoară-mă acum...

– Linişteşte-te, n-am s-o încui, doar am să îngrămădesc nişte chestii în faţa uşii, ca să aud dacă ieşi. Pe fata care a murit poţi s-o ţii cu tine, înăuntru, sau s-o dai de-a rostogolul pe punte, cum vrei.

Lollypop o tîrî înapoi în cabină.

– Prefer să nu stau singur, bombăni el, închizînd uşa.

Rivas slăbi încordarea praştiei şi o vîrî sub cămaşă, apoi se întoarse în goană în garajul întunecos, ridică vechiul cadru de pat şi îl duse înapoi, în căruţa-barcă. Îl azvîrli pe punte, urcă şi el şi îl rezemă de uşa închisă a cabinei.

– Aşa, spuse el cu voce tare. Dacă încă mai sînt pe-aici cînd cade chestia asta, am s-o aud, am să mă întorc şi am să te ucid, ai priceput?

Bătrînul mormăi ceva, înăuntru, poate la adresa fetei moarte, dar nu dădu nici un răspuns precis.

Rivas scoase praştia şi şi-o prinse de curea, dădu ocol banchetei vizitiului şi înşfăcă sticla de Currency, după care sări pe podea. Ziua, în timpul călătoriei, observase că hamurile cailor erau neobişnuite; aveau un fel de dispozitiv format dintr-o

balama, un cui şi catarame aplicate pe chingi, şi cîte o şa englezească uşoară, pe fiecare cal; puse cu grijă sticla jos şi se apropie de calul din dreapta, ca să se uite mai atent la hamuri.

Văzu că fiecare cui avea un inel în partea superioară; scoase unul din balama şi chinga căzu. Zîmbi, aproape trist. „Aţi fi în stare de orice, băieţi“, îşi spuse; „păstori cabotini, albine cît pumnul, nevoia de a merge spre apă... ba chiar să abandonaţi vehiculul şi să continuaţi drumul călare, fără să mai desfaceţi nimic. Oricum, fac pariu că bătrînul Lollypop o să fie ceva mai atent la călătorii pe care-i culege de pe drum, de-acum încolo“. Rivas mai scoase un cui şi încercă să-şi aducă aminte cît de lungi îi plăceau să fie curelele de la scara şeii.

– Unde-i **jaybush**-ul? se auzi, chiar în spatele lui, o voce care-l făcu să tresară şi să-şi ţină respiraţia.

Se întoarse spre fată. Era înaltă, cu părul deschis la culoare; silueta i se profila, luminată din spate, încît nu putu să-i vadă chipul dar, cunoscîndu-i pe cabotini, îşi închipui că nu pierduse mare lucru.

– Îmi pare rău, domnişoară, spuse el. Pe-aici nu e nici unul.

Privi dincolo de ea şi întrebă:

– Celelalte două unde-au plecat?

Ea ridică din umeri.

– Călătorie sprîncenată, făcu el.

Se întoarse să ia sticla, o piti sub cămaşă şi trase de ultimul cui, dezlegînd calul de la căruţă.

– Şi ţie la fel, adăugă, întrebîndu-se dacă mai ştia cum să-i tragă un şut.

– Încotro mergi?

O privi exasperat. De ce n-o fi plecat o dată cu prietenele ei?

– Spre sud.

– Spre sud? zise ea, însufleţindu-se brusc. La Tabăra de Regrupare?

– Nu, fir-ar să fie. Adică...

Se întrerupse. De ce nu? Ce deghizare mai bună şi-ar fi putut dori, decît a unui cabotin care se despărţise de trupă şi aştepta să fie ajuns din urmă sau să i se dea altă misiune? Mai ales dacă era însoţit de o cabotină care, în chip evident, era autentică.

– ...adică da, spuse în cele din urmă.

– Am putea să plecăm diseară? întrebă ea. Aici mă simt groaznic de izolată.

– Da, spuse Rivas, dînd calul mai la o parte, ca să poată ajunge la cuiele de pe chinga celui din stînga. Vreau să plec de-aici cît mai repede cu putinţă.

Fata privi indiferentă în jur, părînd să nu dea mai multă atenţie cadavrului lui Nigel, decît bucăţilor de carne de porc, nemîncate. Evident, „acasă“ însemna oriunde erau cabotini, pe cînd celelalte locuri se defineau pur şi simplu prin absenţa lor, spaţii pe care doar le parcurgeai, fără

să zăboveşti măcar cu privirea. Rivas citise undeva că broaştele rîioase nu puteau distinge decît două categorii: musca şi tot ce **nu** era muscă. Fata asta părea să aibă acelaşi tip de atenţie, comutabilă pe două poziţii.

– Findcă tot n-o să ajungem unde sînt ceilalţi, completă el, obosit.

Ea surîse şi dădu din cap, iar el continuă:

– Fireşte că e încă destulă lumină, ca să mai putem scurta cu vreo două mile distanţa dintre noi şi Tabăra de Regrupare.

Îi întinse hamurile celui de-al doilea cal, întrebînd-o:

– Ştii să călăreşti?

Zîmbetul ei dispăru.

– Da, spuse, punînd mîna pe ele.

El îşi dădu seama că învăţase, probabil, înainte să ajungă cabotină, în timpul de odinioară, al vieţii la care renunţase, şi că, deşi voia să se folosească de el ca să se întoarcă în sînul bisericii, n-ar fi nici mîndră, nici bucuroasă s-o facă.

– Bun, spuse el. Dacă am să cad, întoarce-te să mă iei.

Fără să răspundă, fata îşi ridică genunchiul stîng, îşi vîrî piciorul, încălţat cu sanda, în scară şi se înălţă în şa fără efort; Rivas observă că picioarele acoperite de veşmîntul din pînză aspră erau lungi şi graţioase. „Ar fi obţinut un premiu frumos la Veneţia“, îşi spuse „mă bucur că am

scăpat-o de asta. Dar de ce dracu' mă uit la picioarele unei fete, cînd de fapt încerc să dau de Uri?"

La a doua încercare, Rivas reuşi să urce în şa.

– Urmează-mă, spuse şi o luă înainte pe stradă.

Cînd zgomotul potolit al copitelor se îndepărtă, în garaj se făcu linişte... dar nu de tot. Lumina soarelui scăzu şi se înroşi din ce în ce, înaintînd încet pe pardoseala de beton, iar cei doi cai care rămăseseră clipeau indiferent din vreme în vreme, cînd umbra unui corp pătrunse de pe stradă în garaj, aproape invizibilă în bătaia razelor amurgului. Se răsuci încet, ca un înotător subacvatic, încordîndu-se, cînd văzu carnea de porc, dar se repezi înainte, dînd cu ochii de cadavrul lui Nigel. Îi ridică picioarele, ghemuindu-le, iar cînd în cele din urmă gravitaţia îl trase la pămînt, degetele sale imateriale alunecară peste chipul şi mîinile lui Nigel, încercînd să găsească o rană deschisă.

Apoi, uşa de la cabina căruţei se deschise şi cadrul patului căzu pe punte, cu un zgomot înfiorător. Creatura transparentă, speriată peste măsură, se făcu nevăzută, ca un vîrcolac, iar cînd Lollypop cel fîrnîit străbătu puntea, tîrşîindu-şi picioarele şi coborî pe pardoseală, arătarea atîrna cu capul în jos, agăţată de una din grinzile tavanului, tăcută şi nemişcată ca un liliac roz, din sticlă.

Bătrînul se aşeză lîngă cadavru şi începu să-i şoptească ceva, în timp ce lumina continua să se furişeze afară din garaj. Creatura agăţată de tavan clipea des şi-şi dădea peste cap ochii mari, iar afară, una dintre fetele cabotine provoca un zdrăngănit persistent, încercînd să scape din plasa unuia din sistemele de alarmă montate de Nigel împotriva nepoftiţilor.

Într-un tărziu, Lollypop ridică în braţe cadavrul lui Nigel, îl duse la căruţă şi-l întinse pe punte. Se sui la loc, o rostogoli pe fata moartă în afara cabinei, aruncînd-o peste copastie, apoi îl trase cu blîndeţe înăuntru pe Nigel şi închise uşa în urma lor.

Trecură cinci minute, după care făptura ce atîrna din tavan îşi dădu drumul, îşi întinse braţele şi picioarele şi, prelingîndu-se aidoma unei frunze de toamnă, se aşeză în linişte pe chipul moartei.

Un timp, nu se mai auzi nici o mişcare; după o vreme, fata cabotină de afară se eliberă din capcana sistemului de alarmă şi se pierdu undeva în noapte, iar liniştea fu reînscăunată.

CAPITOLUL CINCI

Un boncănit neaşteptat de copite îl smulse din păienjenişul de vise al nopţii şi Rivas ajunse la concluzia că se pripise cu o zi înainte, cînd îşi închipuise că-i scăzuse temperatura. Avea pielea fierbinte, uscată şi întinsă, respiraţia grea, ca a unui om însetat şi i se părea că soarele strălucitor al dimineţii scaldă lucrurile într-o aură palidă, colorată în toate nuanţele curcubeului. Era posomorît şi apăsat de un fel de depresiune nelămurită, ca după o noapte de beţie sau de coşmaruri dintre cele mai urîte.

Se întoarse pe o parte, se ghemui pe grămada de cartoane care-i servise drept pat şi privi chiorîş, în jur, la curtea năpădită de buruieni. Lîngă el, un balansoar stricat şi ruginit stătea sprijinit de gard, iar cartoanele de dedesubt îi amintiră că acolo dormise, noaptea trecută, fata cabotină. Dar unde era acum? Se ridică, simţindu-se nefiresc de înalt şi fragil, şi ieşi împleticindu-se din curte, îndreptîndu-se către copacul de care legase caii.

Unul din cai mai era încă legat. Rivas se uită atent în jur, ştergîndu-şi lacrimile şi dorindu-şi să strănute odată sau să nu-l mai mănînce nasul; în cele din urmă o văzu, la mai puţin de cincisprezece metri, pe stradă, călare pe celălalt cal.

– Hei! ţipă el. Ăăă... (De ce n-o fi întrebat-o cum o cheamă?) Hei, fato!

Ea privi peste umăr, smuci hăţurile şi se întoarse lîngă copacul de care se rezemase el.

– Ce e? spuse ea.

– Unde te duci?

Trebui să-şi mijească ochii ca s-o privească în lumina cerului senin.

– La Tabăra de Regrupare, spuse ea enervată. Unde credeai?

– Aoleu, Dumnezeule!... N-aveai de gînd să mă aştepţi?

– Am crezut că ţi-e rău.

– Ah! spuse el, dînd excesiv din cap în semn de înţelegere. Am priceput. Ai crezut că te-aş fi făcut să mergi mai încet.

– Exact.

Îşi înăbuşi mînia, amintindu-şi că stăpînirea de sine era un accesoriu esenţial pentru rolul lui de cabotin rătăcit... şi pentru o clipă, deşi renunţă aproape instantaneu la gîndul acela, îşi dădu seama că şi el ar fi lăsat-o pe ea în plata Domnului, dacă i s-ar fi făcut rău şi n-ar mai fi fost bună la nimic.

– Ei bine, nu-mi e rău, spuse el. E doar o alergie. Sînt alergic la... tufele astea, ce să-i faci. E clar? Aşa că aşteaptă-mă. Şi altădată să nu mai fugi fără mine, ai auzit?

Ea îl privi clipind des, oarecum surprinsă.

– E de datoria fiecărui discipol al Domnului,

dacă se rătăceşte, să se întoarcă în mijlocul turmei cît mai repede cu putinţă.

– Da, mă rog, spuse el, intrigat de nuanţa unui accent de Ellay care-i răzbătea din voce, dar nu atît de iute, încît să te pui în situaţia să nu mai ajungi deloc. Păi, o fată singură... N-ai face nici două mile şi-ai da peste un şarpe, o albină uriaşă, un siluitor sau o altă pereche de codoşi.

Ea păru sincer nedumerită.

– Dar sufletul meu ar fi în mîinile Domnului. Pe tine cu ce te-ar supăra asta?

El îşi întinse mîinile în lături şi-şi deschise larg ochii, ca să-i arate cît era de sincer.

– Fiindcă îmi pasă ce ţi se întîmplă, de-asta!

Ea aşteptă ca el să pună şaua pe cal şi se aburcă în spinarea animalului, de parcă s-ar fi suit într-un copac.

Rămase tăcută, cît timp călăriră pe strada scăldată în lumină, dar părea vag tulburată.

– Nu te-am salvat eu de tipii ăia doi, care ţi-au omorît prietena? – îi aminti el, după cîteva minute.

– Ba da, spuse ea.

Stîlpii de telegraf se înşirau la vreo sută de metri unul de celălalt, pe partea stîngă a drumului; nişte colaci de frînghie putreziţi de soare atîrnau de cîţiva dintre ei, acolo unde bucăţile de lemn se întîlneau ca într-o cruce – sus de tot, unde nu ajungeau decît păsările – iar de doi dintre ei încă mai spînzurau, îngălbenite, oasele unor antebraţe.

Cam la fiecare a douăzeci şi cincea bătaie de copită, caii treceau prin umbra unui alt stîlp.

– Dar – spuse fata după un timp – nu aşa trebuie să ne îngrijim unul de celălalt... Asta e treaba păstorilor... Şi nici ei n-o fac fiindcă le-ar păsa de noi, ci doar pentru că Domnul ne doreşte.

Rivas o privi cu oarecare respect. „Bravo, surioară", îşi spuse. „Ai nişte ochi foarte limpezi, pentru o puicuţă plecată cu sorcova!" Ea îi prinse privirea şi zîmbi stingherită, înainte de-a se uita în altă parte.

Rivas îşi plimbă ochii pe clădirile aflate undeva în faţă, care se înălţau, în arşiţa soarelui, ca nişte dinţi stricaţi şi înnegriţi, înfipţi în gingii verzi, apoi renunţă să-şi mai fixeze privirea, lăsînd ca totul să se topească, prefăcîndu-se în pete nelămurite de culoare. Spre sfîrşitul dimineţii îşi dori să fi luat pălăria şi praştia lui Nigel. I se părea că soarele fierbinte răspîndea valuri-valuri de febră, infectînd toată lumea, ca berea vărsată din pahar care îmbibă o carte întreagă, pînă cînd paginile se desprind sau rămîn lipite între ele. **Putea** să-şi amintească, dacă încerca foarte atent, cine era, cîţi ani avea şi cu ce scop se afla acolo; însă pe durata acestei călătorii monotone spre sud nu avea nevoie să ţină minte toate astea, aşa că se legăna o dată cu mişcările calului şi, dacă nu se întîmpla ceva care să-l facă atent, nu se gîndea la absolut nimic.

Să nu-mi joci mie teatru, bătrîne. Ştiu că-i urăşti pe toţi, pînă la unul.

Se încruntă şi-şi concentră privirea. Unde mai auzise asta? Cine îi mai spusese aşa ceva? Era imposibil să fi fost treaz la vremea aceea, altminteri şi-ar aminti. Dacă nu cumva fusese atît de adormit, încît nu mai putuse rezista...

Pe mine mă iubeşti. Doar pe mine.

Se întîmplase azi-noapte, sigur. Un vis? Da, bineînţeles că fusese un vis, unul pricinuit de febră. Încercă să-şi amintească mai multe despre el, dar nu izbuti.

Pe la jumătatea dimineţii ucise doi porumbei cu praştia lui Nigel şi, în timp ce îi tăia neîndemînatic în bucăţi, auzi altă frază din vis: **Ţi-e prea ruşine, de-asta nu vrei să recunoşti**, spusese vocea.

Rivas se opri, cu cuţitul însîngerat suspendat în aer, deasupra uneia dintre păsările pe jumătate îmbucătăţite, şi încercă să-şi aducă aminte despre ce fusese vorba în vis şi cine îi spusese lucrurile astea. Apoi îşi aminti că văzuse ceva, în vis... o persoană... pe sine însuşi? Oare se uitase într-o oglindă? Şi de ce se văzuse tocmai sugîndu-şi degetul mare?

Termină porţionarea păsărilor şi făcu focul, muind în Currency nişte fîşii de pînză pe care şi le rupse din cămaşă, iar pe urmă lovind una de alta pietre şi bucăţi de deşeuri metalice, pînă cînd cîteva scîntei căzură pe zdrenţe şi aprinseră aburii de alcool. Apoi puse porumbeii la frigare şi îi găti pe un foc din bucăţi de cherestea vechi şi

sfărîmicioase. Însoţitoarea lui nu păru surprinsă, dar nici nu se arătă foarte mulţumită, cînd el îi oferi una din păsări, servindu-i-o, cu o mişcare ironic-elegantă, pe un capac de butuc rămas de la un Ford.

– Cum te cheamă? o întrebă Rivas între două îmbucături, rezemîndu-se de firma mare şi crăpată, care le făcea umbră. Se hotărîse, dintr-un capriciu, să mănînce lîngă ea din cauza mesajului arhaic, scris cu litere mari: TOŢI CANIBALII DIN APROPIERE SE CRUCIFYCĂ – FĂRĂ ESCEPŢII.

Ea ronţăi o bucată de piept fript, cîteva clipe, după care rosti prudent:

– Sora Windchime[1].

El zîmbi.

– Frumos; îmi place. Eu sînt Fratele – „Aoleu, nu Pogo!“ – Thomas.

– E neesenţial că-ţi place cum mă cheamă, spuse ea enervată.

Rivas îşi aminti că **neesenţial** era un termen dezaprobator, destul de tare, printre cabotini.

– Şi de ce ţii sticla aia cu bani? continuă ea.

– Ca să sterilizez răni şi să aprind focuri, spuse el virtuos. Ce, doar nu-ţi închipui că aş fi în stare s-o beau, nu?

– De cît timp eşti un discipol al Domnului?

– Am fost recrutat la optsprezece ani, îi spuse Rivas fără să mintă.

---

[1] „Cînt de vînt.“(**n. trad.**)

– Hm, făcu ea. Înseamnă că nu te-ai împărtăşit prea des, dacă încă te mai plimbi, la vîrsta ta.

Incapabil să se gîndească la un răspuns, el dădu din umeri.

Ea se rezemă de firmă şi zvîrli osul pieptului în foc.

– Eu nu... Ce s-a întîmplat? întrebă înspăimîntată, pentru că el sărise în picioare şi se făcuse cenuşiu la faţă.

– Ăăă...

Se întoarse şi privi în urmă cu ochii întredeschişi:

– Nimic. Dar pierdem vremea. Hai să mergem; dacă iuţim pasul, poate ajungem diseară la Tabăra de Regrupare.

Începu să se destindă abia după ce încălecară şi porniră spre sud, pe o şosea bine întreţinută, dar chiar şi atunci continuă să privească neliniştit înapoi, fiindcă îşi amintise brusc încă ceva din vis, iar acum era foarte sigur că nici măcar nu fusese vis, că i se vorbise cu adevărat, în batjocură, azi-noapte tîrziu, în timp ce era pe jumătate treaz şi avea febră – îi vorbise hemoglobina, a cărei faţă era, într-un fel, o caricatură a propriului său chip.

De asemenea, era sigur că acel crîmpei de care îşi amintise mai devreme, crezînd că-l înfăţişa pe el însuşi – sugîndu-şi degetul mare – fusese de fapt o imagine, păstrată în memoria atinsă de febră, a acelei creaturi care-şi sugea hrana din rană de cuţit pe care singur şi-o provocase.

*
* *

Cînd soarele se apropie de zenit, două coloane de fum apărură la sud, iar o a treia începu să se ridice, pătînd cerul albastru, în următoarea jumătate de oră. Rivas şi Sora Windchime nu putură auzi nimic, în afară de foşnetul lăcustelor şi şopîrlelor, prin iarba uscată din jur, dar ori de cîte ori, pe o porţiune mai lungă şi dreaptă a drumului, puteau privi la distanţă, Rivas se ridica în scări şi se uita, încercînd să ghicească, prin undele mirajului, dacă obstacolele care se profilau în faţă – indiferent ce ar fi fost, probabil consecinţe ale înaintării armatei din San Berdoo – i-ar putea opri, în drumul lor spre Tabăra de Regrupare.

După un timp, drumul coti brusc către sud-vest, iar ei fură nevoiţi să taie peste cîmpuri şi spaţii nivelate pentru construirea unor locuinţe. În cele din urmă, avură norocul să găsească o albie secată, care şerpuia spre sud, şi merseră călare prin ea aproape o oră, după care zgomotele care veneau din faţă îl făcură să-i spună încet Sorei Windchime: „Opreşte-te!“.

– Ce e? întrebă ea, uşor enervată.

– Nu ştiu exact, dar sînt aproape sigur că nişte oameni se îndreaptă încoace. Oricine-ar fi, n-avem nevoie de ei. Vino, hai să urcăm panta asta, spuse el şi sări repede din şa, pe pietrişul acoperit de noroi.

Sora Windchime descălecă şi amîndoi îşi duseră caii în susul pantei erodate. După primele minute de urcuş anevoios, printr-un nor de praf, ajunseră la umbră, printre copaci, iar pe creasta pantei aflară o porţiune îngustă de drum pavat, neatins încă de coloniile de scaieţi şi nici de mîlul adus de inundaţiile din fiecare an.

– Acum, linişte, şopti Rivas. Îi lăsăm să treacă pe lîngă noi şi ne aşternem imediat la drum.

Peste foşnetul crengilor din jur, auzi acum, purtat de vînt, un fel de vaier şi un vag zăngănit metalic – însă nu-şi dădu seama ce se întîmplă decît cînd primul ţipăt sperie ciorile, alungîndu-le din copaci. „E o bandă de urlători", îşi spuse.

Deşi vorbise de cîteva ori cu oameni care supravieţuiseră atacurilor urlătorilor, iar o dată sau de două ori dăduse peste rămăşiţele unora care intraseră în conflict cu ei, Rivas nu văzuse niciodată o asemenea bandă cu ochii lui – şi nici nu ţinea morţiş să vadă. Îi părea bine că găsise o ascunzătoare şi nădăjduia că toţi cei de jos, din albia rîului, vor fi prea ocupaţi, ca să mai observe urmele celor doi cai, pe malul acoperit de colb.

Sunetele sinistre, ca de flaut, discordante şi schimbătoare, se auziră din nou, de data asta mai tare.

– Sînt urlători, nu-i aşa? şopti fata.

– Mda, spuse el.

Îşi dorea, mai mult ca niciodată, să fi luat cu

el pălăria lui Nigel. Trecerea de la mersul în lumina soarelui la nemişcarea din umbră îl dezorientase, făcîndu-i gîndurile să alunece, la fel de greu de controlat ca nişte peştişori vioi, într-o cutie pentru momeală. Prinse unul şi reuşi să adauge:

– Probabil, aleargă de-a lungul ţărmului, după nişte fugari fără noroc, care-au vrut să scape de necazuri.

Crengile încadrau o porţiune din albia acoperită cu pietriş a rîului de dedesubt, iar Rivas rămase cu ochii pe ea, în timp ce ţipetele răguşite, zgomotul surd al paşilor şi zăngănitul bicicletelor se auzea tot mai tare. Aproape fără să-şi dea seama, îşi scoase praştia şi şi-o trecu pe după încheietură. Simţi cum mîna Sorei Windchime i se încleştează pe umăr, dar nu putu nici măcar să arunce o privire ca să-i vadă expresia feţei.

– Ce-ai de gînd să faci? şopti ea.

– Nimic, n-ai grijă. Asta e doar în caz că încearcă să urce aici, răspunse el tot în şoaptă.

Minutele treceau, sunetele se auzeau tot mai tare, iar sudoarea începuse să-i gîdile fruntea şi gîtul. „Fir-ar să fie“, îşi spuse încordat, „de ce toate piedicile astea? Nu vrem decît să ajungem la Tabăra de Regrupare, să ne întoarcem la locul nostru, în mîinile Domnului. Lucrurile lumeşti sînt vremelnice, sînt convins de asta, cărările Domnului sînt toate însemnate, şi de asta sînt convins – şi atunci de ce căile lumeşti trebuie să fie întotdeauna atît de **zgomotoase**?“

Un țipăt mai ascuțit decît celelalte se auzi brusc de dedesubtul lor, făcînd să freamăte frunzișul. Cineva blestema cu jumătate de glas și un copil plîngea cu suspine.

– Trebuie să-i ajutăm, șopti Sora Windchime.

Rivas o privi sever.

– Te lepezi de credință, soră? Toți oamenii mor; dacă sînt ai Domnului e prilej de bucurie, iar dacă nu, atunci moartea lor înseamnă mai puțin decît a unei muște – „Deși, e mult mai zgomotoasă", se corectă în gînd – fii tu însăți fără cusur, înainte de a te încumeta să-i faci pe ceilalți mai buni.

Ochii ei străluciră, înlăcrimați.

– Mă rog, toate astea sînt... adevărate, bineînțeles, sînt logice... dar și ce se întîmplă acolo e adevărat, spuse ea șovăind și arătînd în jos cu mîna.

– Lumea **pare** adevărată, soră, îi spuse el cu blîndețe. Ne prinde în iluziile ei și ne ispitește să participăm la ele. Probabil că și spectacolul ăsta de azi e doar o încercare pe care Domnul ne-a trimis-o ca să ne încerce puterile. Fii curajoasă și poartă-te cum trebuie!

Se întorsese ca să se uite la ea, dar o mișcare, undeva dedesubt, îl făcu să-și coboare privirile. Jos se ivise un cal; în șa se legăna o fetiță, iar pe lîngă ea alerga un bărbat, împleticindu-se istovit. Toți trei erau plini de praf și stropiți cu sînge.

Pe urmă o construcție huruitoare și strălucitoare îi trecu fulgerător prin fața ochilor, bărbatul căzu în genunchi cu un suspin, pete roșii aprins, de sînge, se lățiră de sub el, pe pietrele lustruite...

...și, în aceeași clipă, Sora Windchime își îmboldi calul, lovindu-l cu călcîiele în coaste, și coborî panta cu viteza unei avalanșe.

Înjurînd de frică și mînie, Rivas o urmă, totuși.

Din cauza norului de praf pe care îl ridicaseră, alunecînd și înaintînd cu greu spre albia rîului, era greu să mai vezi ceva, dar auzi în stînga zgomotul unei roți care derapa și zăngănitul bicicletei unui urlător. Se întoarse, își ridică praștia și se îndreptă cu fața în direcția aceea. Izbuti să vadă obiectul, prin perdeaua de praf: cele două roți mari, deformate, asemeni ochilor unei uriașe insecte de metal, apoi îl zări și pe biciclist, aplecat deasupra pedalelor. Însă, brusc, bicicleta se abătu de la poziția obișnuită, înclinîndu-se, în timp ce se îndrepta în goană spre Rivas.

Rivas își întinse brațul și, de frică, puse la încercare, riscant, rezistența elasticului, trăgînd piatra înapoi, pînă aproape de gură. Îi dădu drumul și, fără să mai aștepte efectul, sări de pe cal și ateriză ghemuit, pe pietriș. Uitîndu-se în jur după Sora Windchime, fixă o altă piatră în peticul de piele al praștiei, iar cînd auzi în față sunetele scurte și ritmice, ca de flaut, trase piatra înapoi și se uită atent.

Unul din jefuitori se dăduse jos de pe bicicletă şi alerga înainte, rotindu-şi sabia deasupra capului, ca să producă zgomotul acela, asemănător unui semnal de alarmă aproape muzical. Dar înainte ca Rivas să-l poată ochi, bicicleta în al cărei proprietar trăsese trecu, huruind, printre ei, aplecîndu-se atît de mult, încît roata din stînga rămăsese în aer, ca o farfurie rotită în echilibru precar în vîrful unei prăjini. Biciclistul dispăruse. După ce bicicleta se rostogoli pe lîngă el, Rivas văzu sabia sclipind, pe cînd se învîrtea prin aer, iar bărbatul care o ţinuse tocmai ateriza; turul pantalonilor lui atinse pietrişul doar cu o clipă înaintea cefei; apoi, Rivas o văzu pe Sora Windchime – care se dăduse şi ea jos de pe cal – luînd-o la fugă, cu o expresie de oroare pe faţă, ca un jucător care-şi continuă elanul, după o minge aruncată prea tare.

Scrîşnetul pietricelelor care se frecau una de alta îl făcu să se întoarcă spre dreapta. O altă bicicletă gonea spre el, biciclistul pedalînd furios şi ţinîndu-şi sabia deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească fie pe fata de pe calul care se oprise, fie pe Sora Windchime. Ambele posibile victime păreau ameţite şi nedumerite.

Ştiind că n-ar avea timp să încarce praştia şi să ochească din nou, Rivas se întoarse pe călcîie, încercînd să ţintească puţin în faţa biciclistului şi dorindu-şi să-şi fi petrecut toată ziua îmbunătăţindu-şi precizia. Cînd îşi dădu seama că peste o

clipă avea să fie prea tîrziu, aruncă piatra şi scoase un strigăt de triumf, cînd biciclistul se prăbuşi, dîndu-se de-a berbeleacul cîţiva metri.

Rivas se ghemui imediat şi puse bîjbîind o altă piatră în cureaua praştiei, apoi se răsuci jurîmprejur, cercetînd cu privirea malurile şi albia rîului; prima bicicletă se opri din rostogolit la mai puţin de cincizeci de metri de el, iar peste o clipă o auzi şi pe a doua înfundîndu-se cu zgomot în mal. Îi văzu pe cei trei urlători întinşi pe jos, cu picioarele desfăcute, pe Sora Windchime, pe fata care rămăsese călare, pe bărbatul care încă mai stătea îngenuncheat alături... şi se părea că altcineva nu mai era. Rivas se îndreptă şi slăbi elasticul praştiei; vîntul care mătura praful stîrnit păru dintr-o dată mai răcoros, cînd îi adie peste faţa transpirată şi peste piept.

Vîrî praştia la loc în curea şi-şi tîrî picioarele pînă la bărbatul rămas în genunchi, care începuse să tragă de poalele cămăşii, încercînd probabil să-şi facă un bandaj pentru rana adîncă, care sîngera puternic, din partea superioară a braţului.

– Stai, bolborosi Rivas, reuşind să-şi stăpînească vocea, lasă-mă să tai eu cu cuţitul.

– Mulţumesc, şopti bărbatul.

În timp ce cuţitul lui Lollypop sfîşia pînza, Rivas îşi ridică privirile spre fetiţa de pe cal. Privea fix undeva în zare, uşor încruntată, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească unde lăsase un anumit lucru. Ajunse la concluzia că n-avea nimic

de cîştigat dacă ar fi vorbit cu ea şi ar fi făcut-o să fie atentă. Tăiase deja o fîşie lată de pînză şi tocmai o înnoda în jurul braţului bărbatului, cînd Sora Windchime scoase un ţipăt speriat.

– Ăsta mai trăieşte încă, frate! strigă ea, cuprinsă de teamă.

Rivas strînse cuţitul şi mai tare şi-şi ridică ochii. Cel de-al doilea bărbat în care trăsese se ridicase în patru labe şi tuşea, scuipînd sînge. Linia profilului părea prea dreaptă, de la frunte pînă la bărbie, iar lui Rivas îi trecu prin minte că partea din faţă a chipului, inclusiv nasul, fusese complet rasă. Se ridică, se duse pînă la cea mai apropiată sabie, o ridică şi îi privi pe ceilalţi doi jefuitori căzuţi. Primul zăcea ghemuit lîngă un bolovan şi era clar că lovitura pe care o primise în şira spinării îi fusese fatală; bărbatul pe care îl lovise Sora Windchime se uita la soare cu ochii larg deschişi, fără să clipească, încît, văzîndu-l, Rivas se simţi în siguranţă. Se apropie de cel care stătea chircit şi se chinuia să vomite.

Deşi de la nas în jos faţa lui era un terci roşu, îngrozitor, de carne smulsă şi fire de barbă însîngerate, ochii îi rămăseseră strălucitori şi ageri. Bolborosi ceva, iar lui Rivas i se păru că spusese „Dă-i drumul!“.

Rivas îl lăsă, cuprins de silă şi oboseală şi, simţind că i se face rău, azvîrli sabia mînjită şi se întoarse cu greu la bărbatul care stătea în genunchi. Trebuia să se lupte cu sine însuşi ca să

scape de certitudinea năucitoare că după-amiaza aceea fierbinte, pe care şi-o petrecuse în praful care-i pătrunsese pînă în gît şi cu degetele lipicioase din cauza sîngelui care se usca, nu avea să se mai termine niciodată.

Bărbatul terminase să-şi lege bandajul şi chiar dacă treaba asta părea să-l fi epuizat, se ridicase şi se ţinea cu greu de capătul şeii.

– Am ceva la mine, spuse Rivas. Rachiu. Ca să-ţi sterilizez rana.

– S-o ia dracu', spuse bărbatul. Dă-mi să-mi... sterilizez... stomacul.

– În regulă.

Cu coada ochiului, Rivas observă că Sora Windchime nu manifestă nici urmă de dezaprobare cînd se apropie de cal, dezlegă sticla şi i-o aduse. Rivas îi scoase dopul şi i-o întinse celuilalt:

– Noroc, spuse el.

– Zile fericite, răspunse bărbatul, după care duse sticla la gură. Lichidul chihlimbariu se învolbură, dar nu curse nici o picătură. În cele din urmă bărbatul luă sticla de la gură şi o dădu înapoi, respirînd adînc.

– Mulţumesc, zise, cu sufletul la gură.

– Sigur nu vrei să torni şi pe bandaj? întrebă Rivas. Omoară microbii.

– Auzi, microbi!, făcu bărbatul, ca un ecou dispreţuitor şi privi împrejur. Au murit toţi?

– Aşa se pare.

Sora Windchime, care venise fără zgomot în spatele lui Rivas, întrebă sfioasă:

– De ce te urmăreau?

Arătă spre calul ale cărui hamuri aveau cureluşele tăiate şi nu mai aveau nici săculeţi, nici coburi.

– Văd că nu mai ai nimic.

– Nu, nu mai am, încuviinţă bărbatul. S-au luat după noi de la nord de Stanton. Toată lumea fuge de armata din Berdoo, şi urlătorii şi orăşenii. La început am avut ceva provizii, dar a trebuit să le aruncăm – era o greutate mai puţin pentru cal, plus că ne-am gîndit că poate scăpăm de băieţii ăştia, dacă se opresc să le adune. Ne-am tot ascuns printre dealuri şi am mers pe teren accidentat, dar ei găseau de fiecare dată un drum paralel şi ne ajungeau din urmă după cel mult o jumătate de oră. Iar azi după-masă, văzînd că se ţin după noi, deşi ştiau că nu mai avem merinde, mi-am dat seama că erau la fel de flămînzi ca şi ceilalţi şi că acele cîteva kilograme de carne sărată de porc nu le ajunseseră. Voiau carne proaspătă.

– Ei bine, acum sînt chiar ei carne proaspătă.

Bărbatul îi aruncă o privire de nepătruns.

– Mulţumesc, n-am nevoie.

Dădu drumul capătului şeii şi se clătină puţin, dar nu căzu.

– Mi-au omorît nevasta – mama copilului ăstuia. Ne întoarcem s-o îngropăm şi pe urmă ne vedem de drum. Vă sîntem foarte recunoscători că ne-aţi salvat viaţa.

„Sigur", își spuse Rivas neputincios, privindu-l cum apucase hățurile calului și făcea cale întoarsă. „Pun prinsoare că ți-am făcut rost și ție și fetiței de încă două zile de trăit. Poate cu șase ore mai puțin pentru tine și șase mai mult pentru ea, dar hai să zicem că în medie ies două zile. Isuse!"

Sora Windchime îl atinse, șovăitoare.

– Îmi pare rău, frate, spuse ea. E îngrozitor ce s-a întîmplat. Bineînțeles că o să raportezi Comisiei de disciplină ce am făcut.

La început Rivas crezu că-i părea rău fiindcă îl lovise cu piatra în față pe urlătorul doborît de pe bicicletă, dar cînd o privi înțelese că-și cerea iertare fiindcă intervenise într-o ceartă lumească – și asta după ce el îi arătase, virtuos, calea de urmat.

– A fost o încercare nespus de grea, îi spuse el cu un aer de superioritate amabilă. Am să le comunic acest lucru.

– Îți mulțumesc, frate, spuse ea cu seriozitate.

Umilă, cu pași mărunți, se întoarse la calul ei și, cu o ușurință care îl revoltă pe Rivas, se ridică în șa.

După ce izbuti și el să încalece, cu greu, se puseră în mișcare pe drumul de pietriș. Rivas făcu semn cu mîna cînd trecură pe lîngă calul care mergea la pas, dar nici fetița, nici bărbatul rănit, care mergea alături, nu răspunseră. Observă că Sora Windchime se încruntase, nefericită, și privi în altă parte.

După cîteva minute trecură pe lîngă trupul spintecat al unei femei prăbuşite la pămînt. Nu-şi încetiniră ritmul.

– Au să moară curînd, nu-i aşa? spuse Sora Windchime, după un timp.

Rivas se uită la ea.

– Într-un fel sau altul, da. N-au să ajungă pînă la primul oraş.

– Atunci n-a folosit la nimic că ne-am amestecat, nu? N-am făcut decît să-i ţinem puţin pe loc, înainte să iasă pe poarta Dogtown.

Rivas era prea cufundat în amintirile din vremea cînd era şi el, cu toată sinceritatea, un cabotin cît se poate de ortodox; nici măcar accentul ei, care-i confirma faptul că era o fată din Ellay, nu-l scoase din muţenie.

– Da, spuse el scurt. O afurisită de pierdere de vreme.

Călăriră în tăcere încă o jumătate de milă, în vreme ce soarele începu să răspîndească o lumină caldă asupra vegetaţiei, punînd în evidenţă contururile plantelor de pe marginea drumului. Apoi Sora Windchime spuse:

– Oare de ce simt nevoia să vin în ajutorul cuiva, chiar dacă ştiu dinainte că n-o să folosească la nimic?

– Fiindcă eşti păcătoasă, spuse Rivas enervat. Acum taci din gură, s-a înţeles?

– Te supără dacă ne oprim cîteva minute?

îndrăzni ea, puţin mai tîrziu. Cred că am nevoie de puţin Dans Sfinţit.

Rivas gemu.

– Ştii foarte bine că ne grăbim, nu? Fă bine şi dansează în şa.

După aceea călătoriră fără să vorbească, Sora Windchime înţepată şi indignată, iar Rivas înspăimîntat – înspăimîntat de lumea în care intra şi de ceea ce i se întîmpla minţii sale.

*

* *

Evitară cu grijă să întîlnească alte grupuri de fugari şi la căderea serii sosiră la destinaţie. Văzută de sus, de pe unul din dealurile apropiate, molatece şi acoperite de tufişuri, uriaşa Tabără de Regrupare din vale semăna – cel puţin aşa i se păru lui Rivas, care se legăna ameţit în şa – cu o fiară mare şi osoasă, ghemuindu-se sub o cuvertură peticită, suficient de mare ca să o poţi trece pe după umerii lui Dumnezeu. Sus, pe coama dealului, Rivas şi Sora Windchime erau încă năuciţi de soarele roşu, care apunea deasupra Oceanului Pacific, dar tabăra se afla deja în umbră iar lămpile şi torţele se iveau ici şi colo, ca nişte licurici.

Fără să vrea, Rivas întoarse încet capul spre sud-est, deşi ştia ce avea să vadă. Şi într-adevăr, acolo, de partea cealaltă a lui Seal Beach Desolate,

era Oraşul Sfînt, al cărui zid se vedea la orizont ca un segment dreptunghiular, deschis la culoare. Fu cuprins de un tremur – şi asta nu doar din cauza brizei reci, care cutreiera iarba uscată.

Fără nici un fel de senzaţie de uşurare, îşi lăsă privirea să coboare din nou în valea întunecată care i se deschidea în faţă, sub copitele calului. Îşi aminti cît de uşor şi total cedase tehnicilor de măcinare a sufletului, stăpînite de Sora Sue şi trupa ei, şi cît de greu îi fusese să-şi recapete identitatea. „Nu mai ştiam nici cîţi ani am“, îşi spuse acum, cu un amestec de tristeţe şi panică. „Iar azi după-amiază, uite cum i-am îndrugat, **sincer**, fetei ăsteia toate predicile alea păsăreşti, învăţate de la ei!

Doar pentru tine fac asta, Uri“, îşi zise, îmboldindu-şi calul şi făcîndu-l să coboare.

În mai puţin de un minut, vîntul îngheţat, lumina soarelui şi imaginea oceanului îl prinseră la mijloc, din spate şi de deasupra lui. De dedesubt veneau căldură şi un miros de ulei de gătit rînced.

– Mai încet, Frate Thomas, strigă Sora Windchime, în spatele lui. Cînd o să dea de umbră, calul o să se poticnească.

– Ce neesenţial din partea ta că ţi-ai amintit cum mă cheamă, mîrîi el, fără să se uite înapoi.

Rivas fusese la Tabăra de Regrupare o singură dată, cu mai bine de zece ani în urmă, iar de atunci uitase cît de mare era aşezarea. Acum, în vreme ce calul aluneca şi tropăia, coborînd

panta şi ridicînd un fuior de praf cenuşiu, scăldat în lumina roşiatică a apusului şi bătut de vînt, începu să-şi amintească şi celelalte amănunte: că acolo existau străzi şi corturi, că acoperişul era arareori vizibil dinăuntru, din cauza fumului scos de focurile de gătit şi că timp de jumătate de oră, noaptea, mai ales după o zi foarte fierbinte, puteai auzi cum aerul cald, din interior, ieşea cu şuier prin împunsăturile unui milion de cusături.

Cărarea ajunse într-un plan orizontal iar Rivas, dîndu-şi frîu liber temerilor, o dată cu această coborîre în trombă, trase de hăţuri şi o aşteptă pe Sora Windchime să-l ajungă din urmă. „Ar fi o prostie s-o părăsesc acum“, îşi spuse, „după ce am suportat-o tot drumul.“

Ea îl privi, cînd ajunse în dreptul lui.

– Eşti ciudat, Frate Thomas. Ai atîta amărăciune în tot ce faci şi totuşi n-am mai văzut pe nimeni atît de nerăbdător să se întoarcă la Domnul.

El se strădui să zîmbească.

– Amărăciunea mi-o dă depărtarea. Îmi pare rău. Cînd o să ajungem acolo, am să mă port fără cusur.

– Cred că ar trebui să ne împărtăşim amîndoi de cum sosim, nu găseşti?

– O, da! – spuse el cu frenezie. Să mergem. Poţi să mergi în faţă, o vreme –, calul meu parcă şchioapătă puţin, de la panta aceea.

În timp ce ea îşi îmboldi calul s-o ia înainte,

el şi-l lăsă să meargă în ritmul lui obişnuit şi-şi cîntări alternativele. Fu nevoit să admită că ar face o impresie foarte bună, dacă ar da buzna să cerşească împărtăşania; problema era că, probabil, i-ar şi da-o. Prin urmare, era cazul să folosească protecţia prin îmbătare – mai avea o sticlă de Currency – sau pe cealaltă, recent descoperită, prin durere?

Într-un fel, luînd în considerare oboseala şi febra –, precum şi faptul că nu se putea apropia de tabără cu băutura la el – răspunsul era inevitabil. Scoase sticla din cămaşă, o ţinu lîngă oblînc, în aşa fel încît ea să n-o poată vedea dacă s-ar întoarce, şi, trecînd-o în mîna nevătămată, îi scoase dopul cu degetul mare. Îl auzi căzînd uşor în iarba uscată. Apoi, de fiecare dată cînd era limpede că atenţia ei urma să se concentreze cîteva clipe asupra hăţurilor, îşi ridica un braţ, ca şi cum i-ar fi arătat nişte stele pe cer – pentru eventualitatea că tocmai atunci cineva de jos s-ar fi uitat la ei – ducea sticla de rachiu la gură şi trăgea cîteva înghiţituri. Băutura călduţă, cu gust ciudat, îl îneca, dar se străduia să bea cît mai mult, iar cînd realiză că încă o picătură i-ar da peste cap toată munca, lăsă sticla aproape goală să cadă, fără zgomot, într-un tufiş des şi înverzit. Trecuse de el cu cîţiva metri buni cînd îşi dădu seama că tufişul era anason sălbatic. Opri calul şi-l făcu să se întoarcă, după care o strigă pe Sora Windchime, descălecă şi sări în tufiş.

Își îngropă fața în frunziș și, auzind zgomotul de copite făcut de calul ei care se apropia, smulse cîteva mănunchiuri din planta asemănătoare cu o ferigă, le vîrî în gură și le mestecă.

Spre surprinderea lui, îi simți mîna pe umăr: coborîse de pe cal ca să-l ajute sau, poate, din curiozitate.

– Nu te simți bine, Frate Thomas?

Se ridică nesigur, dat fiind că ceea ce tocmai făcuse îi accelerase infiltrarea alcoolului în sînge.

– Ba da, mulțumesc. Am amețit...

Își scoase cu mîna, din păr, cîteva fire de iarbă și scuipă o frunză.

– Am amețit mai rău decît aș fi crezut. Probabil, pentru că am călărit toată ziua... Am adormit și am căzut... și m-am lovit cu scăfîrlia de pămînt.

O privi, rînjind prostește. „Perfect"; își spuse. „Am distrus mirosul de rachiu și în același timp mi-am inventat un alibi dacă, băut cum sînt, m-oi pomeni că mă poticnesc sau că mă bîlbîi: **Bietul de el – din cauza șocului, firește.** Unde mai pui că m-am și îmbătat."

– Hai să mergem pe jos restul drumului, spuse Sora Windchime. Așteaptă aici pînă aduc caii.

Cerul era de un albastru închis, ca de cobalt, cînd ajunseră în vale, iar cînd Rivas privi în sus, văzu că apăruseră deja o sumedenie de stele care păreau să strălucească nu prea departe, deasupra

celui mai înalt vîrf de cort din tabără. Lăsîndu-şi capul în jos, cu o mişcare puţin cam bruscă, văzu cîteva turnuri asemănătoare celor de pe stadionul Cerritos şi, ceva mai aproape, o siluetă care se îndrepta spre el, scoasă în evidenţă de focurile de gătit din spate. Omul era înalt şi solid, ducea un baston şi, preţ de o clipă, pradă panicii stimulată de băutură, Rivas crezu că era acelaşi păstor care îi călcase în picioare pelicanul şi trăsese în el şi pe care-l ucisese, cu două zile mai înainte.

– Bine aţi venit acasă, copii, mormăi păstorul. Din ce grup sînteţi?

– Eu sînt din cel al Fratelui Owen, spuse Sora Windchime.

– Eu... nu-mi aduc aminte, spuse Rivas.

Şi-o amintea foarte bine pe Sora Sue, dar voia să pară foarte şocat.

Sora Windchime interveni la ţanc.

– Fratele Thomas a avut febră toată ziua, explică ea în chip de scuză. Iar cînd am coborît, puţin mai devreme, a căzut de pe cal şi s-a lovit la cap.

„Bravo, fetiţo", îşi spuse Rivas.

– Te rugăm, am vrea să ne împărtăşim, declară el cu voce tare.

Păstorul îl bătu pe umăr.

– Desigur. Cred că ai tînjit mult să te uneşti cu Domnul.

Bărbatul se întorsese între timp spre zona luminată şi se apropiară toţi trei de tabără, iar

Rivas putu să-i vadă zîmbetul binevoitor. „Atenţie“, îşi zise, „toţi îşi exersează zîmbetul ăsta de bun venit. Nu slăbi vigilenţa!“

Douăsprezece focuri de gătit înceţoşau aerul din vale, lămpile şi torţele luceau aidoma unor lumini în pîclă, iar în timp ce păstorul îi conducea pe Rivas şi pe Sora Windchime, pe un drum ocolit, spre cort, urări de bun venit îi întîmpinau de peste tot, prin perdeaua de fum în care luminile străpungeau întunericul: „Bine-aţi venit acasă, oi rătăcite!“. „Uniţi-vă cu Domnul!“ şi „Fie să ajungeţi cît mai grabnic în Oraşul Sfînt!“.

„A, mulţumesc“, îşi zise Rivas, nervos în ciuda rachiului înghiţit. Încerca să descopere ce schimbări se produseseră de la ultima lui vizită. Lipsea ceva, un anumit miros sau, poate, un zgomot.

Sub nişte bucăţi mari de pînză, prinse lateral cu nişte cîrlige, văzură intrarea principală: o boltă de vreo şase metri înălţime, de unde pornea un mănunchi de lumini galbene, care sfîşiau întunericul. Apropiindu-se, Rivas desluşi înăuntru mai multe prelate din foaie de cort, vopsite în culori strălucitoare, şi cîteva siluete înveşmîntate în mantii, care se mişcau dintr-un loc în altul. Acum îşi dădu seama ce lipsea: zumzetul împărtăşiţilor subjugaţi, înzestraţi cu darul limbilor. Ultima dată cînd fusese aici, valea răsuna zi şi noapte de sporovăiala lor.

– Un **jaybush** va oferi împărtăşania în scurtă

vreme, le spuse păstorul conducîndu-i înăuntru. Pînă atunci, ar fi bine să nu băgaţi nimic în gură, iar eu am să vă găsesc un cort unde să vă puteţi odihni... Nu te simţi bine?

Holbîndu-se la şirul de corturi colorate şi la păienjenişul de cabluri aflate undeva, la înălţime, Rivas se împiedicase şi căzuse în genunchi. Cînd se ridică, îngăimînd o scuză, nu văzu pe feţele însoţitorilor lui nimic altceva decît îngrijorare.

– Unirea cu Domnul te va ajuta să-ţi limpezeşti capul, îl asigură păstorul.

Rivas dădu din cap solemn, încercînd să-şi recapete demnitatea.

– Va fi o ceremonie cu lume multă, continuă păstorul. S-au strîns mai multe trupe ca să-i adune pe cei ce s-au pierdut de grup, iar una din ele va pleca de aici, direct spre Oraşul Sfînt!

– „Întorşi într-un tîrziu acasă, cei rătăciţi prin alte zări", cită Rivas, ameţit de băutură.

– Amin, frăţioare, spuse păstorul.

*

*   *

„Pentru cineva care ar sta cocoţat pe cablurile de sus", îşi zise Rivas, zgîindu-se spre norul de fum care plana deasupra taberei, „şirul ăsta de cabotini, aşezaţi unul după altul, în spirală, ar semăna cu conturul unui melc uriaş."

Se ridică pe vîrfuri şi-şi lungi gîtul, dar nu

mai izbuti să-l zărească pe **jaybush**-ul în mantie albă. Bătrînul intrase, fără un cuvînt, în tabără şi se îndreptase spre locul lăsat liber, undeva în centru; Rivas îşi plecase nervos ochii, cînd **jaybush**-ul trecuse prin faţa lui, dar după cîteva minute, cînd bătrînul ajunse în dreptul următorului şir de oameni, din faţa lui Rivas, îi aruncă pe furiş o privire... şi îşi zise, nu pentru prima oară, că era greu să deosebeşti un **jaybush** de un altul. La fel ca toţi ceilalţi, avea chipul ars de soare, cu trăsături regulate şi o barbă de culoarea fildeşului.

Deodată, din locul lăsat liber se auzi un ţipăt înăbuşit, urmat de bufnitura surdă a unui corp care cade greoi, şi-şi dădu seama că mormăitul îndepărtat pe care îl auzise, cu o clipă înainte, era îndemnul obişnuit al **jaybush**-ului: „Uneşte-te cu Domnul!“. Acum se auzea foşnetul uşor al hainelor şi gîfîitul oamenilor din spirală, care aşteptau încordaţi. Mulţi închiseseră ochii, de parcă ar fi intrat în transă, iar Rivas ştiu că dacă vreunul din bărbaţii subjugaţi era pe punctul de a intra în faza de dobîndire a darului limbilor – femeile nu se transformau niciodată atît de mult – acesta era momentul propice. „Au avut parte de vechiul cîntec cu **sevatividam**“, îşi zise Rivas.

Ca un făcut, doi bărbaţi din şirul din faţa lui începură în aceeaşi clipă, într-o armonie perfectă şi cu o asemenea uşurinţă, încît pînă şi frecvenţa cu care respirau era riguros sincronizată. **„Hmmm“**, spuseră ei. **„Hmm“**. Alţi doi li se alăturară şi

continuară fără întrerupere: **„Da, da, acum fierbe cum se cade... Ia să vedem... Da, cred că pot chiar s-o simt, să gust din ea... Ajutaţi-mă s-o fierb, copii, daţi-mi fiecare cîte un strop de flacără...“**

Repede dar calm, cîţiva păstori pătrunseră înăuntrul spiralei, călcînd apăsat, şi se opriră în faţa fiecăruia dintre cei înzestraţi cu darul limbilor, atît cît să le expedieze, cu toată forţa, dar fără nici o urmă de duşmănie, o lovitură devastatoare în burtă.

În cele din urmă, rămase un singur vorbitor care continuă: **„Întotdeauna sînt bineveniţi cei nou sosiţi. O, un grup destul de mare! Ce gustos, ce gustos... Da, copii, ia să vedem dacă sînteţi destul de puternici ca să-l stoarceţi, da? Chemaţi un triton pentru stăpînul mării, ca să vă gătească o masă caldă de ho, ho, ho...“**, după care o lovitură căreia i se auzi ecoul îl făcu şi pe el să tacă. Pe toată durata acestor întreruperi zgomotoase, metronomicul „Uneşte-te cu Domnul!“ şi prăbuşirea greoaie de rigoare continuară fără nici un fel de schimbare de ritm.

Rivas îşi dori să se poată trezi măcar un minut şi să gîndească limpede. „Dumnezeule“, îşi spuse, „acum vorbesc în engleză! Şmecheria asta pare mult mai stranie acum, decît cînd auzeai doar aiureli de neînţeles. Cum pot s-o facă aşa, atît de bine sincronizaţi între ei? Fac repetiţii? Imposibil, majoritatea subjugaţilor nici nu se pot hrăni...

Iar acum de ce-i fac păstorii să amuţească? N-o făceau niciodată, pe vremea cînd spuneau bazaconii.

Ce se tem că ar putea ieşi la iveală?"

„Uneşte-te cu Domnul!" Un strigăt, apoi o bufnitură puternică.

Rivas se întrebă ce se întîmplase cu Sora Windchime. Cîţiva recruţi proaspeţi plîngeau – împărtăşania era într-adevăr un spectacol înfricoşător pentru cine nu era obişnuit cu el – şi se întrebă cît de profundă şi autentică era acea îndoială neliniştită a ei şi ce efect aveau să aibă asupră-i întîmplările şi discuţiile de peste zi. Privi în jur, atît cît îi stătu în putinţă, fără a-şi întoarce capul, dar n-o văzu. „Mă rog, n-am nici o răspundere faţă de ea", îşi spuse. Închise ochii ca în transă şi aşteptă ca **jaybush**-ul să ajungă în faţa lui.

Cînd deschise ochii din nou şi se uită în jur clipind des, constată surprins că trecuse destul timp. În faţa lui pe o rază pe care n-o putea aprecia, era plin de trupuri omeneşti, unele vlăguite, altele tresărind şi gîfîind de parcă ar fi visat urît; mai încolo, cîţiva oameni stăteau în picioare, căscînd ochii în jur, într-un soi de zăpăceală pricinuită parcă de droguri. **Jaybush**-ul se afla în stînga, la doar două persoane distanţă de Rivas, iar el îşi dori să mai fi rămas încă un minut adormit, în transă sau cum o fi, ca să nu fi asistat la împărtăşanie.

– Uneşte-te cu Domnul!

Un tînăr se îndoi ca un briceag şi trosnetul îngrozitor care se auzi, cînd se lovi cu capul de noroiul întărit, îl făcu pe Rivas să creadă că murise. Încercă să se concentreze asupra modului cum ar trebui să cadă el – îndoindu-şi genunchii în aşa fel, încît mai întîi să se aşeze şi să-şi apere capul cu braţele – dar o femeie din spatele lui plîngea atît de tare, încît nu-şi mai putea folosi mintea, înceţoşată de aburii băuturii.

Jaybush-ul se apropie de băiatul de lîngă Rivas.

– Uneşte-te cu Domnul! – vorbi silueta în mantie albă, întinzînd o mînă.

Băiatul şuieră puternic cînd fu atins, păru că se luptă să rămînă în picioare, după care îi dădu sîngele pe nas şi se prăbuşi ca un braţ de vreascuri lăsate să cadă. Cîţiva stropi roşii pătară mantia **jaybush**-ului, dar poala ei era deja murdărită de sînge uscat.

– Nu! – ţipă femeia din spatele lui Rivas, plîngînd. Nu vreau să merg în Oraşul Sfînt! Nu aşa repede!

Ceva, în vocea ei, i se păru cunoscut lui Rivas şi se întoarse s-o privească. Avea vreo treizeci de ani, cîteva kilograme în plus, iar părul negru şi încîlcit îi cădea peste ochii înroşiţi.

Îl auzi pe **jaybush** păşind în faţa lui chiar în clipa cînd o recunoscu pe Urania Barrows şi, exact cînd deschise gura ca să-i spună ceva, degetul rece şi osos al **jaybush**-ului îl atinse pe ceafă.

*
* *

Acum nu era beat, chiar dacă îşi dădea seama că fusese de curînd şi că avea să mai fie, imediat după ce se va întoarce în propriul trup. Între timp, se bucură că putea să vadă în întuneric şi să se mişte fără să-şi folosească muşchii... deşi avea grijă să nu se deplaseze prea repede sau prea departe, pentru că ştia că era uşor să urci la cer şi să uiţi drumul înapoi.

Cortul uriaş era sub el, la mare distanţă. Era undeva la acelaşi nivel cu vîrful dealului unde se oprise cu fata, după-amiază, şi încă se mai ridica – probabil că avusese un contact destul de dur, cînd căzuse pe locul acela – dar atît de încet, încît nu avea motive de îngrijorare. Era bine, singur aici, simţind de la distanţă prezenţa celorlalţi, spre sud-est. Erau legaţi de acel ceva concret şi rece, care pe el nu-l mai putea atinge; din cînd în cînd, la interval de cîteva clipe, mai vedea pe cîte unul plecînd într-acolo... Nu, mai degrabă **ajungînd** acolo şi încetînd să mai fie în cort... Iar la o distanţă mult mai mare existau cîteva conştiinţe, izolate în întuneric, spre nord şi spre est... la drept vorbind, una dintre ele ieşea destul de bine în evidenţă...

Deodată, îşi dădu seama că ceva sau cineva anume, aflat acolo, în zona aceea întinsă şi cufundată în beznă, era conştient de existenţa lui

şi îl privea. Ştiu, de asemenea, că putea şi el să-l vadă, dacă ar fi vrut, fiindcă acum nu mai vedea cu ochii trupului, ci prin mijlocirea altor simţuri, mult mai inefabile.

Dar era înspăimîntat şi voia să se lase în jos, încercînd să interpună dealurile între el şi prezenţa aceea din întuneric; îi trecu prin minte că frica în stare pură, lipsită de hormonii şi reflexele unui corp, era paralizantă şi că, dacă n-ar fi stat recent înăuntrul unui trup, probabil că n-ar mai fi fost capabil de nici un fel de mişcare.

Simţi că fiinţa aceea ştia cît era de înspăimîntat şi se distra pe socoteala lui.

Curînd, spuse ea, deşi fără cuvinte. **Pe mine m-ai iubit cel mai mult, dintotdeauna. Pe mine, doar pe mine.**

Nu-şi propuse s-o vadă dar îşi dădu seama că n-avea nici o importanţă, pentru că ştia exact cu cine semăna. Semăna cu el însuşi.

Şi chiar înainte ca dealul să se ridice şi să acopere cerul nopţii care i se întindea în faţă, desluşi un indiciu vag, mai mult o atitudine decît un gînd, al obiectului dorinţei acestei fiinţe: sub el, în cort, se afla un corp care se deteriora încet, dar sigur; undeva între dealuri se găsea un alt corp, care se **solidifica** la fel de încet, dar sigur. Exista cumva o legătură, exista vreo transmitere care tocmai se efectua şi care era doar **simbolizată** de transferul de sînge? Oare fiinţa aceea devenea, pe nesimţite, el însuşi? Era cu putinţă ca

într-o bună zi să ducă operaţiunea la bun sfîrşit şi să plece, abandonîndu-l, inert ca o pungă de celofan, lăsîndu-l în voia vîntului, la un loc cu puful păpădiilor?

Tocmai cînd era pe punctul de a fi înghiţit de cortul care se apropia din ce în ce mai mult de dedesubt, îşi dădu seama că preluase de la **ea**, un alt gînd nelămurit: îi părea bine că folosise apărarea prin băutură în loc de cea prin durere, fiindcă **ea** nu dorea nici un fel de... Nici un fel de... Care era, oare, cuvîntul care exprima esenţa conceptului? Ceva de genul „frate“, se hotărî, în timp ce, aflat acum înăuntrul cortului inundat de fum, intra în trup; ceva de genul... „rival“!

*

* *

Sunetul avu un impact atît de puternic asupra lui, încît sări în sus, ca o pisică speriată, iar sistemul digestiv, îmbibat cu rachiu, se revoltă în faţa acestei mişcări bruşte; se puse cu greu pe picioare şi, cu dinţii încleştaţi şi fruntea acoperită de o transpiraţie rece, ieşi în goană din cort, fără să se uite împrejur, iar cînd ajunse afară, pe drumul plin de murdării, se uşură de o bună parte din rachiu şi de o cantitate surprinzătoare de anason sălbatic. Din fericire, nu era o reacţie neobişnuită, după împărtăşanie.

Peste un timp se întoarse, îşi înfipse călcîiele

în noroi şi se sprijini cu toată greutatea de cort. Acesta cedă puţin, iar el reuşi să se odihnească într-o poziţie cît de cît confortabilă. „Tot e bine“, îşi spuse, „măcar de data asta n-am mers în patru labe şi n-am lătrat.“ Închise ochii şi trase adînc în piept, de cîteva ori, aerul rece al zorilor.

Deodată rămase cu gura căscată – **aerul zorilor?** Da, parcă şi cerul din spatele dealurilor întunecate avea acum o culoare ceva mai deschisă, nu mai era atît de negru. „Isuse“, îşi zise, cuprins brusc de panică, „am stat afară toată noaptea? **Trupa lui Uri a plecat?“**

Se ridică greoi şi privi în jur. Cîteva siluete, cu capetele acoperite de glugi, străbăteau încet, cocoşate de durere, spaţiul liber din faţa cortului, iar el se hotărî să se îndrepte, clătinîndu-se, spre una din ele. Se apropie şi o prinse de umăr.

– Ascultă, bîigui el. Eu... Trebuia să... Fac parte din trupa care trebuia să meargă în Oraşul Sfînt, pricepi, dar abia acum mi-am revenit, după afurisita asta de împărtăşanie. Încă n-au plecat, nu?

Persoana – în întuneric Rivas nu-şi putu da seama dacă era bărbat sau femeie – îşi smuci umărul din mîna lui. El nu fu în stare să vadă lacrimile de pe chipul nedesluşit, dar le simţi în voce, cînd celălalt spuse, sufocîndu-se:

– N... Nu ştiu. Întreabă-i pe cei de la intrare.

Silueta se îndepărtă în grabă de lîngă el şi fu învăluită, aproape imediat, de umbrele dealului de la răsărit.

Deloc mai liniştit, Rivas se împletici pînă la intrarea în cortul care era încă puternic luminat pe dinăuntru.

– Trupa care mergea în Oraşul Sfînt a plecat? îi întrebă, cu o voce răguşită, pe cei şase oameni strînşi acolo. Trebuia să, hm, trebuia, mă rog, să fiu şi eu cu ei, înţelegeţi? continuă el, privind arţăgos în jur.

Glugile negre se întoarseră spre el, dar din cauza luminii care îl orbea nu putu să desluşească nici o faţă.

– Au plecat de cîteva ceasuri, frate, spuse un bărbat, pe un ton nu foarte prietenos. Păstorul a supravegheat încărcarea lor într-o căruţă şi s-a asigurat că sînt toţi, chiar şi cei inconştienţi.

Bărbatul se apropie cu un pas.

– Cum te cheamă, frate? Să încerci să ajungi în oraşul Domnului prin minciună e un păcat foarte grav.

O altă siluetă, îmbrăcată cu mantie şi cu glugă pe cap, ieşi din grup.

– Îl cheamă Fratele Boaz, spuse Sora Sue. Puneţi mîna pe el, e cel care...

Rivas o luă la goană prin întuneric, spre cărarea care urca dealul, fără să mai audă altceva în afară de zgomotul surd şi repetat al picioarelor încălţate în cizme care îl urmăreau şi de inima care-i zvîcnea în piept, dorindu-şi în acelaşi timp să fi făcut niscai antrenamente, în timpul anilor pe care-i petrecuse în Ellay; apoi, o palmă desfăcută

îl lovi puternic între omoplaţi şi se poticni, îşi pierdu echilibrul, picioarele nu mai putură susţine corpul care se prăbuşea şi luă contact cu pămîntul, alunecînd la vale, lovindu-se şi chinuindu-se apoi să vomite, ascuns într-un nor de praf şi încercînd din răsputeri să-şi umple iar plămînii goliţi de aer.

Nişte mîini puternice îl ridicară brutal în picioare; s-ar fi prăbuşit la loc imediat, dar cei doi bărbaţi îl ţinură şi-l întoarseră, ducîndu-l înapoi în direcţia cortului. Sora Sue mergea în faţa trioului care se clătina, iar în lumina din ce în ce mai strălucitoare Rivas izbuti să-i vadă zîmbetul larg, sălbatic.

– E un răscumpărător, le spuse siluetelor care o urmau. E cel care ne-a ucis păstorul, pe stadionul Cerritos. Ştie să reziste la împărtăşanie.

Se opri în faţa lui şi privirea ei, care radia o fericire lugubră, îl făcu să-şi îngusteze ochii, de parcă ar fi vrut să se apere.

– Totuşi este... sensibil – nu-i aşa, frăţioare? Poate deveni nesigur faţă de unele lucruri, ca de pildă cui aparţine un anumit instrument muzical sau cîţi ani are. Da!

Rîse moale şi atinse obrazul jupuit şi însîngerat al lui Rivas.

– Cred că după două împărtăşanii, în timpul cărora ai să fii legat zdravăn, şi după ce ai să fii ţinut treaz şi-o să ţi se cînte şaptezeci şi două de ore fără încetare, ai să te căieşti pe de-a-ntregul,

nu crezi? Ba chiar ai să fii nerăbdător să ne povesteşti în amănunt despre toate păcatele de care te-ai făcut vinovat.

Rivas îşi dădu seama că pînă acum nu fusese niciodată băgat **cu adevărat** în sperieţi.

– Uite ce-i – spuse el cu un tremur în voce, străduindu-se să nu cedeze, să nu plîngă şi să nu facă pe el – uite ce-i, nu-i nevoie. Vă spun chiar acum, Isuse, vă spun tot, absolut tot, jur, vă rog...

Sora Sue rîse din nou, afectuos.

– Nu, nu, frăţioare. O s-o facem în felul nostru – în felul Domnului.

Se întoarse spre cele patru siluete din spatele ei.

– Frica îi dă puteri. Ţineţi-l bine. Încingeţi-l cu o funie, dar nu în jurul gîtului. În scurt timp o să considere unirea cu Domnul o fericire, deşi în clipa asta cu siguranţă că ar prefera să-şi pună capăt zilelor.

*

* *

Îl legară cu nişte chingi destul de solide, din piele, de două bîrne mari de lemn, dispuse în cruce şi prinse în cuie ca să formeze un X mare, aşezat vertical, iar un coş larg, din împletitură de bambus, fu fixat la capătul bîrnelor, ca un fel de acoperiş. Construcţia în formă de X fu amplasată în partea dinspre mare a cortului încăpător, lîngă gropile de gunoi şi latrine; în mod normal,

oamenii zăboveau foarte rar pe acolo, însă priveliştea cuiva care era supus tratamentului disciplinar trezi, chiar şi printre cabotini, o curiozitate morbidă, încît păstorii fură nevoiţi să ridice un gard de protecţie, din beţe şi sfoară, ca să oprească gloata. Zorile senine lăsară loc unui cer acoperit; norii trimiteau din cînd în cînd rafale de ploaie în vale, lăsînd în praf semne rotunde şi închise la culoare, ca nişte ciupituri de vărsat.

Poziţia ciudată, răstignită, a lui Rivas fu incomodă de la bun început, iar în timpul dimineţii umerii şi spatele începură să-l doară din ce în ce mai tare; pînă la urmă braţele i-ar fi amorţit de tot, dacă nu le-ar fi îndoit, atît cît îi permiteau legăturile, şi dacă nu şi-ar fi mişcat degetele... Deşi, pe la jumătatea dimineţii, trebui să întoarcă într-o parte capul şi să-şi ridice privirea, ca să vadă dacă degetele se mişcau într-adevăr aşa cum li se comanda. Cele mai chinuitoare erau durerile şi mîncărimile, pentru care nu putea face nimic, felul în care îl gîdila ceva în nas, de parcă ar fi vrut mereu să strănute şi o sete pîrdalnică, de om mahmur. Sîngele şi sudoarea picurau încet de pe el sau intrau în lemnărie şi nu putea să alunge gîndul chinuitor că fiece picătură care i se scurgea din trup o ajuta pe hemoglobina din pustiu să fie mai puternică şi mai consistentă şi că, în acelaşi timp, cu fiecare oră scurtă, care îi şubrezea lui Rivas vioiciunea şi capacitatea de a gîndi coerent, creatura aceea devenea din ce în ce mai inteligentă.

Pe la prînz, ploaia se înteţi şi începu să cadă ca o perdea nimicitoare, ridicînd o peliculă înceţoşată de stropi din pămîntul noroios, bătînd o darabană neîntreruptă, ca un huruit de tobe, pe prelata cortului, pe coasta dealului şi pe coşul de deasupra capului lui Rivas. Părul negru i se lipise de frunte, hainele se închiseseră la culoare şi se muiaseră, luînd forma corpului şi, din cauza frigului care-l cuprinsese, i se părea că are o răsuflare din ce în ce mai fierbinte. Mulţimea de cabotini se risipi fără tragere de inimă şi în scurtă vreme toţi intrară în cort.

Între timp, Rivas aproape se calmase. Ştia că, nici mental nici fizic, nu mai era la fel de puternic ca la douăzeci şi unu de ani şi că, dacă ar redeveni cabotin, probabil n-ar mai reuşi să scape încă o dată de credinţa aceea îngrozitoare. Dar mai ştia şi cît de scurtă era viaţa unui subjugat şi bănuia că avea să fie subjugat, şi încă serios de tot, într-un timp record. Sora Sue avusese dreptate de dimineaţă, ghicind că ar fi preferat să se sinucidă decît să ajungă aici... dar acum nu i se mai părea că există vreo diferenţă între cele două alternative. Şi avu impresia că, într-un fel, aşa se şi cuvenea: să nu moară pînă cînd tot ce fusese al lui n-ar fi fost folosit pînă la capăt... Să nu dea drumul paharului înainte să se golească şi chiar să fie puţin ciobit... Exista o formulă pe care o auzise cîndva: rezistenţa la distrugere... Ca să afli cît poate îndura cineva, înainte de a-l distruge, pînă la urmă tot trebuie să-l omori...

Îi veniră în minte o mulţime de rime perfecte pentru „distrugi“...

„Măcar n-am să ajung să îmbătrînesc“, îşi spuse el, febril. Vorbi cu o voce răguşită, sub biciul ploii:

– Niciodată n-am vrut să îmbătrînesc.

Pe urmă se sperie: chiar dacă îşi dădu seama că pur şi simplu delira, i se păru că aude vocea hemoglobinei, venind din depărtări, peste dealurile acoperite de vălul ploii: „Minunat! Atunci viu **eu** şi-l dau gata!“.

Se cutremură şi clătină din cap, ca să alunge toate ideile astea morbide şi auto-compătimitoare. „Iar începi să te gîndeşti numai la Rivas“, îşi spuse. „Te fascinează povestea lui Gregorio Rivas, nu-i aşa? Mai ales sfîrşitul ei tragic.

Dar cu povestea Uraniei Barrows cum rămîne? Poate că ea e doar un figurant în povestea **ta**, dar ce te faci cu povestea **ei**? Sau poate crezi că doar a **ta** există şi că, atunci cînd nu te mai uiţi la oameni, ei dispar sau cad jos, ca nişte costume de scenă pe care le dezbraci? Ei bine, asta chiar ar fi o atitudine interesantă din partea ta, Rivas; dacă ai să scapi vreodată de aici, ai şanse să ajungi urmaşul lui Noah Almondine, în arta fabricării păpuşilor de hîrtie.“

Nu reuşi să audă nimic, din cauza şuieratului violent al ploii, dar simţi, prin bîrnele înfipte adînc în pămînt, care alcătuiau crucea de tortură, vibraţiile înăbuşite ale unor paşi care se apropiau.

Închise ochii, ca să-i facă să creadă că-şi pierduse cunoştinţa... Poate că **jaybush**-ul tot avea să-l atingă, dar merita să încerce.

– Frate Thomas! auzi o şoaptă ascuţită.

Ochii lui Rivas se deschiseră brusc. În faţa lui stătea o siluetă îmbrăcată în mantie cu glugă şi care ţinea în mînă un cuţit.

– Sora Windchime? întrebă el răguşit.

– Da. Nu vreau să-mi ud părul, ca să nu se afle că eu am făcut-o.

Înfipse lama cuţitului în spaţiul dintre braţul drept al lui Rivas şi bucata de lemn şi, în timp ce el se descotorosi de laţurile lipicioase din piele udă, ea făcu acelaşi lucru la braţul stîng, după care se văzu nevoită să-l ţină în picioare cu mîna cealaltă, fiindcă el începuse să se aplece neajutorat în faţă. Lăsîndu-se în jos, îi eliberă şi picioarele, iar Rivas îşi spuse, ameţit, că era foarte puternică.

– Acum fugi, spuse ea. Nimeni n-ar trebui să fie **silit** vreodată să se împărtăşească.

– Mulţumesc, gîfîi Rivas. Sînt...

– Pleacă, lua-te-ar naiba!

– Bine, bine.

Rivas alergă, clătinîndu-se, către dealul dinspre mare, stropindu-şi pantofii cu noroiul proaspăt, iar cînd ajunse în faţa pantei se ghemui în spatele uneia din tufele golaşe de la poalele dealului, pînă cînd îşi recăpătă suflul şi curcubeul strălucitor care îi jucase în faţa ochilor pieri.

După cîteva minute, se tîrî pînă la următoarea tufă, apoi în spatele unui pietroi după care putea

să stea întins, iar pe urmă lîngă o albie secată... După o jumătate de oră, i se păru că aude nişte strigăte purtate de vînt, dar nu putea fi sigur, căci între timp ajunsese la capătul dinspre uscat al văii, iar răpăitul ploii pe pietre şi frunze, ca şi susurul pîrîiaşelor proaspăt izvorîte, acopereau sunetele mai îndepărtate.

Cu toate astea, se opri şi privi înapoi în vale. Tabăra de Regrupare era o ciupercă cenuşie aflată undeva, departe, greu de observat între dealuri, din cauza perdelei de ploaie.

Se trezi rînjind. „Răscumpărătorule, răscumpără-te. La revedere, Soră Sue!“

După-amiază, tîrziu, ajunse lîngă o clădire părăsită – părea să fi fost cîndva un fel de birou – şi socoti că un fum, profilat pe cerul acesta cenuşiu, nu era un risc prea mare, aşa că făcu focul, cu nişte rafturi de placaj şi nişte facturi vechi, aflate în pragul uşii deschise, se încălzi şi-şi uscă hainele. Încercă să nu se chinuie gîndindu-se la mîncare sau băutură, deşi izbutise să-şi potolească setea sorbind dintr-o băltoacă cu apă de ploaie. În cele din urmă, uscat, încălzit şi oricum mult mai întremat decît de dimineaţă, recunoscu în sinea lui că pe moment nu mai avea mare lucru de făcut, decît să treacă în revistă situaţia, fără nici un fel de tragere de inimă şi chiar fără strop de băutură.

„Ei bine“, îşi spuse, „acum Uri a plecat, dar ai făcut tot ce se putea face. Nu numai că vei avea cele cinci mii de «cinciuri» ale lui Barrows,

dar ai şi muncit pentru ele: te-ai împărtăşit de două ori, ai fost împuşcat de-adevărat – deşi asta n-o s-o creadă nimeni – de două ori s-a lipit de tine o hemoglobină, ai fost silit să ucizi patru oameni şi, fără intervenţia neaşteptată a fetei aceleia, Sora Windchime, în clipa asta ai fi un idiot care rînjeşte şi bolboroseşte vorbe fără şir. A, plus tipul care a dat cu tine de pămînt azi dimineaţă, cînd nu ţi-a fost deloc moale. Plus tăietura aia urîtă de la degetul mare. Şi Dumnezeu ştie dacă o să mai ai slujba aia la localul lui Spink."

Privi în jur, la dulăpiorul cu dosare învechite şi prăfuite, şi se întrebă dacă vreunul din oamenii care lucraseră aici, şi care muriseră de atîtea zeci de ani, avusese obiceiul să ascundă niscai băutură pe undeva. Din cînd în cînd mai auzeai şi de descoperiri de felul ăsta.

Deodată fu cuprins de ruşine şi-şi aminti de suferinţa, incomparabil mai mare decît toate celelalte, pe care o îndurase în timpul acestei ultime răscumpărări, care dăduse greş: pierderea lui Uri! Vreme de treisprezece ani plănuise să meargă s-o caute, de îndată ce ar fi pus mîna pe nişte bani serioşi şi dacă ar fi putut să-i ofere modul de viaţă pe care îl merita; în ultimele trei zile îşi riscase cu adevărat pielea, ca să dea de ea... iar acum o pierduse, fusese smulsă de lîngă el chiar în clipa cînd – nemaipomenit! – în clipa cînd căutarea de trei zile – ba nu, **pelerinajul de treisprezece ani!** – mai avea cîteva secunde şi

cîțiva centimetri, ca să-și atingă ținta!

Precis că avea să scoată nişte texte muzicale pe cinste, din toată povestea asta.

Apoi, cu o limpezime deloc binevenită, de care memoria e rareori în stare, îi răsunară în minte vorbele lui Barrows, cu patru seri în urmă: „...Eşti doar o insectă isteață şi vicleană". Şi chiar dacă atunci rîsese, rămăsese uimit cît de bine îl înțelesese Barrows. „Dumnezeule", îşi spuse Rivas acum, „ai de gînd să scoți **texte muzicale** din istoria asta, nu? O fi Sora Windchime dusă cu mintea, dar e un om de două ori mai de ispravă decît tine, băiete!"

„Păi de", îşi răspunse, apărîndu-se, „sînt compozitor de meserie. Ce să fac, să mă prefac că nu-mi scriu cîntecele inspirîndu-mă din lucrurile care mi se întîmplă?"

„Nu, bufonule. Acum trebuie să faci exact ce trebuia să faci şi ieri. Să te duci şi s-o iei pe Uri!"

„Dar au dus-o în Oraşul Sfînt."

„Ei şi?"

„Şi din Oraşul Sfînt n-a mai ieşit nimeni, niciodată, în afară de cîțiva **jaybush**-i şi de pastori. Nici măcar Norton Jaybush n-a mai fost văzut de cînd a intrat acolo, cu zece ani în urmă. Toată lumea ştie că orice tentativă de răscumpărare ia sfîrşit cînd persoana căutată pătrunde acolo. Şi nu cred că un astfel de efort nemaiauzit ar putea fi determinat de prețul pe care l-am constrîns pe Barrows să-l plătească. (Deşi, cum Dumnezeu m-oi

fi putut tîrgui pentru sufletul lui Uri?!)“

Acum memoria îi readuse în prim plan una din propriile afirmaţii, pe care o făcuse vorbind cu Barrows, în aceeaşi seară: „Evident că pentru tine merită cinci, dar zece nu“. „Dar **ţie** ce-ţi spui, băiete? Fireşte că merită o tăietură la deget şi cîteva sperieturi, dar oare nu merită chiar să-ţi pui pielea la bătaie, fie şi pentru o şansă atît de mică?“

Întrebarea îl făcu să evoce, involuntar, o serie de imagini la care ţinea: apartamentul lui de pe Strada Unu de lîngă Poarta de Nord, cînd afară era noapte şi ploua, iar el era înăuntru, tolănit, lîngă lumina caldă a unei lămpi, cu o pipă, un pahar de băutură şi o carte; după-amiezile lungi de vară, cînd îşi sprijinea picioarele pe balustrada încălzită de soare a balconului, cu unul sau doi prieteni lîngă el şi cu bere rece la îndemînă; prezenţa plăcută a unor fete drăguţe, gata să se lase fermecate, impresionate şi poate chiar convinse să împartă patul cu el, precum şi certitudinea, la fel de plăcută, că mai tîrziu va rămîne singur şi în largul lui, în patul acela...

Într-un tîrziu, îşi dădu seama cu tristeţe că toate astea la un loc nu echilibrau cîntarul. Nici vorbă de aşa ceva, cînd pe unul din talere se afla viaţa lui Uri. Trebuia să meargă la Irvine, să intre în Oraşul Sfînt şi s-o scoată de acolo pe Uri.

„Lua-o-ar naiba, că ne-a vîrît pe amîndoi în buclucul ăsta!“ îşi zise el cu năduf.

CARTEA A DOUA

PLECÎND PRIN DOGTOWN GATE

„...Iar cînd zări un petic de cer deasupră-i,
De teamă ca priveliştea să n-o sperie,
Se-ntoarse, dar în urmă-i nu văzu pe nimeni..."

Ovidiu, ***Metamorfozele***
Cartea a X-a, vs. 55-57

CAPITOLUL ŞASE

Fracas Mc An privi, încruntîndu-se amenințător, la două fete cabotine care mergeau cu pași mărunți, de cealaltă parte a străzii și simți o satisfacție primitivă văzînd că dau semne de îngrijorare și dispar într-una din casele de rugăciuni întîlnite peste tot: asemenea reacție arăta că deghizarea în păstor era convingătoare – cel puțin pentru membrii obișnuiți. Mai erau doar două blocuri pînă la curtea unde urma să aibă loc iminenta plecare și se părea că nu va întîmpina nici un fel de probleme ca să ajungă acolo, cît timp roua dimineții încă nu se uscase pe căruța pe care-o urmărea și înainte de sosirea noului lot de căruțe cu novici. Numai de n-ar da peste un păstor adevărat! Bănuia că aveau un sistem de parole – poate își făceau cu ochiul sau cine știe ce altă drăcie – care l-ar fi dat de gol imediat. Ce avantaj nemaipomenit avea Rivas, care chiar fusese cabotin, cîțiva ani!

Mc An era speriat. În cursul celorlalte răscumpărări avusese întotdeauna grijă să se țină cît mai departe de Irvine și uite-l acum, la o aruncătură de băț de zidurile înalte, albe și înclinate spre interior, ale Orașului Sfînt.

Pipăi cuțitul prins în mînecă, lîngă încheietura

mîinii stîngi, dar nici el nu-i dădu încrederea pe care i-o transmitea de obicei. Se simţea din ce în ce mai nesigur pe el, de cînd părinţii băiatului care trebuia răscumpărat îi explicaseră, şovăitori, că primul răscumpărător pe care-l angajaseră se întorsese în Ellay şchiopătînd, cu un glonţ în picior: fusese împuşcat de păstorii cabotini înarmaţi cu pistoale adevărate şi cu muniţie de război.

Mc An ceruse cinci sute de „cincimi", din care jumătate plătite pe loc – cel mai mare preţ pe care-l pretinsese vreodată pentru o asemenea treabă – şi le spusese că va căuta doar în regiunile aflate la nord de Seal Beach Desolate. La început ei obiectaseră, aşa cum făceau clienţii întotdeauna, dar el invocase motivul obişnuit: că radiaţiile reziduale – o formulă impresionantă – erau atît de puternice, în acele regiuni îndepărtate, încît nici un om întreg la minte n-ar sta acolo, nici măcar un ceas şi că, admiţînd totuşi că ai fi putut găsi şi răpi un cabotin dintr-un asemenea loc, amîndoi – atît persoana, bărbat sau femeie, cît şi răscumpărătorul – ar fi murit ca nişte veneţieni care mănîncă peşte, mult înainte să apuce să se întoarcă în Ellay.

Mc An ştiuse dintotdeauna că povestea nu era întru totul adevărată, dar pînă acum două zile nu-şi făcuse nici un fel de griji în privinţa asta.

Urmărise o caravană formată din cîteva grupuri de cabotini aflate la distanţă una de alta, care se deplasau spre sud de dealurile Flirtin;

călătorise alături de ei, prefăcîndu-se dus cu sorcova ori de cîte ori încercase cineva să-i vorbească, şi-i aşteptase să se oprească undeva şi să organizeze una din marile împărtăşiri în spirală, ca să-şi poată da seama dacă exista, printre cei de faţă, cineva care să corespundă băiatului pe care îl căuta.

Într-un tîrziu, tocmai cînd era pe punctul să renunţe şi să se retragă spre nord, făcuseră un popas pentru o împărtăşire, într-o parcare de lîngă Anahime Convenshine Center. Asta se întîmplase cu două zile în urmă, pe la ora prînzului.

Păstorii se căţăraseră în vîrful foştilor stîlpi de înaltă tensiune, iar vuietul acela ciudat, pe două voci, începuse cînd bătrînul îmbrăcat în alb îşi făcuse apariţia şi mersese pe lîngă spirala aceea însufleţită, apropiindu-se din ce în ce mai mult de centru. Mc An urmărise tot spectacolul stînd comod pe prelata unui camion, fără să uite să se chircească de durere, din cînd în cînd, şi să-şi privească supărat mîna pe care o înfăşurase în cîrpa, mînjită într-un chip foarte realist cu pete roşii, pe care o avea întotdeauna la el. Aflase că oamenii care aveau dureri mari erau scutiţi de împărtăşire.

În timpul ceremoniei, ochise doi băieţi ce păreau să corespundă descrierii, iar cînd aceştia căzuseră, ca loviţi de ciocan, ca urmare a împărtăşirii, şi-i întipărise în minte, în aşa fel încît, după ce şi-ar fi revenit, să-i poată aborda pe

fiecare şi să le pună întrebările cu care îl burduşiseră părinţii celui răpit.

Chiar dacă norocul fusese pe punctul de a-l părăsi, acum îşi dădea seama că mai avea, totuşi, un dram. Unul din băieţi, care vorbea ca un somnambul, nu numai că recunoscuse clar cîinele familiei, la care se referise întrebarea – „Lucy îşi roade toată blana şi e plină de răni; ce să-i facem, ca să nu moară?“ – dar chiar dăduse răspunsul corect: „Puneţi-i usturoi în mîncare, aşa cum am făcut astă-vară“.

Mc An cerceta gardurile, zidurile şi uşile din apropiere, căutînd un loc ascuns unde să-i poată da una în cap puştiului, ca să-l ducă apoi de acolo fără să fie văzut, cînd începuse şuieratul acela ascuţit şi metalic. Fiindcă fusese cu ochii în patru, zărise printre primii cele cîteva duzini de biciclete în formă de Y, care goneau pe pavaj spre mulţimea de cabotini, îşi înşfăcase prada de un braţ şi-o trăsese după el în direcţia opusă, străbătînd gloata nedumerită. Nişte pocnete începuseră să se audă, la intervale neregulate, iar în spatele celor doi, izbucniseră ţipete – dar abia după ce Mc An şi băiatul ieşiseră din mulţime şi începuseră să alerge spre sud, de-a lungul unui trotuar adăpostit, îşi dăduse seama că zgomotul fusese, probabil, al unor împuşcături.

Cabotinii avuseseră două handicapuri, în momentul atacului: majoritatea erau inconştienţi sau dezorientaţi şi, convinşi că urlătorii n-ar îndrăzni

niciodată să atace trupele de cabotini, păstorii organizaseră împărtăşirea într-un loc deschis şi pavat.

Mc An nu reuşise să-l facă pe băiat să fugă mai mult de un minut; fuseseră nevoiţi să se oprească, iar fugarii cabotini, mai sprinteni, îi ajunseseră repede, îi depăşiseră şi nu mult după aceea Mc An şi prada lui deveniseră două puncte mişcătoare într-un grup compact care era mînat spre sud de păstori călare, cu feţe neînduplecate. Păstorii aveau în mîini pistoale, se ridicau mereu în şa ca să se uite înapoi şi se folosiră de orice prilej ca să-şi scoată turma la deal, prin spărturile înguste din veşnicele garduri făcute din verigi de aluminiu. Mc An socotise că atît căruţele cît şi toţi împărtăşiţii, care mai erau încă inconştienţi, aveau să se îndrepte spre sud, schimbîndu-şi ruta, dar nu putuse vedea nimic prin marea de cabotini care alergau, fără să se plîngă, pretutindeni în jurul lor. Nu avea de ales – trebuia să fugă laolaltă cu ei, ţinîndu-şi mîna încleştată pe braţul prăzii.

Trecuseră de o stradă lată, care era Chapman Avenue. Acum se aflau în Seal Beach Desolate şi nu dădeau semne c-ar avea de gînd să încetinească.

Mc An nu era încă foarte îngrijorat. Aveau să se mai ivească şi alte prilejuri, de aici pînă la Irvine, ca să-l înhaţe pe băiat şi să se facă nevăzut.

*

* *

Acum, ajungînd pe străduţa unde fusese în recunoaştere, noaptea trecută, Mc An se opri. Ştia că făcea o curbă şi că ajungea în piaţa unde se aflau căruţele şi plimbă o privire dezaprobatoare de-a lungul străzii, apoi părăsi lumina rece şi intermitentă a soarelui şi se cufundă în umbră.

„Bineînţeles că nu s-a mai ivit nici un prilej", îşi spuse, „şi iată-ne ajunşi în afurisitul ăsta de Irvine. De două ori am avut noroc – fiindcă arătam destul de zdravăn, am fost trimis la echipa care încărca oamenii în căruţe, inclusiv pe băiatul meu, leşinat după marşul forţat, de două zile, şi cînd am reuşit să fac rost de mantia asta, de la un păstor ucis ieri, în timpul celui de-al doilea atac al urlătorilor – dar acum nu mă mai pot bizui decît pe mine. Deghizarea e bună; ei nu-şi calcă niciodată mantiile, aşa că nimeni nu-şi poate da seama că asta a stat douăsprezece ore mototolită în bocceluţă, iar dacă îmi ridic gluga, nu mi se mai vede capul tuns, acolo unde mi-am tăiat din păr ca să-mi fac barba asta falsă.

Gîndeşte-te la celelalte două sute cincizeci de «cincimi»! Şi la poveştile nemaipomenite pe care-o să le poţi istorisi, după ce-o să scăpaţi, tu şi puştiul, din oraşul ăsta de nebuni, de la capătul lumii!

Cred că lucrul care mă sperie cel mai tare",

își spuse, croindu-și drum în tăcere pe străduța plină de gunoaie, „e că tuturor celor care viețuiesc în dărăpănătura asta blestemată le filează o lampă. Păstorii trebuie să dea fuga, să-i scuture pe toți tipii care o iau razna cu darul limbilor și să-i înghesuie în căruțele care merg în Orașul Sfînt. Bănuiesc că ar trebui să lovesc și eu pe cineva, ca să-mi intru în rol. Mă întreb dacă orașul are și vreo poartă de serviciu, pe unde ies căruțele goale. Trebuie să aibă, altfel ar trebui să le vezi, îngrămădite pînă mai sus de marginea zidului. Hm, hm. Asta, dacă nu cumva..."

Deodată îngheță: o siluetă zdrențăroasă stătea, ghemuită și încordată, la capătul dinspre curte al străduței, aparent uitîndu-se la căruța spre care se îndrepta Mc An. „Ca să vezi", își spuse și inima începu să-i bată mai repede, în timp ce-și îndoi mîna dreaptă și păși liniștit înainte, „uite cum încep să-mi intru în rol".

Cu o agilitate neobișnuită la cabotini, silueta se întoarse cu fața spre el, cînd ajunsese la doar cîțiva metri și, fără să ezite, scoase la iveală un cuțit și încercă să-l lovească pe Mc An. Acesta reuși să oprească brațul înarmat, dar bărbatul se ciocni de el și se rostogoliră amîndoi pe caldarîmul murdar. Barba falsă a lui Mc An atîrna lîngă ureche, gata-gata să se dezlipească, dar el se ridică, își scoase la rîndul lui cuțitul și încercă să simuleze o lovitură care să-l lase descoperit pe adversar...

– Frake! gîfîi celălalt şi Mc An şovăi, apoi scrută faţa slăbită şi ochii înroşiţi.

– Cine eşti? întrebă Mc An cu o şoaptă scurtă, fără să coboare cuţitul.

– Rivas.

– Spune-mi cine eşti sau...

Mc An îl privi mai atent.

– Vorbeşti serios?

Rivas dădu din cap, rezemîndu-se de zidul care mărginea străduţa şi încercînd, după toate aparenţele, să respire fără zgomot.

– Ce naiba s-a întîmplat cu tine, Rivas? Credeam că te-ai retras.

– Aşa e, spuse Rivas, trăgînd aer adînc în piept de cîteva ori. Asta e... o situaţie deosebită.

Mc An se ridică în picioare, cu un efort.

– Una-două, pui mîna pe cuţit. Nu voiam decît să te lovesc.

Rivas, care îşi recăpătase suflul, se ridică şi el.

– De-asta ai fost întotdeauna al doilea dintre răscumpărători.

Mc An zîmbi cu răceală, punîndu-şi, cu grijă, barba la loc pe chipul tînăr, prelung.

– Mda. Ce să zic, mor de invidie pentru cît de bine o duci tu, care eşti primul.

Spre mirarea lui Mc An, Rivas roşi de-a binelea. „Ce-i cu tine, Greg“, îşi zise el, „te-ai descotorosit şi de armura cinicului, de cînd ţi-ai ras ţăcălia aia nătîngă?“

– Bănuiesc că eşti cu treburi, spuse Rivas încet. Cineva din căruţa aia?

– Exact. Puştiul slăbănog dinăuntru, de lîngă roata din dreapta, de la spate. L-am pus acolo azinoapte. Al tău unde e?

– E deja în oraş. Fii atent aici: faci un pic de larmă ca să atragi atenţia celor care s-ar nimeri prin preajmă, îţi aduc băiatul aici pe alee şi pe urmă îi iau locul în căruţă.

Mc An se holbă la el cu o veneraţie sinceră şi îngrozită.

– Ai de gînd să te duci **acolo** ca să-l iei?

Rivas dădu din cap, fără prea mare nădejde.

„Şi eu, care credeam că am atins limita maximă a nebuniei şi pericolului doar ajungînd **aici**!" îşi spuse Mc An. Îşi trecu, cu un gest brusc, cuţitul în mîna stîngă şi o întinse pe cea dreaptă.

– Rivas, întotdeauna te-am crezut un pui de lele jegos şi cu nasul pe sus dar, pe Dumnezeul meu, am să le spun tuturor celor care o să mă asculte că eşti cel mai bun răscumpărător, din cîţi au existat vreodată.

Rivas îi adresă un surîs gingaş şi-i strînse mîna întinsă, vîrîndu-şi cuţitul în teacă.

– Mulţumesc, Frake. Hai să-i dăm drumul, pînă nu ne trezim cu restul trupei pe cap.

*

* *

Rivas nu înţelese cum procedase Mc An, dar la numai o jumătate de minut după ce tînărul se retrăsese grăbit pe străduţă, se auzi o trosnitură

puternică pe strada principală, urmată de o sumedenie de țipete; desluși chiar și o voce – evident, a unui subjugat adus în ultima fază și speriat, care începuse să bolborosească despre cît era de plăcut cînd toată lumea te ajuta să fierbi apa grea.

„Mulțumesc, Frake", spuse Rivas în gînd. Porni în goană spre căruță, îl ridică peste tăblie pe băiatul care, spre norocul lui, slăbise destul, se ghemui ca să-l poată așeza pe după umeri, după care se îndreptă la loc și, strîngînd din dinți de teamă să nu-și piardă și el cunoștința, se întoarse anevoie spre străduță. Chiar în ultima clipă se răzgîndi și, în loc să-l azvîrle pur și simplu pe puști ca pe un sac cu pietre, se așeză pe vine și-l rostogoli aproape cu blîndețe pe pavaj.

Tînărul avea haine foarte asemănătoare cu ale lui, așa că Rivas se înapoie în grabă la căruță, se sui, se întinse în aceeași poziție în care stătuse băiatul, cu fața bine acoperită de umărul inert al cuiva din apropiere, și abia atunci își recăpătă răsuflarea și pulsul normal. După un timp, auzi niște sunete vagi din direcția străzii și i se păru că deslușește o șoaptă care-i spunea: „Mulțumesc, Greg. Succes!"

Aerul dimineții începu să se încălzească treptat, iar Rivas auzi huruitul celorlalte căruțe, sosind în curtea împrejmuită. Din cînd în cînd, îi ajungeau la ureche frînturi de vorbe fără șir, dar nu izbutea să prindă nici un cuvînt. La un moment dat chiar

adormi, dar după un timp se trezi brusc, cînd auzi bocănitul unor cizme şi copite, care se apropie, lovind cu zgomot pavajul, iar căruţa se clătină: cineva – şi apoi încă cineva – se suise pe bancheta vizitiului.

– Ăştia sînt toţi pentru afară? întrebă unul.

Rivas auzi zăngănitul hamurilor.

– Mda, aşa se pare. Aţi strîns legăturile? Bun, să mergem. Ceilalţi o luaţi pe jos, pe lîngă noi.

Căruţa scîrţîi şi se puse în mişcare. Rivas putea să audă paşii celorlalţi membri conştienţi ai trupei, mergînd pe lîngă vehicul; judecînd după respiraţia întretăiată de smiorcăituri şi suspine, cel puţin unul din ei plîngea în tăcere.

Simţi de două ori cum se freacă de un vecin, cînd căruţa coti încet, apoi, în scurt timp, huruitul obadelor se schimbă într-un şuierat moale şi-şi dădu seama că ieşiseră dintre ziduri şi că străbăteau cei aproape o sută de yarzi de nisip deschis la culoare care încercuiau Oraşul Sfînt, împreună cu un şanţ cu apă şi cu prundiş pe fund, şi care se amesteca, probabil, cu nisipul plajei, pe partea dinspre mare. Îi trecu prin minte că i-ar fi foarte uşor să izbucnească într-un geamăt ascuţit, ca un bocet, şi s-o ţină aşa la nesfîrşit... iar o dată ce se gîndi, îi fu foarte greu să n-o şi facă.

Probabil că unul dintre cei care mergeau anevoie pe de lături simţise şi el ceva asemănător,

căci tăcerea încremenită a după-amiezii fu sfîşiată brusc de un bolborosit gutural.

Rivas nu fu foarte surprins văzînd că nimeni nu-l reducea la tăcere pe flecar – ajunsese la concluzia că păstorii făceau asta ca să-i împiedice să dezvăluie anumite lucruri... dar cui îi mai păsa de ce ar fi putut afla nişte oameni care tocmai se pregăteau să intre în Oraşul Sfînt?

– Auzi, **supărări! croncăni acum subjugatul. Ce-mi pasă mie? Ocupaţi-vă voi, idioţilor, eu nu vreau să fiu întrerupt... Sevatividam nu poate fi deranjat cu asemenea probleme provinciale... Locuri îndepărtate, vremuri de odinioară... Eu am o viziune mai profundă... Şi ce dacă a fost acel Gregorio Rivas, de care vă e atît de frică? Pe mine nu mă poate opri...**

Rivas înţepenise de panică, închipuindu-şi că aflaseră cine era şi că jucau tot acest spectacol ca să-i dea de ştire – deşi, într-un mod foarte complicat – că fusese prins; îşi închipui că acum căruţa se va opri, trupurile din jurul lui se vor trezi la viaţă, iar el se va găsi înconjurat de păstori triumfători, cu praştiile gata pregătite să-l ia la ţintă. Dar căruţa se legănă mai departe, cei din jurul ei continuară să-şi tîrască picioarele, iar flecarul îi dădu înainte:

– **Ah, barca asta împuţită! Ce, vrei să mă omori? Ai grijă, aaau...**

Rivas începu să se relaxeze, destinzîndu-şi muşchii unul cîte unul. Să fi fost o simplă

coincidenţă? Şi cine naiba vorbea? Sigur, nu un cabotin oarecare. Să fi fost chiar Norton Jaybush? Cum?! Atunci, cum de vorbea în engleză, cînd în urmă cu cîţiva ani scotea doar o gargariseală? Deşi cuvîntul – sau numele – **Sevatividam** apăruse în ambele variante...

– **Lăsaţi-mă în pace, sînt pe cale să oficiez împărtăşania în Whittier,** continuă flecarul, fără întrerupere. **Ah, ia uitaţi-vă la ei! Întoarce-te, mortăciune blestemată, vreau să-i văd pe toţi... Binecuvîntarea lui Sevatividam pogoară-se asupra voastră, dragii mei... Ajutaţi-mă, copii, daţi-mi puterea voastră, de la distanţă... Voi tot n-o folosiţi niciodată, n-aveţi nevoie de ea... Aş vrea doar să pot s-o iau de la voi, nu să vă istovesc atît de repede... dar pare-se că e legată de minte, aşa că s-ar putea să aveţi şi voi nevoie... Ce să-i faci, ghinionul vostru... O, cîţiva din primii sosiţi! Ce plăcere...**

Aici vorbăria începu să semene cu ceea ce-şi amintea Rivas de pe vremea cînd fusese el însuşi cabotin: nişte mormăituri, rîgîieli şi chiuituri, amestecate ca într-o conversaţie.

Deodată, frica îl făcu să se încordeze din nou, pentru că lumina slăbise, aerul se răcise cu cîteva grade şi-şi dădu seama că treceau chiar în acel moment pe sub bolta înaltă, de piatră, a porţii... Cînd strălucirea soarelui reveni şi răceala trecu, se simţi şi mai rău fiindcă înţelese că acum se afla înăuntrul zidurilor înalte şi albe. Parcă pentru a-i

întări acest gînd, porţile se trîntiră cu zgomot în urma căruţei.

Acum vehiculul mergea fără nici un fel de hurducături, iar roţile scoteau un sunet inexpresiv, aidoma apei turnate încet într-o oală de metal. Rivas începuse să tremure, printre trupurile răsturnate pe fundul căruţei, căci îşi dădu seama chiar din mireasma ce plutea în aer – un iz dulçeag de resturi şi de ars, amestecat cu mirosul de peşte al mării – că se găsea într-un teritoriu total necunoscut. O fi fost el în stare să imite şi să-i păcălească pe cabotini în tabere, pe stadioane şi în locurile de întîlnire de pe dealuri, chiar dacă în ultima vreme nu prea avusese cine ştie ce succes, dar acum se afla în casa lui Norton Jaybush în persoană, omul – dacă om era! – prin a cărui generozitate cabotinii aveau, într-o anumită măsură, atît putere cît şi capacitatea de a inspira teamă. Aici i se putea întîmpla orice.

„Există, de fapt, doar două lucruri“ îşi spuse, „pe care, pe bună dreptate, pot să fiu sigur c-am să le găsesc aici: pe Uri şi moartea“.

Căruţa încetini şi o voce de bărbat spuse: „Voi toţi, pe-aici!“, după care sunetele scoase de escorta pedestră a căruţei – bolboroselile subjugatului, smiorcăielile, suspinele şi zgomotele înăbuşite ale paşilor – se pierdură undeva în dreapta, în timp ce căruţa îşi continuă drumul drept înainte, într-o tăcere care nu făcu decît să-i întindă şi mai tare nervii lui Rivas.

După o bucată de vreme, hăţurile fură slăbite, căruţa se opri – după o senzaţie stranie de alunecare, care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva se aflau pe o întinsă suprafaţă de sticlă – şi-l auzi pe păstorul de pe bancheta vizitiului spunînd:

– O duzină, după cum ţi-am promis, domnule Trash Heap[1].

Rivas îl auzi pe celălalt bărbat de pe bancheta vizitiului rîzînd nervos.

Şi deodată, se produse un sunet care îl făcu pe Rivas să deschidă ochii mari de uimire, preţ de o clipă; era ca şi cum un singur om ar fi canalizat în întregime vîntul care bătea undeva într-o vale, printr-un orificiu de mărimea unei guri, făcînd apoi experienţe ani în şir, ţinînd tot felul de instrumente anorganice dar flexibile în dreptul punctului central al curentului eolian, şi explorînd toată gama de sunete ce puteau fi produse, gungurituri, fluierături şi ghiorăieli pe tonuri joase, pînă cînd ar fi reuşit, într-un tîrziu, să aproximeze limbajul omenesc.

– Daaa, suspină această voce incredibilă. Acum fugiţi cu toţii, păstori. Altfel, o să cheliţi în cîteva minute, din cauza Roentgen-ului.

– S-a făcut, aprobă vesel vizitiul. Bernie, ajută-l să-i scoată pe adormiţi din căruţă, bine?

– În regulă, auzi Rivas vocea sugrumată a lui Bernie.

---

[1] Grămadă de Gunoi. (n. trad.)

Căruța se legănă, cînd Bernie sări jos, iar țintele ghetelor loviră pămîntul. Bernie începu să ridice un corp din acea parte a căruței opusă celei unde se afla Rivas, dar după o clipă se auzi un sunet, de parcă cineva ar fi încercat să mături o pardoseală din plăci de ceramică folosind crengi de copac, iar apoi Rivas simți ceva vîrîndu-se cu forța între el și fundul căruței. Acel ceva îl dădu de-a berbeleacul, făcîndu-l să întredeschidă pleoapele.

După cîteva secunde, în care căscă ochii, uimit, Rivas hotărî că nu avea, totuși, în față, doar un bărbat gras, cu o găleată pe cap și bucăți de carton și de metal ruginit agățate peste tot – pentru că din loc în loc, prin gîtul și pieptul lui, putea zări cerul albastru. Văzu că în loc de ochi avea bucăți de sticlă, că un ansamblu de rezervoare ruginite și tuburi zimțate, de cupru, luate din scheletul unui cărucior de copii, îi ținea loc de piept, iar capul era reprezentat, în principal, de un shaker supradimensionat, pentru coctailuri, unde, în liniștea care se lăsase, Rivas putu să audă cum curge ceva.

Nu-și dădu seama că asta era sursa vocii care șuiera, asemenea vîntului, și nici că lucrul acela era **viu**, dintr-un anumit punct de vedere, pînă cînd nu vorbi din nou.

– Ăsta de-aici e aproape treaz, șuieră el.

Apoi, mult mai tîrziu și fără să înțeleagă ce se întîmplase cu adevărat, Rivas se trezi pradă coșmarurilor, într-un pat tare și rece.

Capul îi pulsa de durere şi îi era cumplit de sete, dar de fiecare dată cînd se scula şi se ducea în bucătărie, îşi umplea o ceaşcă din rezervorul cu apă şi începea s-o bea, îşi dădea seama că doar visase că se trezise şi că, de fapt, se afla tot în patul incomod. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor – durerea de cap deveni aproape insuportabilă – şi privi, clipind des, camera lungă şi întunecoasă, cu paturi aflate la un metru distanţă unul de altul, de-a lungul pereţilor. Aerul, stătut, mirosea vag a peşte şi gunoi.

Cîtva timp n-avu nici cea mai mică idee unde se afla. Pe urmă îşi aminti de frica să nu-şi piardă slujba de la Spink's şi încercă să-şi solicite memoria, ca să afle dacă într-adevăr i se întîmplase aşa ceva. „Parc-aş fi într-una din pensiunile de o cinzeacă pe săptămînă, din Dogtown", îşi spuse, „şi judecînd după cum mă doare capul, am băut în neştire, cine ştie ce băutură oribilă".

Îşi trecu mîna peste faţă şi simţi, descurajat, o barbă de patru sau cinci zile – crescută pe tot obrazul, nu numai pe bărbie. „Asta e", îşi zise întristat. „Eşti terminat, Greg. Beat, bărbos şi scos din şanţ. Ei, pînă la urmă, tot trebuia să se întîmple. Rău i-ar mai părea lui Uri, dacă te-ar vedea acum! Din băiatul cu tenul fraged, alungat de tatăl ei, acum treisprezece ani, a mai rămas doar un..."

Îşi întrerupse gîndurile, căci imaginea lui Uri îi aminti de ceva. Sigur! Cum de-a putut să uite

toate astea? Ea devenise subjugată, el îşi riscase viaţa ca s-o salveze, dar acum fusese dusă în Oraşul Sfînt. Asta făcea ca povestea să fie şi mai tristă – doi tineri care se iubesc, călcaţi în picioare de o lume indiferentă! – deşi, ar fi bine s-o şi cunoască cineva, un public chinuit cum se cuvine... Poate-şi va pierde şi el minţile, de data asta de bunăvoie, doar ca să ajungă, în sfîrşit, lîngă ea... Ce final nemaipomenit!

Cineva dintr-un pat din apropiere gîfîise şi se smiorcăise o vreme, iar acum suspină cu voce tare, de cîteva ori.

– Taci din gură, şopti Rivas neliniştit. „Derbedei zgomotoşi şi blestemaţi“, îşi zise în gînd.

Auzi cum persoana se ridică în capul oaselor şi murmură:

– Eşti treaz?

– Crezi c-aş putea să dorm, în cotlonul ăsta afurisit?

Părea să fie o fată. „Dac-ar şti ea cine sînt...“ îşi spuse cu amărăciune. „Probabil că a crescut cîntîndu-mi cîntecele.“

Spre enervarea lui, ea se ridică şi-şi tîrî picioarele pînă la patul lui. „Isuse“, îşi zise, „nu numai că-i grăsană şi şleampătă, dar nici măcar nu e normală. E cheală ca o minge!“

– N-am fost sigură c-o să scapi, spuse ea. Arătai tare rău cînd te-au adus. Te-a lovit vreunul din gunoieri?

„Deci am ajuns şi să mă bat cu gunoierii", îşi spuse Rivas cu un fel de satisfacţie.

– Nu m-ar mira, îi spuse el.

Îşi pipăi ceafa. Părul îi era năclăit de sînge uscat şi îi crescuse un cucui.

– Probabil, pentru c-ai încercat să fugi.

– Zău? spuse Rivas, înţepat. Înseamnă că ticălosul mi s-a furişat în spate.

– Ţi s-a furişat în spate, repetă fata pe tonul unei neîncrederi politicoase, dar depline.

– Exact.

El încercă să-i explice, dar ea vorbi mai departe.

– Şi eu am să ajung aşa, în curînd, spuse ea cu tristeţe. Am rămas fără păr, de cîtva timp, iar acum am febră mare. Probabil, au să mă pună într-unul din cei la a căror construcţie am contribuit.

– Probabil, încuviinţă Rivas, fără să dea atenţie celor auzite. Acum te rog să mă ierţi, aş vrea să...

Se întrerupse, pentru că, aruncînd din întîmplare o privire pe fereastra din peretele opus, nu văzuse nimic, în afară de cerul nopţii... şi nu exista nici un loc, între zidurile oraşului Ellay – cu excepţia vîrfurilor turnurilor inegale – de unde să poţi privi întinderea cerului, nestînjenit de nimic. Se ridică, trase adînc aer în piept pînă cînd îi trecu ameţeala, apoi se îndreptă în grabă spre fereastră şi se uită afară.

O cîmpie sticloasă, presărată cu crăpături lungi de un yard, reflecta stelele strălucitoare, iar în zare se vedea linia dreaptă şi albă a unui zid, care despărţea sticla de cer. Îşi aminti atunci de hotărîrea de-a intra înăuntru, după Uri, de întîlnirea cu Fracas Mc An, de lucrul acela făcut din resturi şi vechituri, dar care umbla şi vorbea... Mai departe nu-şi putu aminti, dar cu siguranţă că fata avea dreptate: probabil că încercase să fugă şi fusese doborît...

Era recunoscător Celui de Sus, fiindcă nu era în stare să-şi aducă aminte.

Într-un tîrziu, se întoarse şi se uită la silueta fetei de lîngă pat.

– Îmi pare rău, spuse el, cred că am cam vorbit aiurea, adineauri. Uitasem... unde sîntem.

– Eu aş vrea să pot uita, spuse ea.

– Ce cauţi – ce căutăm – aici?

– A, muncim, răspunse ea, iar el o văzu deschizîndu-şi mîinile. Trebuie să avem grijă de maşini, trebuie să peticim mereu baloanele cu heliu...

– Baloane cu **heliu?**

– Da, nişte aparate mari şi vechi, pe care le folosesc pentru observarea de-a lungul ţărmului. Mă ard întotdeauna cînd pun mîna pe fier, iar cleiul îmi dă ameţeli.

– Aha!

„Se referă, fireşte, la baloanele cu **abur**", îşi spuse.

– Şi tot noi îi fabricăm pe gunoieri, pentru muncile cu adevărat dificile, deşi am înţeles că nu mai izbutim să-i facem la fel de buni ca înainte. Lumea spune că Domnul s-a plictisit de toate şi că nu-i mai pasă dacă lucrurile nu mai ies chiar aşa cum trebuie. Iar jos, pe plajă, bărbaţii se ocupă mai ales de construirea şi repararea bărcilor. Probabil că tot acolo au să te trimită şi pe tine.

Ceva se mişcă în depărtare, pe cîmpia ca de sticlă, iar Rivas se întoarse la fereastră. La o distanţă nici prea mare nici prea mică văzu un lucru care şchiopăta, obosit. Semăna cu o păpuşă uriaşă şi diformă, făcută din mucava şi fixată pe un cadru de sîrmă, care arsese parţial şi care mergea greoi pe picioarele inegale, de parcă ar fi avut o misiune pentru care i-ar fi trebuit cîteva secole ca s-o îndeplinească.

Rivas se întoarse din nou spre fată, simţindu-se ca un copil rătăcit într-o casă ciudată şi neprimitoare.

– Spuneai... începu el, dar se opri, pentru că vocea îi căpătase un timbru subţire, ca a unei soprane. Tuşi şi încercă din nou: spuneai că au să te pună într-unul din cei pe care i-ai făcut chiar tu. Cum adică?

– Ce este bun pentru Domnul nu este bun pentru oamenii obişnuiţi, spuse ea. Aici ne îmbolnăvim – am auzit că asta se întîmplă şi la templul din oraşul învecinat – ne cade părul, ne umplem de răni, mai ales pe mîini şi pe picioare...

Femeile gravide nu rămîn aşa mult timp... Iar cînd ajungem într-un asemenea hal încît nu ne mai rămîne decît să murim, el – Jaybush – ne pune în... gunoieri.

Începu să plîngă din nou.

– Li se spune gunoieri, chiar dacă sînt fete. Nu se face nici o diferenţă, nu înseamnă nimic, oricum nu în felul ăsta...

Rivas respira accelerat.

– Ce dracu', nu puteţi... Nu puteţi nici măcar să vă **sinucideţi?** Isuse, doar vă lasă să umblaţi cu uneltele, nu?

– Mda, recunoscu fata dînd din cap. Dar... fireşte că sinuciderea e un păcat, deşi într-un fel, oamenii de-aici, din oraş, nu prea îşi mai fac griji pentru păcate... Şi oricum, ei... gunoierii... au viaţă **veşnică**, fir-ar să fie!

– Mă rog, asta-i bine, şopti Rivas. Ascultă, ştii cumva dacă a sosit vreo fată aici, acum două zile? Subţirică şi brunetă, cu... Vreau să spun, o femeie cu părul brun...

Încercă să-şi amintească imaginea lui Uri, aşa cum o surprinsese, într-o străfulgerare, cu două nopţi în urmă, la Tabăra de Regrupare.

– Niţeluş cam dolofană, încheie el istovit.

– Din toţi cei care au venit cu căruţele înaintea ta, n-a mai fost adus nimeni aici, de o săptămînă. Au mers cu toţii drept spre sud, bărbaţii ca să lucreze la bărci, iar femeile ca să fie îmbarcate şi trimise direct în templul din oraş...

acolo se află Domnul în clipa asta... Iar subjugații, bineînțeles, au fost duși direct la colibele unde se lasă sînge.

– Unde e orașul?

– Nu știu. Ar fi mai bine să ne băgăm la loc în pat. Nu le place cînd vorbim între noi.

– E la nord sau la sud de aici? Orașul – adăugă, văzînd privirea ei golită de expresie.

– A, nu știu.

Se întoarse bîjbîind în pat și căscă. Rivas privi pe fereastră. Lucrul acela care șchiopăta era o siluetă îndepărtată și neobosită, pierdută în întinderea cîmpiei.

– Ce se petrece în... cum le-ai zis? colibele unde se lasă sînge?

Scîndurile de sub saltea scîrțîiră, cînd ea se sui cu toată greutatea în pat.

– O, bănuiesc că se sîngerează, spuse și căscă din nou.

„Evident“, își spuse Rivas, fără să se întoarcă în pat. „Ce-mi trebuia să întreb?“

– Probabil mîine, spuse fata, somnoroasă. Apoi, după ce el își luă gîndul că o să mai audă ceva, ea adăugă: Au să te ducă la colonia de pe plajă. Iar după o nouă pauză, și mai îndelungată, continuă: Și au să-ți sudeze cătușe la picioare.

„Ia te uită“, își spuse Rivas. „Cătușe la picioare, ce vorbești! Și pe deasupra, și sudate. Sigur, Greg, și asta pînă cînd ai să te distrugi în așa hal, încît să fii numai bun de pus într-un

gunoier. Dumnezeule! Ei bine, am să plec la noapte!“

– Fireşte – spuse fata atît de somnoroasă încît Rivas ştiu că aveau să fie ultimele ei cuvinte din seara aceea – dacă te fac monitor nu trebuie să porţi decît una.

„N-am să mă răzgîndesc pentru atîta lucru, păpuşă“, îşi zise el. Se întoarse în pat şi stătu întins pînă se încredinţă că fata cea cheală adormise, după care se ridică în linişte şi merse în vîrful picioarelor, pe intervalul din mijloc, spre capătul încăperii. Uşa era încuiată, dar o clipă îi fu de-ajuns ca să vîre lama cuţitului între marginea uşii şi uşor, să ridice drugul din scobiturile de afară şi să deschidă atent uşa. Evident că autorităţile nu se aşteptau ca persoanele internate să aibă vreun instrument şi, probabil, nici iniţiativă.

Scoase capul pe jumătate dincolo de uşă şi privi în jur cu un singur ochi, apoi scoase tot capul. Afară se mai luminase, iar stelele şi perdeaua nedesluşită de nori se reflectau pe cîmpie, a cărei sticlă părea că emană de dedesubt o strălucire uşoară. Nu văzu nici un gunoier.

La dreapta lui se întindea aceeaşi privelişte mohorîtă şi nepămînteană pe care o văzuse de la fereastră, însă la stînga, adică spre sud, peisajul era ceva mai obişnuit; mai multe şiruri de cocioabe ca nişte barăci, identice cu cea în al cărei prag stătea acum ghemuit, se pierdeau în întuneric.

Observă că fiecare părea să împrăştie o lumină tulbure, ca într-un negativ fotografic, dar cînd uimirea îl făcu să privească mai atent, văzu că efectul se datora unor bucăţi de sticlă de dimensiuni egale, lustruite, care reflectau lumina stelelor şi lucirea care venea de dedesubt, într-o aureolă blîndă şi imprecisă. Evident, clădirile, sărăcăcioase, nefiind ancorate, erau împinse treptat spre mare de vînt, ca o flotă formată din vase foarte vechi şi lente.

Rivas alergă în tăcere spre următorul şir de magazii, iar sforăitul care venea din cea mai apropiată îi confirmă presupunerea că era întru totul asemănătoare celei pe care o părăsise. Rînd pe rînd, aruncînd priviri iuţi în jur, în pauzele dintre sprinturi, depăşi zece şiruri de barăci lungi; în afara celei în care stătuse şi a următoarelor două, restul păreau nelocuite.

La un moment dat se auzise un vaier trist, purtat de vînt departe, peste cîmpia de sticlă dar, deşi îşi scosese cuţitul şi încremenise, sunetul nu se mai repetase şi nu mai observase nici o mişcare, aşa că în cele din urmă îşi urmase drumul.

Al zecelea şir de cocioabe era şi ultimul, iar acum, spre sud, se vedeau o sumedenie de colibe mici şi rotunde, ridicate pe nişte picioroange. Spre deosebire de barăci, erau dispuse în grupuri neregulate, ca nişte ciuperci sau furnicare uriaşe; ar fi fost foarte greu să ghiceşti cîte erau.

„Colibele unde se lasă sînge“, îşi zise, neliniştit.

Ţărmul se întindea dincolo de ele, aşa că, asigurîndu-se că avea cuţitul bine vîrît în teacă şi uşor de scos, porni într-o alergare uşoară, din care se putea opri aproape instantaneu, putea coti într-un unghi mare sau putea să-şi dubleze viteza.

Trecu, în zece minute, pe lîngă douăsprezece grupuri de colibe, dar, cînd se apropie de ultima, dincolo de care nu se mai vedea decît întinderea sticloasă şi inexpresivă, încetini, ritmul deveni inconstant cînd se apropie iar în cele din urmă, se opri.

„Ce-i asta“, se întrebă Rivas acru, „pură curiozitate?“.

„Asta-i bună“, îşi răspunse tot el, „păi cum naiba să nu te opreşti şi să nu arunci măcar o privire în ceva care se cheamă «colibă de lăsat sînge?»“

Se deplasă, tăcut ca o umbră, spre scara ceva mai înaltă de un metru... iar în liniştea deplină – nu-şi mai simţea răsuflarea, şi nici bătăile inimii pulsîndu-i în urechi – îşi dădu seama, abia atunci, de un lucru pe care îl observase, inconştient, cu cîteva clipe mai devreme.

O respiraţie blîndă şi regulată, nu chiar ca un sforăit, putea fi auzită, vag, venind dinspre colibe – şi fiecare pauză între inhalare şi exhalare, fiecare tresărire, suspin sau geamăt erau absolut identice, de la o colibă la alta, într-o armonie perfectă şi dezinvoltă, ca o prevestire de rău augur care ar fi

plutit în tăcere, aici, pe acest lac de sticlă, avîndu-i ca singuri spectatori pe Gregorio Rivas și stelele îndepărtate.

„Al naibii să fiu“, își spuse, apropiindu-se de scara de lemn, „sînt pe cale să devin, dintr-o clipă în alta, primul din întreaga lume care asistă la felul cum **sforăie** oamenii în mai multe limbi“.

Scara, care era prinsă cu sîrmă și cu niște frînghii vechi, scîrțîi, cînd se sui cu toată greutatea pe ea, dar era convins că nimeni n-ar fi avut cum să audă, dacă făcea vreun zgomot; nu știa exact de ce anume ar fi trebuit să se teamă, în ținutul acesta pustiu și sticlos, dar înțelese că nu exista nimic amenințător, prin apropiere... și oricum, nu în această colibă singuratică, aflată la extremitatea sudică.

Ușa se deschise ușor, la simpla atingere; nu avea nici măcar un zăvor, de formă. Înăuntru, distinse cu greu cinci paturi înclinate și sprijinite de pereți, în unghiuri foarte mici, iar cînd ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, descoperi că fiecare dintre cei ce dormeau era legat de cadrul patului; cînd se apropie de unul din ei, văzu un tub subțire și închis la culoare, care pornea din brațul persoanei și se încolăcea, ajungînd pînă la podea, unde dispărea într-o gaură din scînduri.

Pe Rivas, priveliștea asta îl făcu să se simtă puțin îngrețoșat. „Coliba unde se lasă sînge... Am priceput“, își zise. „Dar de ce să-i golești de tot sîngele pe cabotinii subjugați?“

Se întoarse la scară, coborî la loc, pe suprafaţa sticloasă, apoi se aplecă şi privi sub colibă. Descoperi că toate cele cinci tuburi ajungeau într-un rezervor central, care era legat, prin nişte ţevi metalice, de două rezervoare mai mici. Ceva care semăna cu o instalaţie veche de aer condiţionat era ataşat de partea din faţă a rezervorului principal şi din el ieşea un orificiu metalic de scurgere. Îşi puse degetul înăuntru şi simţi striurile filetului de la şurub... iar cînd îl scoase, era acoperit cu un praf uscat.

Îl mirosi... şi-şi aduse aminte brusc, de zilele cînd era un biet spălător de vase, la Veneţia – căci praful era, fără putinţă de tăgadă, Sînge.

Îşi întoarse privirile spre celelalte colibe unde se lăsa sînge, care stăteau încremenite, într-o linişte deplină, sub lumina stelelor, şi fu încredinţat că şi în ele se aflau tot subjugaţi adormiţi, al căror sînge se scurgea fără întrerupere, prin tuburi, într-un rezervor, apoi era rafinat, cumva, şi transformat în drogul acela veneţian, mortal.

Se cutremură de spaimă, dar, de data asta, nu pentru el. „Asta mai zic şi eu afacere“, îşi spuse nefericit, „mai bănoasă decît ar putea visa cineva vreodată. Mă întreb dacă măcar păstorii ştiu.

Sîngele se fabrică în Oraşul Sfînt.

Fata cheală, de lîngă care am plecat, spunea că toate femeile nou venite – inclusiv Uri, probabil – au fost îmbarcate şi trimise în oraşul înrudit. Acum cred că m-am lămurit şi cu oraşul ăsta înrudit.

Şi, Dumnezeu să mă apere, tare mă tem că e posibil să mă fi lămurit şi cu templul lui Jaybush."

Se opri nehotărît, încercînd să asimileze noile cunoştinţe, şi-şi aminti că de multe ori se întrebase cine vorbea, de fapt, prin gura subjugaţilor care îşi demonstrau darul limbilor. Mai bine zis, care era originea semnalului, ai cărui simpli receptori pasivi erau. Presupusese că putea fi chiar vocea lui Norton Jaybush care, absorbindu-le sufletele din interior, prin mijlocirea împărtăşaniei lui devastatoare, nu-şi mai putuse scoate în întregime colţii minţii din atît de multe corpuri, încît ele intrau în rezonanţă, cînd vorbea el... Deodată, lui Rivas îi veni în minte că, dacă aducea în discuţie „colţii minţii", trebuia să vorbească şi despre „rezonanţele minţii".

Dacă aşa era, atunci cei cu darul limbilor retransmiteau, prosteşte, nu cuvintele rostite de Norton Jaybush, ci **gîndurile** lui. Nu era de mirare că fuseseră reduşi la tăcere de păstori, dat fiind că acum gîndea în engleză.

Atunci, înainte cum gîndise? Într-un limbaj care era un fel de gargariseală combinată cu triluri şi lătrături. Rivas îşi aminti că văzuse odată cum cîţiva subjugaţi îşi muşcaseră buzele cu toţii, în aceeaşi clipă, încercînd să producă nişte sunete nearticulate, total nepotrivite corzilor vocale omeneşti. Ce limbă era aceea? Cum se face că lui Norton Jaybush, deşi născut de o femeie, putea,

după cum spusese fata cheală de lîngă care plecase, să-i priască într-un mediu care otrăvea, într-un chip ciudat, corpurile omeneşti, ba chiar să-l reclame? Rivas citise ziare vechi, scrise cu un deceniu înainte ca Sandoval să reorganizeze Ellay-ul şi să se autoproclame „Primul As", ziare păstrate din timpul Anului Întunecat, cînd vreme de un an întreg, o perdea galben-maronie de fum şi praf acoperise cerul, făcîndu-i pe oameni să se întrebe dacă mai existau soarele şi luna... Citise şi despre simptomele pe care i le descrisese fata cheală...

„Uri – şi Jaybush însuşi, aşa cum spusese fata – se află în oraşul înrudit", îşi zise, „oraş care acum sînt sigur că e Veneţia, în templul lui, care mă tem că s-ar putea să fie acel cumplit bar de noapte al blestemaţilor, cunoscut sub numele de Palatul Excentricului. Dacă mă duc acolo după ea, mi-ar prinde bine să-i pot auzi gîndurile lui Jaybush, în timp ce acţionez."

Urcă încă o dată scara şi intră iar înăuntru. Îl alese pe subjugatul care părea cel mai uşor dintre cei cinci – un băiat hămesit, fără păr şi fără dinţi, şi-i scoase, încet, tubul din braţ. Sîngele se prelinse pe antebraţul osos şi picură de pe degetele inerte, dar păru că se opreşte, cînd Rivas legă în jurul cotului o fîşie de pînză ruptă din cămaşă. După aceea, desfăcu legăturile care îl ţineau pe băiatul lipsit de vlagă fixat de pat, şi îl lungi pe podea.

Coborî scara din nou, îl apucă pe băiat de încheieturi şi-l trase afară din magazie, după care se ghemui şi îl ridică, punîndu-şi-l pe după umeri. Se sculă şi se îndepărtă cu doi paşi de colibă, ca să-şi regleze mersul, apoi se obişnui să-i susţină toată greutatea în spinare.

„Ia să te văd", îşi spuse, ameţit, „poţi să-l duci aşa pînă jos pe plajă? Numai într-un singur fel poţi să-ţi dai seama. Iar dacă ţi se pare prea greu, poţi să-i dai drumul oricînd şi să-ţi vezi de drum."

Cum mergea anevoie, sub povara apăsătoare şi distrusă, care dormea liniştită, îşi aminti de prima lui răscumpărare, cu patru ani în urmă; se întorsese în Ellay prin Poarta de Sud, ducîndu-şi prada exact în aceeaşi poziţie.

Fusese un serviciu făcut unui prieten. Bărbatul care era pe atunci basistul lui Rivas îi spusese că fiica lui fugise, de o lună, cu o trupă de cabotini, iar Rivas se oferise să încerce s-o găsească, simulînd că vrea şi el să le îmbrăţişeze credinţa. Pentru el nu era prea riscant, cum era înarmat cu metoda de apărare prin băutură şi cu metoda de atac, prin **Peter and the Wolf**; reuşise s-o descopere cînd trupa ajunsese abia la cîteva mile de zidurile Ellay-ului, s-o despartă de ceilalţi, s-o lovească pînă cînd îşi pierduse cunoştinţa şi s-o aducă înapoi acasă.

De fapt, partea cea mai obositoare a acelei prime răscumpărări fuseseră cele trei zile care

urmaseră, pe care le petrecuse încuiat într-o cameră cu fata, în timp ce ea făcea crize de furie, plîngea, spărgea lucruri şi implora să fie lăsată să se întoarcă la cabotini şi la uitarea seducătoare a împărtăşaniei. Rîsese de ea şi, cum cunoştea în amănunt credinţa, fusese în stare să-i clatine din temelii, luîndu-le în rîs, toate principiile. Cînd ea recursese la Dansul Sfinţit ca să evite să se gîndească la ce-i spunea, el îşi adusese pelicanul şi-o acompaniase cîntînd cele mai copilăreşti şi insultător de săltăreţe melodii de dans pe care le ştia şi încurajînd-o prin strigăte ca la cadril.

În cele din urmă se văzu răsplătit, cînd ea îşi revenise, ochii îşi pierduseră strălucirea specifică păsărilor şi-i mulţumise pentru că o ajutase să-şi recapete minţile.

Rivas îl rugase pe bateristul recunoscător să nu povestească nimănui – la urma urmei, cabotinii nu erau prea blînzi din fire, iar zeul lor era gelos – dar basistul, din compasiune faţă de alţi părinţi aflaţi în aceeaşi situaţie, nu se putuse abţine să nu le pomenească unora dintre ei despre ce reuşise să facă Rivas. Imediat, se găsiseră cîţiva, care îi oferiseră atît de mult rachiu, ca să repete isprava, încît nu putuse refuza, iar la douăzeci şi opt de ani cîştiga mai bine ca răscumpărător, decît ca muzician.

Acum nori grei se adunau pe cer, după cum îşi dădu seama fără să ridice capul, văzîndu-i reflectaţi de sticla de sub picioarele care înaintau

cu regularitatea unui metronom, iar un vînt umed şi rece îi gîdila gleznele şi-i intra pe sub cămaşa sfîşiată. „Mă întreb cine era puştiul ăsta“, îşi spuse, „şi dacă părinţii lui şi-ar fi putut permite să angajeze un răscumpărător. Greu de crezut. Rachiu nu prea se mai găseşte şi am auzit că nici Mc An nu mai lucrează sub o sută de „cincimi“. Oricum, pentru puştiul ăsta acum e prea tîrziu. Pentru subjugaţi nu mai există cale de întoarcere şi chiar şi aşa, foametea şi boala l-au supt aproape de tot“.

Trase cu coada ochiului la mîna palidă şi scheletică, ce atîrna inert şi se bălăngănea la fiecare pas. „Oare al cui oi fi fost, puştiule?“

Cîteodată vîntul mai slăbea, iar atunci i se părea că aude zgomotul valurilor, care parcă suspinau, undeva în faţă; sticla arăta acum de parcă ar fi îngheţat şi simţea nisipul scrîşnind din ce în ce mai tare, în timp ce mergea. Îşi lungi gîtul ca să privească în faţă şi văzu că întinderea de sticlă era mărginită de o linie neregulată, cam la o sută de metri depărtare. Mai încolo se zărea o zonă mai deschisă la culoare – nisipul, probabil – şi i se păru că desluşeşte nişte clădiri inegale şi joase, precum şi nişte puncte galbene, luminoase, abia vizibile.

Deodată, peste zgomotul paşilor şi răsuflarea lui şi a băiatului sortit pieirii, auzi în spate mai multe sunete amestecate, ceva ca un beţigaş subţire, care ar fi lovit aerul înainte şi înapoi, un fel de bătăi rapide pe suprafaţa întinsă a unei tobe

şi zornăitul greu al unui lanţ. Sunetele se apropiau cu repeziciune.

Se întoarse pe călcîie – făcînd asta, alunecă şi se lăsă automat pe vine ca să nu cadă – şi văzu apropiindu-se, la mai puţin de o sută de metri, silueta unuia din gunoieri, patinînd cu o graţie stranie, ca pe gheaţă, drept înspre el. Venea cu o asemenea viteză, încît în doar cîteva clipe se preschimbă, dintr-un punct îndepărtat, într-o masă zgomotoasă care se profila masivă pe cer; abia în ultimul moment izbuti să-şi adune minţile şi să sară la o parte din calea lui.

Se destinse, după tumba făcută fără să vrea şi se ridică în picioare, lăsîndu-l pe băiatul muribund să zacă, întins pe jos. Gunoierul care patina, şi care, acum trecuse bine de el, bătu aerul, cu braţele lui ca nişte manete, se aplecă şi se întoarse, luînd cu zgomot o curbă strînsă şi împrăştiind o ploaie de cioburi de sticlă, strălucitoare. Rivas aşteptă pînă cînd creatura luă viteză, apoi făcu o fandare spre dreapta şi plonjă în stînga.

Făptura întinse un braţ, cînd trecu în goană pe lîngă el, şi reuşi să-i sfîşie cămaşa, dar pe urmă, aidoma unui titirez dizgraţios, se învîrti, cu un scrîşnet asurzitor, se răsturnă şi căzu, continuîndu-şi alunecarea.

„Să dau fuga şi să încerc să-l scot din luptă, cît e la pămînt, sau s-o iau la sănătoasa?" se întrebă el, încordat. Aducîndu-şi aminte de viteza pe care o avea şi de însoţitorul lui inert, alese să pornească la atac.

Obiectul acela însufleţit făcea o gălăgie cumplită, lovind cu braţele suprafaţa de sticlă, din care scăpărau cioburi, dar chiar pe cînd se îndrepta în fugă spre el, plănuind să-i tragă un şut zdravăn în genunchi, gunoierul se clătină, se ridică pe picioarele mari, care semănau cu nişte grătare, şi i se aşeză în faţă.

Rivas se opri imediat, derapînd, apoi rămase pe loc şi-şi trase sufletul: era sigur că obiectul nu putea parcurge distanţa de nici trei metri care-i despărţea, mai repede decît ar fi putut el sări într-o parte.

Privi ţintă construcţia care aducea, în linii mari, a fiinţă omenească. Era cu peste un sfert de metru mai înalt ca el şi avea pieptul de două ori mai lat, dar picioarele erau subţiri şi atît de caraghioase, încît uitîndu-se la el, aveai impresia că priveşti un gîndac biped sub lupă.

Deodată, vorbi: avea o voce şuierătoare, aidoma vîntului, asemănătoare celei care îl luase prin surprindere, în timpul după-amiezii.

– Frate, suspină el. Întoarce-te în pat. Am să-l duc pe donatorul de sînge la locul lui.

Rivas îşi aminti că fata cea tristă şi chealà îi spusese că în scurtă vreme va ajunge şi ea la fel, aşa că nu vru să-l ucidă. Observă că o parte din arcuri şi din tuburile de aspirator se stricaseră în cădere şi se trezi dorindu-şi să fi ştiut să le pună la loc.

– Pleacă, îi spuse obosit. Dacă încerci să mă opreşti, unul din noi o să aibă mult de suferit. Cred că nu vrei să se întîmple una ca asta.

– Nu, încuviinţă construcţia, dar nici nu pot să trec cu vederea. Sînt... **obligat**... să te opresc.

Lumina stelelor lucea nedesluşit în ochii de sticlă.

– Nu, nu eşti, spuse Rivas. Du-te la culcare. Voi nu dormiţi, chiar dacă sînteţi lucruri? Băiatul trăgea să moară, acolo unde l-am găsit. Dacă aş rămîne aici, aş muri şi eu. Roentgeni şi razi, nu? Hai-da-de, doar **ştii** că ăsta e un loc de care e mai sănătos să te ţii departe.

Cu un şuierat, o valvă dădu drumul aerului comprimat, înainte să se audă răspunsul.

– Nu... contează ce ştiu, spuse el. Nu contează nici ce ştii tu. Întoarce-te... în... pat...

Epuizarea îl făcu pe Rivas să vrea să stea de vorbă cu obiectul; la urma urmei, singura alternativă era să se lupte.

– Ce-o să se întîmple dacă nu vreau? Dacă am să continui?

– Am să... (şuieră)... te opresc.

– Ai fi în stare să mă ucizi?

– N-aş vrea.

Rivas se uită în zare, apoi riscă o privire peste umăr, spre clădirile îndepărtate, din lemn, care coborau spre plajă. Se părea că hărmălaia nu atrăsese încă atenţia nimănui, dar mai mult ca sigur că, nu peste mult timp, cineva tot avea să dea peste ei.

– În regulă, mormăi el şi se lăsă moale la pamînt. Se uită la genunchii creaturii încercînd să-şi dea seama care fusese mai şubrezit, în cădere; brusc, se hotărî,- pivotă şi-şi zvîrli piciorul stîng, lovind cu sete. Simţi că nimerise în plin şi se rostogoli pe sticlă, cu umărul amorţit din cauza loviturii cu care îi ripostase, fulgerător, unul din braţele obiectului. În spatele lui auzi o trosnitură.

Se ridică, se întoarse şi văzu că gunoierul căzuse şi-şi întindea braţele metalice spre piciorul rupt, care rămăsese pe cîmpie, cîţiva metri mai încolo. Rivas alergă spre picior şi-l îndepărtă cu un şut – ceea ce produse un zăngănit puternic – apoi se duse după el, se aplecă şi-l ridică, apucîndu-l de genunchi cu mîna nevătămată.

Creatura se tîra spre el, zgîriind sticla şi şuierînd, iar Rivas rămase nemişcat, pînă cînd intră în raza lui de acţiune. Atunci, învîrti piciorul de metal, ca pe o măciucă, izbind mîna cu gheare, care încerca să-l apuce, apoi capul în formă de găleată; cînd măciuca ricoşă, Rivas sări înapoi, dar celălalt braţ ţîşni ţi-l prinse de gleznă. Rivas se prăbuşi.

Gunoierul îl trăgea spre el, sfîşiindu-i cracul pantalonilor şi jupuindu-i pielea, pe cînd mîna, pe care i-o smulsese din încheietură, se bălăngănea înainte şi înapoi, zăngănind cînd deschidea sau închidea pumnul, spasmodic, iar vocea i se auzea repetînd, cu o şoaptă scrîşnită: **„Te rog... te rog...“**

Deodată, se apropie prea mult pentru ca Rivas să-l mai poată atinge cu măciuca; cealaltă mînă îi căută genunchiul și, pentru o clipă, Rivas crezu că obiectul avea de gînd să egaleze scorul, rupîndu-i și el piciorul din genunchi; strînsoarea era ca menghina unei freze și omul gîfîi, printre dinții încleștați, încercînd să nu țipe.

Centimetru cu centimetru gunoierul îl trase atît de aproape de el, încît Rivas putu să privească drept în cioburile de sticlă care reprezentau ochii. „**Te rog... te rog...**", repeta vocea șuierătoare.

Observă niște sîrme sau tuburi sub bărbie, așa că ridică măciuca într-o mînă – capul în formă de găleată se dădu pe spate, ca să vadă cum o să cadă lovitura – iar cu cealaltă, trase de sîrme, smucind cît putu de tare. Acestea se rupseră iar gunoierul se prăbuși, fără viață.

Rivas privi fix ochii de sticlă, în timp ce-și recăpătă respirația, și i se păru că descoperă în ei semne de inteligență: mintea care încă mai exista, deși lipsită, de-acum, de orice posibilitate de manifestare, părea că se uită la el cu un reproș îndurerat.

Într-un tîrziu, încercă să se ridice, dar mîinile de metal îi rămăseseră încleștate pe genunchi. Înjură, încercînd să-și alunge din minte imaginea unui alt gunoier patinînd, chiar acum, în direcția lui, de undeva din zare, și trase de ele cu o grabă dictată de panică. Reuși să deschidă o mînă – care arăta de parcă inițial ar fi fost o imitație din fier a unei napolitane – însă pe cealaltă, un fel

de şubler solid, trebui s-o smulgă din încheietură. Cîtva timp încercă zadarnic să o scoată din jurul genunchiului, apoi îşi aduse aminte ce spusese fata cheală: monitorii trebuiau să poarte cătuşe doar la un picior. Un semn al captivităţii, de fapt; poate că bucata asta de metal avea şanse să fie luată drept o cătuşă. „Merită să încerc“, îşi spuse; „de fapt, chiar ar **trebui** să fie plasată destul de sus, ca să nu-ţi zdrăngăne în jurul gleznei toată ziulica.“

În cele din urmă se ridică, lăsînd mîna gunoierului, ca o decoraţie excentrică, agăţată de cracul ferfeniţit al pantalonului şi se îndreptă anevoie spre băiatul care dormea şi acum, la fel de liniştit. Îl luă în braţe, şi-l trecu la loc pe după umeri şi-şi continuă drumul către plajă.

*

*   *

De undeva din spate, auzi un şuierat vag şi persistent şi se întoarse atît de brusc, încît era cît pe-aici să cadă; nu era decît ploaia, care se apropia, aşa că îşi continuă drumul mai departe, spre sud. Ploaia se auzi răpăind tot mai tare, îl ajunse din urmă, îl udă şi-l întrecu, grăbindu-se spre mare. Rivas încetini ritmul – pînza de apă îl silea să meargă mai încet.

După un timp, cîmpia de sticlă luă sfîrşit şi, pe o distanţă de zece metri, înainte de a face loc nisipului, se transformă într-un teren presărat cu

cioburi udate de ploaie, înfipte aproape vertical în nisip, o pantă unde s-ar fi putut alege cu nişte tăieturi îngrozitoare. Nici după ce depăşi această porţiune nu iuţi pasul prea mult, fiindcă începuse să se afunde în nisipul care-i aluneca sub picioare.

Privi chiorîş, pe sub sprîncenele ude, la clădirile cu înfăţişare ciudată, din faţă, şi-şi dori să ştie ce-l aştepta acolo. Ce spusese fata? „Bărbaţii sînt trimişi la colonia de pe plajă, unde construiesc şi repară bărci. Şi au cătuşe sudate la picioare. Bun, în regulă", îşi spuse. „Pare-se că e o muncă obositoare. Sper că dorm duşi, cu toţii."

Văzu un spaţiu liber între două clădiri, iar cînd se apropie îşi dădu seama că era o stradă, pe care o putu parcurge cu privirea pînă în centru; după o clipă, mijindu-şi ochii, prin perdeaua de apă, zări cîteva siluete omeneşti, care se agitau. Se opri, străduindu-se să înţeleagă în lumina slabă, gălbuie, ce se reflecta din faţă, ce făceau. Parcă săreau şi se învîrteau în ploaie...

Trăsăturile i se destinseră, într-o umbră de zîmbet. Dansau Dansul Sfinţit. Cînd ascultă mai atent, reuşi să audă, peste zgomotul neîntrerupt al ploii, bătăile ritmice din palme ale celor care priveau, adunaţi în cerc. Nu era de mirare că nu auziseră cînd se luptase cu gunoierul.

„Mă rog", îşi spuse, înaintînd din nou, „mi-ar fi convenit mai mult dacă toată lumea ar fi dormit buştean, dar tot e mai bine aşa, decît să fi dat peste nişte paznici tăcuţi şi vigilenţi."

Nu se hotărîse dacă era bine să se furişeze pe lîngă latura cea mai îndepărtată a uneia dintre construcţii – ceea ce ar fi însemnat să care povara, care i se părea din ce în ce mai grea, încă aproape două sute de metri – sau s-o ia de-a dreptul pe stradă, ca şi cînd n-ar fi avut nimic de ascuns, rînjind către ceilalţi şi răspunzîndu-le „Din ordinul păstorului!" eventualilor curioşi..., cînd îşi dădu seama că nu mai avea de ales. Fusese văzut.

O siluetă, cu o făclie în mînă, se îndreptă spre el cu paşi mari, făcînd fel de fel de semne; peste un minut văzu că persoana purta mantie şi... da, acum reuşi să vadă, şi un toiag încovoiat. Rivas ştia că nu era în stare să întreacă pe nimeni la fugă, aşa că se mulţumi să arboreze un zîmbet şi să-şi continue mersul anevoios... dar în minte repeta, mişcare cu mişcare, cum avea să-l arunce pe puşti înspre păstor, dacă s-ar fi ivit vreo problemă, cum avea să scoată cuţitul şi, cu aceeaşi mişcare, să i-l înfigă bărbatului în gît.

Dar se părea că nu va fi nevoie. Bărbatul îi surîse lui Rivas, cu ceva mai puţin dispreţ decît arătau, de obicei, păstorii faţă de ceilalţi oameni, iar cînd se apropie suficient ca să poată fi auzit, peste răpăitul ploii, arătă spre tînărul fără cunoştinţă şi întrebă:

– Fugar?

– Evident, spuse Rivas fără ezitare.

Văzu că privirea păstorului se opri asupra gleznelor băiatului şi o încruntătură întrebătoare îi încreţi fruntea, aşa că adăugă:

– Habar n-am cum, dar şi-a scos şi cătuşele; de asta ce mai zici?

Conştientiza cu mare acuitate apăsarea tecii cuţitului, în mîneca dreaptă.

Păstorul îi făcu semn să meargă mai departe, apoi i se alătură, potrivindu-şi paşii după ai lui. Bine că ploaia, cel puţin, mai întărea nisipul sub picioare.

– Nu-mi place, spuse păstorul. Le face bine dansul, fireşte, cel puţin nu încep să se gîndească la ce nu trebuie, dar e prost că trebuie s-o facă atît de des, în ultima vreme. Iar acum... puştiul ăsta, care şi-a scos cătuşele şi a încercat să fugă.

Clătină din cap.

– Trebuie să aveţi grijă să nu se mai întîmple asemenea lucruri. Şi tu, şi ceilalţi monitori – continuă el, fixîndu-l pe Rivas cu o privire care, dacă s-ar mai fi prelungit cîteva secunde, probabil că l-ar fi făcut să-l lepede pe băiat şi să scoată cuţitul.

– Da, spuse Rivas prudent şi recunoscător, fiindcă deghizarea în monitor părea să dea roade. Ştiu. Ei bine, asta o să ne facă să fim mai atenţi.

Observă că începuse să meargă cu picioarele în formă de X, ca să-l împiedice pe păstor să se uite mai bine la cătuşă; îşi dădu seama că în felul ăsta nu făcea decît să-i atragă atenţia şi încercă să meargă normal.

– Ia-o înainte şi du-l direct la carceră, spuse păstorul. Am să-i adun şi pe ceilalţi monitori.

Trebuie să vorbim, să vedem cum să îndreptăm situaţia asta. Aş vrea ca Domnul să petreacă mai mult timp cu noi, aici.

– Şi eu, spuse Rivas răguşit.

Acum ajunseseră aproape în dreptul clădirilor şi văzu că strada, care despărţea cele două şiruri de construcţii din lemn, era, de fapt, o porţiune crăpată şi erodată de nisip, dintr-o fostă şosea.

Păstorul rămăsese în urmă, dar Rivas se sili să meargă în acelaşi ritm şi, lucru mult mai greu, să nu se întoarcă tot timpul, ca să stea cu ochii pe el. Prin urmare, aproape că se simţi uşurat cînd bărbatul spuse „Ia stai!“, iar el găsi un pretext să se oprească şi să-şi întoarcă privirile.

– Da?

– De ce crezi că omul tău a fugit spre **nord**?

„Ca să le vadă pe fetele alea, drăguţe, cu chelie“, răspunse Rivas în gînd. „Ca să meargă la patinaj, cu gunoierii.“

– Nu ştiu, spuse el.

Păstorul dădu din cap, gînditor.

– Mă rog. La revedere. Ne găseşti în sala de arme.

„Să fiţi sănătoşi“, îşi spuse Rivas, întorcîndu-se către dansatori şi reluîndu-şi drumul. Şi să aveţi răbdare pînă ajung şi eu, bine?“

Acum bătăile din palme se auzeau foarte tare, iar Rivas îi văzu pe spectatori, înşiraţi pe ambele părţi ale străzii. Dansatorii se răsuceau, plini de entuziasm, în ploaie, în ciuda lanţurilor lungi de

două picioare care le legau gleznele, legănîndu-şi braţele deasupra capetelor. Unii săltau, alergînd în cerc, pe pavaj, alţii stăteau pe loc, dansînd à la Bo Diddley. Hainele ude li se lipeau de încheieturi, iar cei care nu erau raşi în cap îşi scuturau pletele şi bărbile ude, ca pe nişte şfichiuri de bici. Majoritatea îşi ţineau ochii închişi şi pe chipurile lor se întipărise o expresie aproape identică, de satisfacţie liniştită.

Rivas îşi urmă calea, chiar prin mijlocul străzii, încercînd să nu încurce pe nimeni, fiindcă nici unul dintre ei nu dăduse vreun semn că l-ar fi văzut.

Porţiunea de şosea se termină, nu departe de dansatori, şi se trezi mergînd iarăşi pe nisip umed. Auzea acum vuietul nedesluşit al valurilor şi privi îngrijorat în faţă, temîndu-se ca nu cumva, după toate astea, să nu poată găsi nici o barcă. „Îl las pe puşti în plata Domnului şi trec înot, dacă n-o să am încotro“, îşi spuse. „Mă întreb unde-o fi carcera şi cît o să-i trebuiască păstorului ca să se prindă că nu mă mai întorc.“

Nisipul făcu loc betonului vechi, sub picioarele lui îndurerate, apoi, spre mirarea lui, văzu că merge pe ceva ce părea să fie beton **nou**. Într-un fel, i se păru că să fii în stare să faci şi să aşterni straturi de beton era o minune mult mai mare, decît să fabrici muniţie.

Privi la stînga, spre sud-est, şi în depărtare văzu nelămurit nişte clădiri înalte, pe care noaptea,

ploaia şi milele care-l despărţeau de ele le transformau în forme geometrice abstracte. Şi-atunci îşi dădu seama că ceea ce vedea era Oraşul Sfînt. Construcţiile sărăcăcioase de pe întinderea de nisip şi sticlă, din spate, erau ca nişte magazii de unelte, ascunse la capătul unei moşii întinse...

„Oceanul este uşa din faţă", îşi spuse; „poarta pe unde m-a adus căruţa era uşa din spate, intrarea servitorilor".

Rivas se opri, privi... şi simţi cum i se face pielea ca de găină: deasupra clădirilor plutea, suspendată în aer, o sferă. Probabil că era imensă, dacă putea fi zărită de la o asemenea distanţă, iar în partea ei inferioară nu se vedea nici o licărire de lumină care să indice prezenţa focului; deodată, înţelese că fata cheală se referise într-adevăr la baloane cu heliu... Dar de unde-o fi luînd Jaybush heliu?

Deşi la fel de inert, băiatul începu brusc să vorbească, iar Rivas fu atît de surprins, încît aproape că-l scăpă jos. **„Cine e?"** izbucni băiatul. **„A, el. Cînd o să înveţe, prostul, să stea în aşa fel, încît să pot şi eu să-l văd; doar ştie că nu pot să mă rostogolesc..."**

Lui Rivas îi păru bine că asta nu se întîmplase în timp ce vorbea cu păstorul. Nu se putea face nici o confuzie: erau vorbele cuiva înzestrat cu darul limbilor, iar subjugaţii nu mai aveau voinţă, ca să se poată hotărî să fugă, tot aşa cum nu s-ar fi putut hotărî să zboare.

Observă o fîşie întunecată care înainta în dreapta lui, paralel cu drumul pe care venise şi se îndreptă pieziş către ea; după zgomotul ploii care cădea înăuntru, înţelese că era un şanţ lat, plin cu apă. Privind spre stînga, mai văzu încă unul, ceva mai departe, apoi, în faţă, o fîşie asemănătoare, care le lega, de-a curmezişul, pe celelalte două. „Canale", îşi spuse. „Şi, pe deasupra, recent construite, spre deosebire de cele din Veneţia. De ce i-or fi plăcînd lui Jaybush atît de mult canalele?"

Cînd ajunse la marginea canalului, se ghemui, îl dădu pe băiat jos de pe umeri şi îl întinse pe beton, apoi se ridică, gustînd din plin, ca pe o plăcere, faptul că putea să stea drept şi să simtă cum îi cade ploaia rece pe gît, înainte de a intra în apă. Era mai caldă decît ploaia şi înotă pînă în mijlocul albiei, lată de aproape treisprezece metri, ca să vadă cît era de adîncă. Descoperi că pînă şi aici putea sta cu tălpile pe fundul ei, ţinîndu-şi bărbia la suprafaţă. Se întoarse, îl luă pe puşti, iar pe urmă, trăgîndu-l după el şi avînd grijă să-i ţină mîinile încleştate pe după gîtul lui şi faţa adormită deasupra apei, începu să înoate spre mare. Uşurinţa cu care pluteau, datorită apei sărate, le făcu călătoria spre sud mult mai puţin obositoare şi îşi dori ca reţeaua de canale să fi ajuns pînă la colibele unde se lăsa sînge.

Pereţii canalului aveau tendinţa să-i trimită înapoi, în ecou, fiecare plescăit sau gîfîit, aşa că

nu-şi dădu seama că era urmărit decît cînd văzu o fîşie de trei metri de lumină galbenă, orbitor de strălucitoare, care apăru sus, pe peretele canalului, la vreo zece metri în faţa lui, apoi făcu imediat cale întoarsă, îl depăşi, trecîndu-i pe deasupra capului, şi dispăru undeva la nord, mai repede decît o pasăre.

Se uită după ea cu gura căscată, iar peste cîteva clipe realiză că fusese, probabil, raza de lumină a unui proiector. Rivas auzise că asemenea lucruri mai existau şi, chiar dacă nu ştia dacă acţionau sau nu pe bază de curent electric, era sigur că implicau un nivel tehnologic despre care credea că fusese pierdut cu mulţi Aşi în urmă.

Îşi reluă deplasarea anevoioasă pe canal, trăgînd după el povara care plutea adormită, dar, de data asta, într-un ritm ceva mai rapid.

CAPITOLUL ŞAPTE

– Fiţi atenţi cum umblaţi cu marfa!

Rivas se trezi imediat din aţipeală şi privi în jur, la locul întunecos şi urît mirositor, de sub chei. Cizmele călcau încet, cu un zgomot înăbuşit, pe scîndurile de deasupra capului; bărbaţii de pe dig aveau lanterne, dar lumina lor se reflecta foarte slab sub chei, aşa că Rivas văzu, mai degrabă datorită fosforescenţei apei, că băiatul chel şi fără dinţi se mai afla încă acolo unde îl lăsase: legat de un stîlp de lemn. Digul oprea valurile, făcîndu-le să se potolească, la vreo jumătate de milă depărtare, iar ploaia parcă le domolea şi mai mult, dar Rivas fusese îngrijorat cînd îl ancorase acolo, legîndu-l de stîlp, cu poalele cămăşii, pe subjugatul inconştient, ca nu cumva ridicarea şi coborîrea blîndă a apei îngrădite să-l dezlege, situaţie în care, bineînţeles, s-ar fi înecat fără o vorbă.

Rivas îşi trase braţul de după traversa pe care şi-o alesese pentru sine şi, în timp ce-şi mişca degetele şi cotul ca să-şi pună sîngele în mişcare, se uită la pata nedefinită, care era capul băiatului. Se întrebă ce-ar putea să facă, dacă puştiul ar începe din nou să vorbească sau măcar să sforăie. Să-l înece? Asta nu era greu.

Îşi dădu seama că n-ar putea s-o facă, deşi

orice cîine sau pisică – pe naiba, pînă şi hamsterii, şoarecii sau gîndacii – aveau mai multă minte decît un subjugat. Într-un fel, faptul că-i tăiase gîtul gunoierului, că încercase să bage cuţitul în Frake Mc An şi că-l ucisese pe Nigel, doi urlători şi pe păstor, făcuse să se rupă ceva în el. Se simţea neputincios; din milă şi dintr-un fel de empatie, avea impresia că i s-ar face rău dacă ar omorî, fie şi o muscă.

Se sperie cînd înţelese asta, de parcă ar fi descoperit dintr-o dată că mîna stîngă nu-l mai asculta.

– Ţi-am spus să fii atent, fir-ar să fie – se auzi din nou vocea care-l trezise.

– Sînt atent, frate – răspunse o altă voce, mai tînără şi arţăgoasă. Vrei să le pun în apă?

– Nu, e destul de rece şi în ploaie. Totuşi, să legi coşurile de verigile de cablu. Şi să faci noduri marinăreşti, ai înţeles? Aşa cum te-am învăţat. Data trecută două coşuri s-au dezlegat şi s-au dus la fund, iar eu am fost făcut cu ou şi cu oţet.

– În regulă.

Zgomotul înfundat al unor paşi şi zornăitul unui lanţ, pe care îl tîra cineva, se deplasară din spatele lui Rivas deasupra capului său şi de acolo, undeva, la capătul cheiului; carena ciudat acoperită a bărcii se lăsă puţin în jos, apoi urcă la loc. Valuri mici se răspîndiră printre stîlpi, iar apa lor sărată îl lovi uşor, peste gură, pe Rivas.

Preţ de o bună bucată de vreme nu se mai auzi nici un zgomot, în afară de zăngănitul sporadic al lanţurilor, paşii din barcă şi melodia dezlînată pe care o îngîna bărbatul de deasupra, de pe chei – în tot acest timp, Rivas nu putu face altceva, decît să-şi dorească ceva de mîncare, nişte haine uscate şi să se convingă că vedea din ce în ce mai bine, datorită apropiatei iviri a zorilor, şi nu îmbunătăţirii treptate a vederii lui pe timp de noapte. Apoi, un lanţ hîrşîi brusc, pe scîndurile de deasupra capului.

– Ochii în patru, Frate Willie. Vine păstorul.

– Bine, mulţumesc.

Curînd după aceea, lui Rivas îi ajunse la ureche un tropot de copite... pe care îl auzi cu o limpezime chinuitoare, cînd calul fu mînat chiar pe chei.

– Bună dimineaţa, frate! spuse o voce nouă, încordată, deşi încerca să nu pară. Eşti singur?

– Mai e şi Fratele Willie în barcă; leagă coşurile de copastie. Nimeni altcineva.

– Ai mai văzut pe cineva în seara asta?

– Ăăă... de cînd au plecat băieţii ăia neliniştiţi la dans, nu. Au terminat?

– Încă nu. Oricum, au lăsat-o mai moale. Bine; fii atent: ia asta... N-o ţine spre mine! Idiotule! E un pistol cu trasoare. Dacă vezi pe cineva care nu e din echipaj, trage. Apeşi pe trăgaci... Stai, hai să-ţi arăt... Pe ăsta. Priceput?

Rivas văzu că barca se lăsa în jos şi urca iar

şi ghici că fratele Willie venise la margine ca să se uite. Un alt val mic trecu de Rivas, care privi îngrijorat la subjugat. „Sper“, îşi zise, „că Jaybush nu se trezeşte – şi în orice caz nu începe să gîndească – aşa devreme.“

– Trag în oricine?

– Nu! Ăsta-i un pistol cu **trasoare**. Lansează trasoare. Tragi în **aer**, bine?

– Sigur. Şi pe cine am putea vedea?

– Nu te... La urma urmei, de ce nu? Credem că s-ar putea să se fi strecurat un impostor, într-una din căruţele de ieri. Un tip care a evadat dintr-o baracă şi s-ar părea că a ucis un gunoier şi un donator. De fapt, l-am văzut şi eu, aseară, dar avea o bandă la picior şi-am crezut că-i monitor. Aşa că pentru mine, personal, e foarte important să-l aducem înapoi. Dacă îl vedeţi voi primii... N-am să vă uit, pricepeţi?

– Sigur, frate. O să fim cu ochii în patru.

– Fiţi atenţi. Probabil că n-ar trebui să vă spun, dar e aproape sigur că Gregorio Rivas a fost în Tabăra de Regrupare, acum două zile. L-au prins, dar a corupt o soră care l-a ajutat să scape. Ea se află acum în oraşul înrudit, aşa cum se cuvine, şi este supusă regimului de disciplină corecţională. Rivas n-a mai fost văzut nicăieri de atunci, nici măcar în Ellay, aşa că se prea poate să fi fost chiar tipul de aseară.

Rivas tresărise şi-şi dezvelise dinţii, în timp ce vorbea păstorul, amintindu-şi de Sora

Windchime – de părul de culoarea tufelor uscate de pe dealuri, de picioarele lungi şi atletice, de vioiciunea şi compasiunea reprimată şi de îndoielile evidente pe care le nutrea faţă de credinţă – dar apoi îşi impuse să nu se mai gîndească la ea.

– ...Răsare soarele, remarcă Fratele Willie. Ar trebui să băgăm Sîngele în coşuri şi pe urmă în apă, nu?

Se lăsă o linişte pe care chiar şi Rivas, ascuns sub chei, o simţi nefirească.

– Adică, ăă, praful recoltat, rectifică nervos Fratele Willie.

– Cum i-ai spus adineauri? întrebă păstorul, parcă ţinîndu-şi dinţii încleştaţi.

– Am vrut să zic pra...

– **Cum?**

– Sînge, frate – recunoscu nefericit Fratele Willie.

– De ce i-ai spus aşa?

– Nu ştiu, am...

– **De ce?**

Urmă o pauză, după care Fratele Willie spuse smiorcăindu-se:

– Am mai umblat şi eu, prin lume. Am luat Sînge o dată sau de două ori. Îl recunosc dacă-l văd.

– Aha.

Calul bătu din copite şi-şi mişcă buzele, sforăind.

– Dacă îmi găsiţi voi intrusul, am să **trec cu vederea** treaba asta.

Calul porni în galop spre ieşirea de pe chei, iar zgomotul copitelor se topi, treptat, în şoapta neîntreruptă a ploii care cădea peste apa mării.

– **Idiot...** afurisit... ce eşti!

– O, Doamne, frate, doar am...

– Taci! Spune „Jaybush", dacă vrei să înjuri! Ce-i drept, am întîlnit şi subjugaţi mai isteţi ca tine. Pune praful recoltat în coşuri şi leagă-le de marginile bărcii. Şi ai grijă să le înveleşti bine cu pînza aia cătrănită; să acopere absolut tot, auzi? Dacă intră soarele şi strică un stropşor din încărcătura asta, tare mă tem c-ai să ajungi să te ocupi de tuburi, în colibele pentru lăsat sînge.

Un timp, se auziră doar zornăituri şi mormăieli, apoi un obiect mare, cubic şi învelit în pînză unsă cu catran fu lăsat în jos cu mişcări sacadate, pînă în dreptul ochilor lui Rivas, lovi suprafaţa apei şi se cufundă; se auziră nişte bolboroseli şi pînza tremură, pînă cînd încărcătura se găsi pe trei sferturi sub apă. Urmă un altul şi apoi încă unul, pînă cînd acea latură a bărcii, pe care o vedea Rivas, fu garnisită, de la prora la pupa, cu exact o duzină de baloturi negre plutitoare, legate cu cabluri de ambarcaţiune. Îl auzi pe nesăbuitul Frate Willie repetînd operaţiunea, de cealaltă parte a bărcii.

Rivas se întrebă cum era echipată barca. Chiar şi cu apărătoarea aceea ciudată, care se vedea la

prora, i se părea imposibil să poată naviga avînd legate de ea toate pachetele acelea.

– Ştii – îi strigă la un moment dat Fratele Willie tovarăşului său mai vîrstnic, aflat pe chei – sper că bătrînul Rivas chiar o să dea pe-aici. Am să-l împuşc cu pistolul ăsta cu trasoare drept în cap.

– Deh – făcu bărbatul mai în vîrstă, trăgînd un scuipat – probabil că e cineva care face tărăboi, dar Gregorio Rivas sigur nu-i.

– De unde ştii?

– Omule, Gregorio Rivas nu există. E doar un fel de sperietoare. „Rivas e prin preajmă, Rivas a fost văzut acolo, atenţie la Rivas!“ O fac numai ca să ne ţină în priză.

Încă un coş cu Sînge ateriză în ploaie.

– Nu – spuse Fratele Willie cu hotărîre – nu, dom'le, ştiu eu un tip care chiar l-a văzut pe Rivas! În Ellay.

Rivas îşi dădu seama că celălalt ridicase din umeri.

– Şi eu am cunoscut, cîndva, un ins care se jura c-a vorbit cu Elvis Presley. Avea o sticlă de băutură din alea vechi; semăna cu o statuie a lui Elvis Presley. Spunea că înăuntru se afla duhul lui. Am stat cu urechile ciulite un ceas întreg şi n-am auzit nimic.

Deodată, lui Rivas îi veni o idee. Îşi ridică povara adormită, o dezlegă şi, ţinînd faţa băiatului deasupra apei, ieşi de sub chei dînd uşor din

mîini, ocoli pupa – acum devenise limpede că era vorba de un fel de barcă – şi se opri în partea cealaltă. Ploaia, la fel de deasă ca mai înainte, acoperea orice plescăit pe care l-ar fi scos, fără să vrea, şi reducea, fără îndoială, riscul ca Willie şi tovarăşul lui să stea de veghe.

Uitîndu-se în jur, de după coşul aflat cel mai departe de chei, Rivas văzu profilîndu-se, preţ de o clipă, pe cerul care se lumina, o siluetă care trebuie să fi fost a lui Willie şi care se apleca mult peste margine, deasupra capului lui, ca să lase un alt coş la prora. Bărbaţii vorbeau între ei, din cînd în cînd, însă de jos, de la nivelul apei, Rivas nu putea să audă ce spuneau.

Îl ridică grijuliu pe subjugat, îi legă poalele cămăşii de un colţ al coşului, apoi, vreme de un minut, supraveghe modul cum cablul de ancorare prelua treptat greutatea băiatului, în aşa fel încît să nu vibreze, să nu se mişte şi să nu scîrţîie. Apoi ţinu coşul cu o mînă şi începu să dezlege pînza cătrănită cu cealaltă; după ce o desfăcu şi o dădu la o parte, văzu că, de fapt, coşul era o cuşcă de metal plină de cutii făcute din sticlă ondulată şi groasă, fiecare lungă cam de un picior şi lată de şase inci. Coşul se închidea cu un simplu zăvor, care fusese fixat de inelele de pe margini, după care fusese lăsat în jos şi legat cu sîrmă. Rivas începu să desfacă sîrma.

Ploaia slăbea pe măsură ce se lumina cerul, iar Rivas îşi dădu silinţa să lucreze mai discret şi

mai rapid. În cele din urmă – cînd ploaia nu mai era decît o bură cețoasă iar Rivas, ridicîndu-și privirea, văzu pescărușii care se avîntau, sus de tot strălucind în lumina soarelui – izbuti să împingă zăvorul înapoi, să scoată capacul coșului fără să-l miște pe băiatul adormit, apoi ridică încet, una cîte una, cutiile de sticlă și le lăsă să se scufunde în mare.

Deodată, se gîndi să recupereze ultima cutie, o deschise și privi gînditor cele trei borcane de sticlă, cu capac filetat, dinăuntru; apoi își privi tovarășul inconștient, ale cărui mormăieli și bombăneli trecuseră, din fericire, neobservate, pe durata ploii. Era, oare, cu putință ca o porție din substanța asta să-i închidă gura?

Hotărî că merita încercat. „Mi se pare o idee destul de riscantă și periculoasă, dar n-am auzit să fie cineva imun la efectele substanței. Și cu siguranță conține și altceva, nu numai praf de sînge – mai mult ca sigur că toate rezervoarele și dispozitivele acelea, de sub coliba de lăsat sînge, adaugă ceva la materia primă.

Scoase unul din borcane, lăsînd cutia de sticlă, cu celelalte două, să se ducă și ele pe fundul mării, apoi desfăcu capacul, ținu borcanul, cu praf fin și maroniu, sub nările băiatului, iar cînd acesta inhală, Rivas suflă în praf, făcînd să se ridice un mic nor. Își feri fața, ca să nu inspire și el, apoi, cum puștiul păru că trăsese ceva, Rivas puse capacul la loc și vîrî borcanul în buzunarul de la șold.

Rugîndu-se fierbinte ca nici unul dintre cabotini să nu se uite chiar atunci la cablul coşului, îl ridică pe puşti din colţul lui, şi-l împinse înăuntru. Îi trase picioarele osoase, le îndoi şi le îndesă şi pe ele, apoi intră, la rîndul lui, în coş.

Stînd în capul oaselor, apa îi ajungea la piept. Îşi luă inima în dinţi, se aplecă mult, vîrîndu-şi capul sub apă, şi bîjbîi cu mîna pînă găsi capacul coşului. Îl săltă cu greutate, îl ridică prin apă, la fel cum treci un pieptene prin păr, îl trase la loc şi-l zăvorî; reuşi, trecîndu-şi vîrfurile degetelor printre zăbrelele de la grătarul coşului, să tragă pînza cătrănită la loc peste ei şi s-o întindă în aşa fel, încît, dacă aveau puţin noroc, nimeni n-avea să observe că fusese dezlegată.

În sfîrşit, la adăpost, în întuneric, îşi permise să se destindă. Probabil că tovarăşul lui avea să stea cuminte, o vreme, sub influenţa Sîngelui; îl aşezase cu capul într-unul din colţurile de sus, încît, chiar dacă s-ar fi putut să moară de inaniţie sau de pneumonie, cel puţin nu avea cum să se înece; cît despre Rivas, deşi nu stătea prea comod pe grătarul de oţel, cu apa sărată ajungîndu-i pînă la piept şi acoperit cu o vechitură de pînză, se simţea în orice caz mai în siguranţă ca niciodată, de cînd hotărîse să meargă pe urmele lui Uri în Oraşul Sfînt.

Dacă îşi sprijinea capul de barele de oţel lipite de carenă, putea să audă zgomotul paşilor de

deasupra, despre care bănuia că erau ai Fratelui Willie. Se părea că Willie se plimba fără țintă încoace și-ncolo, oprindu-se din cînd în cînd, cîteva minute, la pupa – Rivas își dădea seama cînd se întîmpla asta, fiindcă pașii se auzeau mai tare – uitîndu-se, probabil, la clădirile uriașe, îndepărtate și deschise la culoare, pe care le zărise seara trecută, în timpul ploii. Ar fi vrut să vadă și el ce vedea Willie.

„Ce Dumnezeu crezi că pot fi clădirile alea", se întrebă, ghemuit în cușca neluminată, alături de subjugatul amețit și muribund. „Locuințe? Pentru cine? Birouri? Pentru ce fel de muncă?"

Deodată se auzi un răpăit de lovituri năvalnice și, după ce tresări speriat, își dădu seama că zgomotul era făcut, probabil, de mai mulți oameni care urcau la bord și care, judecînd după agitația lor, erau mînați ca vitele. Ghici că, în timpul nopții, cel puțin o căruță încărcată cu cabotini mai intrase pe poartă. Oare nu spusese amărîta aia chelioasă că majoritatea fetelor care soseau erau trimise direct în orașul înrudit?

„Bună, fetelor", făcu el, trist, dînd din cap în direcția carenei. „Vă rog să-i transmiteți toate cele bune bietei Sore Windchime... și lui Uri, bineînțeles."

Zgomotul pașilor continuă să zgîlțîie cușca la întîmplare cîtva timp, după care se potoli. Rivas tocmai începuse să se destindă din nou, cînd se porni un huruit asurzitor, călcîndu-l pe nervi și

făcînd barele cuştii să vibreze atît de violent, încît nu te mai puteai aşeza pe ele; îşi feri capul de contactul cu carena şi-şi scoase mîinile din apă ca să-şi acopere urechile. „Dumnezeule“, îşi spuse, asta trebuie să fie un motor! Au descoperit arderea internă!“

După o clipă, bănuiala i se confirmă: carena se apleca în faţă, cuşca începu să se legene, cablul de ancorare se întinse ca o coardă, iar apa care îl înconjura se transformă într-un rîu nestăvilit, ţîşnind cu zgomot de sub pînza care acoperea partea din faţă şi izbindu-se de pupa. Deodată, lui Rivas nu i se mai păru deloc imposibil ca însoţitorul lui inconştient să se înece şi se aplecă înainte, ca să se asigure că băiatul nu risca să fie luat de şuvoi.

„Ei bine“, îşi zise, încercînd să se obişnuiască cu ideea că zgomotul şi zgîlţîitul n-aveau să se oprească în scurt timp, „aşa, măcar călătoria o să dureze mai puţin“.

În scurt timp barca trecu de dig, ajungînd în largul mării, unde aveau de înfruntat valurile adevărate; preţ de cîteva clipe, după ce trecură de primul, crezu că „balotul“ fusese săltat cu brutalitate în aer, la o înălţime de cel puţin trei-patru metri şi lăsat să cadă la loc pe apă, apoi figura se repetase. Acest du-te-vino vertical continuă neîntrerupt fără să dea vreun semn că s-ar apropia de sfîrşit, iar cînd Rivas reuşi să se ţină destul de bine, ca să poată gîndi, descoperi că singurul lucru care-l oprea să deschidă coşul şi să

plonjeze în apă, era să-şi promită, la fiecare lovitură care parcă îi disloca oasele, că nu mai avea de suportat decît încă cinci.

Buf! „Încă cinci, Greg, rezistă!“ **Buf!** „Au rămas doar cinci. Poţi să mai suporţi încă cinci“. **Buf!** „Gata, începe să numeri, ăsta a fost numărul şase, urmează cinci...“

*

* *

Deasupra Oraşului Sfînt, norii fură sfîşiaţi de curente verticale dese şi violente, iar zburătorul viră spre nord, ocolindu-i, ca să plutească pe deasupra fluviului Santa Ana şi a plajelor pustii, de la sud de Hunningten Town, şi nu să zboare peste cîmpia de sticlă din Irvine, deşi cea mai mare parte a lui se afla acolo. Nu ştia că pielea diafană, făcută parcă din clăbuci de săpun, îl mînca din cauza neutronilor liberi, dar ştia că dacă zbura în apropierea acelui loc se simţea rău. Spera că adevăratul lui corp nu va păţi nimic, acolo.

Deşi nu avea decît cinci zile, se pricepea din ce în ce mai bine să-şi piloteze trupul, care sporea în greutate. Acum trecu razant pe deasupra unui deal, apoi coborî în depărtare, răscolind puful de pe capetele păpădiilor unduioase, speriind albinele şi bucurîndu-se de umbra de pe deal... Se afla încă în bătaia soarelui, dar deocamdată scăpase de căldura grea şi dătătoare de mîncărimi, care radia dinspre Oraşul Sfînt.

Dealul coborî pe o porţiune destul de mare, iar el izbuti să urce rapid, apoi pierdu, încet-încet, viteză şi se opri, înainte de a se ridica deasupra crestei. În timp ce cobora încet, plutind, se întrebă de ce trebuia Rivas să creadă că o dorea încă pe creatura aceea, pe nume Uri. Întinzîndu-şi degetele de la mîini, ca nişte baloane, ca să-şi încetinească coborîrea, îşi recapitulă amintirile, puţine la număr, pe care le avea Rivas despre acea femeie. „Ia stai", îşi spuse, atingînd solul cu vîrfurile picioarelor – încă nu era destul de greu ca să culce la pămînt buruienile – „de fapt, abia dacă-şi mai aminteşte de ea. E importantă, pentru el, doar ca pretext pentru... pentru..."

Cel care plutea nu izbuti să înţeleagă pentru ce. Semăna cu atitudinea unui alcoolic faţă de băutură. Într-un fel, Rivas ajunsese să aibă nevoie de ceva care nu-i plăcea... Nu, mai bine zis, ajunsese să nu-i placă un lucru de care avea nevoie. De ce, oare?

De fapt, bărbatului uşor ca fulgul, care dansa peste capetele florilor, nu-i păsa care era motivul; el, pur şi simplu, nu voia ca **Rivas** să ajungă să înţeleagă acest motiv... fiindcă dacă ar înţelege, asta putea să-i risipească nedumeririle, zădărnicind încercarea lui de a-l seduce. Iar bărbatul-fulg îşi dorea – atît de mult! – să se unească cu Gregorio Rivas. Cum altfel putea vreunul din ei doi să se întregească?

Toată noaptea vîntul şi ploaia bătuseră dinspre

nord, dar dimineaţa soarele începuse să destran în linişte norii şi dinspre mare nu se mai făcea simţite decît răbufniri intermitente. Cînd urm toarea pală de vînt aplecă iarba, bărbatul-balon apucă de tulpina unei buruieni, ca să nu fie purt către interior, îşi înălţă capul asemănător un pungi de plastic şi adulmecă aerul de mare.

Îl mirosise pe Rivas de la distanţă, într-u amestec ciudat, cu iz de sînge. Dădu din picioa şi se înălţă ca un zmeu ridicat de un vî puternic; nu-l deranjă că ajungea deasupra dealulu în zona de arşiţă, fiindcă de acolo putea să vac mai bine.

Cînd socoti că urcase destul, îşi întinse braţe şi picioarele pe direcţia vîntului şi privi suprafa albastră a mării, cu zone deschise la culoare petice umbroase, iar ochii lui ectoplasmici s opriră pe duzina aceea de forme rotunde şi oval încercînd să descopere ceea ce căuta.

Brusc, lucrul acela îi apăru în cîmpul vizu şi începu să-şi agite nebuneşte degetele lungi, pri aer, ca să rămînă pe loc.

Era o barcă mare şi lată, care trăgea după e nişte hîrdaie ciudate; avea, parcă, nişte aripi aripioare, ca un gîndac care a făcut explozie înainta cu o asemenea forţă, lăsînd în urmă o dî atît de albă, încît zburătorul ştiu că funcţiona c un anumit tip de motor. În plus, simţurile l ascuţite îi indicară că era ticsită cu feme Zburătorul se încruntă, înţepat. „Ei bine“, î

spuse, „îndrăznesc să afirm că Rivas chiar savurează această croazieră“.

Lîngă barcă se vedeau nişte baloturi acoperite cu pînză neagră, cufundate în apă, iar în cele din urmă bărbatul-zmeu îşi dădu seama că Rivas se afla într-unul din baloturi. Nu şi-ar fi putut explica de unde ştia, însă doar privind barca şi gîndindu-se la Rivas, simţurile îi trimiseră o senzaţie de apă rece şi năvalnică, întuneric şi aer stătut.

„Măiculiţă!“ îşi spuse zburătorul, plescăind din limbă şi clătinînd compătimitor din capul translucid. „Te descurci tare prost, de unul singur. E timpul să mai stăm puţin de vorbă.“

Hemoglobina îşi întinse braţele turtite şi, purtată de vînt, coti spre mare, lăsînd pămîntul în urmă.

CAPITOLUL OPT

La încêput, Rivas încercă să reziste somnolenței febrile și euforice care îl cuprindea pe nesimțite; își aminti de pericolul în care se afla, de primejdia și mai mare care-o pîndea pe Uri și încercă să revină la starea dinainte, de încordare și neliniște.

I se părea că, într-un fel, totul putea fi amînat. La urma urmei, cum putea el înlesni sau stînjeni desfășurarea evenimentelor, dinăuntrul acestei cutii ridicole? Poate că lucrul cel mai înțelept ar fi să meargă să se culce în patul prin care trecea șuvoiul de apă și care, de fapt, era chiar confortabil. Zgîlțîiturile nu mai erau atît de puternice acum, după ce depășiseră talazurile. Îi trecu prin cap că de saltele de apă mai auzise, dar asta era prima albie de rîu cu care avea de-a face[1].

Gîndul îl făcu să rîdă din toată inima, preț de o bună bucată de vreme.

Și să cînte un cîntec i se păru o idee bună, pentru cîteva clipe, dar somnul se dovedi mult mai necesar. Se cuibări, lipindu-se de barele de oțel și le ură noapte bună fetelor, despre care știa că se

[1] Joc de cuvinte intraductibil: „bed (pat), „waterbed" (saltea de apă) și „riverbed" (albie de rîu). **(n. trad.)**

altău de cealaltă parte a despărţiturii din lemn; şi totuşi, unde se găseau, într-un butoi uriaş? „Butoiaş drăgălaş, ha, ha, poloboc mormoloc"; începu să rîdă, chihotind, după care se potoli şi se pregăti de culcare, întrebîndu-se, cu o ultimă rămăşiţă de luciditate, de ce apa mării avea un gust atît de... Nu, nu sărat... **Sălciu**, asta era. „La fel ca sîngele."

Spre marea lui enervare, nu reuşi să se cufunde în somn. „Lasă-mă să dorm", se rugă de sine însuşi; „bineînţeles că apa mării are gust de sînge. Înainte chiar **era** sînge. Nu, invers: din punct de vedere al evoluţiei, sîngele a fost cîndva doar o cantitate de apă de mare, existentă în corpul, gol pe dinăuntru, al unor forme primare de viaţă... bureţi, meduze sau ceva în genul ăsta. Bun. Acum că ne-am lămurit şi cu asta, hai la culcare", îşi zise.

Din nou însă o parte a minţii lui – şi anume, aceea care era cuprinsă de o serioasă îngrijorare – se împotrivi somnului. „De ce", îşi spuse el ameţit, „să aibă apa mării gustul sălciu, de fier ruginit, al sîngelui? Şi de ce degetul mare... ca şi zgîrietura de glonţ de pe spate... îmi amorţesc? Şi de ce îmi aminteşte înceţoşarea asta, care îmi destramă gîndurile?"

Răspunsurile veniră aproape simultan. Găsindu-şi o poziţie mai confortabilă şi sperînd că asta îl va ajuta să adoarmă, îşi aduse aminte de cele două obiecte din buzunarul de la şold: un bulgăre mare şi dur şi un disc plat şi tare. Iritat, căută cu mîna în apa învolburată şi le scoase.

Îi fu de-ajuns să le pipăie, ca să ştie ce erau: borcanul cu Sînge, evident gol, pe care-l băgase în buzunar după ce-i dăduse o doză băiatului, şi capacul care fusese înşurubat, cîndva, pe el. Bineînţeles că se bălăcea, acum, într-o baltă de sînge, ca o supă foarte agitată. Iar uitarea aceea, care îl făcea să fie din ce în ce mai puţin conştient, exercita asupra lui aceeaşi impresie pe care i-o produsese, cu mult timp în urmă, prima împărtăşanie în rîndul cabotinilor.

Cine lua Sînge, era ca şi cum s-ar fi împărtăşit.

Ştia că asta era important... într-un fel. Dar de fapt, nu ghicise deja? Sau nu era pe punctul de a ghici? Sigur că da.

„Ba nu", insistă acea parte a minţii, nefericită, care continua să lupte, „e important."

„Bine, bine. E mult prea important, ca să te mai gîndeşti la asta înainte să tragi un pui de somn."

Lichidul sărat şi ruginiu, care curgea cu zgomot în întuneric, era fierbinte, sau cel puţin aşa i se părea acum, şi încercă să-şi aducă aminte unde se afla, dar nu izbuti. Era clar că ajunsese înăuntrul inimii vreunei fiinţe uriaşe.

Nu mai ştia sigur nici cine era el. Pînă şi ideea de **eu** i se părea ciudată. Îşi ridică mîna ca să-şi atingă faţa, iar asta îl secătui de puteri; bîjbîi, căutîndu-şi propriul chip, pipăindu-şi gingiile fără dinţi, obrajii scofîlciţi şi capul lipsit de păr.

Se mai afla o persoană în ventriculul acela care palpita, o persoană mai înaltă, care încă mai avea păr, şi se învioră văzînd că şi celălalt era tot **el** – sau, mai bine zis, că amîndoi se regăseau, în egală măsură, în cineva aflat deasupra lor, acel cineva al cărui sînge curgea acum, năvalnic, în întunericul fierbinte... Conştiinţa individuală nu mai era decît un nod, într-o ţesătură altminteri cu desăvîrşire netedă...

Una din cele patru mîini, din coşul săltăreţ, dădu drumul unui borcan gol şi unui capac, apoi se întinse spre barele care, prin pînza de protecţie, zgîriau carena, mişcîndu-se încoace şi încolo; cu o dorinţă la fel de intensă, ca a unei flori care se întoarce după soare, mîna încercă să-şi strecoare degetele între bare şi carenă.

După un timp, coşul se îndepărtă de carenă, preţ de o clipă, cînd barca se ridică pe creasta unui val mai mare, iar degetele se putură închide în jurul barei de oţel, înainte ca apa mării să împingă coşul înapoi, lipindu-l cu zgomot de carenă.

Cînd îşi simţi degetele de la mîna dreaptă strivite, Rivas redeveni brusc conştient, ca un resort întins căruia i se dă drumul. Durerea arzătoare îi servi drept reper, iar el se strădui să se sprijine pe ea, ca să iasă din starea aceea nelămurită, în care pînă şi împărţirea părea un concept lipsit de sens fiindcă, în cele din urmă, în univers nu exista decît o singură entitate. Durerea îl încercui

tot mai mult, individualizîndu-l, pînă cînd realiză că se afla în apa rece care spumega, în coşul metalic întunecos, că el însuşi se găsea **aici**, iar băiatul subjugat **acolo**.

Îşi ţinu mîna rănită sub apă – simţi muşcătura feroce a sării pentru o clipă, dar pe urmă apa rece începu s-o amorţească – şi-şi dădu seama că, dacă voia, putea să **vadă**.

Se afla tot în cuşca în care era întuneric beznă; ceea ce putea **vedea** nu se afla aici, – dar era ceva **viu**, aşa cum cu siguranţă că nu mai văzuse pînă atunci.

Un perete de piatră de o înălţime neobişnuită, proiectat în lumina purpurie şi strălucitoare, ondulat, presărat cu nişte bobiţe ciudate şi plin de găuri îngheţate, acoperea jumătate din orizont şi o treime din cerul cenuşiu; diverse lucruri puteau fi văzute alunecînd, cu aripi diafane, printre pseudopodele din piatră dantelată, de sus. Privind în jos – mişcare care acoperi o distanţă destul de mare, ca şi cum ar fi avut un gît lung de cîţiva metri – văzu ceva asemănător cu un păianjen portocaliu sau, poate, o stea de mare, cu o sută de picioare; îşi întinse o... („Isuse, **ce** era asta?! Un fel de desfăşurare de măruntaie uscate“) ...şi atinse creatura portocalie.

Tăria îi intră pe nesimţite în corp, venind, pare-se, din fiinţa aceea care semăna cu un păianjen şi care îşi îndoi picioarele sub ea, îşi pierdu din culoare şi se întinse, încet, pe nisip.

Abia atunci observă că respectiva creatură avea două umbre: una roşie, care i se întindea în spate, şi o alta albastră, într-o parte...

...Apoi se trezi într-un amfiteatru natural, care semăna cu craterul unui vulcan – un crater neted ca un balon rămas fără partea de sus; incapabil să se mişte –, o consecinţă a inimaginabilei mulţumiri de sine pe care o simţea – privi la mulţimea de creaturi asemănătoare păianjenilor, care umpleau amfiteatrul. Erau dispuse într-o linie curbă, în aşa fel, încît să formeze o spirală mare, iar una din ele, aflată în centru, ieşi din buclă şi, oprindu-se în faţa fiecăreia dintre tovarăşele ei încremenite, întinse un picior şi o atinse... La fiecare atingere, simţea cum se scurge în **el** tăria, în timp ce fiinţa atinsă se micşora şi se prăbuşea încet... Deodată, ştiu că **se transformase** în creatura care mergea şi le atingea pe celelalte...

Deşi Rivas ştia că putea oricînd să întrerupă viziunea, priveliştea îi dispăru din faţa ochilor, fără nici un efort. Fusese... aroma unei... amintiri. Un fel de rememorare îndurerată.

– **Ăştia n-au fost prea gustoşi**, vorbi băiatul în întuneric. **Norocul meu că strălucirea lor a avut un efect mai mult psihic decît chimic. Păcat că n-am prins nici un zburător – unul din cei care vieţuiesc la mare înălţime. E greu de ştiut, dar la un moment dat mi s-a părut că unul din ei ducea ceva care semăna cu o unealtă. Poate că ei ar fi fost mai buni la gust.**

O altă privelişte i se deschise în faţa ochilor, iar Rivas se abandonă privitului.

Ceea ce văzu era o cîmpie slab luminată în verde, privită de deasupra, din care creşteau mănunchiuri de flori ciudate şi sferice, cu lujere lungi. Simţi că nu era singur; imediat după aceea, un animal de formă aerodinamică, cu o umflătură în vîrf, trecu în salturi pe lîngă el, urmat de alţi doi. Privindu-le cum se îndepărtează, micşorîndu-se treptat, pe măsură ce creştea distanţa, văzu că încă mai aveau destul pînă la globurile florilor; însemna că acestea erau uriaşe şi mult mai îndepărtate decît crezuse.

Îşi începu şi **el** coborîrea, punîndu-şi în mişcare corpul masiv ca să se propulseze prin mediul transparent; observă atunci că jumătatea superioară a fiecărei sfere era argintie şi înţelese că substanţa aceea, aidoma argintului, era cea care susţinea sferele, ţinînd frînghiile de ancorare întinse. Cînd înotă mai aproape, văzu nişte construcţii scheletice înăuntrul jumătăţilor inferioare, iar în celelalte, nişte pete de culoare care străluceau şi care puteau fi focuri...

Apoi scena se schimbă, iar el zări o linie spiralată de creaturi care semănau cu nişte morse, făcute, parcă, din trunchiuri flexibile de palmieri; una, în care se transformase **el** însuşi, întinse din nou o extremitate – ca un fel de mustaţă de peşte –, le atinse pe fiecare, pe rînd, şi tăria se scurse în el cu fiecare atingere...

Iar după ce le secătui încă o dată minţile, sorbind o bună parte din forţa lor psihică, prin care puteau muta lucrurile de la distanţă, se întoarse înot la grota izolată pe care pusese stăpînire. Aspirase nişte pehblendă şi-şi împodobise caverna cu ea, şi chiar dacă, într-un fel, această decoraţie lăsa de dorit, îşi făcuse o intrare cum nu se putea mai plăcută.

Componenta grea a mediului în care înota se găsea din belşug jos, în văile vechi şi tăcute, iar el folosi doar un strop din vasta energie dobîndită pe seama turmei şi construi un glob de vid în jurul unui fel de minge ceva mai mică, alcătuită din substanţa omniprezentă. Cercetă mingea cu privirea ca să se asigure că era perfectă şi apoi, fără s-o atingă, o îndepărtă de el, trimiţînd-o în inima grotei. Hrana astfel obţinută îi dăuna întotdeauna corpului şi, chiar dacă îl putea reface aproape la fel de uşor, cum făcuse să dispară globul de vid, n-avea rost să şi-l pună într-o situaţie în care ar fi putut fi distrus de-a binelea. Ar avea prea multe probleme, încercînd să-şi găsească altul.

Mingea era acum destul de departe; el îşi folosi mintea, întărită acum de energia imensă pe care o furase, şi o **stoarse**.

Întîmpină o mare rezistenţă, dar puterea lui se dovedi şi mai mare. Îşi spori presiunea o dată, şi apoi încă o dată. Mingea, aflată înăuntrul învelişului de vid care se micşora, ajunsese acum

la jumătațe din dimensiunile inițiale și continua să se diminueze lent.

Stoarse și mai tare și abia acum simți scurgerea de energie; însă din cauza concentrării locale a substanței grele, a ușoarei creșteri a presiunii, care și așa era extraordinar de mare, aici, și a colosalei cantități de energie pe care o sorbise de la turmă, era sigur că va putea s-o stoarcă pînă la aprindere, și apoi să se sature cu radiațiile care ar rezulta, fără să fie nevoit să distrugă nici o moleculă din cristalul care îl alcătuia pe **el** însuși, spre deosebire de corpul acvatic pe care și-l însușise doar temporar.

După ce mingea de apă grea fu redusă la o dimensiune foarte mică, față de cît fusese, pătrunse în ea cu mintea și, dintr-o dată, îi agită atomii cu furie, folosindu-se de tăria furată – și, după o clipă, fu aproape doborît de o rafală nutritivă, un întreg spectru de energie revitalizantă. Acum îi era mai ușor să mențină compresia: stoarcerea substanței îi producea o veritabilă plăcere. La fel ca întotdeauna, trebui să reziste tentației de a absorbi în continuare materie și de a stoarce mai tare, deși se simțea din ce în ce mai puternic; trebui să-și combată înclinația perversă de a stoarce produsele primei aprinderi, provocînd o alta, de a face apoi același lucru cu cenușa – extrăgînd din fiecare compactare ceva mai puțină energie decît din precedenta, pînă cînd, dus de val și incapabil să se oprească, ar fi depășit,

nepăsător, punctul în care energia putea fi obținută din transmutații și fiecare fuziune ar fi **luat** energie de la el. Mai făcuse asta de cîteva ori, în alte lumi decît cea acvatică, de aici, și, chiar dacă îi plăcea să fie înconjurat de elemente instabile și supergrele, care să-l gîdile, în timp ce se fărîmițează și se descompun, ele nu meritau nici osteneala păgubitoare necesară producerii lor, nici anii de recuperare lentă, de care ar fi avut apoi nevoie.

Scena se schimbă din nou și, deși noua priveliște era din aceeași lume, Rivas știu că se ivise mult mai tîrziu. Se făcea că străbate înot întinderi vaste ale cîmpiei verzi, dar nu găsește decît sfere goale, împrăștiate pe pămînt; substanța asemănătoare cu argintul se scursese de multă vreme, iar funiile de ancorare se strînseseră în bucle inerte în jurul lor. Toate creaturile acelea ca niște morse muriseră și singurele ființe care mai dădeau tîrcoale erau un fel de imitații vampirice, turbate de foame, pentru că animalele autentice, de care s-ar fi putut lega, dispăruseră. Prima din aceste făpturi vorace și semi-transparente fusese creată accidental, cînd **el** atinsese una din așa-zisele morse, care avea dureri foarte mari; puterea îl părăsise pe împărtășitul suferind, iar **lui** îi produsese un fel de blocare psihică, făcîndu-l incapabil s-o capteze și s-o consume. În cele din urmă, aceste puteri rătăcite și neabsorbite deveneau, într-un fel, ființe de sine stătătoare,

materializîndu-se şi chiar dobîndind o voinţă proprie, dacă reuşeau să se ataşeze de o creatură autentică; dacă nu, aceste plăsmuiri artificiale şi flămînde se agăţau de **el** şi încercau să-l secătuiască pe **el** şi, deşi de pe urma unei asemenea uniri dezastruoase se alegea şi cu lucruri care l-ar fi făcut să le întreacă în putere – o izbucnire de energie psihică care le-ar fi dezintegrat – totuşi avea şi el de suferit. Din păcate, era timpul să plece.

– **Ar fi trebuit să iau mai multe**, spuse trist băiatul, din coşul cufundat în beznă. **Ar fi trebuit să le păstrez şi să cresc alte cirezi. Erau gustoase.**

Tot în planul memoriei, părăsi înot miezul fierbinte şi hrănitor şi se apropie de suprafaţă; iar cînd ieşi şi cînd corpul împrumutat explodă în jurul său, din cauza neadaptării la presiune, desprinse, din rămăşiţele organice distruse, cristalul dur care era propria **lui** reprezentare şi, folosind o cantitate dureros de mare din energia pe care o acumulase aici, ţîşni spre cerul înstelat cu o viteză suficient de mare, ca să-l scoată din spaţiul arcuit al acestei lumi.

Apoi rămaseră din nou doar eonii de aşteptare, de rememorare a saţietăţilor trecute şi de speranţă pentru altele noi; se odihnea, fără nici un fel de sistem senzorial prin care să perceapă universul care se învîrtea în jurul lui. Materia – praf, pietricele, gheaţă – se aduna treptat,

folosindu-l ca pe un nucleu, pînă cînd se transformă în centrul, cu minimă senzorialitate, al unui bulgăre aflat în mişcare, o cometă sau un meteor potenţial...

După care, aşa cum se întîmplase mereu, după o aşteptare îndelungată urmau deplasările, alungirea... Dată fiind obsesiva lui atenţie faţă de sine, observa fie uşoara presiune a valenţei unui electron, fie tendinţa unui inel molecular de a deveni cît de puţin eliptic... Şi ştia că era pe punctul de a se apropia de **ceva**.

De cele mai multe ori trecea mai departe; cîteodată, însă, simţea fiorul unor radiaţii puternice şi ştia că trebuia să o ia din loc cu cea mai mare viteză, întrucît, deşi nucleele fierbinţi şi aglomerările de unde fotonice erau delicioase, ele l-ar fi distrus făcîndu-l să se prăbuşească într-unul din cuptoarele înflăcărate din care izvorau. Alteori, se întîmpla să fie nevoit să folosească o cantitate enormă de energie ca să se apropie..., iar în majoritatea zdrobitoare a cazurilor venea în contact cu o planetă sterilă, lipsită de viaţă, şi trebuia să-şi irosească din nou propria putere doar ca să plece şi să se întoarcă în marea cea veşnică.

Dar de fiecare dată, înainte de a se apropia periculos de mult de punctul în care transformarea unei părticele din **eul** lui de cristal în energie ar fi însemnat pierderea unei părţi din personalitatea şi din zestrea lui de amintiri, găsea totuşi **ceva**, chiar dacă erau doar mări colcăind de o viaţă primitivă,

care abia dacă merita taxa de ieşire; dar, din cînd în cînd, mai găsea şi făpturi cu adevărat **gustoase**, cele pe care ştia că le caută.

– **Receptivitate la senzaţii**, spuse băiatul subjugat, plin de sine. **Asta-i place lui Sevatividam!**

Învăţa într-una, iar în cele din urmă ajunse să şi **gîndească** în limba gazdelor sale... Deşi îi plăcea să creadă că-şi păstrase numele adevărat, pe care-l avusese de la bun început şi pe care îl auzise, între timp, redat cu mii de accente, prin unde care vibraseră în aer, în apă, în metan, în amoniac... Un nume care în limba oamenilor din acest loc, mai nou decît toate celelalte, suna cel mai frumos: **Sevatividam**.

Locul acesta – Rivas reţinu imediat cîteva scene: cîmpia de sticlă unde fusese noaptea trecută; pereţii unui canal care şerpuia sub cerul albastru; strălucirea unei arderi nucleare, luminînd apele unui port, în amurg; o terasă de deasupra unui acoperiş cu nişte turnuri înclinate, albe şi neregulate ca şira spinării unor uriaşi – locul acesta era unul din cele mai bune, din cîte găsise pînă atunci.

– **O mulţime de oameni**, spuse băiatul. **Cei mai gustoşi din cîţi am sorbit vreodată.**

Scoase un suspin şi vorbi mai departe.

– **Aş vrea să le fi putut menţine mica lor epocă de aur, mica lor renaştere, măcar încă un deceniu; nu m-ar fi costat prea multă energie şi**

atenţie să cultiv printre ei mari artişti, doctori şi politicieni – şi chiar dacă asta ar fi însemnat o amînare a adevăratului festin, cît de suculenţi ar fi fost, după ce i-aş fi lăsat să cadă de pe un vîrf cultural autentic, să se prăbuşească la loc, în străvechea lor deznădejde, după o generaţie întreagă de optimism încrezător!

Puştiul subjugat suspină din nou.

– **Numai că, după numai patru ani de cînd am început să-i cultiv şi să-i fertilizez, bineînţeles că am întrecut măsura.**

Viziunile începură să se faneze – mai bine zis, Rivas nu mai avea acces la ele – dar simţi o cantitate imensă de pietre căzînd din toate direcţiile, într-un punct luminos, de o strălucire insuportabilă. Le înmănunche pe toate, prin cîteva zeci de nivele de fuziune şi simţi un gîdilat prin tot corpul, după care totul se transformă într-o lumină albă şi nu mai fu în stare decît să-şi ridice o pavăză în jurul trupului, ca să nu se evapore în explozia pe care singur o declanşase, din greşeală.

– **Niciodată n-am întrecut măsura atît de mult**, remarcă băiatul subjugat, cu o voce pe jumătate tristă, pe jumătate temătoare. **Niciodată n-am prelucrat atît de multă materie grea şi instabilă. Bănuiesc că dacă înghesui prea mult dintr-o dată, începe imediat să piardă din ritm sau ceva de genul ăsta, sau se produce o reacţie în lanţ, ca atunci cînd pui cărbuni aprinşi pe un morman de hîrtii... Ani în şir,**

după o asemenea apreciere greşită, de-abia am putut să mă mişc – ca să nu mai vorbim de donarea de energie şi de menţinerea renaşterii în Ellay... Da, m-a costat foarte mult să îmbrac în sticlă Oraşul Sfînt...

Puştiul tăcu o vreme, apoi rîse pe înfundate.

– Totuşi, după numai patru ani, nu s-au comportat prea rău; asta s-a întîmplat după ce preţiosul lor al Şaselea As a fost asasinat, după ce toţi artiştii s-au stins sau au înnebunit, în clipa cînd n-au mai beneficiat de nebănuitul meu sprijin, şi după ce au înţeles cu toţii că promisiunea aceea ispititoare a fost o minciună. Oamenii sînt atît de gustoşi, cînd sînt amărîţi şi disperaţi cu adevărat... Şi în clipa aceea vin la Sevatividam. Nu mai pot să suporte amărăciunea şi aleargă să-şi caute adăpost în una din două – religie sau descompunere – şi ghici cine-i aşteaptă la cotitură, în ambele cazuri...

Apa agitată a mării diluase doza de Sînge din coşul de metal, iar efectele drogului începeau să dispară. Îşi pierduse capacitatea de a retrăi amintirile lui Jaybush. Mîna îi rămînea amorţită, pînă cînd atingea ceva – atunci simţea ca o explozie fierbinte de durere, care îl uluia, îi făcea rău şi-l îmbătrînea.

Rivas ştia acum că durerea îl imuniza la Sînge, cu aceeaşi eficienţă ca în cazul împărtăşaniei; fapt logic, la urma urmei, deoarece ambele erau instrumente similare, avînd doar

etichete diferite, prin care Jaybush acţiona asupra psihicului oamenilor. Totuşi, chiar dacă durerea îl făcea imun la obişnuita pierdere a cunoştinţei şi a identităţii, ca şi la perioada ulterioară de zăpăceală, nu-i anula conştientizarea existenţei lui Jaybush – ba chiar, se pare că o impunea cu forţa. Cu şase zile în urmă, pe stadionul Cerritos, cînd primise împărtăşania după ce-şi despicase unghia degetului mare cu lama cuţitului, percepuse vag o prezenţă înfrigurată şi străină; doza de Sînge de azi, pe care o absorbise prin rana de la mîna dreaptă, îi înfăţişase amintirile lui Jaybush cu atîta claritate, de parcă ar fi fost ale lui însuşi. Încă o administrare a unuia din cei doi agenţi, însoţită de o nouă vătămare fizică, ar putea...

Dumnezeu ştie ce-ar putea să facă. Rivas nu se grăbea de fel să afle.

*

* *

Huruitul motorului, care se auzise atît de constant, încît nici nu-l mai luase în considerare, îşi pierdu brusc o bună parte din volum, transformîndu-se într-un pufăit neregulat. Coşul se legănă cîteva clipe, ciocnindu-se de carenă şi de balotul din faţă, după care îşi regăsi echilibrul. Auzi voci, înăbuşite din cauza pînzei, care strigau în gura mare.

„Ce naiba“, îşi spuse, neliniştit. „Acostăm? Nu se poate, aş fi simţit, dacă am fi ajuns la mal.“

Deasupra lui, o voce strigă desluşit:

– Ia-le din spate. Ţine!

Cuşca lui Rivas se scutură.

– O dezleg după ce pui mîna pe ea.

Prin carenă, Rivas auzi paşii fetelor care se mişcau greu, anchilozate, şi asta îi aduse aminte de ceva. Da, în toate amintirile lui Jaybush, chiar şi în cele legate de nucleul cristalin şi dezgolit care plutea în spaţiu, **el** fusese evident, fără discuţie, ceva de genul **masculin**. Sexul exista intrinsec, indiferent de sistemul fizic de organe, hormoni şi alte lucruri despre care Rivas crezuse întotdeauna că impuneau acest lucru. „Probabil că asta e motivul", îşi spuse, „pentru care femeile pot să se împărtăşească încontinuu, fără să ajungă vreodată la faza de subjugare: există un miez al feminităţii, pe care Jaybush, fiind de sex bărbătesc, nu-l poate consuma."

Rivas se gîndi la ploaia de meteori despre care legenda susţinea – lucru adeverit de tatăl lui – că luminase cerul, într-o noapte a anului de dinaintea celui în care se născuse Jaybush. Îşi puse o întrebare: dacă, prin absurd, cineva ar fi ştiut ce fel de parazit era cel care trecea călare pe o mînă de deşeuri interstelare, s-ar fi putut face ceva, atunci? Deşi, dacă lucrul acela de cristal poate supravieţui accelerării gravitaţionale uriaşe, temperaturilor de reintegrare şi radiaţiilor puternice din spaţiul interstelar, presupun că n-ar păţi nimic dacă ar fi strivit sub o gheată, lovit cu ciocanul sau aruncat în foc. Dar cum poate intra **în** cineva?

Un obiect metalic se lovi cu zgomot de cuşcă; auzi în dreapta, chiar lîngă capul lui, cum pînza e sfîşiată şi metalul se ciocneşte de metal, apoi zări o rază de lumină, în colţul unde un cîrlig destrămase ţesătura. Cîrligul mai hîrşîi o dată, după care Rivas auzi, ceva mai clar, vocea cuiva care strigă:

– Am prins-o bine! Apucă-te s-o dezlegi!

Rivas simţi vibrînd funia, care ţinea coşul legat de barcă, apoi coşul se răsturnă cu totul, umplîndu-se cu apă. Băiatul subjugat se afla dedesubt, aşa că se scufundă ca să-l agaţe de cîrlig. Mîna dreaptă i se lovi puternic de capul băiatului; de durere, Rivas simţi că începe să-şi piardă cunoştinţa, însă strînse din dinţi şi se sili să rămînă treaz. Trăgînd aer în piept şi lăsîndu-se să cadă la fundul cuştii, se folosi de mîna teafără ca să-l apuce pe băiat de curea şi să-l ridice spre singurul ungher unde mai exista aer.

Rivas îşi adună toate puterile, ţinînd aerul în plămîni şi spunîndu-şi: **Mai aşteaptă cîteva secunde. Trebuie să scoată cuşca din apă. Mai aşteaptă...**

Îşi supunea plămînii unui efort formidabil, încercînd să nu inhaleze apa mării – pînă cînd simţi din nou că-şi pierde cunoştinţa. „Doamne“, îşi spuse îngrijorat, „acuşi dai în primire, băiete, sigur ai să te îneci; ieşi la suprafaţă cît încă mai poţi şi trece-ţi un braţ printre zăbrele, aşa încît, chiar dacă ai să-ţi pierzi cunoştinţa, măcar să rămîi

deasupra; vrei să mori pentru un subjugat, care nici măcar nu poate să vadă, să gîndească sau să-ţi fie recunoscător? Vrei să mori pentru făptura asta, aflată la limita de jos a omenescului?"

Fu cuprins de o amară dezamăgire faţă de sine însuşi, cînd îşi dădu seama că n-o să facă schimb de locuri cu băiatul. „Bravo, Greg", îşi spuse, „omul te angajează s-o salvezi pe Uri, iar tu îţi pierzi nenorocita asta de viaţă ca să salvezi un puşti otrăvit şi fără minte, care oricum mai are de trăit **cel mult** cîteva zile şi care, mai mult ca sigur, o să moară imediat după ce-o să dai ortul popii şi o să-l laşi singur!".

Pe neaşteptate, nivelul apei scăzu, cu un bolborosit; puştiul deveni brusc prea greu, suprafaţa apei îi acoperi faţa, încercă să inspire deschizînd gura, după care braţul stîng i se îndoi şi băiatul căzu peste Rivas, a cărui mînă dreaptă, şi aşa zdrobită, rămase prinsă între cei doi. Cu un ţipăt pe care doar cîinii l-ar fi putut auzi, îşi pierdu cunoştinţa cu o viteză la fel de mare ca a săgeţii cînd ţîşneşte din arc.

*

* *

Cîtva timp, Rivas fu vag conştient că zăcea întins pe spate, cu o greutate legată de mijloc, pe o suprafaţă ondulată, de pe care n-avea de gînd să se ridice, deşi era incomodă. Nu-l interesa ce anume îl trezise, fiindcă îşi pusese, oricum, în

gînd să mai doarmă o bucată de vreme. La urma urmei, era încă întuneric.

Totuşi, unii se ridicaseră. Cineva chiar fluiera.

Apoi, o pînză udă fu dată în lături, undeva deasupra lui, şi lumina se revărsă deodată peste pleoapele lui închise. Fără să le acorde o atenţie specială oamenilor, recunoscu totuşi mirosurile de bere, transpiraţie şi peşte.

– Ia te uită!

Rivas nu deschise ochii şi nu făcu nici o mişcare.

– Hm, continuă vocea, în ăsta nu e nici un strop de Sînge.

– Dar ce e? întrebă o altă voce, enervată.

Un deget atinse obrazul lui Rivas, rece din cauza apei mării.

– Păi... nimic. Joe, aici sînt doi morţi.

– Doi morţi?!

Rivas auzi hîrşîitul unui scaun pe podea. Rămase cu ochii închişi şi-şi ţinu respiraţia, cînd ghetele se apropiară bocănind. „Dacă tot te cred mort", îşi spuse, „atunci fii mort".

– Al naibii să fiu, dacă n-ai dreptate. Probabil, nişte cabotini care-au încercat să scape. Fir-ar a dracului! Cînd te gîndeşti c-am mai şi plătit pentru marfă!

– Putem să ne primim banii înapoi?

Urmă o pauză, apoi o exclamaţie dezgustată, în timp ce ghetele se îndepărtară.

– Trebuie să ne gîndim bine, dacă îi cerem

sau nu. Am putea să-i arătăm pe-ăştia doi şi să le spunem: vedeţi, tipii au aruncat Sîngele şi au intrat ei în loc – dar în felul ăsta aproape că am recunoaşte că ştim că vine din Oraşul Sfînt. Folosesc combustibil suplimentar pentru tractarea coşurilor pe lîngă barcă, nu doar ca să păstreze produsul la rece – motivul principal pentru care procedează aşa este că, la modul ăsta, sîntem obligaţi să-l luăm şi să plecăm în cea mai mare viteză, fără să mai aruncăm nici o privire în barcă. Iar marfa e pusă în cutii de metal şi sticlă, ca să nu umble cineva la ea. E clar: nu vor să iasă vorbe despre nici un fel de filieră pe ruta Irvine-Veneţia. Nu, mă tem c-o să trebuiască să înghiţim găluşca. Sau, dacă nu, să cerem să înghiţim niscai gloanţe.

– Atunci îi aruncăm?

Se auzi un oftat.

– Aşa cred.

– Aşa, ca pe un gunoi?

– N-are nici un rost să-i cărăm după noi, nu? Ce-ai de gînd, vrei să te rogi pentru sufletele lor?

Poate că replica fusese însoţită de un gest; imediat după aceea, Rivas simţi cum coşul din metal laminat e împins cu zgomot pe nişte scînduri inegale. Îşi adună puterile, întrebîndu-se cum se evacua gunoiul prin partea locului.

Procedeul se dovedi unul primitiv. Bărbatul continuă să împingă coşul pe podea, pînă cînd marginea inferioară se sprijini de pervazul unei

ferestre deschise, apoi coşul fu întors pur şi simplu cu fundul în sus, zvîrlindu-i afară pe cei doi ocupanţi.

Rivas se trezi rotindu-se prin aer – senzaţie care îi redeşteptă anumite amintiri – după care luă contact cu panta înclinată a unei grămezi de gunoi noroios şi intrat în putrefacţie. Rostogolindu-se, ameţit, pe povîrnişul presărat cu bucăţi de lemn, cutii şi resturi stricate de mîncare, fu convins că nici el, nici băiatul nu erau primele trupuri aruncate acolo.

Zăpăcit şi simţindu-se rău din cauza durerii de la mînă, Rivas mai zăcu, o vreme, în lumina soarelui, la poalele grămezii de noroi. Cînd durerea i se mai potoli, se ridică în capul oaselor, îşi mişcă grijuliu braţele şi picioarele, ca să vadă dacă nu-şi rupsese ceva, în cădere – se părea că nu – apoi privi în jur, căutîndu-l pe puştiul subjugat. Îl văzu undeva în dreapta, întins pe spate. Respira.

Rivas îşi privi mîna dreaptă. Degetele erau umflate şi negre şi cel puţin două dintre ele nu mai păreau prea bine legate de restul mîinii. „Biata de tine“, îşi spuse, trist, uitîndu-se la ea.

Făcu ochii roată, nebăgînd în seamă privirile relativ interesate a doi copii, care scormoniseră pînă atunci prin gunoaie. Se afla într-o curte mare, împrejmuită de ziduri de cărămidă, deasupra cărora se întindea frunzişul unor copaci înalţi, iar sub o arcadă, la stînga lui, se vedea o porţiune dintr-o alee veche, pe care cineva încercase s-o învese-

lească pictînd pe suprafaţa ei o mulţime de păsări de un albastru intens. „Pare să fie într-adevăr Veneţia", îşi spuse.

Se ridică şi se îndreptă, şchiopătînd, spre locul unde zăcea băiatul. Avea ochii deschişi, privind ţintă soarele amiezii, iar Rivas se lăsă pe vine ca să-i închidă.

– **Alte fete!** exclamă deodată băiatul. **Bun, o să ne ocupăm de ele aşa cum se cuvine. Hai să le facem să primească împărtăşania de la Mesia însuşi, sigur că da...**

– Salut, Sevatividam, spuse Rivas plictisit.

– **Şi ce-o să le mai ating! Mamă, Doamne!...** spuse băiatul, iar contrastul dintre insinuările prosteşti ale vocii şi chipul osos şi slăbit, care le rostea, era îngrozitor.

– Am venit să ţi-o iau pe una din ele.

– **Unele-s drăguţe, altele ca nişte scroafe,** spuse băiatul, pe un ton competent.

– Ştii ceva – rosti Rivas răguşit, aplecîndu-se în faţă şi sprijinindu-se de perete cu mîna cea bună – nu cred că mai pot să omor oameni. Nici animale...

– **Pe scroafe am să le ating cu degetul.**

– ...dar pe tine aş fi în stare să te omor. Am să-mi dau toată silinţa, să ştii!

În timp ce vocea băiatului slăbea, deşi mormăia în continuare, anticipînd cît aveau să fie de gustoase, Rivas încercă să-l ridice doar cu o mînă. Poate că ar fi fost în stare, în urmă cu o

săptămînă. Acum, după cinci minute renunţă şi se îndreptă din şale.

Cei doi copii reîncepuseră să scormonească prin gunoaie – aveau o căruţă veche pe jumătate plină cu resturi – iar Rivas îi strigă:

– Hei, copii!

Ei îl priviră într-o doară, cu ochii lor mari, incapabili de focalizare, ca ai animalelor, gata s-o ia la fugă, în orice direcţie.

– Vreţi să... fiţi atenţi şi la prietenul meu, cîteva minute?

Ştia că putea, la fel de bine, să roage una din maimuţele care se zbenguiau şi ţipau prin frunzişul de deasupra lor, dar **trebuia** să facă gestul ăsta, **trebuia** să arate universului că nu-l lăsa de izbelişte pe băiat.

Copiii se holbară la el şi i se păru că unul din ei dăduse afirmativ din cap, înainte să reînceapă săpăturile.

– Mulţumesc.

Rivas îşi tîrî picioarele pînă la arcadă şi trecu pe sub ea, ieşind pe aleea îngustă de afară. Case înalte, împodobite generos cu balcoane din lemn şi fier forjat, se învecinau una cu alta, în bătaia soarelui; la dreapta lui, aleea era umbrită de acoperişul îngemănat a două clădiri vechi, cîte una de fiecare parte, care se înclinaseră în faţă pînă cînd părţile de sus ajunseseră să se atingă, ca două bătrîne zdrenţăroase, care bîrfesc pe toată lumea.

Ştia unde se află: la nord, cîteva case mai

încolo, era Canalul Imperial – ba nu, aici, pe uscat, se chema Şoseaua Imperială –, iar după alte cîteva, în aceeaşi direcţie, era restaurantul unde fusese angajat pentru prima dată, ca spălător de vase. Oare unde stătea doctorul ăla? Îşi aminti că într-un demisol, la cîteva clădiri distanţă de restaurant. Gradul de curăţenie din bucătăria restaurantului îi furniza o grămadă de pacienţi. Chiar şi Rivas îl vizitase de cîteva ori, în anii ce urmaseră – o dată, ca să-l vindece de blenoragie şi de două ori, ca să-i coasă nişte răni provocate în dueluri.

Rivas porni într-acolo, scrutînd casele unde locuiseră prieteni de-ai lui, pe care acum nu mai ştia cum îi cheamă, barurile cu terasă, unde invita tinere doamne să bea ceva, noaptea tîrziu, canalele în care căzuse... Multe se schimbaseră – se vedeau grămezi de moloz carbonizat, acolo unde îşi aminti că existaseră case, baruri noi, în locuri unde, pe vremea lui, nu erau decît nişte magazine de vechituri şi suveniruri; o groapă mare, care părea recentă, desfundase strada – probabil, se prăbuşiseră ţevile de la canalele de scurgere – şi deasupra ei fusese construit un pod, împodobit cu panglici vesele, dar şubred... Totuşi, atîtea lucruri rămăseseră neschimbate, încît îşi închipui că duhul tînărului Gregorio Rivas mai bîntuia şi acum străzile, aleile şi podurile înălţate la nivelul acoperişurilor; un duh cu o conştiinţă de sine ironică, peste măsură de mîndru de dibăcia lui în mînuirea sabiei şi a pelicanului, de rezistenţa lui la

băutură şi de toate datoriile pe care le făcuse. Era aceeaşi Veneţie unde îşi petrecuse tinereţea, ticsită de clădiri vechi, cu pereţii mîncaţi de vreme, sub straturile noi de vopsea strălucitoare, cu vînzători de gustări calde aşezaţi la marginea trotuarelor, cu papagali care scoteau ţipete stridente şi cu nebuni care umblau hai-hui, pe străzile mirosind, ca şi atunci, a excremente şi mîncăruri picante.

Restaurantul arsese dar, din fericire, locuinţa doctorului rămăsese în picioare; în timp ce cobora anevoie treptele care duceau la intrare, se întrebă dacă avea să-l mai găsească acolo. Oare cît timp trecuse, şase ani? Bătu la uşă.

După cîteva secunde uşa se deschise: o senzaţie de uşurare şi în acelaşi timp de slăbiciune îl cuprinse, cînd văzu că bărbatul care ieşise în prag şi-l privea era doctorul.

– Doctore Dendro! exclamă Rivas. Mă bucur că te găsesc tot aici. Mai ai cumva targa aia pe roţi? Am un...

Bărbatul cu părul cărunt se încruntă.

– Cine eşti dumneata? îl întrerupse el.

– Nu mă recunoşti? Sînt Greg Rivas. Am mai venit de cîteva ori, pentru...

– Rivas!

Doctorul îşi ridică ochii în tavan.

– Ai avut blenoragie.

– Mă rog, da, făcu Rivas, iritat, în ciuda a tot ce se întîmpla. Asta a fost odată. Acum însă ţi-aş fi recunoscător dacă ai...

Deodată, doctorul văzu mîna lui Rivas.

– Doamne, omule, ce-ai păţit la mînă? Hai înăuntru şi...

– Domnule doctor, spuse Rivas cu voce tare, ţi-aş fi îndatorat dacă ai vedea ce am la mînă. Dar mai întîi, continuă el mai încet, aş vrea să-ţi iei targa pe roţi şi să te uiţi la un prieten de-al meu.

– E mai rău ca tine?

– Da.

– Bine.

Doctorul îi făcu semn să intre, iar după ce Rivas păşi pragul clătinîndu-se şi se uită, clipind, în jur, pînă cînd reuşi să vadă în întuneric – zîmbi, fiindcă locul nu se schimbase foarte mult, de la ultima lui vizită. Toate erau aşa cum le lăsase: soba, stogurile din grădina în formă de eleşteu, care îţi blocau perspectiva cînd te uitai pe fereastră, hărţile astrologice şi şerpii vii, închişi în cuşti, pe care pacientele fecioare insistau să-i consulte înainte să ia vreun medicament, ca şi dulapurile pline cu pastile şi sticluţe, vechi şi cu siguranţă inutile.

Doctorul Dendro îşi puse halatul alb, pe care cineva brodase demult, cuvintele **Doctore, doctore, spune-mi ce mai e nou** şi scoase, dintr-o debara, roaba lungită şi capitonată, pe care o ţinea minte Rivas.

– Omul tău are dureri mari? îl întrebă el pe Rivas.

– E leşinat.

– Atunci n-am să risc să iau o seringă hipodermică. Am distrus una, cînd ai fost ultima dată. Acum am mai rămas cu şapte.

Puse în mişcare vehiculul, ieşind cu el pe uşă, iar Rivas îl urmă.

– Nu pot să-ţi plătesc azi, dar imediat după ce mă întorc...

– Pînă atunci, să-mi dai o declaraţie formală.

Urcînd treptele, doctorul pufni pe nas.

– Sau să nu-mi dai? Sîngele e o chestie periculoasă, Rivas. Parcă aveai mai multă minte.

– A fost o doză accidentală. I-am dat o parte prietenului meu, ca... ca sedativ şi ne-am trezit amîndoi scăldîndu-ne în el.

– E un sedativ doar pentru cei care au nevoie de asemenea sedative.

Pe stradă, Rivas se clătină ameţit, în lumina neaşteptată a soarelui.

– Sigur nu vrei să te duc şi pe tine cu chestia asta? întrebă Dendro, cu îndoială în glas.

– Nu... Mulţumesc... Aş adormi, şi dacă apuc să adorm nu mă mai trezesc douăsprezece ore.

Îl duse pe doctor înapoi pe alee, trecu pe sub arcada zidului, iar cînd intră, poticnindu-se, în curtea împrejmuită, cei doi copii plecaseră iar subjugatul zăcea în acelaşi loc, lîngă grămada de gunoi. Rivas i-l arătă cu degetul, apoi se sprijini de zid şi se lăsă să alunece pînă cînd ajunse să stea jos.

Doctorul își împinse roaba pînă la băiat și se ghemui, ca să se uite la el. Îi ridică una din încheieturile scheletice, apoi îi dădu drumul și-i deschise un ochi. Se uită la Rivas și se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, spuse el. Băiatul a murit.

Rivas dădu din cap, ridică din umeri și abia după ce împrejurimile luminoase fură învăluite într-un fel de ceață și se fragmentară își dădu seama, îngrozit și cuprins de sfîrșeală, că începuse să plîngă – prima dată, nici nu-și mai amintea după cîtă vreme. Încercă să se stăpînească, dar descoperi că nu putea. Respira greu, suspinînd din rărunchi, lacrimile îi șiroiau pe obrajii nerași și nici nu-l auzi pe doctor apropiindu-se.

Dendro își puse o mînă pe umărul lui Rivas.

– Ți-era prieten apropiat?

Rivas clătină din cap.

– Doar... un puști. Nu știu ce naiba m-a apucat.

Își ridică privirea. Doctorul pusese corpul neînsuflețit în roabă.

– Am să-l duc la groapa comună, după ce-ți aranjez mîna, spuse Dendro. Acum ridică-te.

Rivas se sculă în picioare și îl urmă, anevoie, pe doctor.

*
*   *

După o oră şi jumătate, cu mîna amorţită şi bandajată atîrnîndu-i pe lîngă corp, Rivas se plimba pe Lennox Street, întrebîndu-se care din vechile cunoştinţe, în eventualitatea că le-ar găsi, ar fi dispuse să-i împrumute nişte bani, să-l hrănească şi să-l găzduiască peste noapte. Îşi amintea multe nume însă, într-un fel, nu prea îşi imagina că va găsi vreunul, prea bucuros să dea ochii cu el, mai cu seamă după anii de succes din Ellay. Bineînţeles, nici nu se punea problema s-o caute pe vreuna din prietenele lui de odinioară. Nu înţelesese niciodată cum puteau unii să rămînă prieteni cu fostele lor iubite; idilele lui se terminau întotdeauna definitiv – cel puţin una din părţi nu mai simţea decît ură, nimic altceva, faţă de cealaltă.

Un grup oprit într-un colţ, în faţa lui, cînta o melodie, folosind pe post de instrumente vase de bucătărie şi piese de maşină, iar Rivas încetini pasul, încercînd să identifice linia melodică a cîntecului. Apoi îşi dădu seama, şocat, că era un cîntec pe care-l compusese chiar el, cu mulţi ani în urmă. Încercă să-şi amintească fiecare vers, înainte de a-l cînta interpretul; în cele din urmă izbuti şi începu să fredoneze, mişcîndu-şi încet buzele cu o jumătate de timp înaintea grupului:

De trei săptămîni n-am o leţcaie,
Şi nici nu cred c-o să mai am;
Nu, de trei săptămîni n-am o leţcaie,
Mă-ntreb de va mai fi să am –

Se spune că Jaybush suna-va în curînd sfîrşitul lumii
Poate-atunci să am vreun ban.

Se oprise pe nesimţite în faţa muzicanţilor, iar solistul vocal atinse cu piciorul pălăria care zăcea răsturnată, pe caldarîm. Coborîndu-şi privirile, Rivas văzu o mînă de bancnote aruncate înăuntru. Îşi ridică ochii, prinse privirea bărbatului, dădu din umeri, vrînd parcă să-şi ceară scuze, iar bărbatul îşi roti ochii într-un fel care spunea limpede: **Atunci, valea, puşlama!**

Rivas porni mai departe, tîrşîindu-şi picioarele, dar după o clipă muzica încetă brusc. Se întoarse, văzu grupul strîngîndu-şi lucrurile în grabă şi, privind dincolo de el, înţelese şi motivul.

Şase femei nebune, cunoscute în oraş sub numele de **pocalocas**, se apropiau ameninţător pe stradă, agitîndu-şi braţele frenetic şi măturînd asfaltul cu fustele lor zdrenţăroase. Muzica le provoca acestor pocalocas crize violente, care se potoleau doar cînd cîntecul înceta, şi în plus obişnuiau să-i scoată ochii cîntăreţului, folosindu-şi degetele ca pe nişte gheare, şi să-l muşte cu ferocitate, ca nişte cîini.

Muzicanţii dădură fuga într-un bar din apropiere, iar acum înjurau furioşi, fiindcă proprietarul barului putea foarte bine să le ceară taxă, pentru adăpostire temporară. Rivas se dădu la o parte din calea femeilor cu privirile rătăcite şi cînd ele trecură, două din ele ţintuindu-l cu o

căutătură amenințătoare, își dădu seama, pentru prima dată, deși le văzuse foarte des în timpul anilor petrecuți în Veneția, că, în ciuda neastîmpărului lor furios, ochii lor aveau o lucire **cabotină**.

În orice caz, nu-și mai urmări gîndul, fiindcă vederea lor îi amintise de cineva care s-ar fi putut arăta dispus să-l ajute.

Avea douăzeci și trei de ani, se întorcea acasă, în primele ore ale dimineții, după ce Bom Sheltr se închisese pe durata nopții, cînd, de pe o alee întunecoasă, auzise zgomotele unei încăierări, urmate de lovituri și, chiar în clipa cînd se întreba dacă era cazul să intervină sau să-și vadă de drum, auzise strigătul înăbușit al unei femei care cerea ajutor. Atunci își scosese cuțitul și intervenise.

Era o bandă de pocalocas care băteau o tînără femeie, iar el reușise, fără să folosească lama cuțitului ci doar mînerul, ca pe un ciomag, să le izgonească. O ajutase pe victimă să se ridice în picioare; o condusese acasă, iar ea insistase să rămînă și să bea ceva, cît timp își curăța ea sîngele de pe față, își schimba hainele și se pipăia să vadă dacă n-avea vreo coastă ruptă.

Cînd reapăruse, mulțumită că se alesese doar cu un ochi învinețit și cu cîteva vînătăi, stătuseră de vorbă cîteva ceasuri și Rivas aflase că era o tînără prostituată, care lucra pe cont propriu. Nu

pusese întrebări, dar fusese convins că asta explica atacul acelor pocalocas – nebunele reacţionau la manifestările afectuoase, în public, la fel de violent ca la muzică, iar dacă, după cum îşi închipuia, o găsiseră cînd tocmai întreţinea o asemenea relaţie, în interes de serviciu, pe alee, asta fusese mai mult decît suficient ca să provoace grămada ordonată pe care o destrămase Rivas; clientul, probabil, o ştersese iepureşte.

Cînd plecase, în zorii zilei, ea îi spusese că-i rămîne datoare, iar în următorii ani el reglase datoria în rate – aşa cum îi plăcea să spună – ducîndu-se la ea ori de cîte ori avea chef de o noapte în compania unei tinere şi nu găsea pe nimeni. Poate datorită faptului că nici unul din ei nu se gîndise vreodată că această legătură episodică avea vreo importanţă, şi nici nu avuseseră vreun motiv, după ce se cunoscuseră, să simtă unul pentru celălalt altceva decît o simpatie vagă şi uşor protectoare, relaţia dintre ei nu eşuase în sarcasmele amare cu care era obişnuit.

„Mă întreb dacă mai e acolo şi dacă mai am vreo rată de încasat din datoria aceea mare“, îşi spuse, încercînd să-şi aducă aminte unde locuia.

Clădirea, pe care o găsi într-un tîrziu, după ce greşise de cîteva ori direcţia, părea schimbată, dar după o clipă îşi dădu seama că, de fapt, rămăsese la fel; pur şi simplu nu o mai văzuse niciodată în plină zi. „Porc de cîine ce eşti“, îşi spuse. Prin urmare, afişă un optimism precaut, cînd urcă

treptele şi bătu la uşă. Răspunse un bărbat; mobila pe care Rivas o zări în spatele lui i se păru complet necunoscută.

Bărbatul se încruntă, bănuitor, iar Rivas, aducîndu-şi aminte cum arăta: bandajat, bărbos, epuizat şi murdar, se strădui să vorbească pe un ton cît mai respectabil cu putinţă.

– Iertaţi-mă, domnule, spuse el, încerc să găsesc o tînără care locuia aici, acum... opt ani.

– Io-s aici doar de trei, răspunse bărbatul, la fel de încruntat. Cum o cheamă?

Rivas simţi că roşeşte.

– Nu-mi... nu-mi amintesc, dar era destul de drăguţă, puţin cam slabă, cu părul negru...

Bărbatul înjură scîrbit şi trînti uşa.

Umilit, Rivas coborî în grabă treptele şi dădu sprinten colţul. „Cred", îşi spuse, „că aş putea s-o iau spre Bom Sheltr, dac-o mai fi acolo – numai că atunci cînd m-a luat Steve Spink să cînt în localul lui din Ellay, nici măcar nu i-am spus bătrînului Hanker că-mi iau valea, necum să-i las o înştiinţare scrisă."

Gîndindu-se la Bom Sheltr, îşi aminti că femeii aceleia, indiferent cum o chema, îi plăcea să-şi petreacă timpul într-un local... Da, ăsta era – **El Famoso Volcan**, ceva mai jos, lîngă Ladybug Canal. În acei ani de început ai celui de-al Şaptelea As, ora prînzului o prindea, în general, la una din mesele acoperite cu umbrele, în curtea interioară care dădea spre canal. Cercetă cu

privirea poziţia soarelui, deasupra acoperişurilor inegale. „Merită o încercare“, îşi zise.

Cînd ajunse acolo, văzu că vechea firmă cu EL FAMOSO VOLCAN dispăruse, fiind înlocuită cu alta, mult mai veche – REALINIERE ŞI ECHILIBRU – aleasă, evident, pentru mărimea şi frumuseţea literelor şi nu pentru înţelesul cuvintelor vechi, astăzi greu de citit. Totuşi, părea să fie tot un restaurant, aşa că se hotărî să intre şi să arunce o privire; uitase însă în ce hal arăta.

Deschise uşa, dar abia făcu doi paşi în încăperea răcoroasă, cînd o mînă grea îl prinse de umăr.

– Lăzile de gunoi sînt în spate, vere, rosti o voce plictisită şi neprietenoasă.

– Iertaţi-mă, spuse Rivas, ştiu că nu sînt îmbrăcat cum se cuvine, dar nu voiam decît să aflu dacă...

– Află în altă parte, vere. Vreau să-ţi văd mersul, chiar în clipa asta.

– Sînt Gregorio Rivas, spuse el înfuriat, şi sînt vedeta programului muzical de la Spink's, din Ellay, de care îmi închipui că pînă şi voi aţi auzit. Nu vreau decît să...

Se trezi răsucit pe călcîie şi propulsat, cu o forţă uimitoare, în uşa care se dădu în lături cînd se izbi de ea, cu o viteză prea mare ca să mai poată coborî cum trebuie treptele: căzu cu o bufnitură surdă şi se rostogoli cîţiva metri în praful încins. Pe cînd se străduia, ameţit, să se

ridice, ceva ateriză cu zgomot pe pămînt, lîngă el.

– Fără supărare, vere, spuse bărbatul şi închise uşa.

Buimăcit, dar cel puţin stînd în capul oaselor, Rivas privi în jur prosteşte, clipind des, pînă cînd văzu ce aruncase după el. Era o sticlă de un sfert de litru, plină pe o treime cu cel mai ieftin whisky din oraş, care avea înăuntru şi cîteva fărîmituri de pîine. Rivas o înhăţă, îi scoase dopul cu dinţii care începuseră să i se clatine, şi bău pînă la fund, cu înghiţituri lacome, stropindu-şi cu whisky bărbia ţepoasă şi ochii i se umplură de lacrimi care lăsară dîre în colbul ce-i acoperea obrajii supţi.

– Arăţi bine, Greg, auzi o voce răguşită de femeie, chiar în spatele lui.

Se opri, apoi luă sticla de la gură. Vocea îl făcu să-şi aducă aminte cum o chema.

– Bună, Lisa, spuse el.

Ea îl ocoli, ca s-o poată vedea. „N-arată rău“, îşi zise el. Cîteva fire de păr cărunt, nişte riduri în plus, în jurul ochilor şi gurii... Cel puţin nu s-a îngrăşat.

– Am auzit că te descurci bine în Ellay, spuse ea. Nu-şi putu da seama dacă se distra sau îl compătimea.

– Nu se vede? o întrebă el. Ţoalele astea, ferchezuiala, băutura minunată în care îmi moi buzele...

– Felul cum se înghesuie să te servească, prin restaurante – încuviinţă ea.

– Mda... să mă servească pe tavă cîinilor de la canal. Ascultă, Lisa – spuse el, dorindu-şi să nu fi băut, fiindcă simţea cum organismul, şi-aşa slăbit, suferă şi mai mult – a mai rămas ceva din datoria aia mare?

Ea îşi lăsă ochii în jos, privindu-l fix.

– Un pic. Nu chiar mult, cît poate îţi închipui.

– Nu vreau decît un loc unde să dorm – un colţ în bucătărie şi-o pătură îmi ajung – la noapte şi poate mîine noapte, nu mai mult, ceva de mîncare şi nişte bani, cît să-mi cumpăr ceva de băut şi niscai haine.

– Ţi-aş recomanda şi o baie, spuse ea.

– N-am pus-o pe listă? Am avut de gînd.

Ea păru că se destinde.

– Bine, Greg. Dar cu asta s-a terminat, ai înţeles? Nici un fel de rest.

– Sigur. Mulţumesc – spuse, ridicîndu-se greoi în picioare.

– De ce te-ai întors? Şi cum de-arăţi în halul ăsta? Pe-aici o luăm, de-a lungul canalului, jumătate de milă. Poţi să mergi?

– Da, juma' de milă, cred. M-am întors să... caut pe cineva, spuse el, socotind că nu i-ar face nici un serviciu dacă i-ar dezvălui filiera Irvine–Veneţia.

– Parcă ai fi căutat ceva, prin canalele de scurgere. Ce ţi-ai făcut la mînă?

– Mi-am zdrobit-o. Am fost azi la doctor.

Mi-a imobilizat două degete şi mi-a tăiat alte două.

Ea se opri în loc.

– Doamne, Greg! Ai să mai poţi să cînţi la... ce era ăla, pelican?

– Da. Adică, nu ştiu. Să ţin arcuşul n-ar trebui să fie prea greu, iar la ciupitul corzilor, oricum nu foloseam cine ştie cît degetele lipsă. Cred că depinde cît de repede se vindecă cele care mi-au rămas.

– Hm... Accidentul ăsta are vreo legătură cu persoana pe care o cauţi?

– Da.

– Umblă cineva după tine? Ca să-ţi vină de hac?

– Nu. A fost un accident, atît – spuse el, gesticulînd cu mîna bandajată. Nu mi-a **făcut-o** nimeni.

– Bine.

Cîtva timp merseră în tăcere, după care ea spuse:

– Ştii, a fost un şoc să-ţi aud numele, după atîta timp. Stăteam acolo, la Lancing, cu un tip, cînd am auzit bufnitura aia la uşa din faţă, am văzut o haimana care încerca să intre şi pe urmă am auzit-o pe haimana zicînd că eşti tu. L-am lăsat pe tip, am ieşit şi... erai chiar **tu**, stînd în fund, în noroi şi cu whisky-ul ăla ieftin curgîndu-ţi în barbă! Ai avut noroc că te-am recunoscut.

– Da, probabil – spuse Rivas, scurt; nu-i plăcea cursul pe care îl luase conversaţia.

– Umbli cumva deghizat, sau ai decăzut într-adevăr atît de mult?

– Umblu deghizat, fir-ar a dracului, e bine?

– Eşti la fel de ursuz ca întotdeauna, asta-i sigur.

– Tocmai am rămas fără **două degete**, dacă nu te superi. Niciodată nu sînt fermecător, imediat după o amputare.

– Nici un fel de rest, Rivas. Nici cît să ai de-o bere.

Tonul ei era binevoitor, dar vădit sincer.

*

* *

Locuia într-o casă cu etaj, cu faţada spre canal, cu un mic dig şi un cîrd de raţe care se ţineau prin preajmă, în cazul că i-ar fi venit cuiva ideea să arunce fărîmituri de pîine. Era limpede că prosperase, căci pe acoperiş văzu un rezervor de apă care părea bine întreţinut şi braţele, montate pe o prăjină, ale unei mori de vînt. Îl conduse înăuntru şi-i arătă unde era baia, iar cînd ieşi, după douăzeci de minute, îi găsi prin casă nişte haine bărbăteşti care-i veneau destul de bine. Cît timp stătuse în baie, ea îi gătise ouă jumări, cu creveţi de canal, ceapă şi usturoi, şi se înveseli foarte cînd simţi mirosul.

Se aşeză la masa ei din bucătărie, luă furculiţa şi nu mai scoase o vorbă timp de cincisprezece minute.

– Mulţumescu-ţi ţie, Doamne – spuse într-un tîrziu, lăsîndu-se în scaun după ultima înghiţitură. Cred că era cît pe-aci să mor de foame.

– Să-ţi fie de bine. Vrei ceva de băut?

– O, nu, mai bine nu... M-am... Adică, ştiu eu, poate mă ajută să adorm.

– Închipuie-ţi că iei un medicament, aprobă ea sec. Ce vrei: bere, whisky, tequila? Currency n-am.

– Să-l ia naiba de Currency. Tequila.

– Imediat.

Îi aduse un pahar mare, împreună cu o bere, sare şi o lămîie tăiată felii. El nu băgă în seamă sarea şi lămîia şi dădu pe gît tequila, urmată imediat şi de bere.

O privi neajutorat.

– Nu ştiu cum se face, dar tot nu mi-e somn.

Zîmbetul ei începu să fie uşor plictisit, dar îi umplu la loc paharele.

După ce înghiţi şi al treilea rînd trebui să admită că, deşi era foarte obosit, alcoolul, în loc să-l adoarmă, îi dădea un fel de agitaţie, un simulacru de energie.

– Poate că o plimbare m-ar destinde puţin – spuse el şi se simţi cu desăvîrşire treaz, deşi îi venea greu să vorbească.

– Bine, Greg. Ştii să te întorci?

– Sigur. Poţi să-mi împrumuţi ceva parale? Doar nişte mărunţiş.

– Cum să nu! Cînd te întorci poate c-am să

fiu plecată, dar dacă tragi de feriga de lîngă uşa din faţă (e din plastic – feriga, vreau să spun) încuietoarea se deschide. Ai reţinut?

– Da, să trag de ferigă.

– Am să-ţi las pregătit ce mi-ai cerut – o traistă de umăr şi o „cincime“ de ceva, bine?

– Minunat. Dacă ai tequila, e perfect.

Deşi era apăsat din ce în ce mai mult de starea de şoc, de băutură şi de oboseală, realiză că ea nici nu se gîndise că ar putea s-o jefuiască sau să-i aducă cine ştie ce beţivani zurbagii în casă. Mişcat, îi spuse:

– Sînt băiat bun, Lisa, să ştii. Mă duc doar să beau ceva la Bom Sheltr.

– Te rog să ai grijă. Uite jumătate de „cincime“ ; o să-ţi ajungă să cumperi chiar mai mult decît ai nevoie. Şi pot să-ţi mai aduc şi mîine, dacă o să-ţi trebuiască.

– Mulţumesc, Lisa. O să-ţi plătesc de îndată ce...

– **Nu**, spuse ea. Nu. Dacă-mi plăteşti, ai să înclini iar balanţa de partea ta. Fă cum îţi spun şi-o să fim chit, ca să nu mai avem motiv nici să vorbim, dacă ne întîlnim pe stradă.

Zîmbetul nu i se clintise şi nici nu devenise forţat.

El ştiu că nu înţelege, aşa că nu se prefăcu jignit sau supărat.

– Bine.

Se ridică, vîrî bancnota de jumătate de „cincime" în buzunar, se îndreptă destul de sigur spre uşă şi o deschise. Cerul se aprinsese deja spre vest, dincolo de palmierii înalţi, iar umbrele lungi erau purpurii. Se întoarse spre ea şi-i spuse:

– Mulţumesc, oricum.

– **Por nada**, răspunse ea, făcîndu-i cu mîna.

Afară aerul se răcorise şi, chiar dacă la amiază mirosea a praf şi a asfalt încins, acum, în amurg, se simţea discret mireasma iasomiei, a gardeniilor şi a mării nu foarte îndepărtate. Porni, gînditor, de-a lungul canalului, trimiţînd din cînd în cînd cîte-o pietricică în apă, cu o lovitură de picior şi meditînd; devenise alt om, de cînd plecase din Veneţia, cu cinci sau şase ani în urmă... „Nu, Greg", îşi spuse, „fii cinstit, de cînd ai plecat din Ellay, acum cinci zile." Se schimbase, oare, în bine? Nu prea i se părea.

Aromele purtate de vînt se schimbară, în timp ce se îndrepta spre mare; acum aerul se umpluse de fum, fumul care ieşea din cele o sută de bucătării mexicane şi chinezeşti, de la demisolul clădirilor şi, deşi nu putea fi decît o simplă închipuire, avu impresia că adulmecă mirosul de tutun, marijuana şi parfum, şi vibraţiile unei muzici îndepărtate. Îşi aminti cum se întrebase azi, în mod ciudat, dacă nu cumva duhul lui Rivas cel tînăr bîntuia în continuare barurile, podurile şi canalele. „Hai să mergem şi să vedem", îşi spuse, „poate reuşesc să-l prind, cu coada ochiului".

*
* *

Zîmbi aproape trist cînd dădu colţul ultima oară şi văzu, în curtea pavată, sumedenia de articole din plexiglas, spălate sub jet o dată cu betonul învechit, căci îi amintiră de primele lui zile de lucru, cînd spăla ceştile şi cănile în lumina gălbuie a după-amiezii, filtrată din cerul translucid ca plexiglasul. Magazia înaltă şi îngustă, aflată la capătul scărilor şi la intrare, părea acum ceva mai şubredă, iar literele firmei de deasupra uşii fuseseră revopsite, neglijent, cel puţin o dată; alţi cîţiva stîlpi fuseseră înfipţi în pămîntul noroios, la marginea magaziei, iar sîrmele şi sforile întinse de la unul la altul erau împodobite din belşug cu bucăţele de pînză, plastic colorat şi staniol. I se păru că simte sub tălpi vibraţiile basului şi ale muzicii care venea de dedesubt. Îşi dădu părul neîngrijit de pe frunte, îşi aranjă haina de împrumut şi străbătu curtea pînă la scările care coborau.

Formaţia era zgomotoasă şi relativ pricepută, dar localul avea atîtea tuneluri şi locuri retrase, încît nu era greu să găseşti o masă unde muzica să se audă doar ca un bubuit îndepărtat. Luminările din spatele geamurilor împrăştiau umbre colorate, amintindu-i de una din lumile pe care le văzuse în memoria lui Jaybush – lumea aceea unde creaturile care semănau cu nişte păianjeni portocalii aruncau fiecare cîte două umbre, una roşie şi una albastră.

O chelneriţă îşi făcu apariţia. Nu o mai văzuse niciodată şi era clar că n-o interesa cine era el. Comandă o tequila şi un pahar cu apă, iar ea plecă să i le aducă.

Deodată, îşi dădu seama ce îi amintise senzaţia de cădere de după-amiază, cînd negustorul de Sînge îl aruncase, împreună cu băiatul subjugat, pe grămada de gunoi; pentru o clipă, îl trimisese înapoi, la senzaţia de repaos în cădere liberă, din timpul aşteptării îndelungate la care te obligă călătoria între planete. Asta nu făcea parte din propria lui memorie, ci din a lui Jaybush. Nu-i făcu nici un fel de plăcere, cînd se trezi că împărtăşea amintirile lui Mesia.

Ajunsese la cea de-a treia tequila şi se pregătea să plece şi să se întoarcă la Ladybug Canal, cînd un bărbat sfrijit, între două vîrste, se apropie şovăitor de el, arătîndu-l cu degetul. Rivas nu-şi aducea aminte să-l mai fi văzut vreodată.

– Greg? spuse bărbatul. Eşti Greg, nu-i aşa? Greg Rivas!

Ar fi putut să nege, dar gorila de la REALINIERE ŞI ECHILIBRU, care-i spusese „vere“ , precum şi euforia pe care i-o dădea tequila, îl făcură să zîmbească şi să spună:

– Da.

– Ştiam eu! Mă mai ţii minte?

Bărbatul îşi trase un scaun şi se aşeză la masa lui.

În mod normal, Rivas ar fi alungat această

companie nedorită, dar în seara asta avea nevoie de îmbărbătare – de admiraţie chiar, fie şi din partea unui singur om.

– Aminteşte-mi tu.

– Jack Frenchfry. Lucrez aici de cînd mă ştiu. Ţii minte? Te-am ajutat la aranjamentul cîtorva dintre primele tale cîntece – chiar ţi le-am rescris.

„Pe naiba“, îşi spuse Rivas, dar răspunse cu voce tare:

– Cum să nu, ţin minte, Jack. Ia spune, cum vă descurcaţi pe-aici?

– Foarte bine, Greg. Bătrînul Hanker a murit acum doi ani – era foc făcut pe tine dar i-am zis: „Hei, Greg e un geniu“ – aşa i-am zis –, „iar geniile nu se obosesc să lase bileţele“. Am dreptate? Aud? Da, au vrut să mă pună pe mine-n capu' trebii, după ce-a murit el, da' le-am spus că prefer să rămîn **maiterdee**[1] şi să stau într-un loc unde să am de-a face cu oamenii. Îmi place să văd oameni, ştii? Ăsta-i felu' meu.

– Sigur, Jack.

Prezenţa bărbatului începea să-l deprime însă, înainte ca Rivas să-şi termine băutura şi să plece, Frenchfry îi şi comandase încă una.

– Ştii cine-i tipul ăsta, Doris? o întrebă Frenchfry pe chelneriţă. Ăsta-i Greg Rivas, de la Spink's, din Ellay. Sîntem prieteni vechi. Vine să mă vadă de cîte ori are ocazia, nu-i aşa, Greg?

---

[1] Pronunţare deformată a lui **maître d'** (de la **maître d' hotel** – şef de sală). (**n. trad.**)

– Bineînţeles, spuse Rivas, ameţit.
– Nu semeni cu el, rosti chelneriţa. Şi apoi, cine mai are nevoie de bătrînul Rivas?
– Nu ştiu, spuse Rivas, clătinînd din cap.
– Adu-i odată băutura, Doris, bine?
Asprimea inutilă din vocea lui Frenchfry îl lămuri pe Rivas că nu avea prea multă autoritate în faţa fetei.
– Dacă şeful ar fi aici, Greg, m-ar lăsa s-o trec în contul firmei, dar e plecat în Ellay, cu treburi. Îmi pare rău. Ştii cum e, cînd încerci să discuţi cu afurisiţii ăştia de funcţionari şi casieri.
Lui Rivas i se opri inima-n piept şi se căută prin buzunare, ca să vadă dacă mai avea cu ce să plătească băutura nedorită. Abia dacă-i ajungea – iar chelneriţei nu-i mai rămînea decît un bacşiş ridicol de mic. „Halal impresie am să-i fac“ , îşi spuse.
– Da, aici lucrez doar cu juma' de normă – spuse Frenchfry, expansiv – în calitate de consultant. De fapt, am plecat cu cîtva timp în urmă. Şeful ăsta nou începuse să ţipe la mine tot timpul, ba de una, ba de alta, aşa că mi-am luat tălpăşiţa. Cui îi place aşa ceva?
Se aplecă înainte, cu sprîncenele ridicate şi-l împunse pe Rivas cu degetul în piept.
– Ştii ceva?
Băutura îi fu trîntită lui Rivas în faţă iar el împinse banii în direcţia fetei, fără s-o privească. Ea îi luă şi plecă fără să comenteze, cel puţin nu cu voce tare.

– Ştii ceva? repetă Frenchfry.

– Ce? spuse Rivas alene.

– Tu şi cu mine, Greg... sîntem la fel.

„Isuse", îşi spuse Rivas, dîndu-şi scaunul înapoi şi ridicîndu-se. „Cine m-a pus să vin aici?"

– Hei, Greg, unde te duci? întrebă Frenchfry, începînd şi el să se scoale. Ştiu, vrei să mergi la un local mai bun, nu? Cu fete, dacă te ţin minte bine, ha? Ascultă, ştiu un loc nu departe de-aici, unde merg mai tot timpul şi unde au nişte fete care...

– Stai aici, spuse Rivas, temîndu-se să nu-l lovească sau să nu-l apuce plînsul. Eu am plecat.

– Păi... Stai niţel, Greg... Nu voiam s-aduc vorba chiar acum – se bîlbîi Frenchfry, cu o voce neliniştită – dar nu pot să schimb ultima, hm, bancnotă de o sută de „cincimi" cu care m-au plătit aici şi mă întrebam...

– Asta a fost, spuse Rivas, pentru băutura asta.

Arătă spre pahar şi continuă, străduindu-se să tragă adînc aer în piept:

– Alţi bani nu mai am. Dar serveşte-te, omule, fără probleme. **Mi tequila es su tequila**[1].

Ieşi, poticnindu-se, din local, conştient de privirile fixe ale celorlalţi clienţi. Era clar că ospătăriţa le spusese cine se credea. Unii păreau că îl iau în serios, alţii nu, însă nici unul nu arăta foarte impresionat.

---

[1] Tequila mea e şi a ta. (n. trad.)

Porni, cu paşi mari, prin întunericul de afară, încercînd parcă să o ia înaintea propriei memorii. **Tu şi cu mine, Greg – sîntem la fel.** „Doamne“ îşi spuse. „Şi toţi cei de acolo credeau acelaşi lucru! „Ei şi ce? Cui îi pasă? **Mie** îmi pasă – eşti ceea ce cred oamenii că eşti, de asta e atît de important să-i faci să creadă că eşti cineva care... are o menire, nu trăieşte degeaba. Bah!“

Pînă cînd ajunse în dreptul canalului, vîntul nopţii păru să-i şteargă atît efectul neplăcut al tequilei, cît şi amintirea, iar el se opri pe mal şi privi luna reflectată tremurător în apa întunecată; brusc, reflexul se risipi în fîşii albe şi strălucitoare, cînd ceva se apropie înot, tulburînd apa. Un şobolan? Nu, făcea prea multe unde. Probabil vreun cîine sau vreun puşti.

Valurile mici dispărură cînd înotătorul se opri în întuneric, sub Rivas, undeva în stînga lui.

– Greg, auzi o şoaptă din întuneric.

– Cine... – începu Rivas, dar îşi dădu seama că n-avea nevoie să întrebe. Încercă să-i spună să plece, dar deocamdată nu avea atîta forţă.

– Pot să te pun pe picioare – continuă vocea, tot şoptit.

Se auzi un bălăcit, cînd creatura se mişcă uşor, trăgîndu-se înapoi, în apa neagră.

– Ce vrei să spui? întrebă Rivas înfuriat, deşi reuşi să nu ridice vocea. Nu eşti în stare nici să ridici o piatră.

– Aşa e. Dar sînt o parte din tine. Poate partea cea mai importantă, partea care te face – te făcea – să fii **tu** cu adevărat. Ştii cînd m-am... născut?

– Nu.

– În ziua aceea, la stadionul Cerritos, cînd ţi-ai tăiat degetul ca să eviţi să te uneşti cu Jaybush. Treaba dă rezultate, bineînţeles, durerea intensă te face imun la împărtăşanie, dar în acelaşi timp, desprinde o părticică din tine – ceva ca un duh. Ăsta sînt eu. Cred c-ai observat că anumite calităţi, din acel moment, au început să-ţi lipsească, nu-i aşa? Simţi o slăbiciune, în locul forţei, cu care erai obişnuit; ezitări şi incertitudini au luat locul siguranţei de sine, pe care ţi-o dădea această forţă?

– ...Da, şopti Rivas.

– Uneşte-te cu mine şi lasă-mă să te fac întreg. Să nu ţi se pară respingător să te uneşti cu **mine** – nu sînt altceva decît o parte din tine însuţi.

– Dar... aş fi oare...?

– Ţii minte cînd ai aruncat cu pietre în mine, atunci, în prima zi, cum m-am rupt în două şi m-am refăcut la loc, încît nici n-ai fi putut să-ţi dai seama că fusesem despicat? întrebă creatura, chicotind. Uneşte-te cu mine şi am să fac să-ţi crească cele două degete la loc.

Rivas gemu ca şi cum ar fi fost lovit şi făcu doi paşi înainte fără să se gîndească, ajungînd pe

panta noroioasă şi nesigură a malului. Creatura se mai învîrti puţin prin apă, apoi ieşi, înotînd, din umbra copacilor în lumina lunii, iar Rivas văzu că acum era mult mai consistentă decît atunci cînd dăduse cu ochii de ea ultima dată.

– Cum ai ajuns aici? întrebă el, gîndindu-se la întinsa zonă urbană populată din jur.

– M-am ţinut după barca ta, spuse creatura, a cărei voce începu să sune gutural, din cauza nerăbdării. Am prins duhul acela abia născut, care şi-a luat zborul cînd te-ai folosit de durere ca să contracarezi efectul Sîngelui – aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru părticica aceea din tine. Am mîncat-o. E în mine. Pe urmă, am hoinărit toată ziua prin canale încercînd să te găsesc. Aproape că reuşisem, cînd mi-a luat-o înainte curva aia nenorocită. N-ai nevoie de ea, nu?

– Să am nevoie? Păi, nu ştiu, sînt...

– Tu – noi – n-avem nevoie de nimeni. Tu ţi-ai închipuit că ai – asta a fost cauza despărţirii noastre, nu-i aşa? Şi care aproape te-a distrus.

Creatura se apropiase înot iar Rivas nu mai trebui să şoptească apăsat ca să se facă auzit.

– Nu sînt sigur că asta e...

– Azi dimineaţă m-am supărat, spuse creatura, chicotind cu reproş în glas, cînd mi-am dat seama că erai în barca aia plină cu femei. Am sperat că n-o să fii atît de prost, încît să ai vreun... contact cu una din acele **vacas**, în halul în care eşti.

Rivas începu să se clatine, apoi se dădu cu un pas înapoi pe mal, ca să se echilibreze.

– De ce să... n-o fac?

– Te-ar diminua. Aşa se întîmplă întotdeauna, atîta doar că în starea în care eşti acum, distrus şi slăbit, te-ar putea face să uiţi.

Creatura se apropiase şi mai mult, cînd el se dăduse înapoi; acum îi putea vedea degetele deasupra apei, ţinîndu-se de pietrele acoperite de noroi şi strălucind în lumina lunii ca nişte animale marine grase.

– Ce să uit?

– Cine **eşti**, omule. Dacă uităm că sîntem Rivas, ce mai rămîne din noi?

Rivas mai făcu doi paşi înapoi.

– Ceea ce sînt **eu**. Asta rămîne.

Creatura tremura atît de violent, încît unde concentrice plecau dinspre ea, una după alta. Apa canalului mirosea a frunze verzi strivite.

– Vino la mine, spuse înăbuşit vocea din apă.

Deodată, Rivas înţelese că, dacă s-ar duce, ar lăsa în urmă lucruri pe care le dobîndise cu un preţ atît de mare... Tristeţea din ochii de sticlă ai gunoierului, lăsat în urmă, undeva în Irvine. Durerea, de care-şi mai amintea, şi acum – cînd îl sprijinise şi-l ridicase pe băiatul muribund în coşul cu Sînge, într-un colţ unde era aer. Ruşinea de a fi încheiat un tîrg avantajos, pentru salvarea vieţii lui Uri. Respectul pe care i-l arătase, fără nici o plăcere, lui Frake Mc An.

Făcu cale întoarsă spre cărare.

– Nu, mulţumesc, spuse el politicos.

– Degetele, pot să ţi le pun la loc...

– Lasă-mă în pace, se răsti Rivas încordat, dîndu-şi seama brusc că era speriat. Du-te şi prinde peşte dacă vrei să bei sînge.

– Mai mare nevoie ai tu de mine, decît eu de tine, Rivas. Pot...

– Atunci n-ai deloc nevoie de mine.

Se întoarse pe călcîie şi porni spre casa Lisei, care deodată i se păru foarte departe; o clipă mai tîrziu începu să fugă, fiindcă în spatele lui auzise un plescăit şi lipăitul labelor ude, aidoma unor galoşi, pe noroiul întărit de pe cărare. Zgomotul paşilor care-l urmăreau încetă după cîteva secunde iar Rivas îşi îngădui să încetinească puţin, crezînd că hemoglobina se oprise – nu-şi dădu seama că de fapt, se ridicase în aer şi începuse să zboare, pînă cînd nu-l izbi între umeri, dîndu-l de-a rostogolul pe pantă şi făcîndu-l să aterizeze cu zgomot în canal.

Apoi se năpusti asupra lui ca un cîine care a ajuns la o halcă de carne, cu doar cîteva clipe înaintea restului haitei. Pe cînd se rostogoleau în apa rece şi sărată, Rivas o lovi cu pumnul stîng, simţind cum ţesutul gelatinos se destramă şi se împrăştie, refăcîndu-se însă cu repeziciune, şi cum dinţii ei, în întregime solizi, îi sfîşie lacom braţele şi pieptul. Plîngeau amîndoi, sughiţînd de frică şi de mînie, iar de fiecare dată cînd unul din ei se

ridica pe jumătate, celălalt îl dobora la loc.

În cele din urmă, Rivas o prinse pe hemoglobină, trecîndu-şi genunchii pe după talia ei şi ţinîndu-şi mîinile încleştate de maxilare, apoi îi îndepărtă faţa de lîngă el, încercînd să se folosească doar de degetul mare şi de podul palmei de la mîna dreaptă, la care era rănit.

Ea scuipă o gură de apă şi sînge, după care şopti, în timp ce ochii mari şi spălăciţi îl sfredeleau pe Rivas, în lumina lunii:

– **Te rog**, Greg.

Ţinînd-o strîns cu picioarele, se apucă să-i sucească gîtul.

Creatura scoase un fel de ţipăt înăbuşit, însă zgomotul se curmă brusc, după ce el îi răsuci complet gîtul. Mîinile creaturii îi căutau febril pieptul, braţele şi faţa, dar încă nu păreau să aibă unghii, iar degetele se sfărîmau la contactul cu corpul lui, producînd un miros neplăcut, mai rău decît eventualele zgîrieturi.

Rivas îşi cufunda capul în apa canalului imediat după ce trăgea aer în piept, cînd mişcarea îi permitea să prindă şi mai bine capul alunecos al creaturii, însă la a treia răsucire completă gîtul ei începu să se caşte şi să împrăştie în apă un fel de lichid. Hemoglobina se zvîrcolea atît de tare sub el, încît se temu să nu fie răsturnat; nu-i venea să creadă că zgomotul pe care-l făceau nu era auzit de nimeni dar, în sfîrşit, la a opta sau a noua răsucire completă, gîtul creaturii, care fusese din ce în ce mai greu de întors, la fel ca o cheiţă de acţionare a

unui ceas, se frînse; încordarea braţelor lui Rivas slăbi brusc, dîndu-l peste cap, în apa murdară.

Corpul hemoglobinei rămase inert şi se cufundă în apropierea lui Rivas, eliberînd o puzderie de băşicuţe urît mirositoare. El se ridică anevoie şi azvîrli cît putu de departe capul care încă tremura, undeva în josul canalului, în direcţia opusă casei Lisei. După trei secunde îl auzi căzînd, cu un plescăit, în întuneric. Lăsă corpul acolo şi înotă înspre capătul superior al canalului, îndepărtîndu-se de rămăşiţele creaturii, clătindu-şi gura şi părul în apa din canal, relativ curată, faţă de cea în care se bălăcise pînă atunci.

Nu după multă vreme, începu să-şi închipuie că exista ceva, care şerpuia în linişte, prin apă, în urma lui, aşa că se căţără pe malul canalului, străbătînd cu pasul distanţa care mai rămăsese pînă la casa Lisei. Ea nu era acasă; intră, mai făcu o baie – care îi epuiză fetei rezervele de apă – şi se urcă în patul pe care i-l pregătise.

Între timp, în canalul liniştit, lipsit de lumină, nişte filamente subţiri prindeau contur, din două fragmente de materie organică, aflată în apă – o bucată mică şi sferică, spre vest, o alta la fel, dar cu patru membre, spre est. Filamentele fiecărui fragment se îndreptară spre celălalt, iar noaptea, tîrziu, ele se atinseră, se uniră... şi începură încet să se reînchege într-un singur corp.

*

* *

Rivas se trezi a doua zi dimineaţă, pe la şapte, mahmur şi ţeapăn, dar mult mai întremat decît în ultimele cîteva zile. Lisa nu se vedea nicăieri, aşa că sparse nişte ouă într-o tigaie, le acoperi cu resturile de la cîţiva **tacos** găsiţi în vasul de evaporare, din ceramică, amestecă totul la focul aţîţat din nou, pînă cînd fu aproape gata, după care umplu cochiliile de **tacos**, le îngrămădi pe o farfurie, turnă **salsa furiosa** şi începu să mănînce. După ce îşi completă micul dejun cu o bere rece, se simţi oarecum mai pregătit pentru ieşirea pe care şi-o propusese în dimineaţa aceea.

După ce spălă vasele şi încuie uşa în urma lui, părăsi casa Lisei, porni spre nord către Century şi coti la stînga, spre canalele adînci şi spre mal; traista în care avea sticla i se legăna pe umăr. Străzile înguste şi scăldate de soare erau împînzite de pisici, acoperişurile de maimuţe şi cerul de papagali; specia umană era reprezentată doar de tîrşîitul unor paşi şi de mirosurile de cafea aburindă şi slănină, care suiau dinspre ferestruicile de la parterul caselor.

Aproape toate produsele oferite spre vînzare în magazinele din Veneţia sau servite în restaurantele ei erau fie preparate sau cultivate prin partea locului, fie aduse cu căruţa din Santa Monica sau din Ellay; între docurile şi cheiurile care putrezeau în apa mării se desfăşurau cele mai ascunse tipuri de comerţ; cum cei care cumpăraseră proprietăţile

de lîngă mal, şi care se ocupau cu traficul de Sînge sau de fete cabotine, îi trăgeau pe sfoară pe cei din breaslă, le plăcea să aibă oceanul în apropiere, ca să scape mai uşor de cele netrebuincioase – sau pur şi simplu se simţeau mai bine înotînd dintr-un loc în altul, de-a lungul malului sau prin reţeaua de canale, decît încercînd să umble cu ajutorul unor membre care începuseră să involueze, spre o formă mai simplă de viaţă.

Zona de lîngă mal fusese construită pe vremea Primului As, şi toate docurile, digurile şi canalele fuseseră construite în aşa fel, încît să dureze cît mai mult; arhitecţii încercaseră să mai adauge cîte ceva, ca să arate mai frumos – turnuri ciudate, poduri ca-n poveşti, prea înalte şi uşoare ca să poată fi folosite, chiar şi un parc de distracţii, pe malul mării, pentru copii. Dar construcţiile fuseseră oprite în anii celui de-al Doilea As, apoi pînă şi întreţinerea lor fusese întreruptă cînd a ajuns la putere al Treilea As. Acum clădirile erau fisurate, înclinate şi săpate de apa mării, iar turnurile, podurile dantelate şi panourile decolorate de soare de pe aleile parcului de distracţii se clătinau şi scîrţîiau în bătaia vîntului, ca nişte jucării abandonate de un copil care nu s-a mai ocupat de mult de ele.

Palmierii, tufele de hibiscus şi iedera creşteau aici din belşug şi se spunea că era mai uşor să ajungi dintr-un loc în altul căţărîndu-te prin copacii strînşi în grupuri compacte, decît încercînd să te

descurci în labirintul indescriptibil de alei, canale şi poduri şubrede, şi că şerpii, insectele şi maimuţele, pe care le întîlneai în jungla de sus, erau mai puţin periculoase decît locuitorii de la poalele ei.

Dacă ar fi avut amîndouă mîinile tefere, Rivas s-ar fi putut gîndi serios să ajungă la mal folosind traseul de deasupra. În dimineaţa asta voia să se apropie de Palatul Excentricului, ca să vadă dacă, aşa cum se temea, acesta era într-adevăr destinaţia bărcilor pline cu fete cabotine, după ce erau vîndute coşurile cu Sînge. S-ar fi putut, bineînţeles, ca barca în care călătorise clandestin să fi fost ultima din săptămîna aceea; însă nu auzise, nici în Oraşul Sfînt, nici de la băiatul care reprodusese cu voce tare gîndurile lui Sevatividam, nimic care să indice că expedierea fetelor din Irvine avea să se încheie, cît de curînd.

Pe cînd soarele se ridica deasupra clădirilor din spatele lui, străzile din faţă se îngustară, căci şirurile de căsuţe şi prăvălii fuseseră construite în mijlocul arterelor vechi şi largi; de multe ori, între ele apăruseră alte maghernițe – corturi cu mîncare, băutură, ghicit în cărţi şi kinetoscop, încît acum căruţele şi persoanele foarte grase nu-şi puteau croi drum pe acolo. Unele din corturile cu mîncare şi vînzătorii de băuturi mai aveau încă deschis, dar majoritatea locuitorilor Veneţiei se culcaseră deja de două ceasuri.

Ceva mai aproape de mare, drumurile deveneau accidentate, dat fiind că aleile mergeau

într-un zig-zag abrupt, ca să dea ocol clădirilor prăbuşite, urcau sau coborau în locurile unde poduri improvizate fuseseră ridicate în grabă peste breşele mari din asfaltul năpădit de apă. Îi era din ce în ce mai greu să-şi continue drumul spre vest; avea impresia că întregul oraş încearcă să-l împiedice să ajungă la mal. În cele din urmă, totuşi, tîrziu, către prînz, Rivas se strecură prudent pe după o scară de incendiu care se legăna nesigur şi, ghemuindu-se ca să privească sub ce mai rămăsese dintr-un vechi fronton, desprins de construcţia iniţială şi fixat precar între marginile a două acoperişuri, zări întinderea încreţită şi întunecată a mării. Porni mai departe, tîrşîindu-şi picioarele şi încercînd să nu piardă din ochi marea, după care urcă şi intră pe o uşă străjuită de o arcadă, care parcurgea un proces lent de transformare în fereastră, din cauză că bucăţi întregi de zidărie i se îngrămădeau în partea inferioară.

Ajuns pe partea cealaltă, privi în jur, dîndu-şi seama că descoperise ceva ce părea a fi domiciliul improvizat şi stabilit de multă vreme, al unor gunoieri. Se afla pe un acoperiş uşor înclinat, cu o balustradă ciudată din fier forjat, de-a lungul marginii dinspre mare. O parte din bărbaţii de pe acoperiş se întorseseră spre el şi îl priveau acum cu expresii dintre cele mai diferite: îngrijorare, mînie, curiozitate, plictiseală. Un bărbat de lîngă Rivas părea pe punctul să înalţe un zmeu care în loc de coadă avea un năvod desfăcut, majoritatea

ţineau în mîini undiţe sau binocluri, cîţiva dormeau, pur şi simplu, sub mîngîierea soarelui, iar un individ bătrîn, cu părul alb, dădu fuga la marginea nordică a acoperişului, se lăsă pe vine şi dispăru dedesubt – probabil coborînd o scară – cînd Rivas îşi făcu intrarea.

– Ce pofteşti, **hombre?** întrebă un bătrîn uscăţiv, a cărui barbă gălbuie ajungea pînă la curea, după cum observă Rivas cînd se ridicase şi scosese un cuţit.

Rivas rînji.

– Vreau doar să mă uit la ocean – şi eventual să găsesc pe cineva care să mă ajute să beau asta.

Scoase sticla de tequila din traistă.

Atmosfera se mai destinse puţin. Bătrînul lăsă cuţitul, făcu un pas înainte şi luă sticla, fără să dea impresia că-i face plăcere. Scoase dopul cu dinţii şi, ţinîndu-l ca pe un trabuc, mirosi băutura limpede. Evident satisfăcut, scuipă dopul peste balustradă şi spuse:

– Bine. Dar dacă te ocupi cumva de Sînge...

– Sau fete care-au luat-o razna – adăugă un tînăr cu un păr blond şi frumos, cu bucle ca nişte fuioare aurii...

– ...atunci o să descoperi că ai greşit amarnic, venind aici, încheie bătrînul.

– Nu-s eu ăla, îi linişti Rivas pe toţi. Eu sînt doar un... observator.

– Ce?! exclamă bărbatul cu zmeul.

– Glumeşte, Jeremiah, spuse bărbatul cu barbă gălbuie.

Duse sticla la gură, iscînd o puzderie de bule de aer care se îngrămădiră cu zgomot înspre gîtul ei.

– Ei bine – spuse, după ce coborî sticla la loc – acreditarea e valabilă, domnule.

Dădu sticla altcuiva.

Rivas coborî panta acoperişului pînă la balustradă, dar părea atît de şubrezită, încît nu se sprijini. Uitîndu-se în jos, înţelese de ce bărbaţii îşi aleseseră acest loc drept domiciliu; la mai bine de treizeci de metri sub ei se afla o apă adîncă, unde se putea pescui şi, dat fiind că se găseau deasupra clădirilor înconjurătoare, puteau să observe marea, pe toată întinderea ei. Cînd privi spre dreapta, Rivas simţi un nod în stomacul care oricum nu-i dădea pace, căci structura albă, care se înălţa în depărtare şi care semăna cu un fragment decupat din carcasa unui nautil, pe care creşteau o sumedenie de ciuperci lungi, era Palatul Excentricului. Îşi mută repede privirile în altă parte, ca să nu-i lase să ghicească în ce măsură venirea lui avea legătură cu locul acela.

Treptat, afaceriştii de pe acoperiş îşi reluară activităţile, iar după ce sticla trecu de alte cîteva ori din mînă în mînă, privirile aruncate lui Rivas deveniră mai puţin bănuitoare. Bărbatul care ţinea zmeul îl ridică în aer, apoi începu să-l manevreze

înainte şi înapoi, peste acoperiş, fluierînd într-un mod ciudat. Un altul supraveghea înaintarea unei anumite bărci cu vîsle, făcînd însemnări într-un carneţel, iar unul din cei care aveau binoclu descoperise ceva, care-l absorbise total, la o fereastră din apropiere. Tînărul blond continua să se uite în jur îngrijorat, de parcă ar fi avut o întîlnire cu cineva care nu venise. Rivas se mulţumea să privească oceanul.

Văzu o mulţime de ambarcaţiuni – trei bărci late, pe ale căror punţi se observau nişte structuri înalte, un **ferryboat** renovat care aparent funcţiona ca bar şi restaurant marin, şi multe bărci de pescuit strînse în jurul acelui petic de ocean, de un albastru închis, unde se afla groapa submarină cunoscută sub numele de Ellay-Ex Deep, lăsînd la apă plasele aflate la capătul unor prăjini lungi, ca să ridice peştii fosforescenţi şi vioi, atît de preţuiţi în unele cercuri – dar nici una nu semăna cu cea pe care-o căuta şi-i veni în minte că, de fapt, nu se uitase niciodată atent la vasul care-l adusese de la Irvine. Cel puţin două din bărcile pe care le văzuse azi ar fi putut fi cea dorită.

Tînărul neliniştit, cu păr buclat, privi arcada pe sub care intrase Rivas, apoi se duse la marginea nordică a acoperişului şi se uită în jos. În cele din urmă se întoarse lîngă ceilalţi şi întrebă:

– A auzit careva unde-a zis că se duce bătrînul care era cu mine?

– Nu, puştiule, spuse bărbatul cu barba gălbuie, cu o voce şovăitoare din cauza băuturii. N-am auzit să fi zis ceva.

Undeva departe, spre stînga, abia distingîndu-se la linia orizontului, Rivas zări o ambarcaţiune masivă, care se apropia. Soarele tocmai începuse să coboare, după ce atinsese zenitul, aşa că fu nevoit să-şi îngusteze ochii ca să se ferească de razele jucăuşe ale luminii reflectate în apă.

Era un fel de barcă încărcată cu nişte hîrdaie ciudate şi cu un fel de imitaţii de înotătoare laterale. I se vedeau catargele şi pînzele inegale, iar Rivas fu convins că asta era barca pe care o căuta. Acum nu mai trebuia decît să observe unde acostează.

Băiatul se aplecă peste marginea nordică.

– Hei! ţipă el.

Rivas tocmai voia să-i ceară binoclul unuia din bărbaţi, cînd băiatul adăugă:

– Lollypop!?

CAPITOLUL NOUĂ

Rivas se strădui să nu facă altceva, decît să se uite la băiatul care privea în continuare în jur, neliniştit. Încercă să-şi aducă aminte cum arăta bătrînul care o luase din loc, cînd apăruse el. „Isuse“, îşi zise. „Nu prea înalt, cu părul alb – putea să fie el. În plus, nu m-a lăsat să-i văd faţa, deşi mai mult ca sigur că el a văzut-o pe a mea. Iar puştiul m-a prevenit că nu e bine să umblu după fete care au luat-o razna.

Retrăgîndu-se de lîngă balustradă şi încercînd să se comporte normal, mai zări o dată barca aflată în larg şi i se păru că vede un şir de funii, atîrnînd de una din laturi.

Pe urmă, ceva îl lovi în creştetul capului, atît de tare, încît fu proiectat în balustrada care cedă şi se desprinse de terasă, ca o uşă care se deschide în afară.

Rivas se agăţă, mai mult cu picioarele decît cu mîinile, într-o parte, aproape cu fundul în sus, de ceea ce iniţial fusese balustrada, iar acum semăna cu o scară fixată precar, legănîndu-se deasupra adîncurilor. Auzise ţipetele a cel puţin alţi doi oameni care se prăbuşiseră în apa mării, aflată undeva, dedesubt; la vreo doi metri deasupra lui văzu un altul, atîrnat de balustrada care

împrumutase mişcările unui pendul, iar sus, pe terasă, desluşi chipul desfigurat de mînie al însuşi bătrînului Lollypop care ţopăia, turbat, la marginea acoperişului, încercînd să-l nimerească încă o dată pe Rivas cu o praştie pe care o cumpărase, fără îndoială, în amintirea dragului de Nigel.

Praştia zbîrnîi, bărbatul de deasupra lui scoase un ţipăt, iar Rivas îşi desfăcu picioarele din jurul barelor de fier şi îşi dădu drumul în apa mării, învîrtindu-se în aer, lovind la nimereală aerul cu braţele, sperînd să aterizeze în picioare şi auzind şuieratul, ca un bîzîit de ţînţar, al unui alt proiectil, care-i trecu la cîţiva centimetri, pe lîngă cap.

Cînd luă contact cu apa i se păru că s-a izbit de o placă de beton care se face bucăţi şi se prăbuşi, fără aer în plămîni, zvîrcolindu-se fără vlagă, Dumnezeu ştie la ce adîncime, într-un nor de bule de aer care se mişcau la întîmplare. Nu-şi dădu seama pe unde putea ajunge sus, pînă cînd tremurul bulelor încetă, ele porniră şovăind într-o direcţie, iar el se răsuci şi le urmă, dînd din picioare.

Primul lucru pe care-l făcu, odată ajuns la suprafaţă, după de-şi dădu părul din ochi, fu să-şi întindă gîtul şi să privească în sus; ochii i se măriră de groază, cînd îl văzu pe Lollypop zburînd către el, prin aer, şi crescînd din ce în ce mai mult, după o săritură calculată să-l facă să aterizeze exact în cîrca lui Rivas.

Cu ultimele puteri, Rivas se năpusti, cu mişcări spasmodice, spre țărm, făcînd nişte valuri mici care fură înghițite de aterizarea zgomotoasă a bătrînului, cînd acesta luă contact cu apa, chiar în spatele lui. Valul mare, care se iscă, îl trase pe Rivas înapoi, lăsîndu-l şi fără puținul aer pe care reuşise să-l adune în plămînii epuizați.

În fața lui, apa mării se legăna în umbră, clipocind uşor în jurul stîlpilor masivi, din beton, care sprijineau întreaga construcție de pe mal. Năvoade şi hamace vechi fuseseră întinse între două coloane; cel puțin doisprezece copii, îngrămădiți pe ele, îl priveau cu un amestec de teamă şi respect. Chiar şi în întuneric, Rivas le observă calviția şi încrețiturile de pe gît, precum şi membranele dintre degetele de la mîini şi de la picioare. Se îndreptă spre unul din năvoadele neocupate, înotînd printre stîlpi, ajunse cu greu la el şi se întoarse cu fața spre întinderea circulară de apă înspumată. Îşi scoase bîjbîind cuțitul, îl strînse în mîna stîngă şi se lăsă moale, ca să le dea timp plămînilor să-şi revină.

„Să-l ucid?" se întrebă. „Trebuie... dar asta nu înseamnă neapărat c-am să fiu în stare".

Îşi dădu seama că pe față îi curgea sînge şi-şi pipăi neîndemînatic creştetul capului, cu mîna în care ținea cuțitul. Dădu peste o zgîrietură lungă şi neregulată, de parcă cineva ar fi încercat să-i despartă părul într-o cărare, folosindu-se de un fierăstrău. Simți că îl cuprinde un tremur şi se întrebă dacă ar mai fi simțit ceva, în cazul în care

proiectilul ar fi nimerit cu numai doi centimetri mai jos. Cînd coborî mîna, pe lama cuţitului se vedeau urme de sînge.

Trase adînc aer în piept, tremurînd de efort. „Iar ne jucăm de-a respiratul", îşi zise. „Oare, pentru cît timp?" Cu o limpezime a imaginaţiei, de care nu se ştiuse capabil, văzu cum propriul braţ apropie cuţitul de gîtul bătrînului, simţi lama implîntîndu-se şi înfrîngînd rezistenţa cartilagiilor, pînă cînd degetele încleştate pe mîner i se loviră de mărul lui Adam şi zări corpul chircit alunecînd la loc în apă, pata care se întindea, ochii măriţi de groază ai copiilor...

Foarte încet, aproape fără să vrea, vîrî cuţitul la loc în teacă şi-şi trase mîneca peste el.

*

* *

Ochii îi erau fixaţi pe un petic de apă unde o mie de băşicuţe încă bolboroseau, ieşind la suprafaţă; valuri mici tulburară apa, care rămase, în scurt timp, lină. Avu o senzaţie de linişte care nu se datora numai epuizării, fiindcă îşi amintea de clipa cînd ţîşnise din spatele lui Nigel, cu cinci zile în urmă, şi de expresia de pe chipul acestuia, înainte ca măciuca lui Rivas să-i spargă capul.

Băşicile dispăruseră, valurile lungi şi lente reintrară în ritm... iar Rivas îşi dădu seama, cu un sentiment de uşurare, că bătrînul Lollypop n-o să mai iasă la suprafaţă. „Mă rog", îşi spuse, săritura

a fost mare, iar el era totuşi bătrîn... Cine ştie, poate nici nu ştia să înoate; poate nu voise decît să-mi crape capul cu tocurile ghetelor, înainte de-a se îneca."

„Din cauza lui Nigel. Hm..."

Deodată, îşi aduse aminte de barcă. „Dumnezeule", îşi spuse, ridicîndu-se de pe năvod, „trebuie să văd unde acostează! Să văd dacă «templul din oraşul înrudit» e într-adevăr Palatul Excentricului". Privi în jur, văzu nişte scări care dispăreau în umbră, îşi dădu drumul, uşor, în apă şi începu să înoate în direcţia lor.

Cîţiva bărbaţi stăteau pe bordură, sprijinindu-se cu spatele de perete iar lîngă ei, în apă, se legăna o barcă îngustă; era limpede că se ocupau cu operaţiunile de salvare; dacă ar mai fi căzut şi alţii, de sus, ar fi început să vîslească în căutarea lor. Dar, deşi îşi întoarseră ochii inexpresivi spre Rivas, îşi spuseră, probabil, că nu merita osteneala, aşa că ajunse la scările alunecoase, de piatră, fără nici un fel de obstacol, în afară de propria-i slăbiciune. Fără să-şi îngăduie vreun moment de odihnă, începu să urce în grabă scările.

Suişul ţinu destul de mult, iar după trei sau patru porţiuni, începu să vadă razele de soare care străpungeau întunericul, prin nişte crăpături în zidărie; se opri ca să privească prin cele care dădeau înspre mare, însă de fiecare dată, cîte o decoraţie exterioară, din piatră sau lemn, nu-l lăsa să vadă oceanul.

Cînd avu loc prima acostare, ajunsese, în goană, pe o terasă lată de beton, unde doisprezece bărbaţi mînuiau pîrghiile şi manetele unei macarale, al cărei braţ, legat cu lanţuri de sondă, se întindea zece metri deasupra apei. După cîteva secunde, cercetă din ochi acoperişul, cu balustrada care încă se mişca. Acum nu se mai ţinea nimeni de ea. Privi spre nord-vest, dar zidul unui depozit de mărfuri îi bloca perspectiva asupra oceanului. Sub un impuls de moment, se gîndi să pornească în fugă, de-a lungul braţului macaralei, ca un dansator pe sîrmă, însă parîma de remorcare, de lîngă căpătul tangonului, era udă şi se smucea în permanenţă.

Muncitorii îl priveau cu teamă şi-şi dădu seama că, probabil, încă îi mai curgea sînge din creştet.

– Cum se ajunge mai repede, întrebă Rivas gîfîind, acolo, unde atîrnă balustrada aia?

Unul din bărbaţi se încruntă.

– Au căzut cîţiva tipi de-acolo, acum cîteva minute.

– **Ştiu**, spuse el, cu un gest mecanic. Unul eram **eu**. Cum fac să ajung iar acolo?

După o pauză de gîndire, muncitorul îi dădu cîteva instrucţiuni, cuprinzînd şi o adevărată „săritură în lungime" şi încheie spunînd „însă o să te azvîrle înapoi, în apă".

– Nu m-aş mira, încuviinţă Rivas, dispărînd în grabă.

Cinci minute mai tîrziu, se suia pe scara pe care țîșnise Lollypop, cu ocazia precedentei sosiri a lui Rivas, oprindu-se cînd ajunse la mai puțin de jumătate de metru de marginea acoperișului. „Acum ce să fac?" își zise. „Să arunc o privire sau să mă cațăr direct?"

„Mă cațăr", se hotărî. Urcă încă două trepte, apoi se prinse de marginea acoperișului și se săltă, dintr-o singură mișcare, pe acoperișul înclinat.

Bătrînul cu barbă gălbuie se holbă la el, fără să-și ascundă mirarea.

– Ai mai adus, cumva, vreo sticlă?

Rivas clătină din cap și, privind precaut în jur, își tîrî picioarele pînă la capătul dinspre vest, rămas acum fără balustradă.

– Atunci ți-a expirat acreditarea, spuse trist bătrînul. Hei, puștiule! Uite-l pe tipul după care s-a aruncat moșul tău!

Rivas privi în spate și avu o strîngere de inimă văzînd-l pe tînărul blond, care se ridicase hotărît de lîngă arcadă, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca.

– Of, zău așa, puștiule, spuse Rivas, cu o exasperare plictisită. N-am fost eu de vină. A tras în mine și pe urmă a sărit în apă, ții minte?

– Tocmai începuse – spuse băiatul sughițînd – să... uite de... Nigel. A trebuit să vii tu, să-i aduci aminte... și-acum **a murit**.

Rivas își scoase cuțitul din mînecă, ținîndu-l cu mîna stîngă și agitîndu-l în fața, ca să-l facă pe băiat să dea înapoi. Băiatul continuă să

înainteze; Rivas trînti o înjurătură, după care se întoarse şi privi spre nord-est.

Ambarcaţiunea aceea ciudată se odihnea, aşa cum poate ar fi trebuit să-şi închipuie, lîngă un doc din piatră albă, asemenea unui miriapod, din faţa Palatului Excentricului.

Se întoarse şi observă că, dacă pînă atunci mai putuse să coboare scara fără luptă, acum posibilitatea aceea dispăruse. Tînărul prieten al lui Lollypop era la cîţiva paşi de el: aştepta, evident, ca Rivas să plece de la marginea acoperişului şi îi privea atent cuţitul.

Rivas se întrebă ce-ar fi făcut, într-o asemenea situaţie, cu o săptămînă în urmă. Aici era destul de greu să-ţi păstrezi echilibrul – probabil, ar fi încercat o lovitură de la distanţă, care să-l facă pe puşti să scape cuţitul şi pe urmă, cît mai repede, o alta, la întîmplare, încercînd să nimerească undeva, între frunte şi gît.

În loc să facă asta – zîmbi, vîrî cuţitul la loc şi se aruncă de pe marginea acoperişului.

De data asta îşi controlă căderea, atent să-şi ţină corpul drept şi picioarele lipite, iar cînd trase aer în piept se întrebă dacă muncitorul de lîngă macara îl urmărise cu privirea. După impactul cu apa, cînd începu să se scufunde, îşi desfăcu braţele şi dădu din picioare ca să nu atingă fundul. Fu satisfăcut de sîngele rece cu care acţionase, pînă cînd îşi aminti că tot pe-acolo, prin apele întunecate, plutea şi bătrînul Lollypop – aflat

poate, chiar acum, deasupra lui, rînjind şi întinzîndu-şi mîinile reci spre el – şi atunci făcu o mişcare bruscă în lături, înotă cîţiva metri, cuprins de panică şi ieşi la suprafaţă. După ce-şi dădu la o parte părul ud, care-i cădea în ochi, privi neliniştit în jos. Înotă grăbit spre stîlpi iar cînd ajunse între ei, în umbra construcţiei masive de deasupra, auzi nişte sunete asemănătoare unor împroşcături.

Se opri, înălţă capul şi privi în jur – şi-şi dădu seama că sunetele veneau de la copiii muţi, cocoţaţi pe năvoadele şi hamacele întinse, care aplaudau, cu mîinile lor acoperite de membrane, sperînd, evident, că o să repete figura.

*

* *

Lisa ieşise pe micul dig din faţa casei, cînd Rivas se apropie greoi, pe cărarea care venea dinspre canal. Apa nu mai şiroia pe el, părul ud nu mai era chiar atît de ţepos, dar pantofii încă îi plescăiau la fiecare pas.

– Bună Greg. Am înţeles că aseară ai căzut în canal; ai repetat isprava şi azi?

– În ocean, spuse el. De două ori.

Se hotărîse să nu se apropie de Palatul Excentricului dinspre mare, oricum, nu de la început, ci să facă o recunoaştere a locului, intrînd, pur şi simplu, pe uşa din faţă. Mai departe nu ştia ce-o să facă. Să comande o băutură? Dacă era să dai

crezare legendelor, locul acela era şi bar, printre altele. Să ceară de lucru? Se cutremură.

– Ce faci aici? întrebă el.

– Mi s-a părut că am auzit un animal rănit, acolo, în canal. E a treia oară că ies să mă uit.

Dădu din umeri şi se întoarse spre casă.

– Asta e, continuă ea privindu-l peste umăr. Nu s-ar zice că ai găsit pe cine căutai.

– Nu.

Gîndindu-se la covorul ei, se descălţă de pantofii plini de noroi, punîndu-i la intrare, după care îşi scoase şi ciorapii.

Ea păru surprinsă de acest exemplu de bună creştere, dar nu făcu nici o remarcă.

– Ei bine, spuse pe urmă, cît timp te-ai dus să cauţi pe cineva, cineva a venit şi te-a căutat. A lăsat un...

Se opri şi se uită la el.

Încremenise în timp ce-şi punea ciorapii la uscat, pe balustrada de la intrare.

– Un... animal rănit, spuse el.

Ea dădu din cap.

– În canal. Ştii ceva despre el?

– Poate.

„Dumnezeule", îşi spuse, „oare ce trebuie să faci ca să ucizi o asemenea creatură? Unde mai pui c-am adus-o aici".

– Ai auzit vreodată de... hemoglobine?

– Da, spuse ea ridicîndu-şi sprîncenele mai sus ca de obicei. Duhuri, un fel de vampiri de pe dealurile din sud, nu? Aşa ceva am eu în canal?

El se îndreptă şi-şi dădu mîinile în lături, deznădăjduit.

– Cred că... da, dacă mă gîndesc bine. Am crezut c-am ucis-o, aseară. Doar i-am sucit **gîtul**, pentru Dumnezeu!

Se aşeză pe balustradă, lîngă ciorapi, şi privi în jos, nefericit.

– Îmi pare rău, Lisa. N-am vrut s-o aduc la tine. Mă urmăreşte de zile-n şir; mi se furişează în spate şi-mi spune lucruri dezgustătoare. Cred că o să se ia după mine, cînd am să plec dar, pentru orice eventualitate, dacă ai putea să-ţi pui nişte paravane la ferestre, doar vreo două zile, aş...

Se opri, fiindcă se uitase, în fine, la ea iar expresia de milă amestecată cu teamă, din ochii ei, îi dădu fiori. Îşi repetă ultimele lucruri pe care i le spusese şi deodată, după o răbufnire de mînie indignată, începu să rîdă; după o clipă, rîsul îl zgîlţîia de parcă ar fi fost tras din toate părţile de o ceată de cîini invizibili. Se aşeză, legănîndu-se şi hohotind, pe scîndurile podelei de la intrare, în timp ce lacrimile îi curgeau în barbă, iar Lisa, sprijinită de celălalt capăt al balustradei, zîmbi nesigur, făcînd eforturi să nu i se alăture; însă, curînd după aceea, începu şi ea să rîdă, la fel de tare ca el.

După ce rîsul se mai potoli, Lisa se îndepărtă de balustradă, îşi potrivi o şuviţă rătăcită, care-i căzuse pe frunte, şi oftă.

– Paravane, spuse ea slab. Şi nişte spray din ăla. Nu există şi-un spray?

Rivas pocni din degete.

– Cum de nu m-am gîndit mai din timp? Îi punem o lesă creaturii şi o vindem cuiva, pe post de cîine de pază.

Ea chicoti.

– Şi... parcă mai era ceva, ceva despre sînge. Nu există expresia „cîini pur sînge?“ Nu, nu cred. Oricum, era un banc pe chestia asta.

Zîmbetul îi dispăru de pe chip.

– Pe vremuri, nici prin cap nu ţi-ar fi trecut ce caraghios e să te considere cineva nebun.

– Azi era cît pe-aci să-mi treacă.

– Dar nu eşti, nu-i aşa? Nu eşti nebun?

– Mă tem că nu.

– Chiar i-ai sucit gîtul unui vampir, aseară?

El dădu din cap.

– N-a fost uşor, cu mîna asta paradită.

– Ce lume – oftă ea, deschizînd uşa din faţă. Sînt nişte paravane în şopron. Am să le instalez. A, tocmai începusem să-ţi spun. Te-a căutat un tip şi ţi-a lăsat un bilet.

– Doar n-o fi fost Jack Frenchfry, gemu Rivas, ridicîndu-se în picioare. Între două vîrste, slăbănog şi cu un rînjet scabros?

– Nu, spuse Lisa din casă. Unde l-oi fi pus? A, uite-l.

O urmă în bucătărie, iar ea îi dădu un plic.

– Tipul ăsta avea barbă şi părea doar de vreo douăzeci şi cinci de ani.

Clătinînd absent din cap, Rivas deschise plicul şi scoase o carte de vizită.

– Frumoasă hîrtie, ce zici? spuse el.

În partea de sus a cărţii de vizită stătea scris, cu litere aurite, „Domnul Gregorio Rivas". O desfăcu şi citi în continuare: „...este invitat să ia cina, astă-seară, la orele opt, la locuinţa din Veneţia a fostului său stăpîn spiritual..., dacă ştie unde se află acest loc; şi nu-mi vine să cred că nu ştie". Era semnat, într-o mîzgăleală total diferită, „SEV".

Lisa i se uitase peste umăr.

– Sev ăsta e cumva persoana pe care o cauţi, Greg?

– Hm, spuse Rivas, gîndindu-se că făcuse o prostie, lăsîndu-se recunoscut, cu o seară înainte. Nu. Dar ştie unde se află.

Inima îi zvîcnea prea repede şi avea gura uscată. Începu să-i tremure mîna şi puse invitaţia pe masă.

– Ce s-a întîmplat, Greg?

El nu răspunse, aşa că Lisa se duse la dulăpiorul cu băuturi şi întrebă, cît mai degajat cu putinţă:

– Ai de gînd să accepţi invitaţia?

Cu gesturi mecanice, Rivas luă paharul de whisky pe care i-l dăduse ea şi bău zdravăn.

– Aaahhh, făcu el încet, aproape pe un ton de conversaţie, palid la faţă. Poate că da, continuă nesigur. Dumnezeu să mă aibă în pază, poate că nu există altă cale...

Ea se uită îngrijorată la invitaţie şi apoi din nou la Rivas.

– **Unde** se află locul ăsta?

Pe chipul lui flutură umbra unui surîs.

– Îmi promiţi că n-o să încerci să faci nimic?

– Ce... Da.

El scoase un oftat.

– La Palatul Excentricului.

Lisa se aşeză şi bău la rîndul ei, direct din sticlă.

*
* *

O bună parte din substanţa care o alcătuia se pierduse în canal; pierduse tot ce cîştigase în ultimele zile. Se aşteptase, fireşte, la rezistenţă şi la oarecare încăpăţînare din partea lui Rivas, dar nu se aşteptase la **trădare** – căci făcuse doi paşi spre ea, cu intenţia evidentă de a colabora, după care se dăduse brusc înapoi şi o trimise să sugă peşti – şi nici la o asemenea violenţă surprinzătoare şi fără sens.

Ieşi din nou la suprafaţă şi observă că soarele apusese. Îşi mută ochii alburii spre casă şi-şi dezveli dinţii într-un zîmbet. Se întorsese! Probabil, se înapoiase în timpul cît chibzuise ea, pe fundul canalului. Cu un efort mult mai mic decît cel pe care l-ar fi făcut ieri, creatura îşi propulsă în aer corpul împuţinat, privind tristă în urmă, la întinderea canalului. Atîta sînge, agonisit cu trudă,

se risipise, împrăştiat în apă! Şi o dată cu el, atît de mult din substanţa creaturii, ba chiar din inteligenţa ei, după cum fu nevoită să recunoască. „Ei bine", îşi promise, „îl mai prind eu şi altădată şi-atunci nici n-o să mai fie vorba de seducţie. O să fie viol în toată legea".

Deodată creatura se opri în aer, ondulîndu-se ca un peşte ca să rămînă pe loc. „Uite-l!" Rivas ieşea din casă! Creatura se întinse ca să prindă direcţia vîntului şi-i luă urma.

*

* *

„Încă mai poţi să te-ntorci", se îmbărbătă Rivas, părăsind casa Lisei. „Ţi-ai cîştigat cele cinci mii de «cincimi» cu vîrf şi îndesat. Eşti aproape distrus fiindcă ai ţinut să ajungi aici, iar acum duşmanul ştie cine eşti şi unde te afli!

Dar şi eu ştiu cine e şi unde se află el. Şi mă tem că, ajuns aici, nu mai pot să dau înapoi! Cred că nici n-o mai fac de dragul lui Uri. O fac de dragul meu. Prea multe lucruri cîştigate cu trudă se vor dovedi fără valoare, dacă nu parcurg şi ultima pagină. Prea mulţi oameni, inclusiv o parte substanţială din Gregorio Rivas, vor fi murit degeaba."

Ştia că dacă n-ar fi fost atît de răvăşit de întîmplările de săptămîna trecută, nici n-ar fi visat să facă ceea ce făcuse, dar conştiinţa acestui fapt

nu-i încetini mersul. „Poate mă trezesc cu vreo piatră rătăcită, în cap, tocmai acum“, își zise încordat.

Își mutase cuțitul într-un buzunar improvizat de sub gulerul cămășii. Spera că va trece neobservat, la o percheziție sumară, iar la nevoie, ar fi suficient să se lovească o dată cu forță în piept și și-ar străpunge singur jugulara.

Înspre apus cerul era încă brăzdat de fîșii portocalii, deși în construcțiile întunecate din jur începuseră să apară pătrățele luminoase, gălbui, iar el zîmbi privind orașul strălucitor, vulgar, colorat și însuflețit. „Nu cred că am apreciat cum se cuvine locul ăsta, pe vremea cînd trăiam aici“, își spuse. „Am avut întotdeauna un punct de vedere prea îngust.“

Un scaun scîrțîi într-un balcon întunecos, de la etajul doi, și în liniștea începutului de seară auzi clinchetul unei sticle care atinge marginea unui pahar și pe urmă sunetul moale al unui lichid turnat într-un vas.

– ’nă seara, bărbate, spuse o voce curtenitoare.

– ’nă seara, spuse Rivas făcînd un semn cu mîna, spre balcon.

Pe Inglewood Street coti spre nord și, cum nu avea nici cea mai mică idee despre ce-ar putea cuprinde meniul de la cina lui Jaybush, se urcă în căruța unui vînzător ambulant de **kushi**. Mîncă două frigărui din carne de vită condimentată cu **teriyaki** și ceapă verde și bău un pahar de bere

rece. Berea şi mîncarea costau doar trei bănuţi, dar i se părură grozav de gustoase şi cînd coborî pe caldarîm Rivas se întrebă dacă fusese vreodată atent la ce mînca.

Continuă să meargă spre nord, traversînd două poduri luminate de făclii, şi-i păru bine că se gîndise mai înainte la mîncare, pentru că nu i-ar fi plăcut să mănînce la nici unul din restaurantele şi snack-urile care existau pretutindeni, în zonă. Bucăţile care sfîrîiau în cratiţe erau puternic condimentate şi deseori nici nu-ţi puteai da seama dacă era carne de porc, vită, pasăre sau peşte, ca şi cum – lucru nu tocmai imposibil – bucătarii de acolo ar mai fi avut provizii dintr-o anumită clasă de animale, necunoscute pînă atunci. Lui Rivas i se spusese mereu să evite localurile unde nu se vedeau cîini lîngă uşa de la bucătărie, însă nu înţelesese niciodată dacă asta însemna că era preferabil să nu consumi produse preparate în locuri unde nici cîinii nu se apropiau de ele, sau că absenţa cîinilor era rezultatul politicii bucătarilor, care îi prindeau pe cei aflaţi întîmplător prin preajmă şi-i găteau. Oricum ar fi fost, nu se vedea nici picior de cîine în jurul acestor localuri.

Femei şi nişte făpturi care erau, probabil, bărbaţi îmbrăcaţi în femei, îi zîmbeau ciudat din pragul uşilor deschise, copii cu briciuri în mînă se ofereau să-l radă cu preţ redus, iar cîţiva drogaţi bătrîni, aflaţi în căutare de Sînge, care se vedea

limpede că nu-şi mai scoseseră, indiferent de scop, nici un articol de îmbrăcăminte de o bună bucată de vreme, se apropiară tîrşîindu-şi picioarele şi-l întrebară dacă n-avea să le dea nişte rachiu. Rivas reuşi să scape de toţi, cît mai politicos cu putinţă.

Clădirile erau înalte în această zonă, îngrămădite una lîngă alta şi despărţite doar de alei înguste, iar Rivas îşi dădu seama că lumina soarelui nu ajungea niciodată pînă acolo. Caldarîmul era acoperit cu pietre inegale şi porţiuni de asfalt zgrunţuros, iar noroiul dintre ele avea o uşoară luminozitate, încît avea impresia că păşeşte pe o pînză de păianjen fantomatică. Vibraţii asemănătoare unor bubuieli rapide scuturau pereţii din cînd în cînd; la un moment dat, i se păru că aude o mulţime de voci nemuzicale înălţîndu-se într-un cîntec lipsit de melodie, iar pocnetele şi zumzetul adormit al muştelor uriaşe, care se ascundeau sus, sub streşini, nu încetau o clipă.

Rivas îşi scosese cuţitul şi ciocănea zidurile cu lama, în timp ce-şi continua drumul, ca să le aducă la cunoştinţă locatarilor că era înarmat, însă renunţă după ce coti la stînga pe lîngă Arbor Vitae şi mai merse vreo sută de metri, străbătînd alei, urcînd scări şi trecînd prin curţi acoperite pe jumătate – fiindcă era de presupus că aici toată lumea era, fie înarmată, fie atît de grav bolnavă, încît simpla lor vecinătate era periculoasă.

Caldarîmul devenise din ce în ce mai noroios, iar cînd unul din picioare i se afundă pînă la

gleznă, ştiu că nici nu mai exista vreun caldarîm, deşi zidurile se înălţau la fel de îngrămădite, unul lîngă altul, ca şi pînă atunci. La puzderia de intersecţii ale aleilor, privea în ambele direcţii, însă nu zărea decît luciri slabe, îndepărtate. Rămase undeva, în urma lui, discuţiile oamenilor încetaseră să mai facă parte din atmosfera oraşului întunecat. Singurele voci pe care le auzea acum erau ţipete, urlete, înjurături şi rîsete sporadice, şi nu-şi putu da seama dacă mergea alături de cineva care se oprea des ca să vomite sau dacă, pur şi simplu, în seara asta mulţi veneţieni îşi stricaseră stomacul.

În cele din urmă, atinse o porţiune unde noroiul era atît de cald, încît îl incomoda de-a binelea, pereţii erau făcuţi dintr-un material moale ca argila, care păstra urmele degetelor, iar prin crăpăturile dintre cărămizile îmbibate ieşea, bolborosind, un fluid necunoscut. Pe pereţi şi sub picioarele lui se vedeau sute de animale mici, cu cochilii, ca nişte crustacee, şi cu cili tremurători, care înţepau la contactul cu pielea. Întregul tunel – căci deasupra aleilor de aici fusese construit un acoperiş curbat şi tare – era slab luminat, iar vîntul umed îşi schimba mereu direcţia, la intervale regulate, suflîndu-i în faţă cîteva secunde şi apoi ciufulindu-i părul, din spate.

Se simţea un amestec de mirosuri – metal încins, mucegai, guri de canal – şi la un moment dat tunelul se îngustă, transformîndu-se într-o deschizătură mică şi neregulată, la care ajunse abia

după ce urcă o pantă. Se strecură mai departe, făcu un salt şi se trezi pe un pavaj obişnuit, rece şi acoperit cu nisip.

Îşi îndreptă spatele anevoie şi, pentru o clipă, fu tentat să-şi facă cruce, aşa cum îl învăţase mama lui, cu zeci de ani în urmă, căci în faţă, despărţit de el doar de un pod de canal cu arcadă înaltă şi de nişte scări care urcau, se afla Palatul Excentricului.

CAPITOLUL ZECE

Cîteva alei urcau, şerpuind, spre faţadă, luminate la fel de puternic, ca şi clădirea, de becuri electrice adevărate, care răspîndeau o strălucire multicoloră, în miez de noapte, pe deasupra apei. O firmă mare, incandescentă şi portocalie, se lăbărţa pe faţada edificiului şi pe cînd o citea, Rivas se întrebă, nedumerit şi neîncrezător, dacă nu cumva fusese pusă anume pentru el, întrucît cuvintele erau scrise în ortografia complicată de odinioară:

PALATUL EXCENTRICULUI
Cotlete, Mîncăruri marine originale, Cocteiluri de toate felurile. Capelă pentru reculegere!
Grădina zoologică a animalelor de casă!
Magazin de suveniruri!
FETE! FETE! FETE!
Scene pe şleau & Sunete dezgustătoare

O puzderie de insecte mari zburau şi se loveau de tuburile strălucitoare din sticlă.

Poveştile pe care le auzise îl avertizaseră despre dimensiunile localului – era imens, întinzîndu-se în depărtare în toate direcţiile, iar pe alocuri avea o înălţime de şase sau şapte etaje – însă nu şi în privinţa arhitecturii nebuneşti. Totul era, fie

rotunjit, fie conic şi terminîndu-se cu un vîrf ascuţit; nu existau planuri sau unghiuri drepte, iar stucatura, aplicată cu generozitate, lăsa impresia unei dantelării din piatră. Nenumăratele ferestre şi uşi asimetrice erau încoronate de arcade atît de inegale, aruncate, parcă, la întîmplare încît păreau făcute prin lovituri de tun; în schimb, fiecare fereastră era acoperită de un grilaj lucrat cu multă migală; o sumedenie de arcade fără nici un rol aparent, în afara celui pur ornamental, dădeau construcţiei o înfăţişare scheletică, de-a dreptul morbidă, care nu era întru totul anulată de sutele de flamuri, roţi cu ştifturi şi giruete uriaşe, în mişcare. La ferestre luceau lumini de mai multe culori, iar uşile mari de la intrare, larg deschise, lăsau să se reverse un cîntec interpretat în forţă, pe două tonuri, asemănător celui pe care-l îngînau cabotinii, şi care învăluia minţile în ceaţă.

Rivas îşi trecu degetele tremurătoare prin păr şi scoase invitaţia din buzunar. „Asta trebuie să fie locul", îşi spuse şi porni înainte. Mergea încet, fiindcă încerca să se hotărască, la fiecare pas, ce era mai bine să facă: să continue sau s-o ia la sănătoasa.

Sus, pe pod, se opri ca să se uite în jur. Văzu că Palatul Excentricului era locul de întîlnire a douăsprezece canale, care dispăreau toate înăuntru, pe sub nişte bolţi înalte. Coborî pe cealaltă parte a podului şi se apropie de scări.

O siluetă voluminoasă, cu glugă pe cap, îi

ieşi în faţă dintr-o nişă şi-i blocă accesul. Pe partea din faţă a mantiei stătea scris, cu litere strălucitoare: „MI-AM LĂSAT OASELE LA PALATUL EXCENTRICULUI".

– Îmi pare rău, domnule, în seara asta nu se intră decît cu invitaţie, piui o voce asexuată.

Rivas arătă invitaţia.

Silueta cu glugă se uită la ea, în lumina electrică, strălucitoare.

– Vai, iertaţi-mă, invitatul de onoare! Imediat pe dreapta; sînteţi aşteptat.

Situaţia părea şi aşa de o irealitate vecină cu delirul, dar această curtoazie grotescă îl dezorientă total pe Rivas.

– Mulţumesc, spuse el, şi urcînd treptele se surprinse dorindu-şi să se fi bărbierit.

Auzi un oftat, ca o adiere de vînt, deasupra capului şi ridicîndu-şi privirea, văzu garguiele de lemn care îi fuseseră descrise, cîndva. Se zvîrcoleau, întindeau mîinile ciobite şi-şi legănau capetele. Lui Rivas i se spusese că atunci cînd strigau, creaturile aveau voci omeneşti, însă în seara asta auzi doar un gîjîit, ca glasurile gunoierilor din Irvine.

Dincolo de uşile deschise zări un hol cu covoare pe jos. Ridică din umeri şi păşi înăuntru.

*

*   *

Într-o cotitură a canalului, la o sută de metri de clădire, apa făcu nişte valuri mici, cînd un cadavru golit de sînge ieşi la suprafaţă.

„Parcă aşa-i mai bine“, îşi spuse creatura aflată sub apă. „Acum pot să gîndesc ceva mai limpede. Oare îşi închipuie că poate să scape de mine, intrînd în locul ăla? Mai gîndeşte-te, Gregorio.“

Se apropie înot, de pe acum incomodată de arsuri şi mîncărimi, în ciuda apei care o înconjura protector. „Ştie că urăsc locurile astea“, îşi zise. „De-asta vine mereu aici. Dar cînd am să pun mîna pe el, o să mergem unde vreau **eu**“.

Privi înapoi iar după aceea în sus, la cadavrul plutitor, dorindu-şi ca bătrînul beţiv să fi avut mai multă vitalitate. „De aşa ceva am nevoie“, îşi spuse. „Dacă aş putea goli pe cineva puternic, aş avea atîta forţă şi aş deveni atît de solid, încît aş fi în stare să-l bat pe Rivas şi să-l oblig să mi se supună.“

Se înfioră de plăcere la gîndul ăsta.

„Bine“, ia-o din loc, îşi zise. „Rivas nu trebuie să moară pînă nu-l ajungi din urmă.“ Dădu din picioarele ca de broască şi înotă spre una din arcadele Palatului.

*

* *

O altă siluetă cu glugă pe cap se apropie de Rivas, de îndată ce acesta intră în hol.

– Iată că ne întîlnim din nou, domnule Rivas! se auzi o voce de femeie. Domnului îi va părea bine că ai putut să vii, deşi ai fost anunţat cu atît de puţin timp înainte.

Gluga fu dată pe spate şi Sora Sue îi adresă un zîmbet de nebun.

– Ar trebui să fii măgulit, spuse ea. Cred că nu s-a deranjat niciodată să invite pe cineva. De obicei, îi lasă să meargă de capul lor, în derivă, spre vest.

Rivas reuşise să-şi controleze şi, spera el, să-şi ascundă impulsul de a o lua la fugă imediat. „În clipa de faţă", îşi spuse dîrz, „mult mai multe lucruri sînt mai înfricoşătoare decît fata asta."

– A, bună, Soră Sue – spuse el, hotărînd că n-avea nimic de pierdut dacă se integra atmosferei. Ce... plăcere neaşteptată!

Simulînd dezinvolt, dar complet neconvingător, vioiciunea, ea îl luă de braţ şi-l conduse pe hol.

– În timpul scurt pe care l-am petrecut împreună, spuse ea, am înţeles că-ţi plac foarte mult muzica şi băutura. Prima, după cum vezi, este asigurată – continuă, referindu-se, evident, la cîntecul pe două voci. Ţi-aş putea oferi ceva, legat de cea de-a doua?

Dintr-o dată, toată prefăcătoria asta pompoasă şi stîngace, începînd cu invitaţia frumos caligrafiată şi terminînd cu modul în care Sora Sue imita felul de-a vorbi al celor din „înalta societate", îi produse lui Rivas o senzaţie de greaţă.

– Da, mulţumesc, spuse el obosit. O tequila, fără apă, te rog.

Oricum, faptul că i se oferea o băutură era un indiciu că n-aveau de gînd să-l supună iar la împărtăşanie. Mirosul de mare părea chiar mai puternic înăuntrul clădirii.

Îl duse prin hol, spre nişte scări pe care le coborîră, pînă la o arcadă frumos împodobită cu plăci de ceramică, dar asimetrică, după care se trezi că îi puse în mînă un pahar, chiar cînd păşi pe sub arcadă.

Fu cît pe-aci să scape paharul. Stătea pe un fel de doc, într-o vastă catedrală alcătuită dintr-o singură încăpere şi era pe punctul de-a crede că se afla din nou afară, din cauza frigului umed şi a unei ceţi uşoare, prin care tavanul se zărea cu greutate. Lămpi de mai multe culori, atîrnînd de nişte lanţuri lungi, dădeau ceţii o strălucire aparte, reflectîndu-se în bazinul întins şi adînc, care ţinea loc de podea. Loje încăpătoare, cu mese şi scaune, se vedeau la intervale neregulate, în pereţii verticali şi poduri se întindeau deasupra apei, din loc în loc. Bolta pe sub care intrase era cea mai mică dintr-o serie de cel puţin douăsprezece care formau un cerc în jurul încăperii şi, cu un fior de panică, Rivas îşi dădu seama că lojile, podurile şi marile suprafeţe de piatră, înclinate spre interior, de deasupra capului, erau aproape suspendate în aer; întreaga structură lăsa impresia că ar fi avut nevoie de mai mulţi stîlpi de susţinere.

Plute mari, poligonale, stăteau pe suprafaţa lagunei ca nişte frunze pe un eleşteu, iar cînd ochii i se obişnuiră cu dimensiunile mari ale locului, concentrîndu-se asupra lucrurilor mai mici, văzu pe ele scaune, mese şi lumînări; aproape toate plutele erau ocupate de grupuri de meseni. Ospătarii vîsleau printre ei, în gondole, iscînd din cînd în cînd valuri şi atrăgîndu-şi ocările mesenilor.

O plută stătea pe loc, poate ancorată, undeva în mijlocul lagunei şi în loc de masă, văzu nişte scobituri dispuse în cerc. Toate erau goale, cu excepţia celei mari din centru, unde se legăna ceva pe care Rivas îl luă, la început, drept un scaun din piele ocupat de un sac cu fasole. Observă că mirosul din aerul rece era acelaşi pe care îl întîlnise în Irvine – un amestec de iz de peşte şi gunoaie.

Sora Sue apăsă pe o sonerie montată pe arcada de lîngă ei şi, deşi nota argintie nu se auzi foarte tare, conversaţia încetă la toate mesele. Luă sfîrşit şi cîntecul monoton, iar lucrul pe care Rivas îl luase drept un sac se îndreptă, dovedindu-se a fi jumătatea superioară, rămasă nescufundată, a unui bărbat – chel, arămiu şi mai gras decît şi-ar fi putut închipui vreodată Rivas.

– Domnule Rivas, se auzi o şoaptă greoaie, care îşi găsi ecou printre arcadele canalului. Frumos din partea ta că ai venit.

Iar Rivas înţelese, în sfîrşit, că acesta era,

probabil, amfitrionul lui, Norton Jaybush în persoană, Domn al Irvinelui şi Veneţiei.

Îşi aminti de băutura pe care-o ţinea în mînă şi luă o înghiţitură. Era într-adevăr tequila, iar stropul de piper dinăuntru îl linişti, dovedindu-i că mai exista, totuşi, undeva şi o lume normală.

– Domnul Jaybush, presupun – spuse el cu voce tare, dar cînd ecoul vocii i se întoarse îşi dădu seama că putea fi auzit în toată încăperea aceea enormă, chiar dacă vorbea pe un ton liniştit; era evident că localul fusese construit pe baza unor solide cunoştinţe de acustică. Sau poate-ar fi mai bine să spun „domnul Sevatividam“? Era şi timpul să ne întîlnim.

„Straşnic“, îşi spuse, cu o satisfacţie prudentă. „Grozav.“

Una din gondole se apropie de doc, iar prăjina vîslaşului o opri. Cu un zîmbet, Rivas o luă, amabil, de cot pe Sora Sue, ca şi cum ar fi vrut s-o ajute să se suie la bord, dar ea îi întoarse zîmbetul – cu o maliţie atît de veselă, încît surîsul se transformă în strîmbătură – şi spuse:

– Mai întîi tu, frate.

Barcagiul ţinu gondola în loc, cît timp Rivas se sui, cu paharul în mînă, după care îl urmă şi Sora Sue. Îl înghionti în spate cu un obiect dur şi-i spuse pe un ton vesel:

– Domnul te vrea viu, aşa că n-am să te împuşc mortal, dar dacă ai de gînd să te ţii de năzbîtii, o să-ţi fac zob cotul cu cea mai mare plăcere.

– Sînt convins că ai face-o cu mare bucurie – încuviinţă Rivas.

Gondolierul îşi propti prăjina de peretele bazinului şi bărcuţa se puse lin în mişcare pe suprafaţa apei. Trecură pe lîngă o plută cu meseni, iar Rivas îi privi curios. Erau o amestecătură ciudată – unii erau drogaţi, murdari şi dependenţi de un strop de Sînge, pe care cineva îi costumase cu pălării din foiţă de staniol şi jachete scurte, roşii, cum purtau marinarii, însă alţii aveau chipurile prelungi şi hainele elegante, de seară, ale aristocraţilor – dar dintr-un motiv sau altul, chipurile tuturor celor stăpîni pe ei aveau o expresie de îngrijorare, cînd îl priveau, la rîndul lor, pe Rivas.

Deşi pe faţă îi rămăsese întipărit un zîmbet care spera că exprimă o nestrămutată încredere în sine, Rivas încerca să descopere cum ar fi putut scăpa de acolo. Ideea de a scoate cuţitul şi de a-l folosi pe Jaybush ca prizonier nu i se părea realizabilă; bărbatul era mult prea gras ca să poată fi deplasat cu uşurinţă, iar contactul cu el ar fi însemnat, probabil, să se expună la o doză de împărtăşanie total nepotrivită. Sue, şi fără îndoială şi alţii asemenea ei, aveau pistoale, aşa că nu se punea problema să înoate pînă la intrarea în doc. Însă era limpede că acele arcade legau laguna cu canalele exterioare. Ar fi putut încerca să fugă înotînd pe sub una din ele.

*

* *

Atunci, o creatură îşi făcu apariţia, nevăzută de nimeni, pe sub una din arcadele estice, la doi-trei metri sub apă, cu ochii mari înălţaţi spre petele tremurătoare de lumină de deasupra. Se opri şi-şi întoarse capul, pe gîtul ca o tulpină, cercetînd cu privirea mulţimea de plute aflate sus.

*
* *

Gondola se apropia de pluta lui Jaybush, iar Rivas îşi încrucişă şovăitor privirea cu cea a gazdei sale. Ochii bărbatului erau aproape ascunşi în cute de grăsime, dar Rivas sesiză în ei urmele unei vagi bune-dispoziţii, ca şi cum Jaybush ar fi considerat ceremonia din această seară relativ amuzantă. „Ca un părinte care asistă la o serbare şcolară", îşi spuse Rivas.

– Ai aflat anumite lucruri, domnule, murmură Jaybush. Dar fii atent. Cunoaşterea e dăunătoare. Simplul fapt că mi-ai pronunţat adevăratul nume înseamnă că mulţi dintre oamenii ăştia trebuie să moară în această noapte.

Un zîmbet lăţi şi mai mult capul enorm ca un bostan, cînd Jaybush privi în jur, la numeroasele plute. Rivas fu surprins că nici unul din meseni nu făcu altceva decît să primească vestea, nefericiţi.

Gondola se lipi de plută, izbind-o uşor.

– Dă-i drumul, frate, spuse Sora Sue.

Rivas îşi termină băutura, se apleca, aşeză paharul pe suprafaţa de lemn a plutei, după care izbuti să se suie, fără să cadă în apă. Se ghemui incomod pe plută, sperînd că nu va vedea nimeni în ce hal tremura, din cauza apropierii de creatura aceea, numită Jaybush.

Văzu acum un scaun ascuns pe fundul fiecăreia dintre scobiturile rotunde, din pluta lui Jaybush.

– Te rog să iei loc, îi spuse gazda.

– ...Da. Mulţumesc.

Rivas se lăsă într-unul din scaune, simţindu-se acum nu numai speriat, ci şi ridicol. Apa era rece.

Sora Sue ieşi din gondolă cu agilitate, parcă fără efort, apoi se furişă într-o altă scobitură de pe plută, în faţa lui. Zîmbetul îi era la fel de radios ca întotdeauna, iar în mînă ţinea pistolul cu o familiaritate dezinvoltă.

Jaybush îi surîse binevoitor, legănîndu-se în scobitura cea mare din centru, ca un ornament hidos, aşezat în mijlocul unei mese.

– Aşa! spuse Mesia. Cum bine ai spus, era şi timpul să ne întîlnim. De fapt, domnule, cred că mă cunoşti mai bine ca oricine. Mulţi oameni au consumat Sînge şi s-au împărtăşit, dar eşti primul care a descoperit metode de combatere a efectelor! Nici chiar **în alte locuri**, rosti el, oprindu-se şi făcînd greoi cu ochiul, nu a pătruns cineva atît de adînc în firea mea, ca tine.

Rivas zîmbi nefericit, fiindcă în clipa aceea

descoperise unul din motivele pentru care acceptase invitaţia: dorinţa de a se făli cu inteligenţa lui. Voise să-i dea de ştire, acestei combinaţii interstelare de moluscă şi ţipar, că-i aflase într-adevăr secretele. Dacă ar fi ignorat pur şi simplu invitaţia şi s-ar fi întors în Ellay, nu numai că soarta lui Uri ar fi fost pecetluită, dar Sevatividam şi-ar fi închipuit că Rivas nu fusese destul de isteţ şi nu înţelesese invitaţia.

– Îi vezi pe bărbaţii înarmaţi de pe plutele acelea mici, din jurul bazinului? continuă Jaybush. Sînt surzi, ca şi acel **jaybush** pe care l-ai întîlnit la stadionul Cerritos. Nu din acelaşi motiv, ci doar ca să nu rămîn fără servitori, în eventualitatea că în seara asta se vor dezvălui cele mai josnice secrete şi toţi cei care le vor auzi vor trebui să moară, cu excepţia mea şi poate şi a ta.

Văzu că Rivas se uita la Sora Sue.

– Da, băiete, spuse Jaybush, pînă şi draga noastră Soră Sue va trebui să moară, dacă anumite lucruri vor fi spuse în gura mare.

Zîmbetul Sorei Sue rămase neschimbat.

Rivas descoperi că nu mai era tentat să strige, de pildă, **Fiţi atenţi! Ăsta nu-i Mesia, e un vampir al minţilor, venit din spaţiul cosmic!...** şi avu impresia că zări o urmă de surpriză în ochii ei.

– Şi – urmă Jaybush – dat fiind că ai aflat atît de multe lucruri despre mine, am să-ţi fac o ofertă fără precedent.

Zîmbea – ca de altfel toată lumea de la masă – iar Rivas nu-şi putu da seama dacă voia într-adevăr să-i facă o ofertă, sau numai se juca, amăgindu-şi prada. Doamne, gras mai era!

– Vreau să mi te alături, spuse Jaybush.

– Să mă unesc cu Domnul? întrebă Rivas sec.

– Nu, nu să te uneşti – să te **legi** de mine. Sînt sigur că ai văzut oameni cu gemeni nedezvoltaţi, ataşaţi sau integraţi propriului corp. Îţi ofer prilejul să devii un asemenea accesoriu al meu – mai mult psihic decît fizic, bineînţeles.

Scoase un chicotit.

– Uite cum încă cinci sau şase din musafirii noştri s-au transformat în cadavre.

Cîţiva invitaţi cerură de băut, iar Rivas ridică şi el mîna.

– De ce nu le dăm drumul celor care au mai rămas? întrebă el, dorindu-şi să se fi gîndit mai din vreme la asta.

– Vrea cineva să plece? întrebă Jaybush.

Nu vorbi nimeni şi nu se ridică nici o mînă. Aşteptă pînă cînd lui Rivas i se aduse încă o tequila, iar apoi spuse:

– Cum ţi se pare oferta mea?

Rivas trase o înghiţitură zdravănă şi chibzui.

– Să vedem, spuse el în cele din urmă. Mi se pare nesinceră, imposibilă şi absolut neatrăgătoare.

De pe plutele din jur se auziră şoapte uimite şi chiar şi Sora Sue păru oarecum şocată.

Cu toate astea, Jaybush rîse cu poftă şi hohotul lui sănătos îşi găsi ecou în voltele de sus ale încăperii uriaşe, unde alţi musafiri aflaţi în pericol priviră spre ei, din lojile şi de pe podurile înalte.

– Aha. Bine, am să-ţi explic mai în amănunt – continuînd decimarea invitaţilor – la masă; ce zici?

Dăduse, probabil, semnalul, fiindcă un ospătar se apropie de plută, într-o gondolă, şi aseză cu îndemînare nişte meniuri mari, învelite în plastic, în faţa Sorei Sue, a lui Rivas, a lui Jaybush şi a celorlalte două scobituri, deocamdată neocupate. Rivas se uită la Jaybush şi ridică o sprînceană.

– Ei, dragul meu, spuse Jaybush, fiindcă tu şi Sora Sue sînteţi prieteni vechi, începusem să mă simt neglijat! Trebuie să am şi eu parte de o companie feminină – şi cum sînt atît de gras, ha, ha, îmi revin **două** fete.

Bănuiala bruscă a lui Rivas se confirmă, cînd privi dincolo de Mesia care rînjea. O gondolă se îndrepta spre pluta lui Jaybush, iar cele două pasagere erau Sora Windchime şi – deşi trebui să-şi îngusteze ochii şi să aştepte să se apropie, ca să fie sigur – Urania Barrows. Era evident că Uri plînsese de curînd; Sora Windchime arăta mai palidă şi mai trasă la faţă, decît atunci cînd călărise cu Rivas pînă la Tabăra de Regrupare, dar gura i se subţiase într-o linie dreaptă şi hotărîtă.

– Aha, dar văd că le cunoşti şi pe aceste doamne! Dar ştiu că n-ai prea avut astîmpăr, nu-i

aşa, domnule? – spuse Jaybush, lăsîndu-se în scaun şi izbucnind într-un hohot de rîs care îi făcu trupul masiv să tremure ca o halcă de **carne asada** într-o zi cu vînt puternic, într-o măcelărie în aer liber.

– De ce le-ai adus aici? întrebă Rivas cu o voce pe care izbuti să şi-o stăpînească.

– Ca să mai învioreze conversaţia – spuse Jaybush, dîndu-şi nevinovat palmele în lături – şi ca să servească drept exemplu şi ilustrare pentru povestea sau poveştile pe care s-ar putea să le spun.

Cînd gondola lor se opri lîngă plută, gondolierul le spuse ceva celor două femei, iar Sora Windchime se urcă şi-şi alese una din scobiturile libere, pe cînd Uri clătină din cap şi izbucni din nou în lacrimi care îi brăzdară obrajii.

– Vă rog, spuse ea sughiţînd, n-aş putea să mă întorc la...

Barcagiul o atinse pe ceafă, iar ea gemu de durere, urcă ascultătoare pe plută şi se aşeză, împroşcîndu-i cu apă pe cei patru care erau deja acolo.

Mîna stîngă a lui Rivas căutase mîneca dreaptă, apoi îşi aminti că-şi mutase cuţitul în buzunarul improvizat, de sub guler; acum barcagiul se îndepărta în luntrea lui, iar lui Rivas nu-i mai rămase decît să-şi încleşteze maxilarele foarte tare.

– Aşa, spuse Jaybush afectuos. Îşi luă meniul, apoi privi în jur, ridicînd din sprîncene, încît ceilalţi făcură la fel, inclusiv Uri.

Uitîndu-se la meniu, Rivas constată fără surprindere că la Palatul Excentricului aveai de ales între cele mai exotice specialități ale bucătăriei venețiene.

– Cred – îi spuse Jaybush ospătarului, care ținea barca nemişcată de cînd adusese meniurile – că am să iau nişte icre de biban în sos picant. Deşi – li se adresă binevoitor celorlalți – nu v-aş putea recomanda şi vouă o mîncare atît de condimentată. Se întoarse spre Sora Sue.

– Un **plato de legumbres**, spuse ea, dîndu-i meniul ospătarului.

Sora Windchime studiase meniul, iar Rivas îşi dădu seama că ştia să citească, lucru care, ca şi călăritul, nu era deloc obişnuit.

– **Y para mi, la gallena en mole, por favor**, spuse ea.

Uri clipea des, privind nefericită în jur. Era limpede că nu-l recunoscuse pe Rivas.

– Nu ştiu, bîigui ea; cred că nişte **tacos**. Cu scoici moi şi cu brînză multă, dar fără sos.

Iar lui Rivas îi trecu prin cap că nu-şi mai putea aminti dacă Uri ştia sau nu să citească.

Îi veni rîndul. „Ia să aleg ceva cumsecade", îşi spuse, „ținînd cont că probabil asta e ultima mea masă".

– Să vedem, spuse el, ridicînd o sprînceană, ca un actor care se preface că stă pe gînduri. Absurditatea întregii scene – bărbatul gras şi poate gol, din fața lui, scaunele subacvatice, meniurile

frumos tipărite, hainele de ceremonie şi pălăriile din foiţă de staniol ale mesenilor de pe celelalte plute, perspectiva unor mîncăruri otrăvite, gătite cu cele mai gustoase mirodenii şi sosuri – îl făcu să chicotească isteric, în sinea lui. Aş dori nişte **camarones al diablo**, vă rog.

– Ah, domnule, spuse ospătarul cu un zîmbet încărcat de regrete, asta se serveşte doar cu creveţi proaspeţi.

Ridică mîinile ca să arate cît de mari erau aceştia.

– Foarte bine, spuse Rivas făcînd un semn degajat cu mîna. Şi două sticle de Dos Esquis.

– O sticlă de riesling Santa Barbara pentru doamne – adăugă Jaybush – iar pentru mine şi domnul o sticlă de tequila şi o cană de **sangrita**.

Ospătarul dădu din cap, strînse meniurile şi se îndepărtă în gondolă.

– Chiar dacă atunci n-am ştiut ce înseamnă – îi declară Jaybush lui Rivas – te-am simţit ca făcînd parte din amintirile mele, cînd te-ai folosit de durerea aceea chinuitoare, ca să neutralizezi doza de Sînge luată din neatenţie.

Îşi îndreptă pe rînd un deget spre doi dintre invitaţi, la întîmplare, ţinîndu-l întîi vertical, apoi înclinat şi făcînd „Bang, bang!“. Pe urmă, se întoarse spre Rivas şi continuă:

– Prin urmare, cred c-ai să-nţelegi ce-o să-ţi spun. Am descoperit aici un fel de cunoaştere – **tehnologia** – care, deşi neglijată şi haotică în

prezent, mă face să cred că desprinderea de corpul inițial şi consumul de energie proprie, necesare pentru... părăsirea locului, ar putea fi evitate. Ai priceput? Sînt convins că e posibil să păstrezi corpul, să construieşti o maşină în care să-l adăposteşti şi să-l transporți... în altă parte.

Rivas reuşi cu greu să se abțină şi să nu exclame: „Călătoria în spațiu!". În schimb, dădu din cap.

– Înțelegi ce-am vrut să spun, rosti Jaybush, cu un gest aprobator din cap. Iar dacă ai aruncat o privire spre sud-est, în timpul călătoriei tale prin Oraşul Sfînt, probabil că mi-ai văzut şi Cap Canaveral-ul personal. Bang! Bang! Am aflat că ai stat de vorbă cu una din acele creaturi nesăbuite, cunoscute ca... mă rog, ştii la ce mă refer. Cunoşti ce putere de vindecare şi de recuperare au ele, datorită mie. Aşa că lucrul pe care ți-l ofer, băiete, e nemurirea, o călătorie inimaginabilă şi o cunoaştere mai vastă decît a oricărei alte entități, în afară de mine!

Rivas mai sorbi o dată din băutură şi clătină din cap, mai mult a mirare, decît a refuz.

– Poate c-aş fi dispus să retrag termenul de „imposibil", spuse el încet. Hai să-l analizăm pe cel de „nesincer". De ce **eu?** Ce ai de cîştigat **tu?**

– Aha! În ce priveşte cîştigul meu, îți spun drept că pe moment mă simt cam subțiat; m-am extins cam prea mult, ca un fermier cu lanuri întinse şi o recoltă numai bună de strîns, dar care

n-are nici mînă de lucru, nici cai, ci numai două baniţe. În plus, acum zece ani m-am dedat prosteşte la, ...să-i zicem, extravaganţa aceea care a făcut ca Oraşul Sfînt să fie îmbrăcat în sticlă. Bang! Bang!

Rivas aprobă din cap, amintindu-şi de imaginea lui Jaybush în mijlocul acelei străluciri albe, neaşteptate.

– Prin urmare – continuă Mesia – mi-ar prinde bine să am, în locul unei mulţimi de angajaţi neinstruiţi, un partener permanent, care să poată călători de aici la Irvine şi înapoi – bang! – asigurîndu-se că activităţile se desfăşoară eficient, şi poate, eventual, să-mi dea sfaturi utile, din punctul de vedere al cuiva născut aici, inteligent şi informat. Te-am putea prezenta ca pe un fel de Sfîntul Pavel contemporan – cîndva, un duşman nemilos al credinţei adevărate, dar acum, luminat şi iertat, unul din stîlpii ei de neclintit! Mi-ar plăcea. „Greg, Greg, pentru ce mă prigoneşti?“ întrebă Jaybush, rîzînd cu poftă.

Iar ca să-ţi răspund la întrebarea de ce **tu** – continuă el – dragul meu, te subestimezi! Am mai aflat şi eu cîte ceva despre tine, în cursul scurtei noastre legături psihice. Îţi jur că în nici una din călătoriile de pînă acum n-am întîlnit un suflet atît de apropiat de al meu! Mărturiseşte, mărturiseşte – nu-i aşa că şi tu îi consideri pe toţi ceilalţi intersanţi, doar în măsura în care te pot satisface sau stingheri? La fel ca mine, şi tu consumi cu o

grabă plină de lăcomie tot ce poţi lua de la ei fără să-ţi pese ce se întîmplă cu ei după aceea, ba chiar îţi face rău să-i vezi, ca şi cum ai fi obligat să zăboveşti în faţa unor resturi de mîncare sleite! Pentru tine, ca şi pentru mine, adevăratul centru al atenţiei tale, dincolo de atitudinile de suprafaţă şi de prefăcătorii, singurul lucru pe care merită să-l priveşti mereu – eşti **tu însuţi**. Noi doi ne înţelegem perfect, băiete. Am putea, fără să trebuiască să **simulăm** afecţiunea, unul faţă de celălalt, să colaborăm perfect. Noi nu ne **unim** cu nimeni, băiete. Noi **consumăm**. Tu şi cu mine sîntem întotdeauna bine definiţi, nediluaţi, individualizaţi. Sîntem cuantumuri, nu segmente arbitrare ale unui şir. Sîntem amîndoi la fel – încheie Jaybush, rîzînd răguşit.

Rivas privi, pe deasupra mesei, la figura lui rotofeie şi zîmbitoare, şi-şi dădu seama că nimeni nu-l înţelesese vreodată atît de bine.

– Ce zici – întrebă Jaybush – oferta ţi se mai pare la fel de – cum ai spus? – „absolut neatrăgătoare“?

– Nu, spuse Rivas.

Nici una din femeile de la masă nu păruse să dea vreo atenţie conversaţiei – Uri se uita fix la chipul lui Jaybush, indiferent dacă vorbea sau nu, iar Sora Windchime îşi privea la fel de intens propriile mîini, cu expresia de încordare îndurerată a cuiva care a luat o îmbucătură prea mare – dar acum Sora Windchime îşi ridică ochii, întîlni

privirile lui Rivas, iar expresia nefericită, de om care trădează fără voie, i se accentuă şi mai mult.

„Doamne, fetiţo“, îşi spuse Rivas, „uite cum **sînt de acord** cu afurisitul ăsta de Mesia al vostru, cu nepreţuitul vostru zeu.“

Gondola se întoarse, încărcată cu tăvi aburinde, iar ospătarul aşeză cu îndemînare farfuriile cuvenite în faţa fiecăruia şi servi băuturile.

– Dar mă tem c-am să refuz – adăugă Rivas, pipăindu-şi buzunarul ascuns şi umflat de sub guler, ca să se simtă în siguranţă.

Jaybush, care tocmai îşi ducea la gura hulpavă furculiţa încărcată cu nişte bucăţi care străluceau, se opri şi zîmbi îngăduitor.

– Eşti **sigur**, băiete? Ia spune-i lui nenea de ce.

Rivas dădu pe gît ce mai rămăsese din tequila şi-şi umplu la loc paharul.

– Păi – spuse, aproape relaxat, pentru că acum era sigur că n-avea să mai iasă viu din Palatul Excentricului şi că nimic din ce va spune n-ar mai putea să schimbe ceva – din cauza... unui băiat chel, care a murit pe o grămadă de gunoi. A unor bucăţi dintr-o sobă stricată, care şi-au găsit sfîrşitul pe o cîmpie de sticlă. A unui codoş criminal, care vorbea de loialitate şi a murit din cauza ei. A unei tîrfe care avea sentimentul dreptăţii. Te plictisesc? Din cauza Sorei Windchime, care are compasiune, deşi ai încercat din toate puterile să i-o distrugi. Şi din cauza acelei părţi tari şi egoiste din Greg Rivas, care înoată pe-aici, printr-unul din canale.

– Am înţeles, băiete, spuse Jaybush cu blîndeţe, lăsînd furculiţa din mînă. Ai nevoie de un mic spectacol, nu-i aşa?

– Nu, spuse Rivas nesigur.

– Ştiu că nu asta ai vrut să spui.

Jaybush zîmbi, bătu din palmele groase, ridică vocea şi strigă:

– Vreau cîţiva voluntari din public!

Ca şi cum ar fi fost legaţi de aceeaşi sfoară, şase oameni ţîşniră din scaune, de la diferite mese.

– Unul din ospătari o să vină cu o barcă, le strigă Jaybush. V-aş ruga să vă urcaţi cu toţii în ea şi o să vă aducă în faţa acestei plute.

Rivas îi privi pe cei şase, din care trei erau femei, coborînd unul cîte unul în barca pe care ospătarul o aducea acum la marginea lagunei. În cele din urmă, barca în care acum se aflau toţi şase fu condusă, legănîndu-se uşor, în faţa mesei de pe pluta lui Jaybush.

– Salut! le strigă Jaybush ocupanţilor bărcii.

– Salut! răspunseră cu toţii.

– Cum vă distraţi? Vă pare bine c-aţi veni?

Un cor pe mai multe voci răspunse:

– Sigur! Cred şi eu! Cum să nu!

– Mă bucur, îi asigură Jaybush. Acum vreau să fiţi cu toţii atenţi, bine? Vă rog să vă ridicaţi – aveţi grijă, n-aş vrea să cădeţi în apă – să vă uitaţi fiecare fix la mine şi să întindeţi mîinile, cu palmele în sus, ca şi cum aţi duce o farfurie.

Zîmbind vesel, cei şase oameni făcură ce li se

spuse şi, după ce se frecară puţin unii de alţii, lovindu-se din cînd în cînd cu coatele, se ridicară cu toţii în picioare, cu faţa spre pluta lui Jaybush, întinzîndu-şi mîinile, cu palmele făcute căuş.

– Ştiţi ce ţineţi în mîini? întrebă Jaybush.

Clătinară din cap, se priviră unul pe altul şi clătinară din cap încă o dată. Rivas bănui că fuseseră hipnotizaţi.

– Fiecare îşi ţine în mîini propriul chip – spuse Jaybush, cu o voce puternică. Staţi cu toţii, ţinîndu-vă chipurile în mîini iar partea din faţă a capetelor, acum, e netedă ca o coajă de ou! Sînteţi absolut identici! Doamne fereşte, să nu cumva să-i daţi drumul chipului în apă, sau să-l schimbaţi, din greşeală, cu al altcuiva!

Nici unul dintre ei nu se mişcă. Se mutară, uşor, de pe un picior pe altul, trecîndu-şi limba peste buzele parcă arse de febră, agitaţi şi încordaţi. Îşi ţineau degetele ca nişte gheare.

– Nu puteţi nici să vorbiţi! se minună Jaybush. Sînteţi ca nişte ouă.

Ridică o solniţă şi o aruncă în apă. Faţa îi rămăsese calmă dar vocea era încărcată de panică, atunci cînd spuse:

– Le-aţi dat drumul! V-aţi lăsat cu toţii chipurile să cadă în apă!

Toţi cei şase săriră imediat în apă, împroşcînd pluta lui Jaybush şi lăsînd barca să se legene şi să se îndepărteze.

– Dar tu, domnule, întrebă Jaybush întorcîndu-se

spre Rivas, îţi ţii bine chipul?

– Da.

Rivas privi în jos, la apa agitată.

– Aha. N-ai nici o îndoială despre cel pe care-l vezi în oglindă? Stai să te întreb ceva. Dacă n-ai nici o oglindă la îndemînă, tot mai ai chip? Eşti sigur?

Urmări direcţia privirii lui Rivas şi continuă:

– Ohoho! O, nu, băiete, n-au să se mai întoarcă. Zi, tot mai ai?

Fără să vrea, Rivas îşi pipăi din nou umflătura de sub guler.

– N... nu ştiu.

– Identităţile se pot şterge, spuse Jaybush. Îţi ofer şansa să ţi-o protejezi pe a ta şi s-o păstrezi pentru totdeauna – dar să ştii că **se pot şterge.**

Întinse un deget grăsuliu şi se aplecă spre Sora Windchime.

– Uneşte-te cu...

– Nu, spuse Rivas, tăios.

Urania se opri din mestecat un **taco** şi păru din nou neliniştită.

Jaybush îl privi pe Rivas, simulînd mirarea.

– Cum ai spus?

– Nu-i da împărtăşania.

Sora Windchime nu se mişcase; privea în gol şi strîngea atît de tare furculiţa în mînă, încît articulaţiile i se albiseră.

– Dar ai trage şi tu foloase, îi spuse Jaybush lui Rivas. Am face totul pe din două, dacă am fi

legați. Astă-seară am chef să le consum pe amîndouă, pînă nu mai rămîne nimic din ele, și să mai dau drumul la încă două pocalocas pe străzile Veneției. Bang! Bang! Sigur, dacă **partenerul** meu ar avea obiecții, n-aș face-o. Ești partenerul meu?

Ceva îl făcu pe Rivas să fie convins că, dacă ar spune acum „da", mai tîrziu n-ar mai putea să retracteze; prin urmare, își țuguie buzele și fluieră rapid primele zece măsuri din **Peter and the Wolf**, acompaniindu-se simultan printr-o darabană bătută în masă cu cuțitul și furculița – și imediat după aceea se întîmplară mai multe lucruri deodată: Jaybush se prăbuși, pierzîndu-și cunoștința, Sora Sue păru efectiv surprinsă, pentru prima dată în seara aceea, iar o piatră de mărimea unei mingi de golf, pornită dintr-o praștie, îl izbi pe Rivas în plexul solar. Fu cît pe-aci să cadă de pe scaun și, timp de o clipă, atîrnă pe jumătate în afara plutei, privind în jos, apoi mușchii încordați de durere i se destinseră și se prăbuși peste farfurie, împrăștiind creveții mari pe masă; rămase așa cîtva timp, căscînd gura și căznindu-se să vomite și să-și umple cu aer plămînii goliți. Zărise ceva, în apa de dedesubt, dar durerea puternică din piept nu-i îngădui să-i dea atenție.

Cînd Rivas se îndreptă, horcăind în continuare, Jaybush își revenise și privea în jur, clipind des.

– Așa, deci! spuse bărbatul cel gras, cu o

jovialitate oarecum forţată. Ai reuşit, băiete. Ca şi cum i-ai fi tăiat gîtul cu un cuţit. Îmi pare rău, Soră Sue, dar Rivas te-a ucis.

Sora Sue zîmbi fermecător şi-şi mîngîie pistolul automat.

Urania, care nu păruse foarte atentă la ce se întîmpla, făcu ochii mari.

– Rivas? Greg?

Rivas dădu din cap şi spuse, sufocat:

– Da.

După o clipă fu în stare să adauge:

– Am venit... să te salvez.

Îl privi pe Jaybush.

– De aceea... n-ai mai lăsat în viaţă nici un muzician? Fiindcă muzica te face să-ţi pierzi cunoştinţa?

Jaybush făcu un semn cu braţele lui solide.

– Sînteţi morţi, cu toţii! le strigă el oamenilor din loje şi de pe poduri.

Făcu acelaşi semn şi în direcţia invitaţilor de pe celelalte plute.

– Toată lumea!

Îşi lăsă braţele în jos şi-i spuse lui Rivas:

– Da, de aceea! De aceea încerc şi acum s-o suprim şi tot de aceea pocalocas îi calcă-n picioare pe cei care îndrăznesc, fie şi să fluiere vreo melodie. Nu orice muzică are efectul ăsta, dar cred că e mai bine să evit riscurile. E vorba, mai ales, de ritmurile neregulate cărora voi le spuneţi **bubuială** şi de melodiile care conţin notele acelea

numite îndeobşte **accidente.** Se pare că propriii mei curenţi cerebrali corespund oarecum gamelor şi timpilor voştri muzicali şi anumite alterări îi slăbesc, pînă la distrugere. Bineînţeles că dacă repeţi figura, gărzile mele surde au să te reducă la tăcere şi de data asta am să-i pun să te lege şi să-ţi vîre şi un căluş în gură – ca să nu te mai simţi obligat să intervii, cînd am să încep să le consum pe cele două doamne, în cel mai plăcut mod cu putinţă.

Pe buze îi flutură un zîmbet.

– Vezi tu, fiindcă apa sărată te ţine la suprafaţă, sînt surprinzător de agil, motiv pentru care îmi şi place să am la dispoziţie o mulţime de canale.

Zîmbetul i se lăţi şi deveni mai binevoitor.

– Cred, într-adevăr, că ne înţelegem bine unul cu celălalt. Şi cum nu văd de ce-ai avea nevoie de timp, ca să te gîndeşti la oferta mea extrem de generoasă, n-am să-ţi mai acord nici un răgaz.

Îşi întinse din nou degetul spre Sora Windchime.

– Vrei să te legi de mine sau nu? Răspunde!

*

* *

Rivas îşi aminti de clipa cînd privise apa din jurul plutei şi-şi dădu seama, abia acum, ce văzuse acolo. La început crezuse că era cadavrul purtat de ape, al unuia dintre cei care săriseră după ce-şi pierduseră chipul... dar se mişcase.

Îşi aduse aminte de neliniştea lui Sevatividam – de fapt, frică în toată regula – după ce curăţase planeta globurilor plutitoare, de creaturile care semănau cu nişte morse; morsele muriseră toate, dar printre globurile care căzuseră înotau făpturi înfometate... replici, înzestrate cu simţuri, ale creaturilor originale; dubluri fantomatice, născute atunci cînd unul din exemplarele originale era atins de Sevatividam, în timp ce avea mari dureri..., iar Sevatividam se temea de ele fiindcă, deşi orice încercare de a-l consuma pe **el** ar fi ucis, supraîncărcînd cu energie orice copie dispusă să rişte, procesul i-ar fi dăunat şi lui Sevatividam...

Rivas îşi muşcă gînditor articulaţia degetului mijlociu, jupuindu-şi şi puţin din piele, dar avu grijă să nu-şi trădeze durerea. Apoi îşi coborî mîna sub scaunul plutitor şi lăsă sîngele să se împrăştie în apă.

Iartă-mă, îşi spuse, încercînd să-şi proiecteze gîndul, tot aşa cum gîndurile fuseseră proiectate asupră-i, cu patru zile în urmă, cînd sufletul despărţit de trup îi rămăsese suspendat în văzduh, deasupra Taberei de Regrupare. **Sînt al tău**, spuse acum în gînd, **vino şi ia-mă. Îmi pare rău că te-am lovit, îmi pare rău că am fugit de tine. Vino şi bea-mi sîngele.**

Degetul lui Sevatividam se apropie şi mai mult de Sora Windchime.

– Aşteaptă, spuse scurt Rivas.

Simţise o uşoară agitaţie în apă, sub mînă.

– Am să mă dăruiesc ţie – mă rog, acea parte din mine care te interesează.

– Dragul meu băiat, spuse Sevatividam, coborîndu-şi mîna.

Rivas simţi nişte dinţi care îl prinseră de mînă. Îşi schimbă gîfîitul uimit într-un zîmbet iar apoi, sucindu-se ca un om care încearcă din greu să aprindă un chibrit de turul pantalonilor, trase brusc la suprafaţă hemoglobina, scoţînd-o prin orificiu.

În clipa aceea de consternare generală, aruncă făptura, care schelălăia, drept pe faţa lui Sevatividam, după care ieşi, rostogolindu-se, din scaunul subacvatic, execută cîteva tumbe pe plută – conştient de sunetele puternice sau înfundate ale gloanţelor care ajungeau în imediata lui apropiere – şi sări în apă, scoţîndu-şi cuţitul cu mîna stîngă, aceea muşcată, chiar în timp ce se ducea la fund.

*

* *

Mai departe nu mai ştia ce să facă. Probabil că din cauza lui fuseseră ucise şi Uri şi Sora Windchime dar, oricum, erau cu toţii sortiţi pieirii.

Pe urmă îi ajunseră la ureche o bubuitură zdravănă şi pocniturile unor băşici. Un obiect masiv căzuse cu toată greutatea în apă. Alte bubuituri continuară să se audă, în vreme ce noi lucruri se prăbuşeau, aşa că dădu din picioare ca să iasă la suprafaţă, socotind că, indiferent ce s-ar

fi întîmplat, cel puţin le distrăgea atenţia paznicilor înarmaţi cu puşti.

Afară hărmălaia era chiar mai mare decît sub apă. De deasupra se auzeau pîrîielile pereţilor muntoşi, ţipetele prelungi ale oamenilor care cădeau şi gloanţele care loveau sau ricoşau cu zgomot, evident la întîmplare, dar atenţia lui Rivas fu atrasă de pluta pe care o părăsise nu demult – şi asta nu doar din cauza chipului răvăşit de durere al Sorei Sue, care era limpede că fusese atinsă de cel puţin unul din gloanţele destinate lui Rivas.

Un om care ar fi încercat în acelaşi timp să ţipe şi să umfle un balon ar fi produs, probabil, nişte sunete asemănătoare celor scoase acum de Sevatividam, iar cînd Rivas îşi ridică privirile, urmărind spectacolul, văzu că trupul lui voluminos se micşora vizibil. Braţele din ce în ce mai înguste ale lui Mesia trăgeau de un fel de membrană luminoasă, care-i acoperea capul, iar în cele două-trei secunde, cît îi luă lui Rivas să înoate pînă la plută şi să se urce la loc, strălucirea membranei – care se contracta şi pulsa, independent de încercările lui Sevatividam de a o smulge – deveni de două ori mai intensă, apoi de trei ori şi pe urmă începu să fie cuprinsă de nişte limbi galbene de foc.

Încă un lucru se prăbuşi, prin aerul înecăcios din cauza fumului, şi izbi apa cu un plescăit ca o explozie, iar Rivas îşi dădu seama că era o bucată de zid şi că avea să se prăbuşească toată construcţia. Oare fiindcă Sevatividam îşi pierdea din putere?

Sora Windchime se ridicase deja de pe scaun iar Rivas strigă la Uri:

– Sus! Haide! Trebuie să ieşim de-aici!

Uri hohoti de plîns şi-şi întinse mîinile – într-una încă mai ţinea ce rămăsese dintr-un **taco** – spre Jaybush.

– Doamne, salvează-ne! se tîngui ea.

Rivas lăsă cuţitul, îşi retrase mîna stîngă, strînse pumnul şi îi plasă atent o lovitură lîngă bărbie. Gura îi era deschisă dar se închise cu un zgomot sec, cînd se lovi de masă, în cădere.

– Adu o barcă, îi strigă el Sorei Windchime, şi urcaţi-vă amîndouă în ea!

Puse din nou mîna pe cuţit şi se întoarse spre Jaybush. Un glonţ vîjîi pe lîngă el, atingîndu-i vîrful nasului, aşa că se apropie şi mai mult de Mesia, fiind la un pas de a-l lua în braţe.

Această apropiere era dureroasă, căci hemoglobina ardea acum de-a binelea, însă prin substanţa ei care se evapora, scînteind, Rivas văzu ochii lui Sevatividam, privindu-l cu o lucire aparte, plini de o durere chinuitoare, dar şi de promisiuni.

Rivas îi făcu cu ochiul şi împlîntă lama cuţitului, prin hemoglobina cea tenace, în pieptul bronzat, tatonînd puţin înainte de a găsi un loc între două coaste.

Cînd scoase lama se întîmplă un lucru ciudat: ca şi cum ar fi făcut o gaură în partea inferioară a unei găleţi pline cu apă, hemoglobina care ardea începu să-l golească de sînge pe Sevatividam.

Acum, în ochii înfundaţi în pungi de grăsime se citea teama şi ceva care aducea a... rugăminte?

Fără să fie sigur dacă acţiona sau nu conform propriei voinţe, Rivas spintecă acum cu forţă gîtul brăzdat de cute, iar după ce sîngele ţîşni într-un şuvoi gros, făcîndu-l să dea înapoi, şi după ce-şi trecu o mînecă peste ochi ca să poată vedea din nou, zări un obiect colţuros, cam de mărimea degetului mare, ieşind din rana adîncă de la gît şi rotindu-se la întîmplare, prin aer, chiar în faţa lui.

Obiectul se agită, sîngele dispăru de pe el, într-o pulbere fină, iar Rivas văzu că era un cristal.

În spatele lui, Sora Windchime găsise o gondolă şi o urcase şi pe Uri, cît era de grea – împuşcăturile încetaseră, însă canonada de pietre se înteţea, apa era agitată, aerul plin de praful stîrnit de lucrurile care se prăbuşeau, iar cerul nopţii se vedea din ce în ce mai desluşit printre zidurile şi tavanul care stăteau să cadă – dar Rivas întinse mîna încet şi prinse cristalul.

Imediat, o voce îi răsună în minte: **Înghite-mă. Ai învins. Tu eşti şeful. Am să lucrez pentru tine. Înghite-mă.**

Îşi dădu seama ce însemna asta: să trăiască veşnic, ştiind mereu cine era, păstrînd mereu o distanţă între el şi ceilalţi, să nu fie rănit niciodată – de fapt, să nu poată fi **atins** niciodată.

Cu o săptămînă în urmă poate că s-ar fi simţit tentat. Acum, vîrî cristalul în sticla de tequila şi o închise cu un gest hotărît.

Se întoarse. Sora Windchime stătea în gondolă, cu Uri şi se ţinea de marginea plutei, însă îşi cam pierduse răbdarea. Rivas aruncă sticla în bărcuţă şi o luă din loc. Lumina era slabă fiindcă majoritatea lămpilor suspendate se stinseseră aşa că, deşi auzi zgomotul cavernos, ca o tuse, făcut de o altă porţiune de acoperiş, care era pe punctul de a se prăbuşi, şi deşi îşi ridică privirea, pradă unei îngrijorări tardive, nu reuşi să vadă piatra care veni învîrtindu-se, prin aerul plin de fum, şi-i sparse capul.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Banda de pocalocas – unele îngustîndu-şi privirile, în soarele amiezei, altele, făcînd ochii mari – porni, cuprinsă de furie, pe stradă, în direcţia din care părea să se fi auzit cîntatul. Oamenii li se fereau din cale, trăgîndu-se în pragul uşilor, şi se uitau speriaţi în urma lor, după ce treceau.

Cocoţată pe o scară de incendiu, deasupra lor, Urania Barrows le privi cum dispar după colţ. După ce plecară o cuprinse un tremur şi se ţinu şi mai strîns de stinghie, fiindcă nu-şi mai putea concentra privirea. Acele pocalocas erau creaturi necioplite şi murdare, Urania ştia acest lucru, dar de fiecare dată cînd o bandă de-a lor trecea pe lîngă ea, îşi dădea seama că voia să li se alăture, să se integreze pe nesimţite grupului. Simţea că aveau un lucru pe care îl avusese şi ea, şi care acum îi lipsea.

După cîtva timp înceţoşarea dispăru, iar ea slăbi strînsoarea mîinilor, după care îşi aminti cît de urît se purta Barbara cu ea cînd îşi pierdea vremea în felul ăsta, aşa că începu să coboare grăbită vechea scară de fier, pînă jos, în stradă, şi merse repede în direcţia opusă celei alese de pocalocas, pînă ajunse la căruţa cu gogoşi a Barbarei.

Probabil că Barbara o urmărise cu privirea, fiindcă atunci cînd Urania ajunse la doi paşi de căruţă, deschise uşa din spate şi-i întinse o mînă, ca s-o ajute să urce.

– Mulţumesc, Soră Windch... începu Urania.

– Acum mă cheamă Barbara, spuse cealaltă, după ce Urania sui şi închise uşa în urma ei. Trebuie să ţii minte lucrul ăsta. Le-ai dus departe?

– Trei, patru blocuri, spuse Urania, rezemîndu-se de peretele opus celui lîngă care se găsea patul de campanie şi clipind des, în întunericul în care intrase dintr-o dată.

– În ce direcţie?

Urania clătină din cap obosită.

– Nu mă pricep la direcţii, am...

– Vestul e în urma noastră, o întrerupse Barbara. Estul e în faţă. Nordul e spre canal, iar sudul spre băcănie.

– Credeam că nordul e întotdeauna drept înainte.

Barbara închise ochii pentru o clipă. Pe urmă îi deschise şi repetă:

– În ce direcţie?

– ...în ...spatele nostru... către ocean.

– Norocul nostru, oricum.

Barbara privi capul bandajat al lui Rivas, care zăcea fără cunoştinţă, apoi se încruntă şi străbătu spaţiul strîmt, apropiindu-se de patul unde stătea întins.

Urania începuse să se îndrepte spre acele

churros cu zahăr pudră pe care le gătise Barbara, de dimineaţă, dar se opri să vadă ce făcea ea.

– A murit?

– Mi s-a părut că s-a mişcat, spuse Barbara. Adu-mi o cîrpă udă.

– Bine, imediat. **Au!** Bine! Doamne, nu-i nevoie să...

Îşi pierdu şirul gîndurilor, privi absentă în jur şi se îndreptă iarăşi spre **churros.**

– Cîrpă udă! Acum!

– Doamne, nu-i nevoie să ţipi.

Urania înmuie un ştergar într-o găleată, îl stoarse şi i-l aduse la pat.

– Poftim, So... adică Barbara.

Zîmbi fericită, fiindcă reţinuse numele care trebuia.

– Mulţumesc.

Barbara şterse acele porţiuni de pe chipul lui Rivas, care nu erau acoperite de bandaje.

Urania luă în sfîrşit o gogoaşă, după care continuă să privească.

– Ai reuşit să-ţi dai seama dacă el e cel care le atrage pe pocalocas, sau chestia aia?

Arătă spre policioara unde stătea sticla de tequila pe jumătate goală, cu cristalul suspendat înăuntru.

– Nu ştiu exact. Cred că e obiectul din sticlă. Cred că sînt în stare să simtă unde se găseşte.

– Şi atunci de ce nu-l aruncăm?

– Pentru că el l-a pus deoparte, spuse Barbara,

evident plictisită fiindcă trebuia să repete într-una același lucru. S-ar putea să fie important. Trebuie să-l păstrăm pînă se trezește el.

Urania înghiți o bucată de gogoașă.

– E foarte bolnav. Oare n-ar trebui să-l lăsăm și pe el și sticla în grija unui doctor? Nu putem să-l îngrijim la fel de bine, cum ar face-o un doctor. Pun pariu că ne-ar mulțumi, dacă l-am lăsa în grija unuia.

– Doctorul la care l-am dus ne-a spus tot ce trebuie făcut. Ne-a zis că, de fapt, i-ar fi mai bine dacă l-am îngriji noi, decît dacă ar sta în spitalul ăla îngrozitor.

– Dar nu e treaba noastră să avem grijă de bolnavi! Doamne, de două zile zace acolo și trebuie curățat ca un afurisit de bebeluș.

Barbara se întoarse cu fața la ea.

– Ți-a **salvat viața!** Și-a pus pielea pe băț – a flămînzit, s-a îmbolnăvit, a rămas fără cîteva degete, și-a spart capul – ca să te salveze. A ajuns să mă salveze și pe mine, și poate și pe el, poate într-o anumită măsură chiar și pe el... dar a făcut-o **pentru tine.** L-a ucis pe Dumnezeu pentru tine – adăugă în șoaptă, privindu-l pe Rivas cu o expresie imposibil de descifrat.

– Mă rog, iartă-mă că trăiesc, spuse Urania, indignată.

– Îl cunoșteai? întrebă Barbara după o pauză. Din ce mi-a spus la masă, am dedus că v-ați cunoscut mai demult.

Urania dădu din cap.

– Cu mult timp în urmă.

– Arf barf, făcu Rivas.

*

* *

Windchime se întoarse lîngă el şi se ghemui la marginea patului.

– Rivas? întrebă ea stăruitor. Poţi să mă auzi?

Rivas mormăi ceva nedesluşit şi păru că rîde.

Barbara se întoarse spre Urania.

– De ce nu încerci tu să vorbeşti cu el?

Urania îi luă locul.

– Bună, Greg. Sînt Uri, îţi mai aduci aminte?

Pauza care urmă fu atît de lungă, încît ea se pregătea să vorbească din nou, cînd, într-un tîrziu, el spuse:

– Mda.

Deschise ochii, încet, ca şi cum interiorul căruţei ar fi fost luminat foarte puternic.

– A trecut mult timp, cîrîi el. Vocea îi era răguşită, dar părea să aibă şi o doză de dispreţ. Treisprezece ani. Am fost inconştient treisprezece ani.

– Ei, hai, Greg, spuse Urania. Au fost numai două zile.

– Jaybush, spuse el încet. Şi eu care credeam că am scăpat de el la douăzeci şi unu de ani.

Acum zece ani. Dar am fost doar un fel de... cum îi zice, discipol rătăcitor.

Tăcu, dar apoi deschise ochii brusc şi încercă să se ridice.

– Isuse – spuse, cu un nod în gît, gata să leşine – unde-i cristalul lui, unde e? Ăsta nu poate să...

Barbara îi atinse umărul şi arătă spre sticla de pe policioară.

– Uite-o.

– Aha. Se destinse şi transpiră uşurat. Bine. Să n-o destupaţi.

– Ce e acolo? întrebă Urania. Ai amintit de „el"? În sticla aia de tequila se află cumva Domnul?

Rivas îşi mută privirea de la Urania la Barbara.

– Cît de atinse sînteţi, doamnelor? întrebă el.

Barbara se încruntă puternic.

– Ne revenim, spuse ea. Acum... **ştiu** că n... n... nu era cu adevărat Dumnezeu. Vreau să spun că **ştiu**, dar...

Urania clătină tristă din cap, uitîndu-se la sticla de tequila.

– Deci trebuie să mă întorc acasă şi să mă mărit cu Joe Montecruz.

– Cîţi ani ai, Uri, treizeci? spuse Rivas. Atunci poţi să faci ce-ţi place. Nu trebuie să te măriţi cu tipul ăsta, dacă nu vrei.

Urania dădu din cap a îndoială.

– Îmi mai amintesc cîte ceva de la masă, Soră Windchime, spuse Rivas. Dar cum am ieşit de-acolo? Şi... ce mi s-a întîmplat?

Îşi pipăi capul bandajat.

– Trebuie să-i spui Barbara, spuse Urania savant.

– Oamenii ar putea să-şi aducă aminte de, hm, numele pe care-l purtam cînd eram atinsă, explică Barbara. Ei bine, totul a început să se năruie imediat după ce-ai aruncat cu calmarul acela în el, iar pe urmă a început o ploaie de gloanţe atît de deasă, încît precis că te-ar fi atins dacă te-ai fi mişcat din loc. Sora Sue s-a apropiat şi a încercat să desprindă chestia aia de pe D... de pe Jaybush. Apoi, după ce l-ai tăiat, te-a lovit o piatră în cap. Am fost sigură că ai murit sau că, oricum, erai pe moarte, dar te-am dus la barcă şi pe urmă ne-am îndreptat către una din bolţi. Am avut impresia că unul din poduri avea să cadă drept pe noi şi să ne facă zob – din cîte vedeam, cam asta se întîmpla cu majoritatea oamenilor de pe plute – dar am hotărît să mergem mai departe. Oricum, am trecut pe sub boltă şi am ajuns într-un mic tunel unde nu era chiar atît de rău; de sus cădeau doar pietricele şi nisip, iar valurile iscate în bazinul din încăperea cea mare ne-au împins înainte.

Clătină din cap.

– Îţi mai aduci aminte cînd e... el le-a spus tuturor că aveau să moară? Ei bine, chiar dacă el

însuşi părea pe punctul de a muri, ei nu doreau nici o schimbare. Unii nimeriseră sub boltă, la un loc cu noi, dar nu încercau nici să urce în barca noastră, nici să înoate – voiau să se înece şi se înfuriau ori de cîte ori ieşeau cu capul deasupra apei şi respirau, în ciuda propriei lor voinţe.

Am vîslit pînă la ieşirea din tunel şi, ajunşi afară, ne-am trezit pe unul din canale, aşa că am mers mai departe. După cîtva timp am găsit un chei vechi, ascuns sub un arbore de piper uriaş, v-am lăsat pe voi doi acolo iar eu m-am întors.

Urania asculta, avidă, iar Rivas se întrebă dacă auzea povestea pentru prima dată. Oare putea să fie atît de lipsită de curiozitate, încît să nu pună întrebări?

– Între timp, cea mai mare parte a clădirii se prăbuşise – continuă Barbara – şi se auzeau fel de fel de zgomote venind din bazinul cel mare, dintre zidurile năruite, ceva asemănător unui lătrat de focă sau ţipetelor unor gîşte, dar parcă vorbeau cu nişte guri şi gîtlejuri care nu erau făcute pentru aşa ceva. Mi se părea că încercau într-una să spună „Unde eşti, Doamne?". Iar o parte din voci veneau din cer, unde nu ştiu ce făpturi zburau, parcă, în cerc; scoteau nişte sunete atît de îngrozitoare – de pildă, ca nişte aripi mari şi ude care se loveau una de alta – încît mi-a părut bine că era întuneric şi nu puteam să le văd. În orice caz, o mulţime de cadavre ieşiseră din tunel, purtate de ape, şi ajunseseră pe canal, iar eu am

scotocit prin buzunarele a trei-patru dintre cei mai bine îmbrăcaţi.

Vocea îi rămăsese aceeaşi, dar Rivas văzu că avea ochii în lacrimi şi mîinile i se încleştaseră pe pătură, frămîntînd-o cu putere.

– Doi dintre ei aveau o grămadă de bani. I-am luat şi m-am întors la locul unde vă lăsasem pe voi.

Pătura se rupse, cu un zgomot ca acela scos de o mîţă care scuipă, făcîndu-i să tresară pe toţi trei.

– Urania încă plîngea. Tu arătai de parcă tocmai îţi dădeai duhul. Am aşteptat cu toţii acolo pînă dimineaţa, după care am făcut rost de o cameră şi de doctor pentru tine. Iar pe urmă am cheltuit aproape tot restul de bani ca să cumpăr căruţa asta pentru gogoşi şi doi cai şi de-atunci ne descurcăm.

Coborîndu-şi privirea spre pătură, adăugă:

– T – tatăl meu are brutărie, aşa că... ştiu să...

– Atîta doar că trebuie s-o luăm din loc mereu, interveni Urania.

– Pocalocas ne tot dau tîrcoale, explică Barbara. Am încercat s-o ţin spre est, dar femeile alea afurisite ne obligă să facem mereu cale întoarsă. Trec repede pe lîngă noi, apoi revin ceva mai încet iar atunci, dacă nu dăm bice cailor şi nu plecăm cu tot cu căruţă, încep să ne dea ocol şi să-şi bage nasul peste tot, de parcă nici n-ar şti precis ce caută. Am pus-o pe Urania să le păcălească, trimiţînd-o pe o stradă din direcţia opusă şi spunîndu-i să cînte – ele detestă muzica

– dar în ultimul timp n-am mai reuşit să le punem pe picior greşit aşa uşor. Cred că vor ceea ce a mai rămas din... zeul lor – spuse ea, uitîndu-se la sticla de tequila. Sau pe tipul care l-a ucis, adăugă, privindu-l pe Rivas. Ba, dacă mă gîndesc mai bine, pe amîndoi.

Rivas fu cuprins de un tremur. Îşi ridică mîna dreaptă şi încercă să încordeze pumnul; reuşi, însă n-ar fi putut strînge nici un burete. „Doamne, ce slab sînt", îşi spuse. „O singură pocaloca m-ar putea ucide pe loc, ca pe un gîndac. O să trebuiască să încep să fac mişcare... şi să mănînc ceva."

Gîndindu-se la mîncare, îşi dădu seama că îi era o foame de lup şi că un miros anume invadase căruţa.

– Îmi dai şi mie cîteva gogoşi? întrebă el.

– Sigur, spuse Barbara. Dar poate vrei şi supă. E cu fasole şi ceapă, iar tipul de la care am cumpărat-o o drege cu vin de Xeres.

Vorbise oarecum înţepată, dînd de înţeles că tot nu era de acord cu consumul de băuturi alcoolice.

– O, da, te rog, spuse Rivas cu ardoare.

Barbara se duse în partea din faţă a căruţei, transformată într-o mică bucătărie, zăbovi un minut scoţînd fel de fel de zgomote, şi pe urmă se întoarse cu o farfurie adîncă aburindă şi cu o lingură.

– Ar fi mai bine să te hrănesc eu, spuse ea.

– Dumnezeule, doar nu sînt bebeluş, spuse Rivas. Pot să mănînc şi singur. Hai, dă-mi lingura şi am să-ţi arăt.

I-o dădu iar el reuşi s-o ţină, dar mîna îi tremura atît de tare, încît vărsă aproape tot ce era în lingură şi apoi îi dădu drumul în farfurie. Lingura se cufundă în supă şi dispăru.

– Fir-ar a dracului, mîrîi el, temîndu-se, pentru o clipă, că înfrîngerea asta l-ar putea face să plîngă.

Barbara scoase lingura, o şterse, luă puţină supă şi i-o duse la gură.

– N-are de ce să-ţi fie ruşine, şopti ea. Mănîncă, prostuţule.

El mîncă şi i se păru delicioasă, aşa că în cîteva minute termină tot ce era în farfurie.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă ea ridicîndu-se în picioare.

– Cum să nu, mulţumesc, spuse el. Ce-mi oferi?

– Nimic, dar la un bloc de-aici e o piaţă şi de dimineaţă am scos ceva bani cu gogoşile.

– Bine, o să, hm, o să ţi-i dau înapoi, se încumetă el.

– Nu fi prost. Ce-ai dori?

– Bere?

Ea îşi strînse buzele, dar spuse:

– Bine. Mă întorc în cinci minute. Uri, dacă bate cineva, să te asiguri că sînt eu, înainte să deschizi, ai înţeles?

– Bine, bine.

– Pe curînd.

Barbara plecă, închizînd uşa după ea.

Rivas se întoarse şi o privi pe Uri. Acum arăta într-adevăr mult mai bine ca la Tabăra de Regrupare şi la masa aceea aducătoare de dezastre; avea părul curat şi părea că dormise îndeajuns, în ultimul timp. N-avea nevoie de oglindă ca să se convingă că arăta cu zece ani mai tînără decît el. Însă nu mai era Uri **aceea**, fata pe care o visase şi căreia îi scrisese cîntece, vreme de treisprezece ani, fata care le făcuse pe toate celelalte să pară necioplite, insensibile şi proaste, prin comparaţie. Şi în cele din urmă, îşi dădu seama că lucrul care o transformase într-o obsesie atît de puternică fusese tocmai faptul că o luaseră de lîngă el. Dacă tatăl ei nu i-ar fi despărţit după petrecerea aceea, de la ziua ei onomastică, ar fi rămas prima lui prietenă şi nimic altceva. Ceea ce îl făcuse să-şi lege viaţa de ea fusese drama iubirii zădărnicite, precum şi siguranţa că această iubire nu va avea nici un fel de legătură cu realitatea zilnică şi prozaică a căsătoriei.

Îşi aminti deodată de ceea ce visase, chiar înainte de-a se trezi. Sugestionat probabil de faptul că auzise vocea lui Uri, visase petrecerea de la ziua onomastică. Avusese şi altădată acest vis, însă pînă atunci el fusese întotdeauna Rivas cel tînăr, ajungînd să latre de după tufişuri, beat şi cuprins de teamă. De data asta fusese Rivas cel de treizeci şi unu de

ani, proiectat, cumva, înapoi în timp, ca să fie un observator al acelei seri traumatizante, de acum treisprezece ani.

Îl văzuse pe puştiul care era întruchiparea lui din tinereţe ieşind, împleticindu-se, din casa Barrows, palid, transpirat, nefericit şi clătinîndu-se, în timp ce se apropia de drum, iar apoi oprindu-se, acoperindu-şi brusc gura cu mîna şi aruncîndu-se în tufişuri. Pe urmă se auzise zgomotul dizgraţios al cuiva căruia îi este cumplit de rău.

O pereche mai vîrstnică ieşise din casă ca să se plimbe şi se speriase auzind sunetele acelea.

– Asta ce Dumnezeu mai e, Henry? întrebase femeia.

– O, spuse bărbatul, zîmbind îngăduitor, o fi vreun cîine prin tufişurile alea. N-are rost să ne facem griji.

Pe urmă se îndepărtaseră.

Dar după o clipă din spatele tufişurilor se auziseră nişte sunete noi şi ciudate. **„Rowf. Rowf. Arf barf. Owooo** – o, doamne, **gaaak... oh, rowf, rowf...“**

Urania, care-şi mai luase o gogoaşă, îşi ridică ochii şi-i prinse privirea lui Rivas tocmai cînd el începu să rîdă. Era prea slăbit ca să rîdă cu poftă, dar o ţinu aşa destul de multă vreme.

– Rîzi de mine? îl întrebă Urania, după ce se potoli cît de cît.

El pufni şi-şi şterse încet ochii de lacrimi.

– Nu, Uri. De mine.

O privi drăgăstos.

– Au trecut treisprezece ani, Uri. Te-ai gîndit des la mine?

– Cîteodată, spuse ea. Sigur c-am fost şi ocupată... Tu... te-ai gîndit des la mine?

El ridică din umeri.

– Aşa cred.

– Vrei o gogoaşă?

– Parcă nu, mulţumesc.

Deodată se auzi o bătaie puternică în uşa căruţei, urmată de vocea liniştită, dar încordată, a Barbarei:

– Deschideţi-mi, repede. Ultima bandă de pocalocas s-a întors.

Urania îi dădu drumul înăuntru, iar Barbara înaintă în grabă şi se ghemui lîngă Rivas.

– Nu putem să le-o dăm lor? îl întrebă ea, arătînd spre sticla cu cristalul înăuntru.

Pe deplin conştient că era neajutorat, Rivas clătină din cap.

– Nu. Acolo, în cristalul acela, se află Jaybush adormit pe veci. Dacă pun mîna pe el, îl învie la loc.

– Bine, o întindem.

Ea se întoarse spre Urania.

– Uri, vin din urma noastră. Mai ţii minte cum să umbli cu tigaia?

– Păi, mi-ai arătat doar o dată. Dai drumul la...

– Ai s-o faci tu, cumva. Pe urmă iei mătura, sari jos şi împrăştii uleiul pe ambele părţi ale străzii.

– Dar de ce să...

– Acum, fir-ar să fie!

Mormăind, Uri se îndreptă spre partea din faţă a căruţei.

– Pot şi eu să fiu de folos cu ceva? întrebă Rivas.

Barbara trase drugul uşii şubrede.

– În nici un caz – spuse, uitîndu-se repede peste umăr. Privi printr-un orificiu mic, practicat în uşă, iar lumina soarelui îi brăzdă cu o rază strălucitoare obrazul neted. Chiar dacă se simţea la fel de neputincios, Rivas îşi dădu seama că vederea ei îl atrăgea din ce în ce mai mult.

„O reacţie la pericol sclipitor de adecvată, idiotule“, îşi spuse.

Urania se întoase, gîfîind, din bucătărie.

– Gata, am...

– Adu-mi mătura, se răsti Barbara.

Dîndu-şi ochii peste cap, martirizată, Urania se întoarse în bucătărie. Rivas reuşi să audă un fel de mărşăluit lipsit de cadenţă venind din afară şi apropiindu-se din ce în ce mai mult. Urania se înapoie cu mătura picurînd şi mirosind puternic a ulei de gătit.

Barbara se îndreptă din şale şi i-o smulse din mînă.

– Iar acum, cînd spun eu „pleacă“ – îi zise repede Uraniei – dai în lături uşa din spate – mai întîi ridici drugul – şi fugi să dai bice cailor şi să ne duci repede de-aici, indiferent unde. Priceput?

– Da, spuse Urania înaintînd şi punînd mîna pe drug.

– Pleacă!

Drugul fu dat deoparte, uşa deschisă larg, iar Rivas, ridicîndu-şi capul în pat, fu convins că văzuse chipul scofîlcit şi fardat al Sorei Sue, în clipa cînd Barbara apropie capătul măturii de lumînare, iar paiele muiate în ulei fură cuprinse de flăcări. Pe urmă căruţa porni cu o hurducătură şi Barbara îi blocă vederea, aplecîndu-se în dreptul uşii ca să arunce mătura, care ardea, pe pavaj.

Prin huruitul roţilor şi bătăile propriei inimi nu auzi nici un şuierat care să indice aprinderea bruscă, dar îi ajunseră la ureche ţipete de surpriză, durere şi mînie. Barbara îşi pierdu echilibrul şi trebui să se prindă de tocul uşii, iar Rivas văzu cum se leagănă, cînd afară, cînd înăuntru, cu dinţii albi dezveliţi din cauza efortului, apoi observă cum i se încordează muşchii braţelor şi picioarelor arămii, cînd reuşi să se tragă înăuntru. Îi adresă un zîmbet forţat în timp ce închise uşa.

– Ne-am îndepărtat, spuse ea, dar acum nu mai putem risca să ne oprim. O să ţină minte căruţa asta.

– Fac pariu că una din ele te-a recunoscut şi probabil că m-a recunoscut şi pe mine, îi spuse Rivas, lăsîndu-şi capul să cadă la loc pe pernă. Cred că erau conduse de Sora Sue.

– Aha. Da.

Se prinse cu mîinile de pat ca să-şi tragă

sufletul, iar în bucătărie o cratiță căzu pe jos din cauza unei curbe bruște efectuată de Urania.

– Ești sigur? Nu m-am uitat atent la nici una.

– Mă tem că da.

– Hm. Ei bine, sper că tuturor – inclusiv cailor – ne plac gogoșile, căci cred c-o s-o ținem într-un foc pînă la Ellay. Ai ceva împotrivă?

El își întinse mîinile în lături.

– Tu ești regizorul.

Căruța coti brusc din nou, dar de data asta se auziră și niște urlete furioase de afară, în afara cratițelor care căzură prin bucătărie; Barbara dădu să iasă, dar se opri cînd Rivas spuse:

– A, un singur lucru...

– Anume?

– Mi-ai adus berea?

Ea se încruntă, apoi căută în buzunarul larg al fustei.

– Da, uite-o, spuse ea, dînd la iveală o sticlă. Poți s-o bei?

– Cred că dacă mi-o sprijini pe piept, am să pot.

– În regulă.

O destupă, i-o așeză pe piept și îi strînse mîinile în jurul ei.

– Ți-e mai bine așa?

– Da, mulțumesc, spuse Rivas.

Aplecă ușor sticla ducînd-o la gură și trase o înghițitură zdravănă, în ciuda hurducăturilor căruței.

Ea zîmbi.

– Bun. Arătai într-adevăr groaznic, cînd te-am scos de-acolo. Apropo, doctorul care te-a pansat te cunoştea. Mi-a spus: „Rivas se epuizează repede". I-am răspuns că nu trebuie să se ia după aparenţe.

Îi mîngîie umărul osos şi ieşi ca s-o ajute pe Urania să mîne caii.

*

* *

Rivas îşi petrecu cea mai mare parte din zi mîncînd şi moţăind, iar cînd fu absolut necesar, fie să ceară o oală de noapte, fie să meargă pînă la baia improvizată a căruţei – o despărţitură mică, între capul patului şi peretele din spate al bucătăriei; reuşi să se ridice şi să facă drumul singur, deşi cînd se întoarse în pat se prăbuşi moale, copleşit de greaţă şi frig, transpirat şi aproape leşinat din cauza epuizării. După asta dormi cîteva ceasuri iar cînd se trezi, Barbara oprise căruţa, pentru popasul de pe timpul nopţii, într-un loc despre care îl asigură că era bine ascuns. Cei trei fugari luară o cină care constă în supa care mai rămăsese, cu toate că desertul era reprezentat din belşug, iar apoi, cu toate protestele vlăguite ale lui Rivas, cele două femei se întinseră pe jos ca să doarmă.

Rivas dormi şi el, dar cu întreruperi; un clinchet abia auzit, în toiul nopţii, îl trezi dintr-o dată.

Peretele opus patului putea fi demontat şi

lăsat în jos din balamale, dînd la iveală o fereastră şi o tejghea netedă, pentru vîndut gogoşi, iar în lumina slabă a lunii care se strecura printre crăpături zări pe cineva care ţinea în mînă sticla de tequila. Se întoarse pe jumătate spre patul lui, ridicînd sticla ca să se uite înăuntru şi văzu că era Urania. Tocmai cînd deschise gura ca să-i spună s-o ducă la loc, ea linse sticla împingînd cu limba în sus către dop.

– Uri! cîrîi Rivas îngrijorat, pune-o **jos**, o să...

Cînd vorbi ea tresări, după care, cu o grabă febrilă, îşi încleştă dinţii în jurul gîtului sticlei.

Rivas ţîşni din pat şi reuşi să se ciocnească de ea şi s-o trîntească de peretele montat în balamale, dar după o clipă se prăvăli neputincios la pămînt, îngustîndu-şi ochii şi respirînd adînc, ca să nu-şi piardă cunoştinţa.

Barbara se ridică în picioare şi privi neliniştită în jur, dîndu-şi seama că se întîmplase ceva grav, dar neştiind ce anume; părea să creadă că încercase cineva să pătrundă înăuntru, iar Rivas nu avea destulă putere ca să vorbească.

Dopul ieşi cu un pocnet din sticlă, după care Barbara ştiu ce se întîmpla şi se aruncă asupra Uraniei. Umărul ei o izbi pe Urania în stomac şi se ciocniră amîndouă de peretele care se demontă şi se deschise lăsînd deodată să se vadă lumina lunii. Amîndouă femeile căzuseră şi, pe cînd gîfîiau şi se luptau pe jos, sticla de tequila se

rostogoli prin faţa lui Rivas. În ea se mai găsea ceva tequila, dar nici urmă de cristal.

Rivas se întoarse şi se ridică într-un cot, ca să vadă ce se întîmplă. Barbara se aşezase în spatele Uraniei şi o strîngea de gît; Uri se zbătea furioasă, dar unul din braţe rămăsese prins sub ea şi nu putea decît să-i zgîrie încheieturile Barbarei cu cealaltă mînă. Rivas ar fi putut interveni, măcar ca s-o, împiedice pe Barbara să fie atît de dură, dacă n-ar fi văzut ochii lui Uri fixîndu-l strălucitori de pe chipul din ce în ce mai întunecat – fiindcă în clipa aceea fu convins că, de fapt, cel care-l privea prin ochii ei era Jaybush.

– Scuipă-l – afară – sau – mori – Uri, spuse Barbara, scrîşnind din dinţi.

Timp de alte trei secunde Uri dădu impresia că se hotărîse, dar apoi deschise gura şi cristalul fu scuipat afară; Barbara se dădu jos de pe Uri iar ea rămase fără vlagă, gîfîind des şi respirînd şuierător şi strident.

Rivas ridică cristalul. **Ai învins**, îi spuse acesta în gînd. **Tu eşti şeful. Am să lucrez pentru tine. Înghite-mă.**

Barbara îl ajută să se ridice. Trebuia să-şi îngusteze privirea în continuare, fiindcă sîngele îi curgea pe frunte, din rana redeschisă.

– L-ar fi... spuse Barbara cu încordare în glas, suindu-l la loc în pat, dar începu să tuşească înainte de-a putea să termine propoziţia şi trebui să se aşeze la capul patului.

– Ce?

Vocea monotonă pe care Rivas o auzea în minte îl făcu să vorbească prea tare. Uri horcăia mai departe.

– Dacă l-ar fi înghițit, spuse Barbara. Asta l-ar fi făcut să sufere?

Rivas o privi cu un sentiment vecin cu disperarea, după care închise ochii. Perna era udă de sînge, acolo unde își pusese obrazul.

– Nu pot s-o fac... de unul singur, spuse el. Trebuie să mă ajuți. Vrei ca el să se întoarcă? Vrei să te împărtășești din nou?

– ...Nu, spuse încet Barbara. Nu, nu vreau... să se **întoarcă**, dar parcă nici să moară nu vreau.

Se ridică, se duse în bucătărie și se întoarse cu o lampă aprinsă, pe care o puse jos pe podea, ca să pășească peste Urania. Apucă peretele cu tejgheaua, îl ridică la loc și-l zăvorî. Urania dormea dusă și sforăia incredibil.

– Vrei **tu** să moară? întrebă Barbara, așezîndu-se din nou pe pat.

– Da, spuse Rivas.

Barbara îi zîmbi.

– Chiar așa? Nu există nici o părticică din tine care să vrea să... se unească cu Domnul și să fie altceva decît ești tu?

Înghite-mă. Ai învins. Tu ești șeful.

Rivas întinse mîna, puse cristalul pe pătura ruptă dintre ei și constată ușurat că nu mai auzea vocea.

– Bine, poate că există. Iar de curînd, cînd am luat o doză uriașă de Sînge, a existat o parte din mine care nu mai voia decît să se destindă și

să se dea la fund. Dar ai văzut vreodată un drogat adevărat, dependent de Sînge? Ce-i drept, subjugaţi autentici ai văzut.

– Sigur, dar, din ce ni s-a spus, nu contează forma lor de suprafaţă. Dacă eu merg undeva cu o barcă, iar mai tîrziu tu găseşti barca putrezită şi stricată, undeva pe un ţărm, nu poţi să-ţi dai seama unde am fost sau cum mă simt.

Ea atinse cristalul, iar ochii i se măriră de uimire. După cîteva clipe, îşi retrase degetul.

– De fapt, ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi înghiţit Uri?

– S-ar fi transformat în Jaybush.

– El ar fi fost din nou cu noi?

Rivas încuviinţă, nefericit, din cap. Era foarte tîrziu, era epuizat, speriat şi-l durea capul.

– Înghite-l, spuse deodată Barbara. Repede, fără să stai pe gînduri. Doar ştii că vrei.

– Nu, spuse Rivas răstit. Vreau...

Se opri, gîndindu-se la ce era pe punctul de a spune, după care vorbi încet, zîmbind:

– Vreau s-o faci **tu.**

– Eu? Dar atunci **eu** aş fi **el.** Iar tu eşti cel care l-a ucis.

– Dacă aş vrea să se întoarcă, n-ar avea nici o importanţă pentru mine faptul că m-ar putea ucide imediat.

Ea dădu din cap cu tristeţe.

– Ştiu ce vrei să spui. E mai bine să te găsească părinţii şi să te stîlcească în bătăi, decît să-ţi petreci noaptea rătăcind întruna.

Rivas rîse încet.

– Într-un fel... amîndoi... vrem să se întoarcă, însă nici unul nu doreşte să **fie** el.

Îşi coborî privirea spre Uri.

– N-ar fi trebuit s-o oprim.

Îi zîmbi Barbarei şi-i spuse:

– Ar trebui s-o trezim şi să i-l dăm să-l înghită.

Iar după aceea cuvintele încetară brusc să mai fie spuse în glumă. Barbara puse mîna pe cristal şi se ridică. Rivas se gîndi că trebuia să spună ceva, ca s-o oprească şi chiar avu de gînd, dar nu imediat. Mai întîi trebuia să-şi tragă sufletul.

În clipa aceea, se auzi o voce din afara căruţei:

– **Înghite-mă. Ai învins.**

Barbara căzu în genunchi iar Rivas se prăbuşi pe perna udă, cu ochii închişi şi cu pleoapele strînse.

– **Tu eşti şeful,** continuă vocea. **Am să lucrez pentru tine...**

„El e", îşi spuse Rivas, ameţit, „a făcut ce-a făcut şi a ieşit, o să dărîme peretele şi-o să ne prindă, o să ne prefacă-n scrum doar privindu-ne, o să ne devoreze sufletele din trupuri, ca un păianjen mare care goleşte pe dinăuntru două muşte prinse în pînză, o să încetăm să existăm, definitiv, da' **oare ce mai aşteaptă?**".

Dintr-o dată, litania familiară încetă. Rivas deschise ochii – şi se auzi din nou: **„...Înghite-mă. Ai învins"** – dar rostit de o altă voce.

Barbara se ridică şi merse, clătinîndu-se, pînă la uşa din spate. Scoase drugul, deschise uşa şi

privi afară în toate direcţiile.

Acum Rivas putea să audă şi alte glasuri.

– N-a plecat! exclamă o voce. Duhul lui e tot cu noi!

– Spune-ne cum să te găsim, Doamne! strigă o voce de femeie.

– **Înghite-mă...**, continuă a doua voce, la fel de monotonă.

Barbara închise uşa şi se întoarse lîngă pat.

– E o bandă de cabotine, îi spuse lui Rivas, evident fără păstor. De ce oare subjugaţii spun aceleaşi lucruri ca ăsta?

Ridică cristalul.

– Îi preiau gîndurile, spuse Rivas. Fireşte că, fără o minte care să le proiecteze, gîndurile nu ajung prea departe.

Scoase un oftat.

– Tot mai vrei să i-l dau lui Uri?

Umerii Barbarei se lăsară în jos în semn de înfrîngere.

– Nu. Nu chiar acum.

– Luna e destul de strălucitoare ca să ne aşternem la drum?

– Nu ştiu, spuse ea întristată. Cred că da.

– Atunci cred c-ar fi bine s-o luăm din loc de dimineaţă.

Pe podea, Uri continua să sforăie.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Deşi îi lipsea o pedală, bicicleta străbătu cu zgomot strada, iar lîngă cantina Serenei, la două uşi distanţă de ea, băiatul încetini, într-o alunecare controlată care îl lăsă, după doi paşi făcuţi în fugă, chiar în faţa localului. Băiatul cercetă barul cu privirea, din uşă, pînă cînd îl reperă pe Fracas Mc An, după care o zbughi înăuntru şi i se agăţă de mînecă, înainte ca barmanul să-i poată striga să iasă afară.

Cînd Mc An văzu cine era, ridică o mînă ca să împiedice izbucnirea barmanului.

– Ce e, Modesto? îl întrebă el pe băiat. L-ai văzut?

– Cred că da, nene. Călătoreşte cu două femei.

– Cu două? Nu pricep... Ba da, cum să nu; la drept vorbind, e exact stilul lui Rivas – spuse el. Pe jos? Călare?

– Într-o căruţă de gogoşi.

– O... căruţă de gogoşi?!

– **Si.**

– Vine dinspre sud, nu? întrebă Mc An încrezător. E la punctul de control al armatei?

Băiatul dădu impresia că vrea să se scuze.

– Nu, nene. Vine dinspre vest, pe Autostrada Zece.

– Adică dinspre **Veneţia?** Drace, aş vrea să pot să-ţi dau „cincimea“, Modesto, dar nu înţeleg cum se face că...

– Zău, puştiul n-are voie să stea aici, Frake, spuse barmanul. Îmi pare rău, dar trebuie să-l scoţi afară.

Mc An păru nehotărît pentru o clipă, apoi dădu din umeri.

– Bine, Modesto, oftă el. Am să te ascult.

Dădu pe gît paharul de Ellay Red şi aruncă două monezi pe tejgheaua barului.

– Să... ţii sticla la îndemînă, Sam, spuse el. Bun, haide – adăugă, întorcîndu-se spre băiat.

Afară, aerul de început de seară era răcoros şi se puteau vedea siluetele şobolanilor, fugind de-a lungul acoperişurilor.

– Ia să vedem, îi spuse Mc An lui Modesto, ce te face să crezi că e Rivas?

– Păi, seamănă cu Rivas, atîta doar că e mai şifonat – arată chiar mai rău decît ziceai, cu un ditamai bandajul pe cap – şi are cu el cel puţin o doamnă care nu-i e nici soţie, nici prietenă... şi au un fel de a se grăbi, de a da zor să ajungă aici. Am vrut să cumpăr o gogoaşă, dar nu mai aveau.

Mc An privi către zidul vestic al oraşului. Torţele luminau deja, în preajma barăcilor recent construite; a doua zi, oraşul ar fi putut să se închidă.

– Cît de aproape sînt?

– Acum poate-or fi ajuns la poartă, spuse Modesto. Am mers cu bicicleta cît am putut de repede dar, cum ţi-am zis, căruţa aia de gogoşi nu se opreşte să vîndă.

– Cred că ar fi bine să mă duc să arunc o privire.

Mc An porni spre vest, iar Modesto îl însoţi, mergînd încet, pe bicicleta cu o singură pedală. În timp ce se îndreptau spre poartă, puştii îşi ridicară de cîteva ori ochii spre ei, oprindu-se din scormonit prin gunoaie, puseră cîteva întrebări rapide în spaniolă şi înjurară, cînd Modesto rînji şi dădu din cap. Bineînţeles că fiecare spera să descopere primul armata din San Berdoo, dar cercetaşii particulari, de felul lui Mc An, făceau mult mai multă treabă decît cei ai guvernului din Ellay.

Încrederea băiatului începu să i se transmită şi lui Mc An.

– Ei bine, dacă nici ăsta **nu e** Rivas, spuse, mai mult pentru sine, atunci mă îndoiesc c-o să se mai întoarcă vreodată. Mîine se face săptămîna, de cînd l-am văzut ultima dată în Irvine.

În faţă se zărea centura înaltă şi neagră a zidului înconjurător, a cărui coamă neregulată se profila pe cerul portocaliu. Într-unul din palmierii de deasupra, un papagal exlamă „Uraa, e Gregorio Rivas!". Mc An rînji către Modesto şi-şi ridică degetele încrucişate.

– Ah, **mira**[1], nene, uite şi căruţa!

Băiatul arăta spre o căruţă care tocmai intra pe poartă, trasă de un cal istovit de moarte. Cînd se apropie ceva mai mult, Mc An dădu fuga pînă la bordură, ca s-o vadă mai bine. Scîrţîia din toate încheieturile şi era acoperită de praf, dar pe una din părţi reuşi să citească „ROM – GOGOŞI CU ROM – LA FEREASTRĂ".

---

[1] Priveşte. (**n. trad.**)

– E exact cum ai descris-o –, recunoscu Mc An, întorcîndu-se în mijlocul drumului. Să vedem dacă am găsit pe cine căutam.

Calul gîfîia din greu, gata-gata să se prăbuşească, iar Mc An ghici că, de oriunde-ar fi venit, goniseră fără popas, ca să se poată adăposti între zidurile Ellay-ului.

Se îndreptă spre căruţă şi-i zîmbi tinerei obosite, de pe bancheta vizitiului.

– Bună! spuse el. Am un mesaj important pentru Greg Rivas. E cumva înăuntru?

Urmă o pauză, după care fata întrebă:

– Cine eşti?

– Mă numesc Fracas Mc An.

Între timp, căruţa se oprise, după ce mersese un timp în zig-zag, iar fata se ridică şi se duse înăuntru. Modesto îl înghionti pe Mc An, care scoase, ascultător, o „cincime" din buzunar, dar o ţinu în mînă, fără să i-o dea încă.

După două minute bune fata reapăru, cu braţul trecut pe după braţul unui bărbat care se clătina, nesigur pe picioare, şi avea capul bandajat. Omul se aşeză pe capră şi-i zîmbi uşor lui Mc An, însă trecură cîteva secunde pînă cînd cel din urmă, suspinînd, îi dădu „cincimea" băiatului. Modesto o înhăţă, întoarse bicicleta şi porni cu ea pe stradă.

Zîmbetul nu dispăru de pe buzele lui Rivas, dar deveni ceva mai acru, cînd văzu felul în care îl privea Mc An. „Fir-ar să fie", îşi zise, „parcă aş fi un cadavru îmbălsămat."

– Salut, Frake – spuse el, mulţumit că măcar

vocea îi rămăsese aceeaşi. Ce coincidenţă, să fii tu primul cu care mă întîlnesc!

– Mă rog..., de fapt, nu prea e o coincidenţă, Greg, spuse Mc An. Pot să urc şi eu şi să stăm puţin de vorbă?

– Sigur. Barbara, vrei să treci în spate, ca să-i laşi lui Frake cealaltă jumătate de banchetă?

Mc An se sui lîngă Rivas.

– Am cîteva informaţii pentru tine, Greg, zise el. Am pus puştii să te pîndească zile în şir, fiindcă-ţi sînt dator, după ce m-ai ajutat să-l iau pe băiat, săptămîna trecută. Dar mai întîi, spune-mi... spune-mi... ce s-a **întîmplat?** Ce e dincolo de zidurile Oraşului Sfînt? Cine te-a rănit? De ce te-ai întors dinspre **Vest?**

Rivas zîmbi.

– Am să-ţi povestesc tot, la o bere la Spink's, după ce o duc pe fată la tatăl ei. Un lucru însă pot să-ţi spun: mă tem că ai rămas fără slujbă. Jaybush, chiar dacă n-a murit de-adevăratelea, s-a lăsat cu siguranţă de jocul de-a Mesia.

Mc An clipi des.

– Adică... dar cum...?

Un rînjet îi apăru încet pe chip.

– Vorbeşti serios? Păi să ştii că abia aştept să-mi povesteşti. Hai să bem berea aia **înainte** s-o duci acasă pe domnişoara Barrows. Sînt cîteva aspecte ale problemei pe care le cunosc, şi de care trebuie să afli şi tu.

– De unde ştii cum o cheamă?

– Văd de-aici cîrciuma lui Spink. Îţi spun cînd ne aşezăm la masă. Nu prea e o poveste

pentru urechile doamnelor – spuse el, îndreptîndu-şi ochii spre partea din spate a căruţei.

– Bine.

Mc An sări jos, pe pavaj.

– Ne întîlnim acolo – spuse şi o luă din loc.

Barbara duse căruţa pînă la Spink's, dar singurul cal care le mai rămăsese era atît de obosit, încît Mc An ajunsese înaintea lor şi le deschise uşa din faţă, cînd Rivas coborî, anevoie, din căruţă.

– Mulţumesc, Frake, spuse el, dar să ştii că nu sînt chiar atît de fragil, cum par.

Ajuns înăuntru, privi în jur. Candelabrele erau sus, aprinse, deşi se legănau puţin, ceea ce însemna că Mojo le urcase doar cu puţin timp în urmă. Lui Rivas i se păru că umbrele păpuşilor de hîrtie ale lui Noah Almondine îi făceau semne cu mîna. Un tînăr pe care nu-l mai văzuse pînă atunci stătea pe scenă, acordînd un pelican şi glumind, din cînd în cînd, cu Tommy Fandango. Mojo era în spatele barului, mormăind, plictisit, nişte înjurături şi încercînd să desfunde chiuveta cu o sîrmă.

– Nu-mi vine să cred că au trecut doar zece zile – spuse Rivas, clătinînd încet din cap. Plăteşti tu berea, Frake? Am o avere în banca de spirtoase, dar nici o leţcaie în buzunar.

– Sigur, Greg. Ce zici, asta-i bună? – întrebă Mc An, arătînd spre o masă de lîngă fereastră.

Rivas rînji, fiindcă era aceeaşi masă la care stătuse cu Montecruz, cînd idiotul încercase să-l convingă să efectueze răscumpărarea.

– Merge, spuse el, trăgîndu-şi un scaun, înainte s-o facă Mc An în locul lui.

După ce se aşezară amîndoi, Mojo îşi întrerupse treaba şi se apropie gîfîind.

– Ce doresc domnii? recită el.

– O bere şi două pahare, Mojo, spuse Rivas.

Bătrînul îl privi fără interes, apoi făcu ochii mari, recunoscîndu-l.

– Sfinte Sisoe, Greg! exclamă el. Drăcia naibii! Ce s-a întîmplat cu tine, băiete?

– Nimic deosebit – mă rog, mai bine zis, nimic care să nu se poată drege cu o bere.

Mojo se întoarse spre scenă.

– Hei, Tommy, ia uite cine s-a întors! Şi cu ditamai barba!

Fandango se zgîi la ei, din cealaltă parte a încăperii.

– O, salut, Greg... ăă...

Se şterse la gură, încurcat, şi se uită la pelicanistul care îl privea pe Greg cu o ostilitate plină de îngrijorare.

– Te-ai întors, deci?

Rivas zîmbi şi făcu un semn cu mîna.

– Nu, nu. M-am... retras.

„De cîte ori mă aşez la masa asta, îi spun cuiva că m-am retras“, îşi zise.

– Ia să vedem – spuse, întorcîndu-se spre Mc An. Ce s-a întîmplat? De ce ai pus pe cineva să mă pîndească?

Mc An spuse:

– Am fost angajat pentru răpirea şi readucerea Uraniei Barrows.

Mojo aduse berea şi paharele, iar Rivas nu răspunse decît după ce bătrînul se îndepărtă agale, iar ei îşi umplură paharele.

– Păi, spor la lucru, cum se zice – spuse el – dar bătrînul Irwin Barrows n-are ştiinţă de aşa ceva. Cînd am încheiat tîrgul, am insistat să mă ocup şi de partea asta. Nu crezi că o să obiecteze?

Mc An se încruntă, de parcă s-ar fi gîndit la un mod civilizat de a spune ceva necivilizat, după care renunţă şi rosti doar:

– Irwin Barrows are de gînd să pună pe cineva să te omoare, imediat după ce-i aduci fata înapoi.

Rivas rîse încet şi trase o înghiţitură zdravănă.

– Chiar aşa? întrebă el, punînd cu zgomot paharul greu pe masă. Fiindcă îşi închipuie că vrem să fugim împreună?

– Exact. Aşa că, hm, ceea ce vreau eu să-ţi spun e că, dacă ai **într-adevăr** de gînd să fugi cu ea, ia-ţi toţi banii pe care-i ai şi pleacă imediat. Nici în vis să nu te mai apropii de locul ăsta.

Rivas se uită fix la Mc An, apoi privi în jur, prin bar.

– Am fost recunoscut – spuse el – şi chiar dacă acum nu e prea aglomerat, mai mult ca sigur că ai fost văzut şi tu. Şi-ar da seama că m-ai prevenit.

– Cum spuneam, îţi rămăsesem dator.

– Mulţumesc, Frake.

Rivas mai sorbi o dată din bere. Măcar aşa îi era mai uşor să ridice paharul.

– Numai că, vezi tu, nu vreau să fug cu ea. Aş vrea să i-o duc înapoi. Şi, mă rog, cum are de gînd s-o facă?

– Îşi pune cele mai mari speranţe în duelul la care o să te provoace logodnicul ei. Am înţeles că i-ai vorbit de sus, înainte de-a pleca, şi o să insiste să-i dai satisfacţie.

– A, da, i-am zis „flăcău“. L-ai văzut?

Mc An dădu din cap.

– N-are nici sprîncene. Sigur că, avînd în vedere starea în care te afli, ai tot dreptul să ceri o amînare. Nu ştiu cum ar reacţiona Barrows la chestia asta. Bănuiesc că, dacă nu te mai interesează fiică-sa şi dacă nu te-ai atins de ea în timpul răscumpărării...

– Nu m-am atins.

– Atunci, probabil că n-o să-i pese ce faci. Dacă nu cumva l-ai şi insultat...

– Poate că da. S-a întîmplat cu mult timp în urmă.

Întinse mîna, înhăţă cana grea şi-şi umplu paharul, gîndindu-se că toate greutăţile astea pe care le ridica ar trebui să-l ajute să-şi revină la forma normală.

– În orice caz, dacă ai fi vrut să te însori cu ea şi-ai fi reuşit să-l ucizi pe Montecruz, sînt foarte sigur că Barrows ţi-ar fi pus la cale un accident fatal. Îţi spun toate astea ca să ştii la ce să te aştepţi, cînd o să ajungi sus, pe deal.

Rivas clătină din cap, cu mirare.

– Şi cînd te gîndeşti că a fost ales distilator al vistieriei, de al Şaselea As! Incredibil! Am ştiut

dintotdeauna că e dat dracului, dar...

– Ai pus la grea încercare coarda sensibilă a personalităţii lui şi a cedat.

– Se mai întîmplă, spuse Rivas. Poate că nu e întotdeauna un lucru rău.

Mc An ridică din umeri.

– Oricum, dacă rămîi, vrei să-ţi fiu martor la duel?

– Ţi-aş fi îndatorat, Frake. Totuşi, hai să nu-i dăm rasol cu berea... Doamnele au să mai rămînă în căruţă şi chiar dacă nu mă dau în vînt după **bugwalk**, aş vrea să-l ascult pe pelicanistul ăsta.

Pe cînd ducea paharul la gură, degetele i se jucau, absent, cu pandantivul mare şi îmbrăcat în plumb, pe care şi-l confecţionase cu o zi înainte, şi care acum îi atîrna la gît, de o sfoară subţire.

*

* *

După ce-l vizită – lucru care-l obosi peste măsură – pe comandantul forţelor din Ellay, ca să-l prevină că armata din San Berdoo va ataca, probabil, dinspre sud, Rivas împrumută nişte bani de la Mc An ca să-şi ia alte haine, în locul celor cumpărate de Barbara, la Veneţia, şi reuşi să facă un mic stoc de alimente, în ciuda restricţiilor stării de asediu, ca să poată găti, din cînd în cînd, în bucătăria din căruţă. Urania mînca pe sponci şi aproape nu mai vorbea deloc, cu toate că Mc An încerca s-o scoată din această stare, iar Rivas înţelese că se străduia să găsească motive de

nelinişte şi puncte vulnerabile, pe care să le poată specula în viitoarele şedinţe de deconectare şi recuperare. În cele din urmă, nu mai avură nici un motiv să întîrzie, aşa că închiriară doi cai odihniţi şi porniră, toţi patru, spre Hollywood Hills şi moşia lui Barrows.

Aerul era rece, sus pe dealuri, departe de pavajul încins al străzilor, iar în vreme ce caii trăgeau căruţa veche şi aproape dezmembrată, luînd ultima curbă, Rivas, cuprins de un soi de tremur, îşi înfăşură mai strîns pătura în jurul lui. Insistase să stea lîngă Mc An, pe bancheta vizitiului, iar cînd celălalt trase din nou de hăţuri, Rivas clătină din cap.

– Cred că am trecut de locul acela – spuse el, mijindu-şi ochii şi uitîndu-se în jur, la copacii abia luminaţi de felinarul căruţei.

Mc An îl privi.

– Nu, mai avem pînă la el.

Urania stătea rezemată de uşa bucătăriei, în spatele lui Rivas, iar el o simţi mutîndu-se de pe un picior pe altul. „Da, Uri", îşi spuse, „mă surprinde şi pe mine – dar am uitat."

– Am ajuns, spuse Mc An şi mînă caii la stînga, pe o alee pavată cu cărămizi. O poartă de fier bloca drumul, în faţa lor, străjuită de două felinare aflate pe cîte un stîlp de piatră.

– Încă mai putem să fugim împreună, Greg – spuse deodată Urania. Mai avem cîţiva metri, pînă va fi prea tîrziu.

Mc An trase de hăţuri şi opri, apoi privi în altă parte, scrutînd întunericul. Rivas auzi scîrţîitul

pe care-l scoase patul din căruţă, cînd Barbara se ridică să asculte.

– Nu, Uri, spuse el.

După o pauză, frîna fu deblocată cu zgomot, Mc An smuci hăţurile, iar căruţa se puse din nou în mişcare.

O cabină telefonică recondiţionată se ivi în faţă, lîngă alee, iar cînd caii se opriră la poartă, un bărbat gras ieşi în grabă, îndreptîndu-se spre ei.

– Îmi pare rău – spuse el cu satisfacţie în glas – nu mi s-a spus că trebuie să aştept vreo căruţă cu gogoşi, în seara asta. Regret, dar va trebui să plecaţi.

– Sîntem Fracas Mc An – spuse Mc An cu o voce egală – Gregorio Rivas şi Urania Barrows.

– Şi o prietenă, adăugă Rivas.

Uimit, paznicul îi privi mai atent, după care, deşi fără bunăvoinţă, se întoarse la poartă şi o descuie.

– Ai fi putut avea atîta grijă – remarcă el înţepat – să o aduci acasă pe tînăra domniţă cu un vehicul mai de Doamne-ajută.

Rivas rîse, cu o uşoară nuanţă de isterie.

– Drace, are dreptate. Unde ne-a fost capul? Ar fi trebuit un alai cu clopoţei, fundiţe şi cimpoaie...

Uşa se deschise iar Mc An trase de hăţuri.

– Calmează-te, Greg – mormăi el, cînd porniră din nou iar poarta fu închisă în urma lor.

Paznicul apăsă pe sonerie şi ţîrîitul stîrni un cor plin de compătimire, alcătuit din ţipetele păsărilor din tufişurile aflate în jur, pînă cînd

ajunseră în curtea pavată, unde o căruţă ceva mai încăpătoare era pe jumătate încărcată cu mobilă şi lăzi. Uşa din faţă a casei se deschise şi cîţiva bărbaţi coborîră în grabă scările, îndreptîndu-se spre vizitatori.

– Uri! se auzi vocea binecunoscută a lui Irwin Barrows. Uri! Fir-aş al naibii, dacă prostul ăla a apăsat din greşeală pe altă sonerie...

– Scrie „gogoşi", domnule Barrows – indică o altă voce, cu o nuanţă de îndoială.

– Gogoşi! Fir-aş al naibii! O să...

– Urania e aici, domnule Barrows – strigă Rivas.

Bătrînul înalt, cu părul alb, înaintă încet, apoi îi făcu semn unuia dintre însoţitori să se retragă.

– Domnul Rivas, spuse el. Ai venit să-ţi primeşti ultimele cinci mii de „cincimi"?...

Mc An îl privi surprins pe Rivas.

– Nu, spuse Rivas.

– Înţeleg – rosti Barrows, cu o asprime obosită în voce. Îţi închipui c-ai să pleci cu ea, nu-i aşa? Şi crezi că dacă renunţi la jumătate din onorariu o să mă faci mai...

– Nu, îl întrerupse Rivas. Urania şi cu mine nu vrem nici să ne căsătorim, nici să plecăm împreună. Ţi-am cerut un tarif prea mare, acum unsprezece zile, în... tensiunea momentului. Uite-o pe fiica-ta. Sîntem chit.

– Uri! strigă Barrows, evident pradă unei noi bănuieli. E rănită, grav rănită, aşa-i? Sau nu, a ajuns o idioată bîlbîită, din cauză că s-a împărtăşit de atîtea ori, nu? Lua-te-ar naiba, tică...

– Poate că i-a adus doar trupul, domnule Barrows – îi veni în ajutor, cu o sugestie, celălalt bărbat, pe care Rivas îl recunoscu abia acum: era chelul, Joe Montecruz.

– Nu, tată, sînt teafără – spuse Uri cu o voce limpede dar obosită.

Apăru din spatele lui Rivas şi-şi dădu drumul jos, după care porni cu greutate, pe pietre, către Montecruz, care o luă în braţe cu o emoţie ostentativă.

Barrows merse încet pînă la căruţa cu gogoşi. Se încruntă, gînditor, ridicîndu-şi ochii spre chipul lui Rivas care, sub bandaje, se vedea luminat în clarobscur, de felinarul căruţei.

– Ai suferit, domnule, spuse el.

– Răscumpărările nu sînt uşoare niciodată, răspunse Rivas.

– L-a... ucis pe Norton Jaybush – îl informă Mc An pe Barrows, cu o voce tremurînd uşor, în semn de respect.

– Adevărat? întrebă Barrows uimit.

– Mai mult sau mai puţin.

Barbara stătea acum în spatele lui Rivas şi îi puse mîinile pe umeri.

– I-a tăiat gîtul lui Jaybush, spuse ea.

Barrows ezită, apoi rosti:

– Toţi ne-am schimbat, de-acum două săptămîni.

Privirea lui nesigură se mută de la Rivas la casa cea mare şi veche şi la terenurile din jur, iar Rivas înţelese, cu întîrziere, că Barrows şi oamenii lui se pregăteau să plece, ca să se adăpostească

înăuntrul zidurilor oraşului, şi că era posibil ca în curînd casa şi viile să fie devastate de armata din San Berdoo.

– Îţi mulţumesc pentru copila mea, spuse Barrows. Acum pleacă, te rog.

Rivas îşi ridică ochii şi privi dincolo de Barrows.

– Cred că domnul Montecruz are să-mi spună ceva.

Montecruz se uită în sus, îngustîndu-şi ochii în timp ce schimba direcţia privirii, iar apoi o lăsă pe Urania şi se îndreptă spre căruţă. Avea un mers nesigur, ca şi cum ar fi participat la un ritual care fusese prost pregătit. În cele din urmă, se opri şi-l privi impasibil pe Rivas.

– M-ai insultat, spuse el sec.

Rivas, înfofolit în pătură, zîmbi.

– Ai dreptate. Aşa am făcut.

– Trebuie... să-ţi cer satisfacţie.

– Şi am să ţi-o dau, spuse Rivas. Îmi cer scuze. Am greşit cînd am spus ce-am spus. În discursul pe care mi l-ai ţinut, şi care m-a făcut să te insult, ai rostit adevărul adevărat; bineînţeles că de aceea m-am şi simţit atît de atins. **Tu** ai avut dreptate. Eu m-am înşelat. Vorbesc serios – încheie Rivas, întinzînd mîinile în lături.

Mc An îl privi din nou pe Rivas, nevenindu-i să creadă.

Montecruz nu ştia ce să facă.

– Eşti laş – spuse el, cu voce tare dar fără convingere.

– Nu, nu e – replică Mc An.

Insectele nopții cîntau în întuneric.

– Nu, nu e – se auzi, ca un ecou, vocea obosită a lui Irwin Barrows. Te rog, pleacă, adăugă el, adresîndu-i-se lui Rivas.

– **Adios**, spuse Rivas. La revedere, Uri.

Nu se auzi nici un răspuns. Mc An îmboldi caii și-i întoarse cu greu, din cauza celeilalte căruțe. Luminile erau aprinse, în casă, dar perdelele dispăruseră iar Rivas aruncă o privire în sufragerie, în timp ce trecură pe lîngă fereastra din față. Nu mai era nici urmă de mobilă și nimic nu mai părea familiar.

În fine, Mc An izbuti să manevreze căruța și, apăsînd pe frînă, începu să o dirijeze pe aleea care cobora.

– Vezi tufișurile de-acolo, din dreapta? îl întrebă Rivas, încet. Adu-mi aminte, în noaptea asta, să-ți spun ce-am făcut cîndva, îndărătul lor.

EPILOG

A doua zi, pe la ora prînzului, Rivas stătea pe acoperişul apartamentului său, ţinîndu-şi pelicanul cel nou de gît şi trecînd arcuşul peste corzi, ca să încerce cîteva acorduri.

Suna ceva mai bine. La început, nu ieşiseră decît nişte sunete ascuţite, care stîrniseră lătrături de protest din partea cîinilor de pe stradă, dar acum se învăţase să ţină corect arcuşul, cu mîna rănită... deşi, încă nu-i venea să încerce nici o zdrăngăneală.

Ţinînd instrumentul sub bărbie, ca să-şi elibereze mîna dreaptă, se aplecă, înhăţă cana de bere, o ridică... după care se opri, încurcat.

– Ce să iau? întrebă Barbara, sec.

– Ăă... pelicanul.

Ea se ridică din scaunul de răchită aflat în umbră, întinse mîna şi luă instrumentul de gît.

– Mulţumesc, spuse el.

Acum putea să-şi dea capul pe spate şi sorbi zdravăn din berea care rămăsese destul de rece, în umbra scaunului pe care şedea. Puse cana jos şi luă din nou pelicanul.

Trase adînc aer în piept, apoi atacă primele măsuri din **Peter and the Wolf.** „Nu-i deloc rău", îşi spuse.

– Asta ai fluierat, nu-i aşa? întrebă Barbara. În noaptea aceea.

– Sigur, spuse Rivas.

Simţi greutatea, încălzită de soare, a pandantivului îmbrăcat în plumb care i se odihnea pe piept şi-şi aduse aminte de zorii zilei de ieri cînd, după ce Urania fusese legată straşnic de patul din căruţă, îi spusese Barbarei să iasă şi să dezlipească volanţii de plumb de la maşinile lăsate pe drum, în paragină; cînd fata se întoarse, o ajutase să-i încălzească şi privise cu un ochi critic felul în care îi lovea cu ciocanul ca să-i transforme într-o tablă, cu care să înfăşoare cristalul.

– Uri chiar a fost mai liniştită, după ce am îmbrăcat cristalul, spuse acum Barbara. Crezi că plumbul i-a oprit... influenţa?

Rivas ridică din umeri.

– Poate. Am vrut în primul rînd să opresc radiaţiile, spuse, uitîndu-se chiorîş la soare. Chiar şi căldura e ceva. Mai tîrziu o să trebuiască să-l bag în apă rece.

Barbara se cutremură.

– Aş vrea să poţi să-i vii de hac.

– Eu, nu mai puţin, spuse el, bănuind că tot acolo se afla şi ce mai rămăsese din hemoglobină.

Barbara se foi în scaun.

– Spuneai că, în curînd, o să ducem lipsă de alimente, în oraş, îi aminti ea. Cît e ceasul?

Rivas rînji şi lăsă în jos instrumentul.

– Nu acum; abia cînd o să fim asediaţi cu adevărat, îi spuse el. Acum strîng totul de pe ogoare şi duc vitele în zona Porţii de Sud, aşa că vreo două zile, cel puţin pînă se strică produsele

perisabile, o să mîncăm mai bine ca de obicei. Dar ai dreptate, e ora prînzului.

Se ridică – aproape cu vioiciune! – închise pelicanul în cutie şi o luă de mîner.

– Ce, iei şi asta cu tine?

Vru să-l pună la loc, dar se îndreptă din nou. Simţi cum roşeşte.

– Păi, nu se ştie niciodată – spuse el, stingherit. Poate au să mă roage să le cînt.

După o clipă, ea surîse şi, chiar dacă ochii erau mai puţin strălucitori ca de obicei, cel puţin nu erau înlăcrimaţi.

– Mie-n sută, făcu ea, în bătaie de joc. Şi o să ai atîtea beri la activ, că n-o să poţi scoate o notă mai de Doamne-ajută.

– Iar la sfîrşit o să cad de pe scenă – încuviinţă el – confirmînd tot ce se spune despre mine.

– Poate c-ar trebui să vindem bilete.

Coborîră scările – Rivas îşi promise că peste o săptămînă va coborî cîte două trepte deodată, iar de **mîine** va termina cu şontîcăitul ăsta – şi porniră spre Spink's.

Ea îl privi.

– Ai de gînd să-ţi laşi barbă?

Rivas îşi pipăi bărbia acoperită cu un păr moale ca o blană.

– Cred că da, cît durează asediul. N-am să mai risipesc apa caldă şi lamele bune, pe perciuni.

– La capitolul ăsta, bătrînul Joe Montecruz n-o să sufere deloc, remarcă ea.

Rivas rîse.

– Ai dreptate. O vreme, flăcăii chelioşi au să fie singurii cu înfăţişare de aristocraţi veritabili. Sînt sigur că asta o s-o consoleze pe Uri.

– Cît crezi că o să dureze asediul?

– Nu ştiu. Cei din San Berdoo sînt obligaţi să mizeze pe o victorie rapidă, fiindcă n-au cum să-şi asigure linii eficiente de aprovizionare, dacă au luat-o pe traseul ăsta ocolit. Sincer să fiu, cred că sînt nebuni.

După cîteva blocuri, dădură colţul şi ajunseră pe Woolshirt, iar localul lui Spink li se arătă în faţă.

– Au un geam spart, spuse Rivas. Ba nu, două geamuri! Isuse – exclamă, încercînd să grăbească pasul – doar n-au ajuns deja lîngă ziduri, nu? Să aibă o catapultă?

– Nu ştiu, spuse Barbara cu vocea încordată, străduindu-se, evident, să n-o ia la fugă în faţa lui. Crezi c-ar fi posibil?

– Nu, nu – spuse Rivas ceva mai calm – am fi auzit clopotele. Cînd o să fie reperată armata din San Berdoo, fiecare clopot din oraş o să bată întruna. Nu, probabil a fost o încăierare.

Cînd ajunseră la restaurant văzură că o scîndură lungă fusese bătută în cuie de-a curmezişul uşii. Un bărbat pe care Rivas nu-l mai văzuse niciodată se sprijini de zid şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, e închis pentru reparaţii, spuse el.

– Lu..., începu Rivas. Am lucrat aici.

– Îmi pare rău. Înăuntru e mizerie mare.

– Fir-ar a dracului, spuse Rivas, înaintînd și sprijinindu-se cu mîinile de scîndură. Înăuntru cineva mătura, cu mișcări lente. Mojo! Hei, Mojo, sînt eu, Greg! Spune-i tipului ăsta să ne dea drumul înăuntru!

Măturatul încetă și după cîteva clipe Mojo apăru în prag.

– Salut, Greg. Lasă-i să intre, Tony. Ce zici de chestia asta?

Rivas și Barbara se strecurară pe sub scîndură și priviră în jur, în încăperea slab luminată. Scaunele zăceau răsturnate și rupte, cioburi de sticlă trosneau la fiecare pas iar pe podea, lîngă scenă, se vedea o încîlceală de corzi și așchii de lemn, care – își dădu seama Rivas, în cele din urmă – fusese cîndva un pelican.

– Ce naiba s-a **întîmplat?** întrebă el.

– Au trecut pe-aici niște doamne cărora nu le-a plăcut muzica, spuse Mojo.

Rivas și Barbara schimbară priviri înspăimîntate.

– Cum adică? întrebă Rivas imediat.

– Păi, au fost... ia stai, doar ai trăit în Veneția, Greg, poate le-ai și văzut. Un tip zicea că au stat ani de zile în Veneția. Au ajuns aici chiar de dimineață și ghinionul a făcut să apuce să intre în oraș, înainte ca porțile să se închidă. Niște femei nebune, murdare, cu priviri speriate, care mărșăluiesc de parcă ar trebui să împlinească însăși porunca Domnului și stîlcesc în bătăi pe cine au chef. Noul pelicanist a rămas fără dinți.

– Pocalocas, spuse Rivas.

– Da! exclamă Mojo. Şi tipul ăla la fel a zis. Spunea că nu pot să sufere muzica.

– Asta e sigur. Cum arătau? Le obosise, cît de cît, drumul de la Veneţia?

Deodată Rivas păru mult mai slăbit.

– Cum să nu, erau pline de praf, cu părul slinos de parcă ar fi avut nişte frînghii pe cap, dar, Dumnezeule, cîtă energie aveau! Una din ele era foarte trasă la faţă şi părea bolnavă, dar i-a făcut zob pelicanul lui Jeff, cu mîinile goale, zîmbind tot timpul ca o pisică mare şi afurisită.

Rivas îşi atinse pandantivul de plumb.

– Încotro au luat-o?

– Spre nord. De fapt, s-au dus în direcţia de unde ai apărut tu, Greg. Tu pe unde ai venit?

– Am luat-o drept înainte, pe Flower şi apoi am făcut la stînga, prin Woolshirt.

– Aha, înseamnă că ai trecut pe lîngă ele, la două blocuri distanţă. Au luat-o pe Grand. Frate-miu, sper să nu mai văd aşa ceva cîte zile am! Dar ia spune-mi, nu cumva n-o să mai scăpăm de ele, ca furnicile alea mari, care-au apărut acum şase ani, vara, şi de care n-am scăpat nici în ziua de azi?

Rivas privi în stradă, pe fereastra spartă. Un cîine dormea sub o tendă, pe trotuarul celălalt, iar doi copii trecură cu zgomot, pe nişte triciclete joase, din lemn, stîrnind un nor de praf care rămase aproape nemişcat în aer.

– Nu, rosti Rivas obosit, aproape în şoaptă. Nu... sper că... au luat-o din loc.

Privi de jur-împrejur prin încăpere, ca şi cum

ar fi vrut să şi-o întipărească în minte.

– Pînă cînd pot părăsi oraşul cetăţenii de rangul întîi, Mojo?

– Păi, ştii cum e, Greg. Pînă se aud clopotele. Pînă e zărit duşmanul. După aceea nu mai poate să plece **nimeni.**

– Mai am timp de-o bere.

– Oricînd, Greg – spuse Mojo, privindu-l cu surprindere. După-masa asta plăteşte firma. Vreau să spun că altfel ne ducem de rîpă, nu?

Zgomotele pe care le făcea mătura lui Mojo, printre ţăndări şi aşchii, se auziră din nou, însoţite de clinchetul pompei de bere acţionată de Rivas; următorul sunet fu bocănitul unor ghete care se apropiau dinspre birou.

Zîmbetul lui Steve Spink se destinse, cînd îl văzu pe Rivas care stătea picior peste picior, la bar. Se apropie, dădu scurt din cap spre Barbara, şi spuse:

– Salutare, Greg.

– Bună, Steve, zise Rivas, coborînd paharul şi ştergîndu-şi spuma de pe mustaţă. Îmi pare rău că ţi-au paradit localul.

– Lasă, ne punem noi pe picioare. Acum două săptămîni am rămas fără pelicanistul veneţian, dar cel puţin am făcut rost de nişte nebune veneţiene autentice.

Îşi mută privirea de la cutia pelicanului lui Rivas la chipul lui bărbos şi slab.

– Am aflat cine era bătrînul care-a fost aici acum o săptămînă – îl mai ţii minte? Cel care mi-a spus că ai fost cabotin. Am aflat că şi-a

recăpătat fiica, după ce i-o răpise banda aia.

Rivas încuviinţă din cap, peste buza paharului.

– Ei bine, dacă nu ne cuceresc cei din Berdoo, în clipa cînd vrei să-ţi iei din nou postul în primire, să-mi dai de ştire.

Se întoarse şi se îndreptă spre birou.

– Mulţumesc, Steve! strigă Rivas.

Spink făcu un semn cu mîna peste umăr, fără să privească înapoi.

Rivas îşi termină berea şi coborî de pe scaunul înalt, de la bar.

– Cred că ştii de ce-ar fi mai bine s-o iau din loc, îi spuse Barbarei. Din fericire, banca de spirtoase e la sud de aici. Cred c-o să iau o bancnotă şi-apoi am să văd pînă unde se întinde respectul faţă de banii din Ellay. Cu un cal, mîncare, băutură şi o armă ar trebui să fiu în afara oraşului în mai puţin de o oră. Vino cu mine la bancă să-ţi împrumut nişte bani, ca să-ţi rezolvi problemele, iar cînd termini, lasă-ţi adresa la Mojo, să zicem, şi cînd am să pot...

– Eşti sigur că asta e singura soluţie? întrebă Barbara, întinzîndu-şi picioarele lungi ca să ţină pasul cu el, în timp ce străbăteau încăperea plină de lucruri împrăştiate alandala. Totuşi – nu-i decît o ceată de femei nebune.

– Conduse de Sora Sue, de care mă leagă amintiri atît de plăcute.

Se strecură pe sub scîndura fixată de-a curmezişul uşii, iar ea îl urmă.

– Nu, Barbara, nu pot rămîne, pe toată durata asediului, în acelaşi oraş cu ele; mai bine omor cu

praştia orice femeie cu ochi de pasăre pe care o văd... şi, bineînţeles, dacă una din ele o să-mi vină de hac şi o să înghită asta – atinse pandantivul cenuşiu, din tablă încreţită – Jaybush o să se întoarcă. Şi e tocmai banda care ne-a urmărit cel mai **îndeaproape**, fir-ar a dracului. Dacă mai stau pe-aici, au să vină **toate** şi n-o să mai îndrăznească nimeni să deschidă porţile, nici chiar cînd cei din San Berdoo au să plece acasă.

– Eşti sigur că nu poţi să distrugi cristalul?

Mergeau întins spre sud, pe Grand, Rivas străduindu-se să păstreze ritmul.

– Sînt foarte sigur. Ţii minte cînd l-ai pus pe caldarîm şi ai dat cu ciocanul în el? S-a crăpat caldarîmul. Şi întîmplarea face să ştiu că, dacă nu-l trimiţi drept în miezul soarelui, căldura n-are nici un efect. Dacă aş găsi o fîntînă foarte, foarte adîncă şi rece, poate că aş risca să-i dau drumul înăuntru şi să-mi petrec restul zilelor umplînd fîntîna cu pietroaiele cele mai grele cu putinţă... dar chiar şi atunci mi-aş face griji. Evident, nu era pregătit să fie... dezintegrat fizic... Acum zece ani a slăbit enorm, cu bună ştiinţă, investind mult prea mult din energia pe care o avea, în exterior – ca un milionar care se poate preschimba în sărăntoc, dacă ştii cînd să-i trînteşti un control financiar – aşa că nu mai e în stare să facă şmecheria cu zborul în spaţiul cosmic, dar cred că antrenîndu-se cîţiva ani, ar putea **mişca** o grămadă de pietre.

Dădură colţul şi coloanele albe ale băncii de spirtoase se iviră în faţa lor, tremurînd, parcă, în aerul încins de căldura soarelui.

– Nu, trebuie să-l duc cu mine şi să încerc să-l feresc de căldură; iar dacă o să am vreodată copii, o să preia ei răspunderea.

Barbara îl prinse de braţ şi-l opri.

– Vrei să te însoţească cineva?

El o privi cu coada ochiului.

– Să mă însoţească? Vrei să spui că ai...

– Vreau să vin cu tine, da.

El îi puse o mînă pe umăr.

– Nu, îi spuse cu blîndeţe. Mulţumesc, sînt impresionat, dar nu, Barbara. Cumpără-ţi o casă cumsecade, fă-ţi rost de o slujbă ca lumea şi opreşte ceva băutură şi nişte pături de rezervă, pentru cînd am să trec pe la tine, da? Ce naiba, fetiţo, doar ai trecut o dată prin iad.

– Tu n-ai trecut? Şi în plus, ce siguranţă am, dacă rămîn aici?

– E mai bine, decît să faci ce-o să fac eu. Pînă cînd n-o să moară şi ultima pocaloca – o să fiu nevoit să mă ascund, să fug, să vînez, să flămînzesc – făcînd doar incursiuni secrete şi grăbite în lumea civilizată. Şi chiar dacă au să moară toate, **el** tot o să rămînă.

– Că veni vorba de copii, spuse Barbara, sarcastic. Cum îţi închipui c-o să-i ai? Cred c-o să trebuiască să te combini cu una din pocalocas, nu?

Rivas clipi des. Simţea un gol în piept şi, chiar dacă lumina nu se schimbase, i se părea că ieşise dintr-o cameră întunecoasă, cu aer închis, şi că era mîngîiat de strălucirea răcoroasă a soarelui dimineţii. Deschise gura să vorbească...

Deodată, un clopot începu să bată, lîngă zidul

dinspre est, iar peste o clipă clopotele se auziră pretutindeni: clopote de biserică, clopotele căruțelor, însoțite de țipetele papagalilor neliniștiți – pînă și simple bucăți de metal luate la întîmplare și lovite cu zgomot, una de alta. Sus pe zid, soldații strigau, transmițînd ordine, iar unii din trecători țipau și ei, fără să știe bine pentru ce. Rivas simți din nou cum se înăbușă, captiv într-o încăpere întunecoasă.

N-avea nici un rost să strige și el, ca să acopere zgomotul. O luă pe Barbara de mînă, ca să poată răzbi împreună prin mulțimea care se strîngea și porniră în fugă spre zidul dinspre Dogtown.

Scările care duceau la pasarelă erau deja ticsite de locuitori și fu nevoie de doi soldați mătăhăloși, ca să-i împiedice să ocupe pasarela. În fiecare clipă, cineva cădea, dînd din mîini și țipînd, în mijlocul mulțimii.

Un soldat striga printr-un corn de taur.

– **Plecați de lîngă zid!** urlă el. **N-aveți ce vedea! Încă n-au traversat fluviul, sînt la o distanță de cel puțin o milă! Dispozitivul pe care-l au NU este un tun! Repet, NU este un tun!**

Apoi, Rivas văzu cum cîțiva dintre soldații cocoțați pe zid se uitară uluiți spre est – și după două secunde, o porțiune de zid explodă în dreapta lui, bucăți de piatră zburară, doborînd oameni și lovind cocioabele, iar apoi se iscă un nor de praf învolburat, care acoperi priveliștea lemnelor despicate, pietrelor sfărîmate și trupurilor însîngerate.

Rivas simţi fiorul unei exaltări nestăpînite, mîngîiat din nou de strălucirea aceea răcoroasă, tocmai cînd praful cu gust acrişor, produs de explozie, îi acoperi. Făcu repede inventarul: luase cu el pelicanul, ceva bani de buzunar şi o fată care voia – lucru absolut nemaipomenit – să trăiască alături de el.

Îi zîmbi larg şi provocator.

– Plecăm prin poarta Dogtown?

Zîmbi şi ea, în culmea încîntării.

– Ar fi şi timpul.

Ţinîndu-se de mînă, o luară la fugă drept înainte, săriră, se căţărară şi alunecară peste zidăria distrusă, tuşind din cauza prafului şi a izului înţepător al pietrelor zdrobite; apoi, odată ajunşi în bătaia soarelui strălucitor, coborîră în goană panta spre fluviu şi spre bărcile părăsite.

SFÎRŞIT

În aceeaşi colecţie au apărut:

Rodica Bretin
„DRUMUL FĂRĂ SFÎRŞIT"

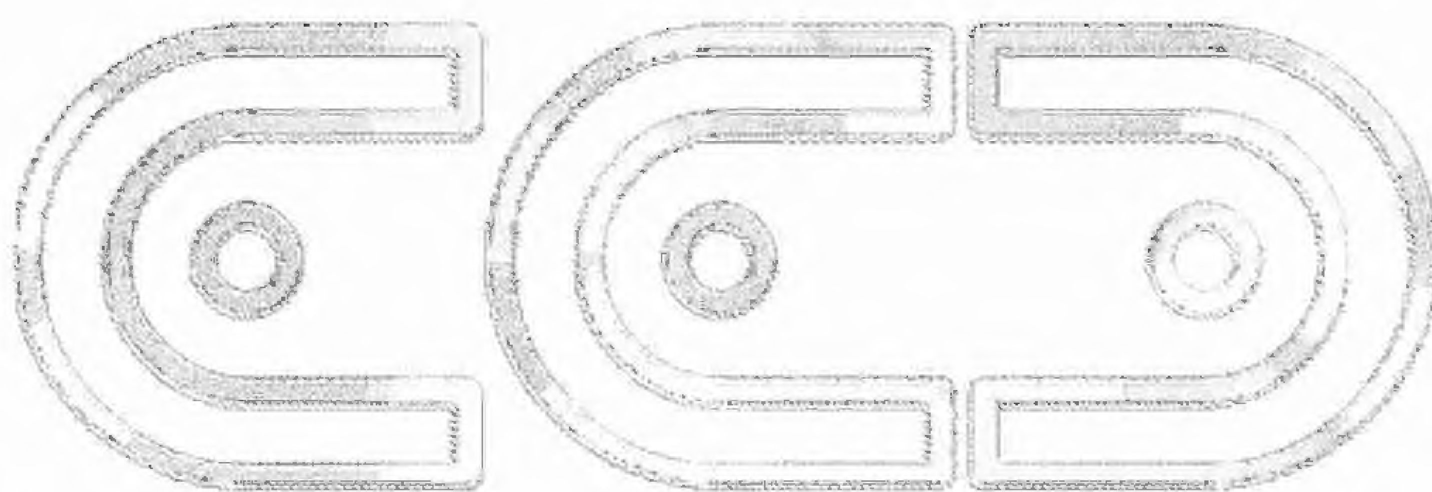
Luigi Paniccio
„CRUCEA DE AUR"

J.H. Rosny-Aîne
„LEUL URIAŞ"

Tim Powers
„REGELE PESCAR"

Tipărit la
INTERGRAF
Bd. Păcii, nr. 68 A
Telefon: 769.35.68
București - Romania

Scanare și prelucrare digitală

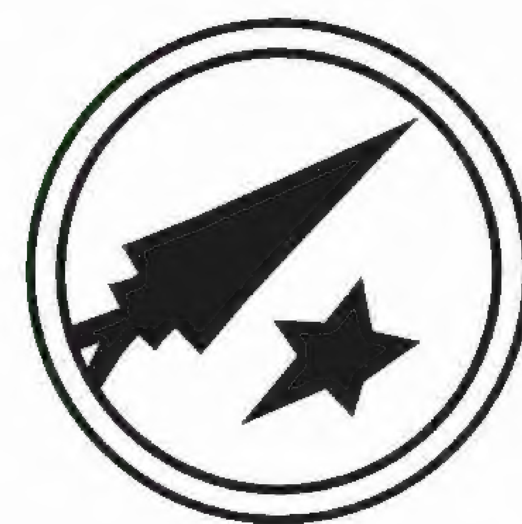

de

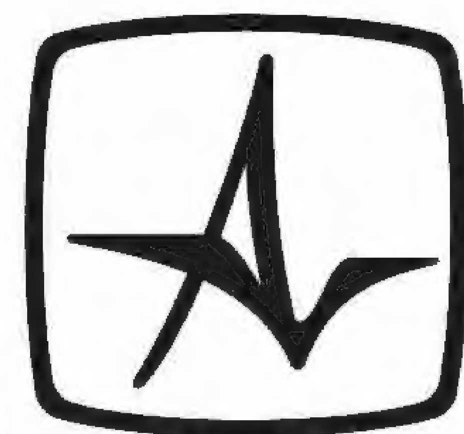
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024